

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RACHEL VINCENT

SERSERİ

Ateşli, dişli... ve Kedi

KEDİ ADAM SOYUNU DEVAM ETTİREBİLECEK YALNIZCA SEKİZ DİŞİ KEDİ KALDI... VE ONLARDAN BİRİ DE BENİM

Tepeden tırnağa Amerikalı bir yüksek lisans öğrencisi gibi görünüyorum. Ama ben kedi adam soyundanım; isteyince kocaman bir kediye dönüşebiliyorum. İki farklı dünyam var.

Ailem ve Gurur sürüm benim için planlar yaptıysa da, türümün devamını getirmem adına yapılan bütün bu baskılardan kaçtım ve kendime normal bir hayat kurdum. Ta ki o Serseri'nin saldırdığı geceye kadar.

Serseriler hakkında uyarılmıştım; bunlar, devamlı benim gibi çekici, dişi ve doğurgan kediler arayan, Gurur sürülerine bağlı olmayan kedi adamlardı. Ben karşıma çıkanla baş edebilmişim, ama sonradan iki bekâr hemcinsimin ortadan kaybolduğunu öğrendim.

Gurur sürümün beni geri çağırması için bu tehlike sinyali yeterliydi... Güya bu *kendi güvenliğim* içindi. Ya, tabii. Ama ben uysal bir yavru kedi değilim. Arkadaşlarımı bulmak için karşıma her ne –ya da her kim– çıkarsa çıksın üstesinden geleceğim. Kollayın kendinizi, Serseriler... çünkü keskin pençelerim var ve onları kullanmaktan çekinmem.

"GERÇEKTEN ÖNEMSEYECEĞİNİZ KARAKTERLERLE DOLU MÜTHİŞ BİR OLAY ÖRGÜSÜ. VINCENT ROMAN TÜRÜNE YENİ BİR SOLUK GETİRİYOR."

-KELLEY ARMSTRONG

Pegasus Yayınları: 284
Bestseller Roman: 107

SERSERİ

RACHEL VINCENT

Özgün Adı: STRAY

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür
Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Berna Sirman
Son Okuma: Zeynep Kumruluoğlu
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2011
ISBN: 978-605-4263-99-8

PEGASUS YAYINLARI © RACHEL VINCENT, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises II B. V. /
S.à.r.l.'tan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

RACHEL VINCENT

SERSERİ

İngilizceden Çeviren:
SİBEL BAYINDIR

PEGASUS YAYINLARI

Bir

Kapı açılır açılmaz inanılmaz bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu anlamıştım. Bunun benden kaynaklanan bir durum mu, yoksa başıma gelecek bir şey mi olduğuydu henüz belirsizdi.

Klimalı, serin dil binasından çıkıp kendimi Kuzey Teksas'ın yaz sıcağına atar atmaz o kokuyu aldım. Sırt çantamı omzuma atıp güneş batımına doğru yürüdüğüm sırada bir adım arkamdaki oda arkadaşım Sammi, konuk öğretim görevlisinin, kadınların 19. yy. edebiyatına katkıları konusundaki ayrımcı görüşleri hakkında yüksek sesle atıp tutuyordu. Sırf eğlence olsun diye şeytanın avukatlığını yapıp onunla bu konu hakkında tartışmaya hazırlanıyordum ki, akşam meltemindeki ani bir yön değişimi beni olduğum yerde, ön verandanın en üst basamağında durdurdu.

Sammi'yle yapacağım tartışmayı unutup donmuş halde bu bildik kokunun kaynağını bulmak için gözlerimle bahçeyi taramaya başladım. Görünüşte sıra dışı bir şey yoktu; sadece yurtlarına gidip gelen, sohbet ederek yürüyen yaz öğrencileri. İnsan öğrenciler. Ama kokusunu aldığım şey insan değildi. Hatta uzaktan yakından ilgisi bile yoktu.

Konuşmasına kendini kaptıran Sammi, durduğumu fark etmedi. Bana öyle bir çarptı ki dosyası elinden yere düştü; bütün dosya kâğıtları basamaklara dağılırken, herkesin dikkatini üzerimize çekecek kadar yüksek sesle küfürler savurmaya başladı.

"Bir dahaki sefere başka yerlere odaklanmaya hazırlandığınızı haber verirken iyi olur, Faythe," diyerek dosyayı hızla kapattı ve notlarını toplamak için yere eğildi. Yüksek lisanstan arkadaşlarımız yarattığımız trafik sıkışıklığından dolayı arkamızda sıralanırken, Sammi'nin ağzından homurdanmalar ve daha başka bir sürü sitemli cümle dökülüyordu. Zaten biz edebiyatçılar yürürken çoğu zaman yola değil, okuduğumuz kitaplara odaklandığımızdan bu tür şeyler sık sık olur.

"Üzgünüm." Arkamdaki öğrencilerden biri üzerine basmadan kâğıtlardan birini yerden alıp ona yardım etmek için çömeldim. Ayağa kalkıp basamakları ikişer ikişer çıkarak kapının önünde uzanan tuğla bahçe duvarına kadar Sammi'nin arkasından koşturdum. Duvarın üzerinde dosyasını açıp sistemli biçimde notlarını yeniden sıraya dizmeye çalışırken hâlâ söyleniyordu. İnsanların her zaman olduğu gibi, o da bu kokunun farkında değildi. İşini yaparken hiç ara vermediği konuşmasını neredeyse hiç duymuyordum.

Yüzümü rüzgâra doğru çevirirken, kokuyu içime daha fazla çekebilmek için burun deliklerim genişliyordu. *Orada*. Bahçenin öteki ucunda, fizik binasıyla Curry Sanat Merkezi arasındaki yolda.

Sırt çantamın askısını sıkıca kavradım ve dişlerimi sıktım. Onun burada olmaması gerekiyordu. *Hiçbirinin* burada olmaması gerekiyordu. Babam söz vermişti.

Babam hayatıma müdahale etmeyeceğine söz vermesine rağmen onların beni izlediklerini biliyordum. Zaman zaman bir

futbol maçı sırasında kalabalığın arasında fazla parlak bir çift gözü fark ederdim ya da yemek kuyruğunda aniden tanıdık bir yüze rastlardım. Nadiren de -beş yıl içinde yalnızca iki kere- havada farklı bir koku sezerdim; çocukluğumun güzel ve bilindik tadı gibi, ama sonrasında ağızda acı olarak kalan bir tat. Koku belirsiz ama alay edencesine tanıdıktı ve burada kesinlikle istenmiyordu.

Tüm bu işaretler, bu ipuçları, belirsiz görünse de hayatımın mahremiyetini bozuyorlardı. Babamın casusları kalabalıkların ve gölgelerin içine sessizce sinerlerdi, çünkü ben onları görmeyi ne kadar istemiyorsam, onlar da görülmeyi o kadar istemiyorlardı.

Ama bu seferki farklıydı. Benim onu görmemi istemişti. I)aha da kötüsü, bu, babamın casuslarından biri değildi.

"...testis yerine yumurtalıkları var diye fikirlerinin daha az önemli olması şovenistliğin de ötesinde. Bu resmen barbarlık. Birişi ona... Faythe?" diyerek, Sammi yeni düzenlediği dosyasıyla beni dürttü. "İyi misin? Hayalet görmüş gibisin."

Hayır, hayalet görmemiştim. Bir kedi kokusu almıştım.

İkna edecek kadar yüzümü buruşturup, "Biraz midem ağıyor," dedim. "Gidip biraz uzanacağım. Benim adıma gruptan özür diler misin?"

Kaşlarını çattı. "Faythe, bu *senin* fikrindi."

"Biliyorum," diyerek başımı salladım. Diğer dört yüksek lisans öğrencisini kütüphanede *Aşkın Boşa Giden Emeği*'nin fotokopileriyle hazırlanmış, bekliyor halde gözümün önünde canlandırdım. "Herkes gelecekte hafta orada olacağını söyle, yemin ederim."

"Tamam," diyerek çilli çıplak omuzlarını silkti. "Sen bilirsin." Birkaç saniye sonra Sammi de kaldırımındaki kot pantolonlu diğer öğrencilerden biriydi artık, yaklaşık üç yüz metre ileride

akşamüstü gölgelerinin arasında pusuya yatmış şeyden tamamen habersizdi.

Yüzümdeki kızgınlık ifadesini göstermemeye çalışarak yola kestirmeden çıkmak için kaldırımdan ayrıldım. Daha birkaç metre gitmemiştim ki, ayakkabı bağma takıldım. Tekrar bağlarken bir hareket planı yapmak için zaman kazanmış oldum. Diz çökerken bir gözümle bu davetsiz misafirin bir izini yakalamak ümidiyle etrafı taradım. Bunun olmaması gerekiyordu. Yirmi üç yıllık hayatım boyunca hiçbir *serserinin* yakalanmadan bölgemi-ze bu kadar yaklaştığını duymamıştım. Bu tamamen imkânsızdı.

Ama işte oradaydı; yolun kenarında, gözden uzakta saklanı-yordu. Tıpkı bir korkak gibi.

Bu davetsiz misafirden bahsetmek için babamı arayabilirdim. Muhtemelen aramalıydım da; böylece, sorunla ilgilenmesi için günün casusu olarak seçilmiş kişiyi gönderebilirdi. Ancak aramak, babamla konuşmam anlamına geliyordu ki bu, koşullar ne olursa olsun kaçındığım bir şeydi. Diğer seçenekse serseriye korkutup kaçırmak, şayet bunlardan birinin beni yine izlediğini görürsem bir dahaki sefere babamı aramaktı. O kadar da önemli bir mesele değildi doğrusu. Serseriler yalnız gezerlerdi ve yüz yüze geldiğinizde bir geyik kadar korkak olurlardı. Her zaman Gurur sürülerinden kaçarlardı, çünkü biz genellikle en az iki kişilik gruplar halinde çalışırdık.

Ben hariç.

Ama serseri, koruyucumun olmadığını bilemezdi. Kahretsin, muhtemelen bir koruyucum *vardı*. Babamın paranoyası yüzünden hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadım. Doğru, bugün kimin görevli olduğunu görmemişim ama bu yalnız olduğum

anlamına gelmiyordu. Her zaman fark edemesem de onlar hep etrafımda bir yerlerde olurlardı.

Ayakkabımı bağlayıp bir kez daha babamın aşırı koruyucu önlemlerinden emin olarak ayağa kalktım. Çantamı tek omzuma astım ve yola doğru ilerlerken rahat görünmek için elimden geleni yaptım. Yürürken gizli koruyucumu görebilmek için bahçeyi gizlice süzdüm. Her kimse, nasıl saklanması gerektiğini sonunda öğrenmişti. Harika zamanlama. Yola yaklaşırken güneş ufuk çizgisinin altında tamamen kaybolmuştu. Curry Sanat Merkezi'nin önündeki sokak lambası yumuşak, bir vızıltıyla yanmaya başladı. Yumuşak sarı ışık yanarken kaldırımın kenarında durdum, kendimi topladım.

Serseri, muhtemelen sadece meraklıydı ve onu gördüğümü anlar anlamaz kaçmıştı. Peki ya kaçmadıysa; işte o zaman onu korkutmak zorunda kalacaktım, ki bu da daha fazla gerilim anlamına geliyordu. Diğer dişi kedi arkadaşlarımın aksine dövüşmeyi biliyordum, babam bunu garantiye almıştı. Ne yazık ki, erkek kardeşlerimle olan deneyimlerim dışında bunu teoriden pratiğe dökememiştım. Tabii ki kendimi savunabilirdim ama bunu yıllardır yapmamıştım ve bu, gerçek dünyada becerilerimi sınamak için hiç de iyi bir zaman gibi görünmüyordu.

Şövalye çağırmak için çok da geç değil, diye düşünüp ince cep telefonumu bulmak için cebimi kurcalamaya başladım. Şu anki durum dışında zaten *hep öyle* olurdu. Babamı her arayışında beni eve çağırmak için farklı bir mazeret uydururdu. Bu sefer yeni bir tane uydurmasına gerek bile kalmayacaktı. Bu sorunla kendim baş etmem gerekiyordu.

Gayet kararlı adımlarla ışıktan karanlığa doğru yürüdüm.

Kalbim deli gibi çarparken yola girdim, çantamın kolunu âdeta bir kılıç kabzası gibi sıkıca kavradım. Ya da bir can simidi

gibi. Havayı kokladım. Hâlâ oradaydı; kokusunu alabiliyordum. Ama şimdi kaynağa çok daha yakındım. Kokusunda tuhaf bir şey sezdim. Kendi Gurur bölgemin içinde bir serserinin kokusunu almamdan çok daha yersiz bir şey. Bu davetsiz misafir her kimse, buradan değildi. Kokusunda farklı bir yabancılık vardı. Egzotik. Amerikalı kedilerin bildik kokusuyla kıyasladığında baharatlı bir koku.

Nabzım boynumda deli gibi atıyordu. *Yabancı. Lanet olsun.* Bu benim boyumu aşırıyordu.

Telefonumu bulmaya çalışırken yolun ilerisinden bir tıkırtı geldi. Donakaldım; karanlıkta insan gözlerimle görmeye çalışıyordum ama hiçbir yararı yoktu. Dönüşmeden belirsiz çizgiler ve gölgeler dışında hiçbir şeyi ayırt edemezdik. Ne yazık ki dönmüşmek şu durumda iyi bir seçenek değildi. Bu uzun sürerdi ve geçiş sırasında savunmasız kalabilirdim.

O halde insan biçiminde.

Bahçede herhangi bir iz bulabilmek için arkama dönüp hızla etrafa göz attım. Her yer boş görünüyordu. Etrafta olası şahitler de yoktu; herkes ya yarı ayık ders çalışıyor ya da parti yapıyordu. Peki ben neden kim olduğu belirsiz bir serseriyle saklambaç oynuyordum ki?

Kaslarım gerilmiş, kulaklarım alarmda yolun aşağısına doğru yürümeye başladım. Dört adım sonra kırık bir tenis raketine bastım, paslı bir çöp variline takılıp tökezledim, çantam kolumdan sıyrılıp yere düştü, başım çöp varilinin kenarına öyle bir çarptı ki, âdeta devasa bir gong sesi yankılandı.

Sakin ol, Faythe, diye düşünürken metalik ses hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Çantamı almak için doğruldum ve hızlı bir hareketlenme gözümü çarptı. Serseri -neyse ki insan biçimindeydi- yolun so-

nundan Curry Sanat Merkezi'nin arkasındaki otopark alanına doğru kaçtı, ayakları asfalt zemin üzerinde olağanüstü bir şekilde sessizce kayıp gidiyordu. Koşarken soluk ay ışığı koyu kıvrık saçlarına vuruyordu.

İçgüdülerim korkumu ve dikkatimi bastırmıştı. Damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Çantamı sırtıma taktım ve yolun ortasına koştum. Serseri kaçmıştı; tıpkı ondan yapmasını umduğum gibi. Beynimin kedi tarafı onu takip etmemi emrediyordu. Fareler kaçır, kediler kovalar.

Yolun sonunda durup park alanını izledim. Eski bir Lincoln'ün soluk far lambaları dışında etraf bomboştu. Serseri gitmişti. Kahrolası şey nasıl bu kadar çabuk kaçabilmişti?

Rahatsız bir his boynumdan başlayıp omuriliğim boyunca bütün tüylerimi diken diken etti. Otopark alanındaki bütün güvenlik ışıkları kapalıydı. Oysa bina avlusundakiler gibi otomatik olmaları gerekiyordu. Bilindik vızıldama sesi ve ışık hüzmeleri olmayınca, park alanı âdeta koyu renk asfalttan dalgasız bir deniz gibiydi. Ürkütücü derecede sessiz ve rahatsızlık verecek kadar sakin.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken yoldan ayrıldım; bir yıldırımın ya da raydan çıkmış bir trenin bana çarpmasını bekler gibiydim. Hiçbir şey olmadı ama bir şeylerin ters gittiği düşüncesini üzerimden atamıyordum. Gözlerim etraftaki ışığı alabilsin diye bir adım daha attım. Ama yine bir şey olmadı.

Kendimi aptal gibi hissediyordum şimdi; ucuz bir korku filminden fırlamış kötü adamlar gibi gecenin köründe bir yabancıyı kovalıyordum. Filmlerde bu tür durumlar bir şeylerin ters gittiği anlamına gelirdi. Tüylü bir el, gölgelerin arasından uzanır ve meraklı ama aptal kadın kahraman çılgınlık atmak için son nefesini harcarken onu sadistçe boğazından kavrayıverirdi.

Filmlerle gerçek hayat arasındaki fark şuydu ki, tüylü canavar *bendim* ve şu ana kadar atabildiğim tek çığlıksa öfkedendi. Yardım istemek kadar, kendiliğimden alev almaya da yakındım. Eğer bu kötü adam bunu henüz anlayamadıysa, onu çok büyük bir sürpriz bekliyordu.

Zihnimdaki moral konuşmasıyla yüreklenererek bir adım daha attım.

Yabancıнын kokusu bir anda bütün bedenimi kapladı ve kalp atışlarım hızlandı, ama tekmenin geldiğini göremedim. Aniden karnıma yediğim darbenin etkisiyle kendimi yerde buldum, soluk almakta zorlanıyordum.

Çantam yere, ayaklarımın dibine düştü. Bir çift asker tipi siyah bot gözlerimin önünde belirdi ve serserinin kokusu yoğunlaştı. Sağ yumruğunu bana vurmadan önce, koyu renk gözlerini ve ürkütücü gülümseyişini zihnime kazımaya yetecek kadar bakabildim yüzüne. Vurmasını engellemek için kollarımı kaldırmıştım, ama diğer yumruğunu çoktan hazırlamıştı. Sol yumruğu göğsümün sağ tarafına isabet etti. Yumruğun acısı göğüs kafesimden dalga dalga tüm bedenime yayıldı. Elimle göğsümü tutarak ayağa kalkmaya çalıştım ama kalkamayınca panikledim.

İğrenç gülüşü içime işleyip sinirlerimi bozdu. Burası *benim* kampüsüm ve *benim* Gurur bölgemdi. Yabancı olan *oydu* ve Gurur kedilerinin davetsiz misafirleri nasıl alt ettiklerini öğrenmesinin zamanı gelmişti artık.

Tekrar vurmak için yumruğunu kaldırdı, ama bu sefer ben de hazırdım. Göğsümdeki acıya aldırış etmeden sağ elimle hamle yapıp saçlarından yakaladım. Parmaklarım kalın buklelerinin arasına dolandı. Başını yere indirip üzerine dizimi dayadım. Yüzüne bastırmamla bir kemik çatırtısı duydum. Ilık ve ıslak bir

şey kot pantolonumdan içeri sızdı. Taze kan kokusu havaya yayılırken gülümsedim.

Ah, hatıralar...

Serseri başım elimden kurtardı; yalpalayarak kenara düşerken elimde birkaç saç buklesini bırakmıştı. Kırılan burnundan kan boşalırken boğazının derinliklerinden motor sesi gibi hırıltılar geliyordu.

Yaptığım tahribattan memnun olmuş bir ifadeyle, "Bana gerçekten şükretmelisin," dedim. "Bana güven. Bu bir af."

Bir ağız dolusu kanı yere tükürüp, "*Jodienda putal*" dedi.

İspanyolca mı? Eminim bana övgü yağdırmıyordu. "Evet, sana da aynen ondan. Hadi bakalım, çek arabanı buradan, lanet olası. Pis kışım yerden kaldır ve ben bu uyarıdan daha fazlasını yapmadan önce defol buradan!"

Sözümü dinlemek yerine yüzüme bir yumruk daha geçirdi. Yana çekilip yumruktan kaçmaya çalıştıysam da yeterince hızlı hareket edemedim. Yumruk kafatasımın kenarına çarptı.

Çarpmanın şiddetiyle sendeledim, gözlerimin önünde yıldızlar dönmeye başladı. Başım şiddetli migren ağrısını anımsatarak zonkluyordu. Tüm dünya sanki benim etrafımda dönüyordu. Gözlerim kararırken serseri, İspanyolcaya benzeyen anlamadığım aksanıyla burnundan soluyarak bir şeyler söylüyor, el yordamıyla cebinde bir şeyler arıyordu. Kolunu tekrar kaldırdı. Hareket edecek kadar gücümü toplayamasam da kendimi darbeye hazırladım. Yumruk atmadı. Kolumdan tuttuğu gibi beni boş öğrenci merkezinden uzağa sürüklemeye başladı.

Bu da neyin nesi? Bir Gurur kedisiyle karşılaştığında birazcık akli olan birisinin pilim pırtısını toplayıp tüymesi gerekirdi. Yüzünü dağıtmamdan sonra benden korkuyla uzaklaşması ge-

rekiyordu. Ama eminim ki kız olduğum için böyle olmuştu. Dış değil de erkek bir kedi olsaydım çoktan Meksika yolunu yarılamıştı.

Erkeklerin benden korkmamasından nefret ediyorum. Bu bana evimi hatırlatıyor.

Düşmemek için ayaklarımla geri geri yürümeye çalışırken kolumu elinden kurtarmayı denedim, ama işe yaramadı. Öfkeyle boşa olan yumruğumu sağa sola savurdum ve başına isabet ettirmeyi başardım. Acıyla inleyip kolumu bıraktı.

Yola doğru koştum ve çantamı yerden aldım. Ayak sesleri arkamdan geliyordu. Çantamı sıkıca kavrayıp arkama doğru savurdum. Sol kulağına çarptı. Burnu, park alanında koyu damlalar bırakarak daha da fazla kanamaya başladı. Eliyle başının yan tarafını tutarak kıcının üzerine düştü. Şaşkınlıkla yüzüme baktı. Bir kahkaha attım. Anlaşılan o ki, Shakespeare'in tüm eserlerinin olduğu cilt iyi bir darbe olmuştu. Annemin İngiliz dili diplomasının hiçbir şeye yaramayacağını söylediğini anımsadım. Hah! Asıl ben, onun salak birini mutfak önlüğü ve kurabiye kalıbıyla nakavt edip edemeyeceğini görmek isterdim.

Elleriyle sürünürken hâlâ cebinde bir şeyler arıyordu. "Put a loco," diye mırıldandı. Başka bir kelime etmeden ya da yüzüme bir kere daha bakmadan ayrılıp park alanındaki Lincoln'e yöneldi. Bir iki dakika sonra arabanın lastikleri gıcırdadı ve güneydeki Welch Caddesi'ne doğru sürmeye başladı.

"Adios!" Gidişini acı ama memnuniyetle izledim. *Eminim bundan sonra babam kendime göz kulak olabileceğime ikna olacak.*

Yorgunluktan tükenmiş halde çantamı omzuma takıp saatime baktım. *Kahretsin.* Sammi birazdan grup çalışmasından dönebilir ve kanlı pantolonumla yepyeni morluklarımı görüp korkabilirdi. O eve gelmeden üzerimi değiştirmeliydim. Ne ya-

zıkki morlukları Andrew'dan saklamak çok daha zor olacaktı. İnsanlarla flört etmek bazen gerçekten sorun olabiliyordu.

Davetsiz misafirin yüzünü gözümün önünde canlandırma-ya çalışırken arkamı döndüm ve başka bir serseriyle yüz yüze geldim. Baştan aşağı gölgelerin arasındaydı. İki metre ileride, ay ışığının vurmadığı bir yerde duruyordu ve iki yanında sallanan boş ellerinden başka bir şey göremiyordum. O an havadan başka bir şeyi kavramıyor olmasına rağmen tek bakışta ciddi hasara sebep olabileceklerini anlamıştım.

Bu yabancıнын kim olduğunu anlamak için koklamama gerek yoktu; kokusu kendi kokum kadar tanıdıktı. *Marc*. Babamın sağ kolu. Babam, Marc'ı daha önce hiç yollamamıştı; beş yıl için- de bir kere bile. Ters giden bir şeyler vardı.

Sırtım ve kollarım sinirden gerildi, ellerimi yumruk yaptım. Öfkeden dişlerimi sıktım, şu durumda yapabileceğim en son şey kendime hâkim olmaktı. İnsanlara iyilik yapanlar dünyayı kur- tarmak için her zaman etrafta dolanırlardı, ama çok azı nasıl bir dünyada yaşadıklarının farkındaydı.

Çantamın kolumdan sıyrılıp yere düşmesine izin vererek yavaşça Marc'a doğru ilerledim. Gözlerimi altın benekli göz- lerini saklayan gölgeye diktim. Hareket etmedi. Kalp atışlarım hızlanırken biraz daha yaklaştım. Bana uzanmak için sol elini kaldırdı. Eline vurarak uzaklaştırdım.

Bütün ağırlığımı sol bacağıma vererek sağ bacağımla göğsü- ne şiddetli bir tekme attım. Acıyla inleyip tökezledi. Ayağı, tahta bir kasaya takıldı ve nemli bir karton parçasının üzerine kıçüstü düştü.

"Faythe, benim!"

"Senin kim olduğunu biliyorum, lanet olası." Ellerim kalça- larımda ona doğru yürüdüm. "Sana neden tekme attığımı sanı-

yorsun?" Sağ ayağımı kaldırıp bir tekme daha atmak için hazırlandım.

Kolunu neredeyse göremeyeceğim kadar hızlı kaldırdı ve eliyle ayak bileğimi yakaladı. Bir hamlede beni ayağımdan tutup durduğum yerden çekti. Onun yanına, yarı açık bir çöp poşetinin üzerine oturuverdim.

"Lanet olsun, Marc. Sabahtan kalma taze sıkılmış portakal kabuklarının üzerinde oturuyorum."

Kollarını siyah tişörtünün üzerinde kavuşturup kıkırdadı. "Peki ya sana ne demeli, neredeyse kalçamı kırıyordun."

"Korkma, yaşarsın."

"Sayende değil." Sendeleyerek ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Önemsemeyince gözlerini kısıp bileğimden beni kendine doğru çekti. "Bu arada kungfu hareketleri de nereden çıktı?"

Kolumu elinden kurtarıp birkaç geri adım attım ve pantolonumdaki portakal posalarını silkeledim.

"Biliyorsun ki tekvandoydu." Neredeyse on yıla yakın bir süre erkek kardeşlerim ve Marc'la birlikte eğitim görmüştük.

"Yüzüne tekme atmadığım için şanslısın. Neden bu kadar geç geldin? Eğer haberim olmadan etrafımda dolanıp beni gözetliyorsanız, ölüm tehlikesi altındayken biraz işe yarayabilirsiniz. Babam size *bunun için* para ödüyor."

"Kendini iyi savundun."

"Sanki biliyorsun da. Eminim sen buraya geldiğinde zaten arabasına doğru giden yolu yarılamaştı."

"Hiç de değil, arabasına doğru daha yeni yürümeye başlamıştı," dedi sırtarak. "Her neyse, asıl tehlikede olan bendim. Azgın bir kız sürüsü tarafından sıkıştırıldım. Görünüşe bakılırsa çiftleşme mevsimi," diye alay etti.

Kaşlarımı çattım, onun dikkatini çekmeye çalışan pembe tişörtlü, kıkırdayan bir grup kız hayal ettim. Onlara zamanlarını boşa harcadıklarım söyleyebilirdim. Marc, dışı insanların hiçbir işine yaramazdı, özellikle de evlenme meraklısı aptal kızların. Koyu renk kıvrırcık saçları ve egzotik kahverengi gözleri her zaman istediğinden daha fazla dikkat çekmesine sebep olmuştu. Ve bu sefer bu özellikleri, onu işini yapmasından alıkoymuştu.

"Sen aşağılık pisliğin tekisin," dedim. Başlangıçta gelmesini istemesem de geç kalmasını affedemiyordum.

"Sen de duygusuz bir kaltaksın," dedi gülümseyerek, ama kalbimde yarattığı kırgınlıktan habersizdi. "Biz aslında birbirimize çok uygun bir çiftiz."

Homurdandım, ama neyse ki yeniden o tanıdık bölgedeydik. Kabul etmek istemesem de uzun süre sonra onu görmek güzeldi.

Arkamı dönüp çantamı aldım ve yolun diğer tarafındaki boş avluya geçtim. Marc anlayamayacağım kadar hızlı İspanyolca bir şeyler mırıldanarak beni takip ediyordu. Uzun zamandır hatırlamamaya çalıştığım hatıralar onun mırıltısıyla zihnime üşüşüyordu. Bunu kendimi bildim bileli yapardı.

Yeterince sabırlı davranmıştım, öğrenci merkezinin önündeki aynı sokak lambasının altında durdum ve Marc'a yüzümü döndüm. "Hey, biraz geriden gelir misin? Casusluğun nasıl yapıldığını unuttun galiba. Dikkat çekmemen gerekir. Diğerleri bunu öğrendiler ama sen hâlâ sıradan kızların partisine gelmiş bir kraliçe kadar dikkat çekiyorsun." Ellerimi düşük bel pantolonumun üzerine, kalçama koydum ve bana bakan kalın kirpikli gözlerinden etkilenmemiş gibi yapmaya çalışarak kaşlarımı çattım.

Marc her zamanki gibi davetkâr ve itiraf etmek gerekirse kurdurtan ifadesiyle gülümsedi. "Seni de yeniden görmek güzel."

Çıplak göbeğime bakarken yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi, bakışları kırmızı, boyundan bağlı atletime, oradan da saçımdaki tokaya geçti.

"Eve dön, Marc."

"Kaba olmanı gerektiren bir durum yok ortada."

"Senin de burada olmanı gerektiren bir durum yok."

Kaşlarını çattı, kalın kaşları gözlerini gölgelerken daha da fazla heyecanlandım. Onun gülümseyişinin etkisinden kurtulmuştum. Bu kadar zayıf mıydım? Lanet olsun ki, evet.

"Bak, eğer babam kimseyi mezuniyete davet etmedim diye çıldırırsa bunu bana kendisi söyleyebilir. Kızdığını öğrenmek için bir elçiye ihtiyacım yok."

"Beni, seni eve götürmem için yolladı." Yüzüm ciddileşti ve Marc yaklaşan tartışmayı engellemek için elini kaldırarak, "Ben sadece emirleri yerine getiriyorum," dedi.

Tabii ki öyle yapıyordu. Bu zaten her zaman yaptığı şeydi. Çantamı omzuma attım, başımı sallayarak, "Unut bunu, gelmiyorum," dedim. Yürümeye başlamıştım ki beni kolumdan kavradı. Kolumu elinden kurtarabildim, ama sırf o izin verdiği için.

"Sara gitti," dedi yüzünde bomboş bir ifadeyle.

Aslında sıradan olan bu cümleye şaşırarak gözlerimi kırıştırdım.

Sara gitmiş mi? Aferin ona. Eğer hayattan bir koca ve bir düzine bebekten daha fazlasını bekliyorsa, demek ki aklında başka bir şey vardı. Eğer evlenmemeye karar verdiyse öyle olsun. Bu onun kendi seçimiydi.

"Düğünden kaçmadı, Faythe." Marc'ın gözleri benimkilere bakarken kehribar gibi yanıyordu ve ne demek istediği gayet açıktı. Bu aramızda eskiden kalma bir meseleydi; nerede olur-

sak olalım ya da ne kadar zaman geçerse geçsin, bazı şeyler hiç değişmiyordu ve geriye kalan diğer şeylerse giderek daha sinir bozucu bir hal alıyordu.

"Öncelikle şu gururlu ifadeyi yüzünden atarak başlayabilirsin," diyerek kızdım. "Beni hâlâ zihnimi okuyacak kadar iyi tanıdığını mı zannediyorsun?" Peki ya gerçekten öyleyse? Ama şimdi konumuz bu değildi.

Marc, benimle konuşmanın aşırı yorucu ve buna değmeyecek bir durum olduğunu gösterir gibi abartılı biçimde iç çekti. "O kaçmadı, kaçırıldı."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve inkâr duygusuna boyun ederken başımı salladım. Mantıklı bir cümle kurmak için durduğumda etrafımızdaki sessizliği cırcır böceklerinin sesleri doldurdu. "Bu imkânsız. Hiçbir insan bir..." Bu cümleyi bitirmeme gerek bile yoktu, çünkü *bu* düşüncüyü kesinlikle okuyabilirdi. Sara narin olabilirdi ama zayıf değildi. Ona zarar verecek birini lime lime edebilirdi. Tabii *insan* olan herhangi birini.

Marc'ın buraya gelişinden anlaşılan şeydu ki o, bir insan tarafından kaçırılmamıştı.

Ellerimle çantamın kollarını sıkarak, *Serseri* diye düşündüm. Sadece davetsiz bir misafir değildi, o *topluyordu*. Babam, Marc'ı benim bir sonraki kurban olmadığımdan emin olmak için göndermişti.

Artık biliyordum ki tartışma ya da anlaşma olmayacaktı. Bütün bir yol boyunca tek omzuna atıp taşınması gerekse bile, Marc beni eve götürecekti. Direnmeyi sevsem de gururumu bir kenara bırakacaktım, çünkü ne kadar direnirsem direneyim fiziksel savaşı hep o kazanırdı. Bu da Marc'ın kendisi gibi, değişmeyen şeylerden biriydi.

Portakal kokulu pantolonumu değiştirip olmazsa olmaz kıyafet ve kitaplarımı paketleyene kadar Sammi kütüphaneden döndü. Küçük, kamara tarzı mutfağımızdaki vestiyere kitaplarını bırakırken çoktan edebiyattaki erkek karşıtı komplo teorisini anlatmaya başlamıştı bile. Marc'ı görünce bir an duraksadı ve sesi fısıldamaya dönuşüp susuverdi. Yazık ki etrafta oyalanıp bu sessizliğin tadını çıkaramayacaktım.

Marc kendi evindeymiş gibi masamın arkasından kahkaha attı. Altındaki sandalye birbirine tutturulmuş kürdan çöplerinden daha sağlam görünmüyordu, sanki her an çöküp bir çıra yığınınu dönuşecek gibiydi. "Senden daha fazla konuşan birinin bulunabileceğini hiç düşünmemiştim, ama görünüşe bakılırsa seni hafife almışım."

Evet, bunu alışkanlık haline getirmişti.

"Sammi, bu Marc Ramos. Bu da oda arkadaşım Samantha."

Akıllıca bir şeyler söylemeye çalışıp başarısız olunca, Sammi'nin ağzı sessizce aılıp kapandı sadece. Gözlerimi devirdim. Tamam, hoş görünüyordu ama Sammi'nin tepkisi biraz fazla abartılıydı. Gerçi, Sammi melodramda doğal bir yetenekti.

Marc tekrar gülümsedi ve elini sıkmak için uzatırken sandalye yere çarptı. Marc, ona doğru yaklaşınca Sammi bir adım geri attı ve bacağını masanın köşesine çarptıktan sonra fal taşı gibi açılmış gözleriyle Marc'ın ona uzattığı elini tutarak selamlaştı.

Koltuğun üzerindeki açık bavulu fark edince, "Neler oluyor?" diye sordu. Kıyafetten fazla kitap koymuştum, bu da bavulun bir ton gelebileceği anlamına geliyordu ama muhtemelen Marc bunu tek parmağıyla bile kaldırabilirdi. Gerçi dikkat çekecek bu tür hareketler yapmazdı ama istese *kaldırabilirdi*.

"Babam kafayı sıyırmış," dedim bavulun önündeki mandal-

lan kapatırken. "Sonbaharda geri döneceğim ama eğer yazı evde geçirmezsem yüksek lisans masraflarımı karşılamayacakmış." Bu, Sammi'yi inandırabileceğim en makul açıklamaydı.

"Ve Marc..?" Duraksadı ve Marc'a bakarak soruyu açık uçlu bıraktı.

İyi soruydu. Marc'ın hayatındaki rolünü anlatmanın kolay bir yolu yoktu, çünkü genellikle pek bir rolü olamamıştı. Artık yatağımı ısıtan sevgilim, sırdaşım ve hatta güzel anılarım bile değildi ve Sammi'nin anlayacağı türden hiçbir "arkadaş" tanımına uymuyordu, dolayısıyla bunu nasıl açıklayabilirdim?

"Şoförüm." İşte bu olurdu. Marc rütbece şoförlüğe indirilmişti. Tek tepkisi göz kırpmak ve "bir sırrım var" gülümseyişiyle bana bakmak oldu. Ben de ona gizlice gülümsedim. Harika. Bu ona komik gelmişti.

Sammi bana inanmamış gibi başını salladı ama bu onun problemiydi; açıklama bulmayı bitirmiştım. En azından sonbahara kadar.

"Hemen mi gidiyorsun?" Odanın etrafında yığınlar halinde duran ve tek bir bavulun alamayacağı eşyalarımı bakarken bluzunun kenarıyla oynuyordu.

"Evet, dağınıklık için özür dilerim. Bu aykini ödedik, gelecek ayın kirasındaki payım için de sana bir çek gönderirim. Dönene kadar eşyalarım burada kalabilir mi?"

"Elbette," dedi, "Peki ya Andrew?"

Marc'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ve sonradan pişman olacağım bir şey söylemekten kaçındım. Ona, yeni bir erkek arkadaşım olduğunu söylememiştim, tabii babamın diğer casuslarına da. Ama eminim sessizlikleri benim hatırıma değil, babama duydukları saygıydı.

Marc kaskatı kesildi ve burun deliklerindeki hafif kıpırtı kokumu kontrol ettiğini ele verdi. Yüzünü buruşturdu ve aniden Andrew'yla benim değil, onun dairesinde bir... bir *öğle yemeği* geçirdiğimi hatırlayarak rahatladım.

Benim kokuma kokusu karışmış bir erkeği hissetmesi başka, bir erkeğin kokusunu çarşaflarımda hissetmesi bambaşka bir şeydi.

Marc'ın Andrew'nun hayatımdaki ve yatağımdaki *yerini* fark etmemesinin sebebi muhtemelen serserinin hâlâ üzerimde olan kokusuydu. Yoğun topraksı kokusuna karışan kan kokusu, Andrew'nun hafif ter ve saf insan kokusunu bastırmıştı.

Aslında ona söyleyebilirdim. Gerçekten. Bununla birlikte Sammi'den bir nebze daha düşünceli olmakla iftihar ederdim. Öte yandan Sammi'ye karşı şoförüm hakkında dürüst olmamıştım, şimdi ne bekliyordum ki?

Bavulumun fermuarım çekerken, "Onu arayacağım," dedim.

Marc çantamı kaptığı gibi kapıyı aralık bırakıp dışarı çıktı.

Şampuanının çiçekli aromasını içime çekerek Sammi'ye sarıldım. Ailemin istekleri doğrultusunda hareket ettiğim takdirde, oda arkadaşımın Herbal Essence ve çilekli Bubble Yum'la bezenmiş dişi kokusunu bir daha içime çekeceğim gün biraz uzaktaydı. Tabii okula bir daha dönebileceğimi varsayarsak. Hem babam söz konusu olduğunda, hiçbir şeyin güvencesi yoktu.

"İkimize yetecek kadar çok çalış," dedim onu isteksizce bırakırken. Gülümsedi, üzülmekten çok, kafası karışmış görünüyordu. Bakışlarına aynen karşılık verdim, çünkü ben de gerçekte neler döndüğünü bilmiyordum.

Koridorda Marc karşı komşuma ancak benim duyabileceğim kadar bir sesle kaba bir şeyler söyledi. Derin bir nefes alıp sehpa-

nın üzerinden anahtarlarımı ve cep telefonumu aldım ve daireye son bir kez baktım. Neden her zaman ayrılıklar elveda gibi hissedilir? Evden ayrıldığım zaman dışındakiler. Er geç çiftliğe geri döneceğimi biliyordum. Kendim istediğim için değil, sırf beni sürekli geri çektikleri için. Bu küçük ama önemli bir farktı.

Marc'ı uzun koridordan merdiven başına kadar takip ettim ve ikimizde tek kelime etmedik. Dışarı çıkıp kaldırımda yürürken tepkisini anlamak için birkaç adım gerisinden gittim. Bavulu sinirinden öyle sıkı tutmuştu ki, parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Adımları uzun, sert ve gürültülüydü. Ama park alanında arabaların arasından geçerkenki hareketleri her şeyi net olarak ifade ediyordu. Baş yukarıda, omuzlar dik, hareketleri ciddi ve resmî. Sanki gerçekten şoföründen başka bir şey değilmiş gibi.

Ve bu bariz işaretleri kaçırmam ihtimaline karşı yanında yürümek için hızlandığımda, Marc başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir şekilde, kızgın ve alçak sesle bir hırılı lütfetti.

Harika. Hiçbir şey, sinirli bir kedi adamla birkaç saat aynı arabada olmaktan daha muhteşem olamazdı herhâlde. Hayatıma hoş geldiniz.

İki

Kuzey Teksas Üniversitesi'nden eve araba seyahati yapmak, arabayı Marc sürerken dahi gözüme çekilmez göründü. Arabada Andrew ve bana olan kızgınlığı devam etti ve otobana girdiğimizde arabayı hız sınırının yirmi mil üzerinde sürüyordu. Bu hızla Lufkin'den Denton'a arabayla -Teksas ovası boyunca doğudaki gür ormanların içinden geçmek 220 mildi- iki buçuk saatte gidebilirdi. Normalde bu yol dört saatten fazla sürerdi.

Dallas civarında eyalet sınırından çıkıp 175. Otoyol'a girince trafik gürültüsü yerini derin bir sessizliğe bıraktı. Marc bana bakıp neşesi kaçmış bir ifadeyle,"Andrew'yu anlat.' dedi.

"Dünyanın bütün paralarını versen de olmaz," dedim. Bununla birlikte, geçerli olan ve gerçekten değer verdiğim birim özgürlüktü; para değil. Pencereden ay ışığının vurduğu tarlalara ve terk edilmiş petrol kuyularına baktım. Teksas'ın kuzeydoğusunda çok az ağaç ve tepe vardı; bir de upuzun, bomboş bir otoban.

"Neden? Ondan utanıyor musun?" diye sorarken gözleri kendini beğenen bir tatminle parladı.

Lanet olasıca! Beş yıl geçmişti ve hâlâ beni nasıl sinirlendire-

ceğini çok iyi biliyordu. Parmaklarımla arabasının kapı tutamağım öyle bir tuttum ki, plastik kısmı elimde, demir kısmı kapıda kaldı. *Tüh.*

Dizimin üzerine düşen plastik parçalarını üzerimden silkeledim ama birkaç küçük kıymık kaktüs dikenini gibi avucumun içine battı. Hepsini tek tek çıkartıp öteki parçaların yanına, yere fırlattım.

Avucumun içi birkaç küçük kan damlası ve uzun, hafif bir sıyrıkla lekelenmişti. Bu tür küçük yaralar bir dahaki Dönüşüm'ümde muhtemelen kaybolurdu. Kuvvetli bir metabolizma, dayanıklılık ve hassas işitme yetisinin yanında, hayatınızın yarısını dört patinin üzerinde geçirmenin avantajlarından biri de, bu çabuk iyileşme özelliğiydi. Hiçbir insanüstü yaşam biçimi bundan daha heyecanlı olamazdı herhâlde. Ama yine de bölge ya da eş için kavga ederken erken ölebilen erkek kediler olabiliyordu.

Marc umursamaz bir tavırla elime baktı. Kırılan kapı tutamağı umurunda değildi. Sürücü koltuğunun başlığı yoktu ve direksiyonu çemberden çok, yamulmuş bir altıgene benziyordu. Benim arabasına verdiğim küçük hasar, onun geçmişteki sinir krizlerinde verdiği hasarlarla kıyaslanamazdı bile.

"Ondan utanmıyorum, Marc," dedikten sonra torpido gözünden bir peçete alıp elimdeki kanı hızlı ve sinirli hareketlerle sildim. "Sadece onun hakkında konuşmak istemiyorum, hepsi bu."

"Hiç kimseyle mi, yoksa sadece benimle mi?" Sesi titriyordu. Gözleri gözlerime değdi ve yüzündeki ifadeyi okuyamadan bakışlarını tekrar yola çevirdi.

Tüyleri ve pençeleri olan hiç kimseyle. Ama bunu söyleyemedim. "Bir önemi var mı?"

"Zannımca, hayır." Ama dudağının kenarındaki ifade tam tersini söylüyordu. "Onu aramayacak mısın?"

Telefonumu alıp kapattım. Andrew'yla konuşmamı dinlemek Marc için yeterince eğlence konusu olabilirdi, ki bu da yolun geri kalanını daha da katlanılmaz hale getirirdi. "Benzin almak için durana kadar bekleyebilirim."

"Birkaç saat boyunca hiç durmayacağız. O zamana kadar merak etmeyecek mi?"

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Sanki Andrew'nun endişelenmesi umurundaymış gibi. "Hayır, etmez. O benim erkek arkadaşım. Vicdanım, göbeğimden bana bağlı ikizim ya da babam değil."

Marc somurttu ve ben de avucumdaki kanama durmasına rağmen üzerine bastırarak dışarı baktım. Tek derdi, klasik Gurur sürüsü zihniyetiydi. Bir erkek kedinin temel içgüdüğü dışıyı ne pahasına olursa olsun korumaktı. Dışının bağımsızlığı ya da mahremiyeti umurunda olmazdı. Sanki korunmayı istiyormuşuz ya da buna ihtiyacımız varmış gibi.

Bir saat önce de gösterdiğim gibi, onun koruyuculuğuna *ihtiyacım yoktu*. İhtiyacım olan tek şey, kampüste bulduğum kendime ait hayattı. Gurur sürülerinin dışında yaşama kararım herkesi şaşırtmıştı. Hiçbir zaman anlayamadığım ailem dâhil. Her şeye rağmen bana olaylarla başa çıkmayı ve kendimi savunmayı *onlar* öğretmişti. Beni karşısında savaşılabilmem için hazırladıkları yalnızlığı seçtiğim zaman gerçekten şaşırmış göründüler.

Bir erkek kedi, hayallerinin peşinden gittiğinde güçlü ve kendi ayakları üstünde durabilen biri olarak etiketlenirken, ben bunu yapınca, eğitim almak ve kendi başına yaşamak adına Gurur sürüsünü terk eden inatçı ve bencil kedi diye adlandırılıyordum.

Ailem bundan vazgeçeceğini ya da mezuniyetten sonra eve döneceğini ümit ederek bu "dönemimde" nazımı çekiyordu. İsteklerine boyun eğdirme ve beni küçük çapta yönetme konularından yalnızca dört yılına vazgeçtiklerini düşündüler. Oysa yanılmışlardı.

Kasıtlı olarak bir yıl hazırlık okudum, sonra da kimseye söylemeden yüksek lisansa başvurdum. Mezuniyetin hemen ertesi günü iki yaz okulu dersine kaydımı yaptırdım. Babama lisansımı tamamladığımı bildiren tek gösterge yüksek lisans harcı için gelen fatura olmuştu. Beni hafife almıştı. Tıpkı Marc gibi.

Kanlı peçeteyi koyabilecek bir yer bulmak için arabanın içine göz attım ama Marc'ın eğilmemesini sağlayabilecek hiçbir yer bulamadım. Gerçekte onu *nereye sokmak* istediğimi düşünerek gülmek için kendimi zor tuttum ve eve vardığımızda yarattığım dağınıklığı toplamak için hatırlatıcı olsun diye onu da yere attım.

Ona kur yapan kızları düşünerek, "Peki ya sen?" diye sordum. "Biriyle çıkıyor musun?"

"Hayır, kimseyle *çıkıyorum*." Bu cümleyi tadı kötümüş gibi tükürürcesine söylemişti ve eminim öyleydi. Marc hiçbir zaman sıradan ilişkilerin adamı değildi; ki bu da bizim sorunumuzun büyük kısmını oluşturmuştu. Yaptığı her şeyi, ama her şeyi tüm kalbi ve ruhuyla yapardı. Benim için yaptıkları da dâhil. İlk on dakika hoştu ama sonrasında sıkmaya başladılar.

Bana sorduğu sorgulayıcı sorular yüzünden hâlâ sinirli bir halde, "Bunun gerçekten sağlıklı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum. "Yıllar oldu, Marc. Sonsuza kadar babamın kiralık gücü olamazsın. Hayatına anlam katacak bir plana ihtiyacın var," dedim sanki bunu kendim başarabilmişim gibi. Babamı mümkün olduğunca kendimden uzak tutma planım başarısız

olmuştı. Ama bu beni gerçekleştiremediğim nasihatleri vermekten alıkoymuyordu.

"Bir planım *vardı*." Marc'ın göz bebekleri, yanımdan geçen araba farlarının ışığında parladı. Tam karşılık verecektim ki bakışıyla beni durdurdu. Kızgın bir bakışla. O kadar kızgındı ki, neredeyse direksiyon için üzülecektim. "Benim kişisel hayatım seni ilgilendirmez, Faythe. Artık değil."

"Bu iki taraflı bir ilişki."

"Hayır, değil." Yola aldırış etmeden o kadar uzun süre bana baktı ki, direksiyona sarılmak istedim. "Senin hayatın gelenek ve gereklilik bakımından tüm Gurur sürüsünün odak noktasında. Okulda insan gibi görünerek ne kadar saklanmaya çalışırsan çalış, bunu değiştiremezsin."

Boğazımın derinliklerinden hiçbir insanın çıkaramayacağı bir hırıltı çıkardım. Bazı insanlar sadece köpeklerin hırladığını düşünürler ama kediler de hırlar; çoğunlukla ikaz anlamında. Marc bu seferlik ikazıma uydu ve sustu.

Sonraki iki saat boyunca, inanıp inanmaması umurumda olmadan uyuyormuş numarası yaptım. Tam gözlerim gerçekten kapanmaya başlıyordu ki, Marc direksiyonu aniden sağa kırdı ve çift şeritli bir anayola girdi, neyse ki iki şerit de boştu. Rampadan aşağı hızla indi ve gece boyu açık olan bir benzin istasyonuna hızla girip uygun tek boş pompayı kapmak için sıradaki müşterinin önüne geçti.

Talihsiz adamı görmek için koltuğumda doğruldum. Bodur, üstü başı kirli, salaş giyimli bir adamdı. Adam, Volkswagen Passat'ından inip kapıyı çarptı. Yüzü, yukarıdan vuran ışıkların altında komik derecede kırmızı görünüyordu. Daha iki adım atmamıştı ki bağırıma başladı, her bir kelimedede mimikleri daha da abartılı hale geliyordu.

Marc, dikiz aynasından izliyordu. Direksiyonu daha da sıkı kavradı. Metal çemberden bir çatırdama sesi duyuldu.

"Diğer erkeklerle sana iyi eğlenceler," diyerek uyardım, rahat sakın tavrını izlerken.

Beni önemsemedi. Tek kelime etmeden kapıyı açıp önce sol ayağını, sonra da diğerini indirdi beton zemine. Yavaşça ayağa kalktı ve diğer adama, boş laflarını destekleyecek boy ve cüsseye sahip olmadığını fark etmesi için bir şans vererek siyah tişörtünü düzeltti. Bu işe yaramayınca da ileriye doğru sadece tek ve geniş bir adım attı.

Diğer adam, arabasına sıvışıp kapıyı kapattı ve kapı kilidini aşağı indirdi.

Bu durumdan memnun olan Marc, adamı selamlar gibi kirbarca başını salladı. Pompanın kulpunu eline alırken Passat park alanından uzaklaştı.

Marc'ın neredeyse zehirleyici düzeye ulaşmış testosteron seviyesini onaylamadığımı başımı sallayarak belirtip benzinliğin marketine yöneldim. Marc benzin doldururken, tek kişilik tuvalete girdim, klozete değmemeye çalışarak Andrew'yu aradım.

"Pizzaya ne dersin?" diyerek cevapladı Andrew telefonu. Asla merhaba demezdi; sanki dört aylık ilişkimizde süregelen bir konuşmayı devam ettiriyor gibi cevaplardı hep, bu hoşuma gidiyordu ama telefonunda başkalarının aramalarına nasıl cevap verdiğini merak ederdim. Mesela dergi aboneliği için arayan birine pizzayı mantarlı mı, yoksa biberli mi istediğini sormuş mudur acaba?

Saatime baktım, 23:04. "Akşam yemeği için çok geç ve gece yarısı atıştırması için çok erken," dedim.

"Pizza için asla çok geç değildir." Sesi, soğuk almış gibi boğuk çıkıyordu.

"İyi misin?" Kirle kaplı tahta duvarlarda yaslanabileceğim temiz bir yer bulabilmek için etrafıma bakındım. Ama hiç şansım yoktu. "Sesin grip olmuşsun gibi geliyor."

"Sanırım oluyorum. Ama bu yine de iştahımı etkilemiyor. Açlıktan öldüm. İçinde her şey olan büyük boy bir pizza alacağım, eğer virüslerimi kapmaktan korkmazsan."

Gülümstedim. "Hayır, virüslerin sorun değil." Muhtemelen onları kapamayacaktım. "Ama senin buraya gelmen biraz zaman alacak."

"Neden, neredesin?" dedi burnunu çekerek. Telefonda, dairesinin ince duvarlarında titreşim yaratan yüksek bir grunge¹ müzik sesi geliyordu.

"Waco'nun yirmi mil kuzeyinde."

Hiç duraksamadan ve hiçbir soru sormadan, "Tamam, ama oraya gelene kadar biraz soğuyacak," dedi.

Kahkahayı atmamla kirli zemin sanki sesimi içine çekti. Andrev/nun mizah anlayışı kesinlikle bulaşıcıydı. Bunun sayesinde her yere kolay uyum sağlıyordu, ki bu özellik son zamanlarda erkek arkadaşlarımda aradığım tek şart haline gelmişti. Tabii gerektiğinde şakalarım bir kenara bırakmasını da bilirdi. Gülümsemesi gerçektir ve diğer ifadelerinin arasından sıyrılıp göze çarpardı. Onunla konuşurken, asla *bazı insanlarla* olduğu gibi kendimi iş yapıyormuş gibi hissetmezdim. Andrew, kampüsten aniden ayrılmam gibi durumları çabuk atlatırdı.

Kirli aynada yüzüme baktım. Yorgun görünüyordum ama muhtemelen kalın kir tabakası yüzünden öyle görünüyordum. Yüzümdeki değil, aynadaki kirden dolayı. "Sanırım bu gece ben-

1 1980'lerin ortalarında alternatif rock'ın bir alt türü olarak ortaya çıkan müzik akımı. (yay. n.)

siz yemek zorunda kalacaksınız. Ve yarın. Ve belki de yazın geri kalanı boyunca."

"Neden, neler oluyor?"

"Ailemi mezuniyete çağırmadığım için babam çıldırdı. Eğer yazı evde geçirmezsem, ödeneğimi kesmekle tehdit etti beni."

Andrew kahkaha attı. "Yani gizemli Faythe Sanders'ın bir ailesi var. Peki, evin nerede?"

Öylesine uzun bir süre tereddüt ettim ki, başkası olsa isteksizliğim karşısında bir yorum yapardı. Ama Andrew yapmazdı. Çamur içinde yuvarlanan domuzlar gibi, gerginlik içinde yuvarlanan Marc'in aksine Andrew böyle zor durumları kolay kabullenirdi. "Louisiana sınırına yakın bir çiftlikte," diyebilirdim sonunda.

Yıllardır çocukluğumla ilgili sorulara mahal verecek konulardan dikkatle kaçınırdım, çünkü Sanders ailesinin dinamiğini açıklamaktansa, hiç çocukluk yaşamamış gibi davranmak daha kolaydı. İnsanlar açısından bakıldığında anlaşılamıyorduk, ama açıklamaya çalışmak işleri sadece daha da karmaşıktırdı.

Çocukken, insanlar anlaşmayı, paylaşmayı ve arkadaş edinmeyi öğrenirlerdi. Ben, hayvanların kokularım ayırt etmeyi ve varlığını onlara hissettirmeden izlerini sürmeyi öğrenmiştim. Normal ebeveynler siyasi seçimler veya faiz oranlarından bahsederken, benimkiler bölgesel sınırları genişletmekten veya davetsiz misafirlerle nasıl başa çıkılacağından bahsederlerdi. İnsanlar benim çocukluğumu anlayamazlardı, işte bu yüzden genellikle bu konudan tamamen kaçınırdım.

Andrew öksürdü, ama sesi ağzını mendille kapamış gibi boğuk çıktı. "Yani okulu bırakıyor musun?"

"Henüz değil." Sanki okula kayıtlığı olduğum sürece sızlığım gerçek değilmiş gibi, okulu bırakma fikri beni korkuttu.

Yarın telefonla bunu halledeceğim ama sadece yaz için. Eylülde geri döneceğim. Belki de daha erken. Babamı ikna etmemin ne kadar süreceğine bağlı." Evet, doğru. Sanki babamla şimdiye kadar makul ya da sakın bir tartışma yapabilmışız gibi.

"Önemli değil. Dönem arasında ben seni görmeye gelirim."

Andrew'yu ailemle tanıştırma fikrini düşününce mideme bir ağrı saplandı. "Hımm, önce babamla konuşmama izin ver, olur mu?"

"Elbette. Ama endişelenmene gerek yok, çünkü genelde aileler beni sever."

Duvardan porselen gibi sıyrılmış bir alçı parçasına dayanarak, *Benim ailem hariç*, diye düşündüm. *Eğer Abercrombie takımının altında bir kürk ve pençe saklamıyorsan tabii*. Ama böyle bir şey yoktu. Elbette ülkedeki bütün kedi adamları şahsen tanıımıyordum, ama herhangi biriyle karşılaşsam anlardım ve Andrew'nun yüzde yüz insan olduğundan emindim. Tabii onu çekici kılan da buydu.

"Şimdi kapatmam lazım ama seni sonra arayacağım, tamam mı?"

Tuvalet kapısına baktım, eğer şartlar daha iyi olsaydı isteğim dışında eve götürülmeme protesto olarak oturup içerde daha fazla kalabilirdim. Ama kirli zemine bakınca bu fikri aklımdan silip attım.

"Peki, ilk dersimden önce seni uyandırmak için ararım, yoksa siz çiftlik kızları horozlarla mı kalkarsınız?"

"Bu çiftlik kızı kalkmıyor," dedim. "Bizim horozlarımız yok." *Aslına bakarsan hiçbir çiftlik hayvanımız yok*.

"Bunu öğrenmem iyi oldu," dedi Andrew. "Şimdi gidip piz-zanın hepsini kendi başıma yiyeceğim. Yarın konuşuruz."

"Hoşça kal," dedim ve telefonu kapatırken karnım guruldaydı. Kiskanarak Andrew'nun pizzasını düşündüm. Belki otoyola geri dönerken Marc'a arabaya servis veren bir restoranda durmasını söyleyebilirdim. Ama muhtemelen rica etmek zorunda kalacaktım.

Birden açlığım yok oldu.

Arabaya geri döndüğümde, Marc görünürlerde yoktu. Hamburgerciden bana doğru yürüdüğünü fark ettiğimde torpido gözündeki yedek anahtarı arıyordum. Bir elinde yağ lekeli kâğıt bir paket diğerinde de bir içecek tepsi taşıyordu.

Kahretsin. Şimdi teşekkür etmek zorunda kalacaktım.

"Ekstra turşulu dört çizburger," dedi, deri koltuğu gıcırdatacak otururken. "Ama iki tanesi benim." Paketi kucağıma bırakıp orta konsolun içecek gözlerine birer içecek koydu.

Paketi açıp burnumu içine uzattım. Ilık, nefis bir koku yüzüme vurdu ve ağzım sulandı. Et ızgarada pişmişti; hamburgerimi böyle severdim. Marc, muhtemelen en sevdiğim *fastfood*'u yiyebileyim diye bu benzin istasyonunu seçmişti.

Suçluluk duygusuyla yanaklarımın kızardığını hissederek, "Teşekkür ederim," dedim. Belki de Marc, kızarmamın buharından olduğunu düşünürdü.

Neredeyse gülümsedi. Tam olarak değil, ama neredeyse... Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hafif bir parıltı oldu. "Söyle bakalım, okuldayken bir domuzcuk gibi görünmeden yemeyi nasıl başarabiliyorsun?"

"Lisede yaptığım gibi." İlk çizburgerden bir ısırık aldım ve neredeyse çiğneme zahmetinde bulunmadan yuttum. "Yiyecekleri taşıyım, yolda gelirken yerim ve kafeteryaya girdiğimde yine yerim. Ve herkese bulumiam olduğunu söylerim." Bir domuz gibi genzimden ses çıkardım.

Bir anlığına gözleri kocaman açıldı. Sonra da kakhaha attı. Öylesine içten bir kakhahaydı ki, beni gafil avladı ve gülümse-
dim; başımı koltuğun başlığına yaslariken onu izliyordum. Bir an
için en sevdiğim yıpranmış tişörtümün verdiği tamdık bir rahat-
lık çöktü üzerime. Ama sonra onun yanında rahat olmak iste-
mediğimi hatırladım ve onun kakhahası kulaklarımda azalırken,
gülümseyişim dudaklarımdan kayboldu.

Marc ifademdeki değişikliği hayal kırıklığıyla izledi. Bunun
ne anlama geldiğini biliyordu. Dişlerini sıkıp arabayı geri vites-
e taktı ve keskin bir dönüşle boş park alanında bir daire çizdi.

Arabayı birinci vites-
e takarken ben de hamburgerimden bir
ısırik daha alıp dışarıya baktım. Dakikalar önce iştahımı kabart-
tan et, birdenbire tatsız ve yutması zor bir hale gelmişti.

Marc, yüzüme bir bakış daha attı ve park alanından sanki
kovanıyormuşuz gibi gaza basıp ayrıldı. Aslında öyleydi, ama
kimse kendi hatıralarından kaçamazdı. Belki bir süre, ama daha
fazla değil.

Üç

Eve vardığımızda gerçekten uyuyakalmıştım, ama çiftliğin çeyrek mil uzunluğundaki giriş yolu üzerindeki çakıl taşlarının çatırtısı ve arabanın ani dönüşü, beni uyandırdı. Açık duran demir bahçe kapısından içeri girerken doğrulup yıldızların göz alıcı ışıltılarını seyrettim. Marc, siperliğindeki kumandadan kapatma düğmesine basınca arkama dönüp kapının kapanışını izledim. Kapının tepesinde dinleniyormuş gibi duran yatık bir "S" harfi vardı.

Bizimki, bölgedeki ve hatta Teksas'taki tek Lazy S Ranch² değildi elbette ama içinde sığır yerine kedi barındıran tek çiftlikti. Andrew'ya horoz beslemediğimizi söylemiştim, ancak gerçek şuydu ki horoz ya da başka herhangi bir hayvan *besleyemezdik* çünkü hayvanlar bizi kokladıklarında yırtıcı kokusu alıyor ve paniğe kapılıyorlardı.

Yıllar önce, babam alışılmışın dışında bir iyimserlik patlamasıyla erkek kardeşim Owen için bir at satın aldı ama at, Owen'ın kokusunu alırmı delirdi; kapıya ve duvarlara çifte atmaya başladı. Sonunda zavallı hayvanı vurmamak zorunda kaldılar çün-

2 Amerika'nın çeşitli eyaletleri ile Kanada'da bulunan büyükbaş hayvan üretim çiftlikleri, (yay. n.)

kü kimse onu sakinleştirebilecek kadar yakınına sokulamıyordu. Bu yüzden, bizimki sadece isim olarak bir çiftlikti.

İçimi çektim ve camdan, yıllardır görmediğim topraklara ve avludaki binalara baktım. Hiçbir şey değişmemişti ya da en azından karanlıkta seçebildiğim hiçbir şey değişmemişti. Ana binanın doğusundan batısına, mevsim değiştiğinde samana dönüşecek olan oldukça uzun otlar uzanıyordu. Doğu tarafındaki alandan geçerken ay ışığında muhteşem görünen kırmızı boyalı, üçgen çatılı ambarı görünce gülümsedim. Çocukken bütün yaz-larımı burada genel olarak hayatın kendisinden ve özel olarak da annemden saklanarak geçirirdim.

Ve tam karşımızda bahçenin sonunda dinlenmekte olan bir aslan gibi uzanan evimiz vardı.

Marc arabayı annemin daire biçimindeki alanda duran ve neredeyse hiç kullanmadığı Volvo'sunun arkasına park etti. Arabadan indim ve etrafa bakınırken gözüm Marc'ın, babamın diğer üç adamıyla kaldığı konukevine takıldı. Bütün ışıklar kapalıydı. Evde hiç kimse yoktu. Park alanından geçip, sıralanmış arabaların sahiplerinin kim olduğunu tahmin etmeye çalışırken ayak-larımın altındaki çakıllar çıtırdıyordu. Evden ayrılalı çok uzun zaman olmuştu; iki yıldır yaz tatillerimi okulda geçiriyordum ve artık hangi erkek kardeşimin hangi arabayı sürdüğünden emin değildim. Ama tahmin edebilirdim.

Siyah ve ışıkların altında parıldayan Porsche, Michael'ın ol-malıydı. Hiç kimse onun kadar gösterişli olamazdı, tabii eve asla gönüllü olarak gelmeyen Ryan dışında. Ben daha on üçüme gel-medem evden ayrılmış, bir daha da geri dönmemişti ve bu ona göre bir tercih meselesiydi.

Hiç şüphesiz, Ethan üstü açılır olanı kullanıyordu. Ama eğer daha fazla ipucu vermem gerekecek olsaydı, ön koltuğun altm-

daki *fastfood* kâğıtlarını ve plastik soda şişelerini örnek verebilirdim. Sürücü tarafındaki pencereden 90'ların *grunge* parçalarından son zamanların *hip hop* şarkılarına kadar dizilmiş CD'lerini görünce gülümsedim.

İçi de dışı kadar tozlu olan yedi yüz elli kiloluk Dodge Rum, Owen'ındı. Bu modelini daha önce görmemiştım ama beni gülümsetecek kadar eskisine benziyordu. Owen'da heyecanlı bir kovboy ruhu vardı ve bu yüzden sadece bir kamyon kullanabilirdi.

Marc beni içeriye yöneltti; hole girince eski alışkanlıkla dönüp mutfağa baktım. Mutfacı boş ve karanlık görünce şaşırdım. *Hımm*. Genelde bütün oğlanlar bu fayanslı yarımadada koşuşturur, bir şeyler yer, içer, ağızları dolu birbirlerine laf yetiştirirlerdi.

Marc sanki unutmuşum gibi yolu göstererek, "Git ve ofiste bekle," dedi. "Babana burada olduğumuzu söyleyeyim."

Elbette buna gerek yoktu çünkü arka odalardan birinde fısıldayarak konuştuklarım duyabiliyordum ve eminim onlar da bizi duyuyorlardı. Arabanın sesini muhtemelen bir mil öteden duymuşlardı.

Marc'a karşı çıkmayı düşündüm ama geçerli bir sebep bulamadım. Gördüğünüz gibi, istediğim zaman nazik olabiliyordum. Tek sorun bunu pek sık istemememdi.

Mutfaktan çıkıp, holden yemek odasına doğru yürürken ayaklarım zeminde gıcırıyordu. Sol tarafımda, ön kapının karşısında bulunan ve evi ikiye bölüp arka kapıya kadar uzanan bir koridor vardı. Karşımda da babamın ofisi.

Holden geçip babamın pencereleri olmayan, karanlığın tadını çıkardığı cennetine girdim. İçerideki hava babam kokuyordu; deri mobilyalar, cilalanmış tahtalar ve pahalı kahve. Sağ tara-

fımda, dikdörtgen şeklindeki kilimin etrafında düzenlenmiş bir oturma bölümü vardı; tekli bir koltuğun karşısında duran kanepeler ve ikisine birden dönük olan babamın ikili koltuğu. Odanın bir köşesinde masif meşeden bir çalışma masası vardı; üzeri kâğıt desteleri, defterler, hesap kayıtlarıyla kaplıydı ama düzenli bir şekilde, birbirine doksan derece açıyla, mükemmel bir uyumla dizilmişlerdi.

Masanın bir ucunda, sandalyeye dönük olarak son teknoloji çizim yazılımlarıyla donatılmış ince ekranlı monitörü duruyordu. Diğer ucunda, kurşun tabanlı antika bir lamba vardı. Lambanın düğmesine bastım ve yumuşak bir ışık odayı kaplarken, köşeler gölgede kaldı.

Masanın arkasında duran cam büfe gözüme çarptı ve incelemek için biraz yaklaştım. Bu büfeyi annem, babam ödülleri sergileyebilirdi diye sipariş ettirmişti. Sağ kapısını açtım ve son rafın kenarına saklanmış düğmeyi çevirdim. Floresan lambalar yanmaya başladı, sonra da kilit dilinin sesini duyana kadar kapıyı yavaşça kapattım.

Her bir raf yukarıdan aydınlatılıyordu, böylece ödüller ve plaketter öylesine parlıyordu ki üzerlerindeki sözcükler neredeyse okunamıyordu. Pek çoğu, yaptığı hayır işlerini takdir etmek için verilmişti ama en üsttekiler yaptığı en iyi binaların anısına verilmişti. Babamın binaları, Amerika Birleşik Devletleri'nin beş farklı şehrinin semalarını süslüyordu ve dürüst olmak gerekirse, bana göre bu şehirlerin görünümünü her açıdan geliştirmişlerdi.

Arkamda, odanın kapısı gıcırdadı. Cama yansıyan bulanık yüzü tanımaya çalışırken hiç kıpırdamadım. Bana yaklaşıırken gıcırdama devam etti, soluksuz bir bekleyiş ve tanıdıklık hissiyle ona gülümsedim.

"Hâlâ Rio Grande'deki en güzel kalçalara sahipsin," dedi. Sıcak nefesini boynumda hissettim ve dudakları kulak mememe dokundu.

Ona doğru dönünce kendimi camla, onun uzun, kaslı, erkeksi bedeninin arasında sıkışıp kalmış buldum. *Jace*. Sabun, çamaşır yumuşatıcısı ve et gibi bir şey, belki de sığır jelatini kokuyordu. Ama bunların altında daha fazlası vardı, içgüdülerimi uyandıran ve kalbimi deli gibi çarptıran bir şey; vahşi ve keskin. İnsan formundayken hissedemeyeceğim şeyler için can atmama neden oldu, beynimin bile algılayamayacağı ama kalbimle burnumun hemen tanıyabileceği şeyler.

Ona bakmak için başımı biraz yana eğdim. "Peki ya diğer taraf?" diye sordum.

Yalnızca konuşmakla harcanmaması gereken dudaklarıyla çevrelenmiş mükemmel dişlerini göstererek sırttı. "Nehrin güney tarafına hiç gitmedim ama bahse girerim orada da en iyisi sen olurdun." *Jace* yüzünü kulağıma doğru yaklaştırdı. Boynumu kokladı, dilinin ucunu değdirerek yukarı çıkarken gözlerimi kapadım. Ürperdim ve kesik kesik soluk almaya başladım; *Jace* kalçasım benimkine bastırıp inledi, bir yandan da boynumu ısıırıyordu.

"Kız kardeşimden *uzak dur*."

Jace kulağımda tısladı, bedeni benden ayrılınca karnıma soğuk havanın geldiğini hissettim. Gözlerimi açtım. Erkek kardeşim Michael, *Jace*'i boynundan yakalamış önümde dikiliyordu.

"Sadece merhaba diyordum," dedi *Jace* mırıldanarak, o tembel gülümseyişi hâlâ bana odaklıydı.

"Dilini değdirmeden yap o zaman." Michael, anlaması için her bir kelimeye dikkatle ve yavaşça vurgu yapmıştı. *Jace*'i şaka olamayacak kadar sert biçimde kenara itti.

Jace tökezleyip kendini babamın masasının kenarında buldu. "Eğer Marc olsaydım, o zaman onu uygun biçimde karşılamama izin verirdin," dedi sesinde imalı bir ifadeyle.

"Karşılamanın pek uygun tarafı yoktu." Michael kaşlarını çattı, ama ciddi ifadesinin ardındaki neşeyi fark ederek gülümse-dim. "Ve eğer sen Marc olsaydın, Faythe seni kendisi defederdi. Ama sen Marc değilsin."

"Eğer Marc olsaydım bizi bırakıp gitmezdi." Bize arkasını dönüp hiçbir insanın taklit edemeyeceği akıcı bir zarafetle kapı-nın arasından sızıyordu.

Sıradan görünen sözlerine gizlenmiş şehveti düşünerek kı-zardım. Böyle bir yorum ve onunki gibi sıcak bir karşılamayı başka hiç kimsenin yanına bırakmazdım ama Jace'in başkasına bir kulak ya da daha fazlasını kaybettirecek pek çok hareketini hoş görüyordum. Jace'in ise yanına kalmıştı, çünkü sözlerinde samimi olduğundan düşünüyordum. Bedeninin kışkırtıcı öpü-cükleri ve dokunuşlarıyla istediğini yaptırabileceğini hissettiri-yordu. Ama bunu hiç denememişti. İlişkimiz her zaman platonik olmuştu, Michael'ın anlamadığı ve anlayamayacağı bir şekilde güvenli bir flört oyunuydu bu.

Holün zemininden topuk sesleri geliyordu ve kapıya dön-düğümde annemle yüz yüze geldik. Ofise girdi ve kollarını açtı ve beni kucaklamadan önce etkiyi artırabilmek için bir an du-raksadı. "Faythe, nihayet seni evde görmekten çok mutluyuz," dedi. Sanki emirle getirilmemiş de dostça bir ziyaret için kendi arzumla gelmişim gibi.

Annem içe doğru fönlenmiş gri saçları ve kömür rengi bol pantolonuyla hâlâ hatırladığım gibiydi. Bunun gibi daha bir sürü pantolonla dolu bir gardıroba sahipti ve yanlarında da üzerle-rinde "Sana tarifini veririm ama sonra seni öldürmek zorunda

kalabilirim," gibi pek de komik şeyler yazılı olmayan mutfak ön-lükleri koleksiyonu asılı dururdu.

Bana doğru yürüdü ama benim onu aynı şekilde kucaklamak için gitmediğimi görünce belli belirsiz bir duraksama yaşadı. Michael ve Jace anneme yol açmak için birer adım geride durmuşlardı, testosteron dalgasının arasında bir parça östrojen kokusu alabiliyordum.

Bana sarıldı; sarılmasıyla ev yapımı kurabiyeyle, tarçın ve Hindistan cevizi kokusunu da beraberinde getirdi. Yazın ortasında kim Hindistan cevizli kurabiye pişirirdi ki? Tabii ki sadece benim kedi yavrusu kadar naif, birbirine kenetlenmiş ailelerin ve bastırılmış duygularının bulunduğu June Cleaver³ günlerinden kalma annem.

Omzunun üzerinden, Marc'ın peşinden odaya giren ve annemin beni bırakmasını sabırla beklerken gözlüklerinin camlarını silmek için cebinden mendilini çıkaran babamı izledim. Babam bir yere her zaman en son giren kişi olurdu; bu sayede herkesle bir seferde ilgilenebilirdi. Uzun boyu, elli altısında olmasına rağmen hâlâ formda olan vücuduyla bulunduğu her ortamda saygı uyandırırdu ve bu doğuştan gelen bir özellikti. İsteklerini neden herkesin derhâl yerine getirdiğini açıklayamazdı ama otoritesi inkâr edilemezdi ve ben evde olmadığım zamanlarda bu tartışmaya bile açılmazdı.

Kaşlarımı çatarak kendimi babamla tartışmaya hazırladım. "Baba, neden..?"

Beni tek bir el hareketiyle susturup gülümsedi. "İşler ailenin önüne geçmeden önce bana bir sarıl bakalım," dedi.

Ona sarıldım ama söylediği şeyden huzursuz olmuşum

3 1950'lerde Amerika'da yayınlanan *Leave It To Beaver* adlı dizide yer alan karakterlerden biri. İdeal bir ev hanımı ve anneyi sembolize ettiği düşünülür, (yay. n.)

çünkü işler zaten *aileyle* ilgiliydi. Her zamanki gibi. Güzel binalar inşa etmeyi ne kadar severse sevsin, yılın ne kadar uzun zamanını evden uzakta geçirirse geçirsin, tek gerçek hayati tutkusu Gurur sürüsüydü. Biz onun ailesiydik; bazılarımız ona kanla bağlıydı, bazılarımız da Marc ve Jace gibi iş ya da emirle.

Babam tek kolunu omzuma atıp Jace'e döndü. "Gidip Marc'ın arabasını boşalt lütfen ve herkese kızımın eve döndüğünü söyle."

Her zamanki gibi bu da gereksizdi çünkü herkes evde olduğumu zaten biliyordu. Bu, babamın Jace'den kibarca kurtulma yoluydu. Bunu iyi bir işaret olarak düşündüm. Eğer babam çıldırmış ya da üzgün olsaydı, bunu yapma zahmetine girmezdi. Sadece emir yağdırmaya başlardı.

Jace başını sallayarak şikâyet etmeden uzaklaştı. Marc arkasından kapıyı kapatarak evin arka tarafından gelen konuşma seslerini önlemiş oldu.

Birden gerilerek, terleyen avuç içlerimi pantolon ceplerime sildim. Kapı kapandığında babamın ofisinde asla rahat edemedim. Evin diğer bölümlerinin aksine, ofisin duvarları betondandı ve bu da odayı ses geçirmez hale getiriyordu, bizim için bile. En azından insan formundayken. Ailelerin çoğu istilalardan korunmak için içeriden korumalı, kasa gibi evlerde yaşırdı. Babam bu odayı kedi hassasiyetinde duyuş gücüne sahip insanların olduğu bir evde gizli işler için kullanırdı.

Marc kapının camına elleri ceplerinde, rahat bir şekilde yaslandı. Şaşırmamıştım. Babam on sekiz yaşıma girdiğim yazdan beri kapıya bir koruma koymayı asla unutmamıştı ve o zamanlar bile beni bulmalarının ne kadar uzun sürdüğü düşünülürse, muhtemelen bundan sonra da unutmayacaktı.

Annem minderi yanına çekerek ikili koltuğa oturdu, açtığı yer benim için değil, Michael içindi. Michael oturmadan önce bir an için durup bana baktı ve ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. Michael, Chippendale dansçıları⁴ ile bir hukuk dergisi editörünün karışımı bir şeydi; bir atletin vücudunun üzerinde yakışıklı bir yüz, elde dikilmiş takım elbise ve onu daha çekici kılan beyaz, kalın çerçeveli gözlükler. Cidden. Görünüşü mükemmelin ötesindeydi, ama gözlükleriyle bir avukata daha çok benzediğini düşünürdü. Ve üç yıl önce doktor tavsiyesiyle gözlük kullanmaya başlayan babamaysa daha da çok benziyordu.

Babam, herkesi net biçimde görebileceği koltuğuna oturdu. Herkes bana bakıyordu.

Omuz silkip, yapayalnız koltuğa oturdum. Tekrar Marc'a baktım ama gözlerini benimkilerle buluşturmayacaktı. Bir kez daha, ben dünyaya karşı duran asiydim. Ya da en azından, ne yazık ki kendi dünyam olan Gurur'a.

Derin bir nefes aldım ve bir müddet içimde tuttuktan sonra dışarı verdim. *İşte şimdi bu işi bitirmenin tam zamanıydı.* "Eee, Sara'ya ne olduğunu anlatın," dedim.

Annem bacak bacak üstüne atıp, "Biz de henüz pek bir şey bilmiyoruz," dedi. "Alışveriş için Atlanta'ya indi ve bir daha da geri dönmedi. Baban aramaya yardımcı olsun diye Vic'i gönderdi ve o da bize haber vereceğine söz verdi." Vic, Sara'nın erkek kardeşi ve babamın adamlarından biriydi.

"Sadece bu kadar mı?" diyerek annemin görmezlikten geldim ve babama baktım. Bildikleri bu kadar olamazdı.

"Şimdilik, evet," diyerek babam başım salladı. Birden onu soru gördüğümünden beri şakaklarındaki gri saçların arttığını fark

4 Erotik dans figürleri sergileyen, turneler düzenleyen erkek dans grubu. (ç. n.)

ettim. "Kredi kartı faturalarından nerelerden alışveriş yaptığı biliniyor ve erkek kardeşleri bütün mağazalara gidip tezgâhtarlara gizlice onu sordular. Çoğu kasiyer onu hatırlıyor ama hiç kimse sıra dışı bir şey görmemiş. Bert'ün adamları da onu arıyor ama şu ana kadar hiçbir iz bulamadılar."

Bert, Umberto Di Carlo'ydu, Sara'nın babası. Komşu bölgelerden birinin lideriydi. Ve babamın en yakın arkadaşlarından biriydi.

"Ne zamandır kayıp?" diye sordum.

"Dünden önceki geceden beri."

"Öyle zannediyorum ki ona Sean'ı sordular."

Babam başını salladı.

Marc, "Hiç kimse onu bulamaz," diye ekledi ve ona bakmak için arkamı döndüm. "Güneybatıdaki bölgenin tam sağında bulunan Chattanooga'ya yakın bir yerde kalıyordu ama dairesi şimdi boş. Ev sahibi, birkaç hafta önce taşındığını söyledi."

Omzumu silktim ve Michael ile anneleri görmek için ona arkamı döndüm. "Eee, şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Onaylamayan ifadesi babamın yüzündeki çizgileri daha da belirgin hale getirdi, bu ifadeye eskiden beri alışkındım. "Bert bizim yardımımızı istemedi. Dün gece Vic aradığı için detayları biliyoruz."

Babama kaşlarımı çatıp, "Eğer yardım etmeyeceksek, beni neden okuldan buraya kadar sürüklediniz?" diye sordum. Sorunun arkasından derin bir sessizlik oldu, kızgınlığım doruk noktasına ulaşırken tek tek yüzlerinde baktım. Annem gözlerini kaçırdı ama Michael doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Gözlerini kısıp bana meydan okuyarak, "Ne yapmamızı

önerirdin? Davet edilmeden bölgelerine mi girmemizi istiyor-sun?" diye sordu.

Bunu mu istemiştin?

Bert ve Donna Di Carlo, Alabama'daki Tombigbee Nehri'nin batısındaki araziyle, Tennessee Nehri'nin güneyini ve Smoky Dağları'nın güney sınırını çevreleyen arazileri yönetiyorlardı. Babam, Missouri Nehri'nin güneyi ve Rocky Dağları'nın batısı boyunca Mississippi'ye kadar uzanan Orta Güney Gurur bölgesinin lideriydi. Mississippi'nin bu iki bölge arasında kalan sahip-siz kısmı, serseriler ile yabani kedilerin yaşadığı ve güvenlik izni olmadan yönetebildikleri tarafsız bölgeydi.

Babam ve Umberto Di Carlo eski, çok eski arkadaşlardı. Ama kedi adam toplumunda en güçlü dostluklar bile coğrafi ve kişisel sınırlarla kati olarak belirlenmiştir. Bir bölge sınırını, yarıdım amacıyla bile olsa ihlal etmek, yardımdan çok zarara neden olurdu çünkü kedi adam toplumunun tamamı gibi, Di Carlo'lar da bunu hakaret olarak algılayabilirdi. Bizim müdahale etmemiz Di Carlo'nun otoritesini sarsar ve liderliğini küçük düşürebilirdi. Üstelik tüm dünyaya Güneybatı Gurur bölgesinin kendi sorunlarıyla başa çıkamadığı mesajını vermiş olurduk. Hiçbir lider böyle bir hakareti cezasız bırakmazdı.

Babamdan beni mümkün olan her şeyi yapıldığına ikna etmesi için başka bir Gurur bölge sınıırım ihlal etmesini ve barışı riske atmasını ister miydim? Yalnızca hayatıma mümkün olduğunca çabuk geri dönebilmek uğruna?

Hımm. Zor bir karar.

Babam, Umberto'nun, onun yardımını ve nasihatini almasına bozulsan da yardım istenmediği sürece harekete geçmezdi. Sınırlarımız, Amerikan Anayasası'ndan daha eskiydi ve sıradag sınırlarında görüldüğü üzere, âdeta taşlarla belirlenmişti

Bildiğimiz kadarıyla, kedi adamlar, Avrupalı kolonicilerden yüzlerce yıl önce Yeni Dünya'ya gelmişlerdi. Tabii Atlantik'ten sallarla geçerek gelmek yerine Güney Amerika ormanlarından yaya olarak göç etmiştik. İlgüdülerimizle bölgeler oluşturduk ve doğal olarak bölgelerimiz burada yaşayan yerlilerinkilerle çakıştı. İnsan sınırlarında olduğu gibi bizimkiler de doğal çizgilerle, yani sıradağlar, nehirler ve göllerle birbirinden ayrıldı.

Yüzyıllar boyunca, değişen yer şekilleriyle sınırlarımız ufak değişiklikler gösterdi ama temelde hep aynı kaldı. Bu sınırlar, bizi uygar yapan kırılğan yapıyı oluşturan temellerdir. Babam bu medeniyeti korumak adına hiçbir şey uğruna -hatta kayıp bir kız için bile- bu bölgesel sınırı izni olmadan ihlal etmezdi.

Durumumu anlatmak için babama döndüm. "Eğer yapabileceğimiz bir şey yoksa okula dönmeme izin verin. Dönem yeni başladı."

Akıl almaz derecede kızmıştı. "Senin güvende olduğundan emin olana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Marc'ın kampüsteki serseriden bahsetmediğini umarak, "Güvendeyim," dedim dişlerimin arasından. Tabii ki babam olanları er geç öğrenecekti; bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Ama ben kampüse dönene ve bu yayılım ateşinin dışında kalana kadar bunun olmamasını umuyordum.

"Onu Sean kaçırmıştır," diye devam ettim. "Kyle'ın teklifini kabul ettiği için çıldırmıştı, bu yüzden ya onun fikrini değiştirmeye çalışıyordur ya da onu yeniden elde etmeye." Çoğu dişi kedi gibi, ailesi onun evlenme çağının geldiğini düşündüğü zaman Sara'nın da aralarından seçeceği pek çok aday olmuştu. Ne yazık ki reddettiği adaylardan biri bunu pek de hoş karşılamamıştı. Sean çılgına dönmüş ve bunu protesto etmek için bölgeden ayrıl-

muştı. "Bu korkunç, iğrenç ve sinir bozucu. Ama benimle hiçbir alakası yok ki," dedim.

Bütün yaz evde hiçbir şey yapmadan oturup, şehre sadece eve erzak almak için bir koruma eşliğinde indiğimi düşündükçe paniklemeye başladım. Tabii o da eğer şanlıysam. Bazı şeylerin eskisi gibi olamayacağı kadar uzun süredir özgür yaşıyordum.

"Faythe, biraz sakinleş," dedi Marc. Ben dahil, herkes ona bakmak için döndü. Ağzını kapalı tutması için gözlerimle yalvararak ona baktım. Her zamanki gibi beni umursamadı. "Onun Sean olmadığını biliyorsun."

"Bunu nereden bilebilir ki?" Babamın sesi sinirden titriyordu. Anlaşılan konunun dışında tutulduğunun farkına varmıştı.

Hâlâ ağzını kapalı tutması için yalvarırcasına Marc'ı izliyordum. Sadece bu seferlik. Eğer babam bunu öğrenirse beni gözünün önünden asla ayırmazdı.

Marc bana doğru başını hafifçe sallayarak, "Serserinin biri kampüste onu yakalamaya çalıştı," dedi.

Hızla babama dönüp, "Evet, ama davetsiz misafirin kışına tekme bastım," dedim.

"Faythe," diye çılgılık attı annem, gerçekte neler olduğundan çok, kullandığım dil karşısında dehşete düşerek.

"Ne? Gerçekten. Onlara anlatsana, Marc," diyerek sinirli bir şekilde Marc'a döndüm. "Kendime bakabilirim."

Marc omuz silkti. Üstelik hâlâ ben serserinin kışına tekme bastım basarken nerede olduğundan bahsetmemişti. Ben de, onun bana yaptığı gibi onu ispiyonlamayı düşündüm ama bunun daha sonra işe yarayabileceğini düşünerek sırrını saklamaya karar verdim.

Savaş alanındaki ilk zaferimden etkilenmemiş bir şekilde, "Gitmiyorsun," dedi babam.

"Kahretsin, neden gitmiyormuşum?" Sinir göstergesi olarak algılayacağı için ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip yumruk yapmak yerinde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Zaten hiç yalnız olmadım ki, bu neden şimdi sorun oluyor? Bana söz vermiş olmana rağmen adamlarının beni izlediğini biliyorum. Bunun beni korumak için mi, yoksa beni gözetlemek için mi olduğundansa emin değilim."

"Faythe, ses tonun hiç hoş değil." Annem sesini hiç yükseltmezdi çünkü buna ihtiyacı olmazdı. Görünüşe bakılırsa, ben gelene kadar onlara karşı koyacak kimse çıkmamıştı. Çocukken erkek kardeşlerim gürültücü ve yaramazlardı, en olmadık zamanlarda bile bir bela çıkarmayı başarırlardı, ama hiçbiri ne anneme ne de babama açıkça meydan okumuştı. Hayır. İsyen, benim keşfedebileceğim tek bölgeydi ve dayanabileceğim en son noktaya kadar sınırlarımı zorlayacaktım.

"Bunlar eski alışkanlıklar, anne." Çiftlikte belirsiz bir süre tıklılıp kalma düşüncesi bile bende klostrofobi oluşturup boğazımı sıkıyordu. "Oy kullanabilecek, içki içebilecek ve kendi kararlarımı alabilecek kadar büyüğüm ben. Ve okula dönmeye karar verdim."

Babam bir baş işareti yapınca, Marc iki elini göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı. Onu oradan uzaklaştırmak için bir buldozer gerekliydi ve ben bir ağır iş makinesi değildim. "Tehditler savurma, Faythe," dedi babam. "Sadece seni korumaya çalışıyoruz."

Yüzündeki ifade, her şeyin daha da berbat hale gelmeye başladığını anlatıyordu bana. Hem de hızla. Eğer sakinleşmezsem, otuzuma kadar odamda tıklılı kalabilirdim. "Tehdit savurmuyo-

rum, baba. Yemin ederim, öyle bir şey yapmıyorum. Ama gerçekten sizin korumanıza ihtiyacım yok. Bunu bu gece kanıtladım."

Babam derin bir nefes aldı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Kendini koruyabileceğini düşündüğünü biliyorum ve belki biraz daha eğitimle bu konuda haklı olabilirsin. Eğer çocuklarla biraz daha pratik yapma fırsatından yararlanırsan hepsinin buna memnun olacağına eminim. Ama okula dönmüyorsun. En azından şimdilik."

Yönetilme hissiyle sinirlerim bozularak ayağa kalktım, babam da kalktı. Tekrar arkamdan Marc'a bakıp işaret etti. Kaçacağımı düşünmüş ve beni durdurmaya hazırlanmışlardı. Harika. Yenilgiyi ses tonuma yansıtmamak için çabalayarak, "Ne kadar süreyle?" diye sordum. Yüzüm içinse artık çok geçti.

"Sara'yı ve onu kimin kaçırdığımı bulana kadar. Bize gördüğün kişiyi tarif ederek bu süreci hızlandırabilirsin."

Serseriye neredeyse hiç göremediğini itiraf etmesi için, "Marc'tan öğrenin," diye cevabı yapıştırdım.

Bir adım attım ve Michael beni durdurmak için hazırlanarak ayağa kalktı. Gözlerimi devirip, "Korkma, sadece odama gidiyorum. Ya da başka bir deyişle, hücreme," dedim.

Babama baktı. Babam başını sallayınca Michael geri çekildi.

Vücudum dik, çenem yukarıda, korumalı kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı benim için açarken Marc bakışlarını başka tarafa çevirdi, ama ben holde yürürken gözlerini arkamda hissedebiliyordum.

Odama girince kapıyı çarptım, gözlerim yıllardır görmediğim duvarlarda gezinirken kapıya yaslandım. Babamın önünde sergileyemeye cesaret edemediğim bir hızla yürüdüm. Müzik setimin düğmesine basınca, Marc'ın on yedinci doğum günüm-

de monte ettiği hoparlörlerden çıkan ses beni kendime getirdi. Kısmayı düşünerek elim ses düğmesinin üzerinde gezindi. Ama sonra odamın dışından, holden ayak sesleri gelince kısmak yerine sesi daha da yükseltip yatağın üzerine yüzüstü attım kendimi.

Eve hoş geldin, Faythe, diye düşündüm, gözlerim odamın penceresine takılmış yeni parmaklıklara bakarken. *Şimdilik.*

Dört

Holden hafif bir tırmalama sesi geldi. Kapıya bakmak için Arkamı döndüm. Ses tekrar geldi ve yatağımdan kalkıp havayı kokladım. Kedi biçimindeyken burnum daha iyi işlev görür ama iki ayağımın üzerindeyken bile erkek kardeşlerimin kokusunu ayırt edebilirdim.

Sesimdeki öfkeyi saklamaya çalışmadan, "Ethan, defol," diye bağırdım. Sefilliğime kimsenin eşlik etmesini istemiyordum.

Beklediğim gibi kapının topuzu döndü ve kapı ardına kadar açılırken ayağa kalktım. Boşlukta siyah saçlı bir kafa belirdi ve kendimi, benimkilerden daha yeşil olan gözlere bakarken buldum. "Lanet olsun, Ethan." Annemin kızgın halini taklit ettiğimin farkında olmadan ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sırf odamın kilidi yok diye buraya istediğin zaman dalamazsın." Kendimi odama kilitleyip pencereden kaçmaya çalıştığım gün, babam odanın kilidini kırdırmıştı. Sonrasındaysa kilidi yenilemeye karşı çıkmıştı.

"Dalmadım. Ve teknik olarak içeride sayılmam." Ethan kapının eşiğinde duruyordu, belden yukarısı çıplaktı ve elinde yarısı yenmiş yeşil bir elma vardı. Kendine has çarpık gülümseyişini

takınmıştı, dünyadaki hiçbir kötü şeyin bozamayacağı gülümseyişini. Çocukken her durumda gösterdiği iyimserlik sınırlarımı bozardı, ama şimdi bu karakteristik tebessüme karşılık vermekten kendimi alamadım. Gülüşü bana da bulaşmıştı.

"Hâlâ çıldırmış halde misin, yoksa sana sarılabilir miyim?" diye sordu. Omzumu silktim. Bu onun suçu değildi, beni buraya Marc sürüklemişti.

Ethan, elmasını aynanın önüne koydu. Daha cevap veremeden beni kollarının arasına almıştı bile, olgun fiziği olmasaydı bir çocuğunla karıştırılabileceğim pürüzsüz göğsüne yüzümü dayadım. Çocuksu görünen sadece göğsü değildi. Ethan, benden iki yaş büyüktü ama masum yüzü, gamzeleri, iri gözleri ve uzun kirpikleri bunun aksini söylüyordu.

Ne kadar özlendiğimi göstermek için. sınırsız sarılmıştı. Sonra da kaldırıp etrafında döndürerek, beni âdeta Jace ve onun yanında durup oyunlarına beni de almalarını beklediğim çocukluk yazlarına götürdü.

Kibarca beni yere indirdi, sonra da kendini yatağıma atıp dirsekleri üzerinde doğrulup arkasına yaslandı. Bu duruşu bile geçmişin zihnimde canlanmasına yetecek kadar tanıdık. Çocukken yatağımın üzerinde, Michael'ın yeni kız arkadaşını ya da Owen'ın gizlice, korkmuş bir evcil hayvanı annemin yanından geçirerek eve almaya çalışmasına gülerken saatler geçirirdik.

Hâlâ sırtarak, "Eee, kaçış planını yaptın mı?" diye sordu.

"Eğer yapsaydım sana söyler miydin?" deyip yatağın başına uzandım ve süslü küçük bir yastık alıp kucağıma koydum. Hiçbir işe yaramayan, şu ortalıkta duran dekoratif şeylerden biriydi. Yumurtalıklarım olduğu için böyle şeylerden hoşlanacağımı düşünerek annem almıştı bu yastığı. Yumurtalıklarım olduğu konusunda haklıydı, ama hoşlanma konusunda, hayır. Bu yastı-

ğı genellikle bir şeye yumruk atma hissi duyunca kullanırdım.

Gözleri suçlu suçlu bakarak, "Seni ele verebileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu Ethan.

"Yapabileceğini *biliyorum*. Senin işin bu." Bunu inkâr etmedi ve ona karşı hiçbir kızgınlık hissetmedim. Ethan'a kin gütmek, çıplak elle balık tutmaya çalışmak gibi bir şeydi. İmkânsız değilse de, ona yakındı.

Kapıdan gelen hafif bir ayak sesi dikkatimi çekti. Üçüncü erkek kardeşim Owen kapı eşiğinde dikiliyordu. Boyu o kadar uzundu ki, sürekli dağınık olan saçlarının bir tutamı âdeta kapı çerçevesini süpürüyordu. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve sözcükleri yayararak konuştuğu Teksas aksanıyla, "Hey, kız kardeşimin evde olduğunu duydum," derken yüzüne sevimli bir gülümseme yayıldı.

"Owen!" Yastığı bir kenara atıp yataktan fırladım ve ona doğru koştum. Odanın ortasında beni havaya kaldırıp diğerlerini kışkandıracak biçimde -omurganızı sıkıp nefesinizi kesecek türden- kucakladı. Owen bizim sakın çiftlik çocuğumuzdu; tam anlamıyla bir kovboy. Toz toprak ve ağır iş yapmış gibi kokuyordu. Anlaşılan henüz giysilerini değiştirmemişti. Zaten hep zar zor değiştirirdi. Ya da daha doğrusu, sürekli çalıştığı için bütün giysileri iş giysisine dönüşmüştü.

Araya bir kol boyu mesafe koyup, "Seni beslemiyorlar mı?" diyerek bana baktı. "Kemik torbası gibi görünüyorsun."

"Bence gayet iyi görünüyor," dedi Jace kapı aralığından. Bavulumu yere bırakıp aynanın önünden Ethan'ın elmasını aldı. Sırtarak elmadan büyük bir ısırık aldı ve çalışma masamın sandalyesine koydu. Kollarım arkasında kavuşturdu.

Ethan, "O *zayıf*," diyerek Jace'in bronz kolunu tırmalamak

için ayağa fırladı. "Ama gerçekten doğru düzgün giyinseydin bu kadar belli olmazdı, Faythe," diye ekledi.

Değindiği noktayı görmezden gelmeye çalışarak üzerime bakıp, "Zaten doğru düzgün giyiniyorum," dedim. Tamam, belki gömleğim biraz kısa kesim ve dardı. Ve belki kot pantolonum da göbek deliğime gelecek kadar uzun değildi, ama kampüste yazları herkes böyle giyiniyordu. Tanrı aşkına, Teksas'ta yaşıyorduk! Teksas'ta hava sıcak olurdu. Ethan'ın çıplak göğsünü göstererek, "Hem sen önce kendine bak," dedim.

Kuralları o koymuyormuş gibi davranarak omzunu silkti. "Erkekler için durum farklı," diye karşılık verdi.

Çifte standart. Gerçekten çok şaşırtıcı.

"Onu tekrar korkutup kaçırmadan yalnız bırakın," dedi Owen yayvan aksanıyla. "Bilirsiniz, kadınlar kıyafetleri konusunda hassastır." Kolunu belime dolayıp beni sevgiyle kendine doğru çekti, bu hareketi mizacı kadar nazik ve yumuşaktı.

"O bir kadın değil, bizim kız kardeşimiz," diye karşı çıktı Ethan. Ona dil çıkarmak için Owen'ın kollarından sıyrıldım. Ethan da bana aynı şekilde karşılık verdi ve gidip yatağın kenarına oturdu, ayaklarını kahverengi halıma sürtmeye başladı.

Ağzındaki elmayla, "Benim kız kardeşim *değil*," dedi Jace. Sırtışında her zamanki gibi alaycı bir hava vardı, ama göz göze geldiğimizde bana öylesine ateşli baktı ki cevap vermeden önce bir anlık bir duraksama yaşadım.

Yapıştıracağım cevabı yumuşatmaya çalışarak gülümsedim. "Ben senin hiçbir şeyin değilim,"

"Ah!" diyerek arkasındaki sandalyeye yaslandı, tek eliyle de yaralanmış gibi numaradan kalbini tutuyordu. Sonra gülüp elmadan bir ısırık daha aldı. Görünüşe bakılırsa gerçekten yıkıcı bir hamle yapmıştım.

Owen sakallı çenesini başıma sürterek bana bir kez daha sarıldı ve odamın duvarına yaslanıp beni serbest bıraktı. Radyoda "Miss Independent"⁵ adlı şarkının ilk notaları çalıyordu ve içeri si gül bahçesi gibi görünen hücremi düşünüp şarkıdaki ironiyi gülümsedim. *Şanslı kaltak*, diye düşündüm ve babamın şarkıyı duyması için radyonun sesini yükselttim.

Kendimi yatağa, Ethan'ın yanına atıp onun çıplak omzuna başımı dayadım. Tek kolunu belime dolarken, "Okulda serse-
rinin tekiyle kavga ettiğin meselesi de ne?" diye sordu Ethan. "Annem sana erkeklerle dalaşmanın kızlara göre olmadığını söylemedi mi?"

Hiç söyler miydi! "Önemli bir şey değildi, sadece biraz itişip kakışma, o kadar," dedim.

Jace, elmayı havaya atıp eliyle omzunun arkasından tuttu. "Marc, onun Sara'yı kaçıran kişi olduğunu düşünüyor," dedi.

Sanki bilebilirmiş gibi, diye düşündüm. "Aynı kişi olamaz çünkü çok çabuk korktu. Sadece biraz heyecan arayan aptal bir davetsiz misafirdi," dedim.

"Aradığımı bulmuşa benziyor," dedi Owen.

Sırıttım. "Lanet olsun ki, evet."

Bakışları karnıma odaklanmış halde, "Sen de biraz bulmuşsun galiba," diye ekledi Jace.

Ethan'ın kolundan sıyrılıp gömleğimle pantolonumun beli arasındaki boşluğa baktım. Kaburgalarımın alt kısmında, sol tarafımda şekilsiz mor bir leke vardı. Aynada daha net görebilmek için ayağa kalktım, "Harika," dedim. "Çok hoş." Kampüsten ayrılırken bu kadar kötü görünmüyordu. Sammi fark etmemişti bile.

5 Bayan Bağımsız, (yay. n)

Tekrar yatağa dönerken morluğu saklamak için gömleğimi çekiştirerek, "Herkes nerede?" diye sordum.

"Vic, Sara'yı aramaya gitti," dedi Jace. Elma çöpünü, çöp kutumun tam ortasına isabet ettirdi ve iki yumruğunu havaya kaldırıp zafer işareti yaptı. Gözlerimi devirdim. Erkekler ne kadar büyürlerse büyüsünler asla olgunlaşmıyorlardı.

"Evet, duydum." Kampüste serserinin kokusunu aldığım-
dan beri üzerimde olan gerginlikten kurtulmaya çalışarak başı-
mı çevirip Ethan'a yaslandım. İşe yaramadı ama boynumu biraz
olsun rahatlattı. "Ya Parker?"

"O buralarda," dedi Ethan. "Marc'la dışarıda piyadecilik oynuyorlar."

"Bizim çiftliğimizde mi?" Omzumu ovarken kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. Sonra omzumun ağrısı geçti ve rahatsızlığımı bir süreliğine unutarak elimi dizime koydum. "Babamın bu olanlar yüzünden tüyleri diken diken olmuş olmalı."

Ethan ve Owen birbirlerine baktılar ama daha ben ne olduğunu anlayamadan yüz ifadeleri değişti. Bir şeyler oluyordu ama konuşmuyorlardı. *Harika*. Benimle paylaşılmayan sırlardan nefret ederdim.

Ethan'a sert bir bakış fırlatarak, "Gitsek iyi olur," dedi Owen. "Parker'a yardım etmemiz gerekiyor."

"Evet, evet," diye mırıldandı Ethan, yatağın köşesinden tutunup ayağa kalkarken.

Owen, Ethan'ı omzundan yakalayıp kapıya doğru itti ve eşikte dönüp bana baktı. "Eğer gelmek istersen bir ara avlanmaya çıkabiliriz."

Kendimi ele vermemeye çalışarak, "Bakarız," dedim. Avlanmayı seviyordum ve Owen da bunu biliyordu. Ama eğer çok

istekli görünürsem o zaman evde olmaktan mutlu olduğumu düşünebilirlerdi ve etrafta aslı olmayan böyle tehlikeli bir söylentinin dolaşmasını istemiyordum.

Owen, bana rahat ve bilmiş bir gülümsemeyle baktı ve holde gözden kayboldu. Arka kapının kapandığını duyana kadar dinledim, sonra Jace'e bakmak için ona döndüm.

Kalkmak için hiçbir teşebbüste bulunmadan sandalyemin üzerinden bana gülümseyerek karşılık verdi. Hayret. Onu defetmeyi düşünüyordum böylece yalnızlığın tadını çıkarabilecektim ama o parlak mavi gözleri, daha önce başlattığı ateşli oyuna devam ederek bana odaklandı. Ve yapamadım. Onu kovamadım ve gözlerindeki ışığı seyrettim.

Bunun yerine ben de ona gülümseyip önceden önemsemediğim kırıksıklıkları düzeltmek için elimi yatağın üzerinde gezdirdim.

Jace sandalyeme yaslandı, Kentucky Wild Cats⁶ tişörtü geniş omuzlarını sararak hatlarını ortaya çıkarıyordu. Tabii onun soyu sadece bir maskot olanından değil, Kentucky gerçek yabani kedilerinden geliyordu. "Bana kızma, hiçbirini benim fikrim değildi," dedi.

Hâlâ omzumdaki krampı rahatlatmaya çalışırken sola dönüp, "Biliyorum," dedim. "Canımı sıkana kadar kalabilirsin."

"Öyle mi? Lütfettiniz." Ayağa kalkıp abartılı bir hareketle önümde eğildi. Sonra sandalyeye dönmek yerine elimi omzumdan alıp yatağa, arkama oturdu. Canımı acıtmamaya dikkat ederek saçlarımı toplayıp omzumdan aşağı doğru sarkıttı, sonra da boynumdan kafatasıma doğru masaj yapmaya başladı.

Dokunuşları sert ve sıcaktı ve parmakları sertleşmiş kasla-

6 (İng.) Kentucky Vahşi Kedileri. İngiltere'de bulunan Kentucky Üniversitesi'nin üniversiteler arası atletizm takımları, (yay. n.)

rı arayarak güvenle hareket ediyordu. Gevşeyerek inledim ama sonra kendime gelip utancımın kızardım. Jace sadece güldü ve ben tekrar rahatlayana kadar daha sertçe ovdu.

"Ee, nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu omuzlarıma doğru ilerlerken.

"Bir mahkûm için fena sayılmaz."

Samimiyetten uzak bir ifadeyle güldü. "Daha kötüsü olabilirdi'dedi.

"Nasıl yani?"

"Esir de olabilirdin."

Masörüm kürek kemiğimden aşağı doğru inerek ince pamuklu gömleğimin üzerinden kaslarımı ovmaya devam ederken kızmıştım. "Bir esirin en azından fidyeye kurtulma umudu vardır."

Bir an duraksadı, derin bir nefes verince soluğu saçlarımı karıştırdı. "Baban sadece en doğru olanı yapmaya çalışıyor."

Ona dönüp, "Kimin için?" dedim.

"Herkes için."

Klişe bir cümleyle karşılık verdim, "Erkek kaz için iyi olan dişi kaz için de iyi demek değildir." İşe yaramadı. Anlamadı. Erkek kediler benim söz oyunlarıma karşı duyarsız kalırlardı ki, bu da benim tüm yetişkinlik yıllarım boyunca imrendiğim bir şeydi.

Omzumdaki bir tutam saçı düzeltirken, "Sen kümes hayvanı değilsin ki," dedi. "Her neyse, şu son birkaç gün içinde olanlardan sonra seni gözetlememizin iyi bir fikir olduğunu kabul etmelisin."

"Sen öyle san." Konuşurken şu aptal yastıkla kafasına vu-

ruyordum. Kendini savunmak için ellerini önüne kaldırdığında bile son bir zararsız vuruş yapmak için yastığı indirdim ve her bir kelimeye vurgu yaparak, "Ben... kendime... gayet... iyi... bakabiliyordum," dedim. Son darbeden sonra yastığı dizlerimin üzerine koyup Jace'e kaşlarımı çattım. "Marc bile yoktu orada. Ama sakın bunu babama söylemeye kalkma. Şantaj yapmak için hazırlanıyorum."

"Yeni hobin bu mu? Ne yani, kaybolmaktan sıkıldın mı?"

"Çok komik," diyerek yastıkla ona bir tane daha geçirdim. "Şaka yapmıyorum. Marc'ın hayatıma müdahale etmeye hakkı yok. Babamın da."

Jace'in suratındaki gülümseme yavaşça kayboldu. "Benim babam ben üç yaşındayken öldü ve üvey babam da bana sorundan başka hiçbir şey vermedi. Baban sana beş yıllık bir özgürlük verdi. Neden bu kadarı sana yetmiyor?" Masaj yapacak başka uygun bir yer kalmadığından ovmayı bırakıp ellerini amaçsızca dizlerine koydu ve ben de yüzündeki mutsuz ifadeyi görmemek için ellerine bakmayı tercih ettim. Durumu biraz kişiselleştirmişti. Onu terk eden ben değildim sonuçta.

"Çünkü hayatımın ipleri onun elinde değil." Sözcükler dudaklarımdan sinirle dökülüyordu. "Bu benim hayatım ve onunla istediğim her şeyi yapabilmeliyim." *Neden herkes bunu anlamakta bu kadar zorlanıyor?*

Jace, omuz silkti. "Peki hayatınla ne yapmak istiyorsun?"

Elim masörümün eline dolandı. "Henüz bilmiyorum."

Gülmek yerine, beni anlamış gibi başım salladı. Sanırım anlamıştı da. Jace'in uzun vadede gerçekleştirmek istediği hedefleri olsaydı hâlâ babam için çalışıyor olmazdı.

Elini düz, kahverengi saçlarının arasından geçirdi ve gözle-

rim farkında olmadan hareketine takıldı. "Sen de biliyorsun ki Marc'ı baban göndermedi. İsteseydi yapardı ama yapmadı."

"Bugüne kadar," dedim somurtmamaya çalışarak. Buna gerçekten çabaladım, çünkü biliyordum ki çocuk gibi davrandığımı sürece bir yetişkin olarak kabul edilmeyecektim. Ama eski alışkanlıkları bırakmak gerçekten çok zor oluyordu.

"Bugün durum farklıydı," dedi Jace.

"Hayır, bugün de aynıydı." Kambur duruşumu düzeltirken dikkatini üzerime çekmiştim. "Yarın da aynısı olacak, hatta sonraki gün de. Buradan ayrılmamdan önce her şey nasılsa, yine aynısı olacak."

"O kadar da değil," derken gülümsemesi yüzüne geri gelmişti. Daha rahat bir pozisyona geçerken masörümün kasları gerilmişti, öne doğru uzanırken mavi gözleri parlıyordu. "Sen şimdi idmansız kalmışsındır," dedi.

İdmansız mı? Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Koşu yarışı yapmak istiyordu.

"Bu bir meydan okuma mı?" Yarış fikrini düşününce kalp atışlarım hızlandı, öyle ki kan çoktan kasarına pompalanmaya başlamıştı bile. Umutla öne doğru uzandım, hızlı ve kesik kesik nefes alıyordum. Kovalama aşkım kızgınlığımı unutturmuştu.

"Ama gerçek bu." Jace ayaklarını yatağa doğru yaklaştırmak gözleri parlıyordu. "Orada bacaklarını gerebileceğin bir yer bulmadan formda kalmış olman imkânsız," dedi.

Kendini beğenmiş arsız bir gülümseyişle ona baktım. "Şaşıracaksın."

Gözlerini kıstı. "Hayrete düşeceğim."

"Ağaca kadar?" diye sordum, başıyla onayladı. "Hadi gidelim." Saçımdan tokamı çıkarttım, ayakkabılarımı tek seferde

ayaağımdan fırlatıp yere indim. Jace beni sırtımdan yakaladığında hole çok yakındım. Dizlerim ile dirseklerim üzerinde hızla haliya çarparak tok bir ses çıkardım. Jace ise üzerime düşüp beni yüzüstü yere yapıştırırken bütün vücuduyla üzerime boylu boyunca uzandı.

Nefesim ciğerlerimden aniden boşaldı ve Jace sorunu fark edene kadar bir an tekrar nefes almak için çabaladım. Kendini tek dirseğinin üzerinde kaldırarak nefes almama yetecek kadar bana yer açtı. İçimde bir öfke kabardı ve tam üzerimden kalkmasını istemek için ağzımı açtım ki, parmaklarının çıplak tenime ilk temasıyla bütün söyleyeceklerimi unuttum.

Jace ve ben her zaman sıradan fiziksel ilişkilerle eğlenirdik; küçük masum öpücükler, birbirimizi ara sıra gıdıklamalar ve pratikte bir erkek kardeşe yapılan sarılmalar haricinde aramızda bir şey yoktu. Ama bu yepyeni bir dokunuştı, hatta babamın ofisindeki kışkırtıcı karşılama oyunundan da farklı bir şeydi. Önceden özgüvenle, dokunuşlarından hoşlanacağımdan emin olduğum, neredeyse kendini beğenmişlik diyebileceğimiz bir duyguyla hareket ederdi. Ama şimdi tereddüt ediyordu, dokunuşu tüy gibi hafif ve yavaştı, sanki her an onu durdurmamı bekliyormuş gibi.

Muhtemelen durdurmalıydım da.

Elini kalçamdan yukarı doğru götürürken, "Önden başlamak yok," diye fısıldadı. Parmakları tüm bedenime tatlı ürpertiler vererek gıdıklıyordu. Altında kıvranıyor ve nefes alışım duyuyordum.

"Önden başlamaya ihtiyacım yok." Nefes aldım, yanağım yere değiyordu. Gömleğimle düşük bel pantolonumun arasında çıplak kalan sırtıma dayanan karnı sıcaktı. Radyoda sert, gitar ve davulların eşlik ettiği yeni bir parça çalıyordu. Kalbim ritme

kendini kaptırdı ve bacaklarım koşmak için sabırsızlanıyordu. Hızın verdiği özgürlük hissiyle zafere ulaşmak yerine olduğum yerde hareketsiz kaldım. "Her zaman senden hızlı olmuşumdur ve birkaç yıldır daha az pratik yapmış olmam sana avantaj kazandırmaz," dedim. Onu görmeye çalışarak boynumu döndürdüm. "Ayrıca beni tutarken sen de koşamazsın."

Parmakları göğsümün altında, kaburgalarımın bittiği yerdeki hassas tende gezindi. Bu meraklı hassas dokunuş ve çatışan arzularımdan büyülenmiş halde derin bir nefes aldım. Bir yanım özgür kalmak için halıdan kurtulup kaçmak istiyor, diğer yanımsa bir sonraki hareketi merak ediyordu. Jace'i tanıdığım kadarıyla, hangisi olursa olsun güzel olacaktı.

Evet, belki de bugün diğerlerinden biraz daha farklı, diye düşündüm, bedenimin ona verdiği tepkiye onun yaptıklarından daha çok şaşırarak.

"Çocuklara bir şans vermek için sadece seni biraz yavaşlatıyorum," diye fısıldadı kulağıma.

Durdum ve dinledim; arka bahçeden gelen kahkaha ve ayak seslerini duyabiliyordum. Hepsi çoktan ağaçlara doğru koşmaya başlamışlardı.

Lanet olsun. Nasıl unutmuştum? İlk gençlik yıllarımızda Ethan ve Owen bana çelme takar, dikkatimi dağıtır, hatta daha acımasız yöntemlerle sırayla beni oyalarlardı." Görünüşe bakılırsa, bu sefer kirli işlerini yapması için Jace'i görevlendirmişlerdi. Eğer Jace'in altından kalkamazsam ava bensiz gideceklerdi.

Sabırsızlıktan sıkılmış ve kan beynime sıçramış halde onu üzerimden atmak için tekmelemeye başladım, ama hiç zorlanmadan beni durdurmayı başardı. Kızgınlığıma rağmen ondan etkilenmekten kendimi alamıyordum. Uzun zamandır bir kediye hiç bu kadar yakın olmamıştım ve dengemizin aslında ne

kadar uyumlu olduğunu unutmuştum. "Şu an ne kadar üstün olursan ol, dışarıda bunu sana ödeteceğim," derken kollarında çırpınmaktan nefesim kesilmişti.

Burnunu tenimde gezdirirken, "Hımm, bunu tekrar söyle," diye mırladı. Parmakları sutyen kopçama dokundu ama daha ileriye gitmedi.

Kıvrınmamaya çalışarak, "Konuşmaktan başka bir şey yapmıyorsun," dedim. Ama sesim umduğumdan çok daha iniltili çıkmıştı ve nefesindeki duraksama bunu onun da anladığını gösteriyordu.

"Bu bir meydan okuma mı?

"Bu bir gerçek." Kendi sözlerini ona iade etmişim, sözleri-me gülerken bedeni üzerimde titriyordu.

"Bahse var mısı mı?" diye sordu.

"Kaybedeceksin." Jace'i uyarırken bir yandan da diğerlerinin seslerini duymaya çalışıyordum. Ama artık zar zor duyabiliyordum, çoktan ağaçlara doğru koşmuşlardı ve kahkahaları gecenin seslerine karışmıştı. Jace'in kışkırtıcı tavrı ne kadar ilginç olursa olsun, hâlâ ava katılmak için hevesliydim.

"Belki," dedi. "Ama eğer kazanırsam, o zaman sen bana borçlanırsın."

"Ne borcu?"

Sesi derinleşti ve bana doğru eğilip, "Tek yaptığının konuşmak olmadığım kanıtlama şansı," dedi.

Beş

Kalbim heyecan ve küçük, hain bir merak belirtisiyle hızla çarpmaya başladı. Benden arabasını bikiniyle yıkamak gibi onun tipik şehvet düşkünü haline uygun bir şey isteyeceğini düşünüyordum. Ama gerçekte istediği şeye kesinlikle hazırlıklı değildim. Şaka olduğunu düşünerek kahkahayı bastım.

Ama Jace gülmüyordu. Hatta nefes bile almıyordu. Üzerimde ağır, tamamen hareketsiz uzanıyordu; cevabımı beklerken kalp atışları hızlanmıştı.

Gerçekten ciddi olup olmadığını görebilmek için omzumun üzerinden baktım. Tabii ki sadece şaka yapıyordu. Ama başımı ne kadar çevirirsem çevireyim yüzünü göremedim. Yerdeki toz yumaklarını ve uzun zamandır kayıp olan bir CD kabımın köşesini komodininin altında görüyordum. Jace'le ilgili görebildiğim tek şeyse vücudunun önümdeki açık kapıya doğru uzayan gölgesiydi.

"Sorun ne?" diye sorarken, yumuşak dudakları yine kulak mememe değiyordu. "Kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Korkuyor muydum? Onunla yaptığım hiçbir yarışı kay-

betmemiştim, ama bu yarışlar üzerinde daha önce hiç bahse de girmemişim. Ve yanlış zamanda yapılan bir dil sürçmesi için, bedenim büyük bir bedeldi. Ama eğer kazanırsam... Benim ödülümün de onun ortaya attığı kadar yüksek bir bedeli olmalıydı. Herhangi bir şey isteyebilirdim.

Acaba isteyebileceğim herhangi bir şeye sahip miydi?

Hiç beklenmedik bir şey geldi aklıma. Gülümsedim, kararımı vermiştim. Jace ne olduğunu bilmiyordu ama kazandığım takdirde es geçemeyeceğim bir fırsat vermişti bana. Ya kaybedersem ne olacaktı? Buna o zaman, vakti geldiğinde endişelenecektim.

"Eğer kazanırsam ben ne alacağım?" diye sordum.

Jace beklentiyle mırladı, parmağıyla boynumdaki bir tutam saçı yavaşça geriye attı. "Ne istersen. Sen söyle."

"Önce kalkmama izin ver."

Tam kalkıyordu ki birden düşünerek duraksadı. "Hile yapmayacağına söz ver."

"Ben söz vermem," dedim. İçimden sessizce, *artık* diyerek düzelttim.

Jace kıkırdadı. "Sorduğuma memnun oldum." Hole kaçarsam diye, dizlerinin üzerinde doğrulurken bir eliyle sağ bileğimi tuttu. Kolumu beraberinde çekerek kapıya doğru dizlerinin üzerinde üç adım ilerledi, kapansın diye itti, sonra da yere oturup beni de kolumdan kendine doğru çekerek sırtını kapıya yasladı.

Jace'in beni kucağına doğru çekmesine izin verdim, sırtım onun göğsüne dayanıyordu. Saçlarımı bir tarafa çekti ve boğazından memnuniyet belirten bir ses çıkartarak çenesini omzuma yerleştirdi. Kollarını belime dolarken, "Eee, ben ne verecektmişim bakalım?" diye sordu.

Pekâlâ. Önemli bir şey yok, diye düşündüm. Daha önce de kucağında bulunmuştum. Bodrumdaki paspasın üzerinde güreşmiştik ve eski korku filmlerini izlerken ikili koltukta uyuyakaldığımız da olmuştu. Hatta bir keresinde kamp yaptığımızda beraber bir uyku tulumunda bile uyumuştuk. Bu da onlar gibi bir şeydi. Arkadaşça bir sarılma. Kesiiin.

Yeni kaçış planımı harekete geçirmek için ortam hazırlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Benim tarafımda olmanı istiyorum. Babamı beni okula göndermesi için ikna et."

Jace birden gerilip çenesini omzumdan kaldırdı. Kafasını arkaya verip kapıya çarptı. "Faythe... biliyorsun ki bunu yapamam." Kollarını geri çekti, gerçeğin soğukluğu karşısında sesindeki sıcaklık kayboldu.

Yüzümü görememesinden hoşnut, gülümsedim. Önce imkânsız iste, sonra da gerçekte istediğin şey için anlaşma yap. Bunu bana yıllar önce babam öğretmişti. Bu öğüdünü iyi bir amaç için kullanacağımdan hiç şüphesi olmamıştır muhtemelen.

"Korkuyor musun?" diye sordum, Jace'in evet diyerek zayıflığımı kabul etmesini umarak.

"Senden mi, babandan mı?"

Güldüm. *İyi soru.* "Kaybetmekten."

"Evet." Tereddüt bile etmedi. "İstediğin başka bir şey seç, ama emirlere karşı gelemem."

"Yapmayacağını söylüyorsun yani."

"Aynı şey." Ses tonunu anlamam için yalvarıyordu. "Ona yemin ettim."

Başımı salladım; kararım kabul ettiğimi düşünüp rahatlayarak kollarını tekrar belime sardı. Hayır diyeceğinden emindim ve o da beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Gurur sürüsüne sonradan kabul edilmiş diğer tüm bireyler gibi, Jace de ilk katıldığında babama bağlılık yemini etmişti ve ben üniversiteye gitmeden kısa süre önce de babamın adamlarından biri olmuştu. Yemine en ufak bir ihanet Orta Güney Gurur'la olan ilişkisini bitirir ve başka bir liderin kabulü ya da onayı olmaksızın, diğer bölgelere de katılamazdı. Doğup büyüdüğü Gurur sürüsünü terk etmiş ya da -yemin bozmak gibi- bir suç işlediği için sürgün edilmiş herhangi bir yabancı kedi gibi olurdu.

Yabancı kedilerin belirlenmiş bir bölgeleri, arkadaşları ya da korumaları yoktur. Her an tehlike altında ve yalnızdırlar. Yabancı kediler sayıca çok azdır çünkü benim durumumdan -babamın harç ve kiramı ödüyor olmasından- farklı olarak, topluluktan dışlanma durumunda, gerçek bir bağımsızlık imkânsızdır. Gurur sürüsünden ihraç edilmek tüm erkek kedilerin en çok korktuğu şeydi ve Jace de istisna değildi.

Etkili olsun diye derin bir iç çektim ve gözlerim bedenimi riske atmaya değercek alternatif bir ödül aramak için odamda gezindi. Masam, yatağım ve aynamdan sonra, gözlerim duvarda asılı duran bir aile fotoğrafına takıldı. Bu en son birlikte çektiğimiz fotoğraftı. Ryan ile Owen'ın arasında duran on üç yaşındaki halim; hatırladığımdan daha parlak ve mutlu görünüyordum. Ryan bizi terk ettikten sonra annem bir daha başka aile fotoğrafı çekirtmek istememişti. Onun yokluğunu kişisel algıladı. Anlamadığım bir neden dolayı, sanırım kendini suçlu hissediyordu.

Ryan, başta bir otorite figürünün bulunmadığı özgür bir hayat uğruna Gurur sürüsünün güvenli yaşamını terk edip gidebilecek kadar bağımsızlığını isteyen nadir erkek kedilerden biriydi. Ödüllerin alınan risklere değeceğine inanırdı ve çoğu zaman

haklı olduğunu düşünmüştümdür. Ama Jace böyle düşünmezdi. O, on yaşından beri babama hizmet etmek istediğini biliyordu ve ayrılmayı kesinlikle düşünmeyen Ethan'ı asla bırakmazdı. Jace ve Ethan hiçbir şekilde birbirinden ayrılamayacak bir madalyonun iki yüzü gibiydiler. Onları ben bile ayıramazdım.

Jace babama yemin etmişti ama yemine Ethan için bağlı kalmıştı.

Başımı göğsüne dayayıp sanki o an aklıma bir fikir gelmiş gibi derin bir nefes daha aldım. "Peki, eğer ben kazanırsam, anahtarlarını alırım."

"Evimin anahtarlarını mı?"

Ona bakmaya çalışarak başımı yukarı kaldırdım ve yüzümü tişörtüne sürttüm. "Hayır Jace, arabanın anahtarlarını."

"Neden arabamın anahtarlarını istiyorsun?" Birden neden istediğimi anlayıp kafasını salladı. "Hayır, tekrar kaçmana yardım edemem."

"Yapamaz mısın?" kollarını yavaşça belimden çekip uzun bacaklarıyla sarılmış halde yüzüne döndüm. "Anahtarları alırım dedim. Tek yapman gereken, anahtarları alabileceğim bir yere koymak."

Holden menteşe gıcirtısı ve kapının halı üzerinde çıkardığı sürtünme sesi geldi. Birisi muhtemelen konuşmamızı daha iyi duymak için kapıyı açmıştı. Bu kulak misafirinin kim olduğunu anlayabilmek için hareketsizce dinledim ama sadece Jace'in tek-lifimi düşünürken aldığı solukları duyuyordum. Kapının açıldığını duyduysa da hiçbir tepki vermemişti.

Jace'in isteğini ne denli samimi düşündüğünü görünce biraz şaşırdım. Neredeyse omuzlarının üzerindeki iyilik meleği ile kötülük meleğinin tartışmasını duyacaktım. Babamın adam-

larından biri olarak ona olan yeminini çok ciddiye alıyordu ve Gurur'la olan bağlantısını tehlikeye atacak teklifimi düşünmesi, benden istediği şeyi gerçekten çok arzuladığını gösteriyordu. Bunu fark etmek planımı tekrar gözden geçirmek için yeter de artardı bile. Küçük oyunumuza duygularımızı karıştırmak işi biraz tehlikeli bir boyuta getiriyordu. Kimsenin incinmesini istemiyordum.

Sıcak parmak uçlarıyla yüzümdeki saçları düzeltirken en sonunda, "Seni yakalarız, bunu yapabileceğimizi biliyorsun," diyebildi.

Gizli bir dinleyicinin önünde nasıl cevap vermem gerektiğini düşünürken, Jace'in sözleri bir an için sessizlikte kayboldu. Babam endişe duyabileceğim tek kişiydi ve beni gözetlemekten fazlasını da yapabiliirdi. "Evet, belki, ama bir hafta sonunu kurtarabilirim." Jace'e güldüm. "Ve belki yakalanmazsam, bir ömrü."

Homurdandı. "Aptal ya da gerçekten deli olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Yetişkin olduğumu söylemeye çalışıyorum."

"Arabamı sadece gezinti için kaçırarak mı yetişkinliğini kanıtlamaya çalışıyorsun?"

İçimi çektim. Asla beni anlamayacaktı, ama en azından diğerlerinin aksine beni dinlemişti. "Neyi alabiliyorsam onu alacağım. Bu arada, bugünlerde hangi model araba kullanıyorsun?"

"Bir Pathfinder, hem de yepyeni."

"Güzel, peki anlaştık mı?"

Gözlerime şüpheyle bakarak tereddüt etti, ben de masum bakışımı devreye soktum. Gülümsedi. İşe yarıyordu. Evet diyecekti. Biliyordum. Ve sonunda başını onaylama anlamında salladı. *Evet!*

"Kazandığım takdirde bana gelsen iyi olur." dedi, eli bileğimin tam üzerindeydi.

"Bu konuyu..." derken gözlerimi gözlerinden kaçırıp gömleğimin kenarım çekiştirdim.

Tek eliyle çenemden tutup yüzümü beni ona bakmak zorunda bırakacak kadar yukarı kaldırdı. "Yoksa daha şimdiden caydın mı?" Ses tonu kayıtsızdı ama gözleri tam tersini söylüyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ve bunu gizlemeye çalışıyordu.

Çenemi elinden kurtarıp, "Hayır," dedim. "Caymadım, yalnızca açıklık getirmeye çalışıyorum." Ama aslında açıklık falan getirmek istemiyordum, çünkü bu bazı şeyleri sesli ifade etmem anlamına gelecekti. Böylece sözümünden dönmek için hiçbir açık kapı kalmayacak, iş resmileşecekti. Ve onunla yatacağıma söz verirken zaten suratına bakamamıştım.

O ana kadar kendimi hiç bu kadar utanmış hissetmemiştim, ama iddiaya girmemiz Jace'in kendisi de dâhil pek çok şeyi tekrar düşünmeme sebep olmuştu.

"Tamam, açıkla o zaman," dedi, elini çıplak kolumda bir aşağı bir yukarı yavaşça gezdiriyordu. Aniden kendime geldim, kaybetsem bile aslında gerçekten kaybetmiş olmuyordum. Karşımdaki Jace'ti ve dürüst olmak gerekirse, aslında Jace'le birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu her zaman merak etmiştim.

Bu kadar dürüstlük yeterdi. Başkalarını çıkarlarım doğrultusunda idare etmekte daha becerikliydim ve bu doğuştan gelen bir kabiliyetti.

Yarışı kazanma kararlılığımı pekiştirmek için gözlerinin içine baktım. Eğer gözlerine bile bakamazsam o zaman daha fazlasını nasıl yapabilirdim ki? "Eğer kaybedersem... Yani, demek istediğim şu..." Düşüncelerimi toplamak için etrafa bakındım

ama yine çenemi yukarı kaldırdı. Görünüşe göre, onu uç noktalarda hayal etmenin beni afallattığını düşünmek hoşuna gitmişti ve bu yüzden sırtıyordu.

Söyleyeceklerimden vazgeçmeden önce bir nefeste, "Sadece bir sefer için, öyle değil mi?" diye sordum. "Tek gecelik ilişki gibi yani."

"Tek gecelik mi?" diye takıldı. "Sana şu gittiğin okulda neler öğretiyorlar?"

Kıpkırmızı oldum, yanaklarımın yandığım hissedebiliyordum.

Tek parmağıyla yüzümün bir yanından aşağıya doğru inerken değdiği yerde hafif bir soğukluk bırakıyordu. "Yalnızca şaka yapıyordum, Faythe," dedi, ama sesindeki arzulu ton sözlerinden şüphelenmeme neden oldu. Başımı nasıl hep belaya sokabildiğimi düşünerek kendimi geri çektim. Jace'le herhangi bir ilişkiye girdiğim takdirde babam beni öldürürdü. Ethan'ın en iyi arkadaşı mükemmel bir adamdı ve âdeta aileden biri olmuştu. Ancak babam net olarak ifade etmişti: Jace, tek kızı için uygun bir eş adayı değildi. Ve ne annem ne de babam benim için ilişki denilen şeyin evlilik ve bebeklerden oluşan bir kavramdan çok daha azını ifade ettiğini anlayabilmişti.

Jace'in parmağı çeneme, boynuma, ardından da tüm bedeni me bir ürperti göndererek köprücük kemiklerimin arasına indi. "Öğrenmek istediğin buysa, evet, yalnızca bir seferliğine. Ondan sonrası sana kalmış." Başını eğip gözlerime bakmak için duraksadı. "Her şey sana kalmış. Eğer istersen şu anda bunu tamamen unutabiliriz de."

Ciddi anlamda düşündüm bunu. Gerçekten. Ama eğer hayır dersem, kaçmak için belki de en iyi şansımı geri çevirmiş olacaktım. Babamın pencerelerime taktırdığı parmaklıklar ile araba

almama izin vermemesinin sebebi aynıydı: Firar etme riski taşıyordum. Eğer özgürlüğümü istiyorsam bu, birinin arabasıyla olmak zorundaydı ve anahtarları ortalıkta bırakmak çok da zor bir iş değildi.

Kendimi sorgularken, kazanma arzumu geri topladım. O anahtarlara ihtiyacım vardı. "Hayır, iddiaya hâlâ varım."

Jace'in gülümseyişi bütün yüzünü aydınlattı. Mavi gözleri içeriden aydınlatılmış renkli camlar gibi parlıyordu. "Harika. Hadi şu yarış işini bitirelim de güzel sonuca varalım."

Yine kızardım ve içimde bir şeyler kıpırdadı. Buna engel olmadım. Kaybetmeye niyetim yoktu ama sonuçta ben de insandım -yani neredeyse- ve diğer hemcinslerim gibi baştan çıkabiliyordum. Üstelik Jace öyle cezbediciydi ki.

Acaba babamın benim Jace'le çıkmam fikrine bile midesinin bulanmasından çok, Marc'ın hayatımda bu kadar baskın biçimde var olması mı daha önce Jace'i ciddi anlamda düşünmeme engel olmuştu?

Marc. Lanet olsun. Eğer pazarlığın ucunda ne olduğunu öğrenirse kıyameti koparırdı. Ve bunu ondan saklamanın hiçbir yolu olmazdı. Yalnızca düş alırken yalnız kalma şansına sahip olduğumuz bizimki gibi bir evde öğrenmemesi imkânsızdı. *Marc'ın canı cehenneme.* Artık onun ne düşüneceği umurumda değildi. Gerçekten. Bir an önce işe koyularak Jace'in anahtarlarım alıp Marc'a karşı hiçbir sorumluluk hissetmeden gitmeyi arzuladım birden.

"Güzel sonuç, ha?""dedim dizlerinden kalkarken yeni bulduğum güvenle. "O zaman beni yakalaman gerekecek."

"Başla." Bir insanı şaşırtacak hız ve maharetle ayaklarının üzerine zıpladı. Ama yine de çok geç kalmıştı. Kapıyı açmak için

durmama rağmen, holün yarısına kadar gelmiştim ve omzumun üzerinden bakmak için geri döndüğüm zaman Marc'ın odasından çıkıp Jace'in yolunu kapattığımı gördüm. Kasıtlı olarak benim geçmeme izin vermişti.

"Marc, çekil önümden, gidiyor," diye homurdandı Jace. Döndüm ve onlara bakabilecek kadar geri geldim.

"Evet, gidiyor," dedi Marc, bir yandan da Jace'in sağ tarafını kapatıyordu.

"Ama eğer kazanırsa..."

"Kaybetmesi beni daha çok endişelendirir," dedi Marc.

İrkildim ama koşturaya devam ettim. Kulak misafirin Marc olduğunu tahmin etmeliydim. Başka biri olsa kendini gösterirdi. Kedilerin inanılmaz kulakları vardır ve annemle babam bizi duymadığı için şanslıydık. Peki duymadıklarından nasıl bu kadar emin olabiliyordum? Çünkü eğer duysalardı, babam beni çoktan bodruma kilitlemiş ve anahtarı da çoktan demir tozu haline getirmiş olurdu.

Aşağı indim, arka kapıyı iterek açtım ve arkamdan hızla kapanmasını umursamadan ağaçlara yöneldim. Geçici de olsa özgürlüğün tadını çıkararak maksimum hızda koştum. Çimenler çıplak ayaklarımı gıdıkladı, nemli akşam havası tenimi okşadı. Eğer yarış yapıyor olmasaydık durup aya bakardım. Dolunay vardı, bu, dönüşümümüz için bir gereklilik olmasa da yarış için gayet hoş bir manzara oluştuyordu.

Ağaçların yanına geldiğimde Marc'la Jace'in hâlâ evde tartıştıklarını duyabiliyordum ama daha ilginç olanı ormandan işittiklerimdi.

Çiftliğimiz ve ardında uzanan yirmi hektarlık ormanlık alan ile Davy Crockett Ulusal Ormanı'nın kuzey bölümünü gözle görülmeyen, hayali bir sınır birbirinden ayırırdı. Bu da benim için

uygar bir toplumda asla kazanamayacağım türden bir özgürlük hissi anlamına geliyordu. Bu, çimenlerin, ağaçların, dökülen yaprakların, kozalakların ve daha da önemlisi hızlı olmanın verdiği bir özgürlüktü. Hızımız ve bizim doğuştan sahip olduğumuz gizliliğimiz, beraberinde yaşam ve ölümün gücünü getiriyordu. Bu, hiçbir alkolle ulaşılamayacak bir kendinden geçme haliydi. Ve benim doğuştan kazandığım bir hakti.

Açıkçası, üç aylık yaz mevsimi ile sonbaharın büyük bir bölümünü kapsayan turist sezonunda dikkatli olmamız gerekiyordu. İnsanlar bizi görmeden çok önce biz onları görebilir, kokularını alıp seslerini duyabilirdik, bu sayede onlarla etkileşime geçmekten kolaylıkla kaçınıbiliyorduk. Aslında bu bir bakıma tek taraflı körebe oyunu gibi bir şeydi.

Ormanın derinliklerinde, oğlanların ağaçların arasında birbirlerini kovaladıklarını duyabiliyordum; sık sık birbirlerinin üzerine atlar ya da tavşan gibi kemirgen bir hayvanın peşinden koştururlardı. Arkamda, Michael'ın arabasının evin önündeki çakıllarda çıkardığı ses ile egzozunun kokusunu duydum. Eve gidiyordu.

Bir an eve dönüşümün en büyük erkek kardeşim için anlık bir mutluluktan öteye geçmediğini düşünüp hayal kırıklığına uğradım. Ama sonra zorunluluk ve sorumluluklarım düşünüp kendimi onun yerine koydum. Michael, bir insanla evlenen tanıdığım tek erkek kediye ve Holly zamanın çoğunu New York, Los Angeles ve Paris gibi şehirlerde geçiren bir model olsa da, Michael karısı evde olduğu zamanlarda evliliğini gizlilik ve yaratıcı planlamalarla dengeli bir şekilde sürdürebiliyordu. Bu durumu gayet iyi anlayabiliyordum. Gerçi Michael'ın Holly'nin normal, insan ailesiyle nasıl iletişim kurduğunu merak ediyordum.

Ben pantolonumu çıkarırken, Jace peşinde Marc'la birlikte kapıdan fırladı. Gömleğimi başımdan sıyırdım ve onu da çimen-

lere, pantolonumun üzerine bıraktım. Ardından çıkardığım iç çamaşırlarımı da giysi yığınınına ekledim.

Bana doğru gelirken bir yandan da gömleklerini çıkarıyorlardı. Bir an durup cömert ay ışığının göğüs kaslarına ve karmlarındaki her bir baklavaya vurmasıyla ortaya çıkan dalgalanmaları izledim. Çok güzeldi. Sırf bunun için bile eve sürülmeye değerdi aslında.

Erkekler asla giysilerini bir kenara düzgünce bırakma zahmetine girmezlerdi. Giysilerini bahçenin dört bir yanına fırlatırlardı, çalıların üzerine, hatta bazen ağaç dallarına. Alışkın olmayan bir göz için bu görüntü sıra dışı olabilirdi. Neyse ki, yakınlarda komşumuz yoktu ve nadiren gelen Michael'ın karısı dışında asla insan ziyaretçilerimiz olmazdı, Holly geldiği zamanlardaysa içimizdeki kediyi zapt etmek çok zor olmazdı. Bu yüzden çevrede davranışlarımız hakkında dehşete düşebilecek biri bulunması enderdi.

Çıplak halde en yakınımındaki ağacın dallarının altından geçip ormana girdim, çalılar ve dikenler bedenimi çiziyordu. Tüm bedenimi bir rahatlama dalgası sardı ve gerginliğim geçti. Telaşım geçmişti; ormana girerek yarışı kazanmıştım. Onu kaçırarak cesaretimi topladığım anda Jace'in arabası artık benimdi. Marc'a teşekkür etmeyi unutmamalıydım. *Evet, tabii.*

Kaçış aracımı garantilemişim ve ormanda bacaklarımı gerip rahatlama için hazırdım. Bu, okuldayken en çok özlediğim lüksümdü.

Marc ve Jace'i göremeyecek kadar uzaklaştığımda dört ayağımın üzerinde durup konsantre olmak için gözlerimi kapattım. Dönüşmek benim için her zaman biraz rahatlama ve meditasyon anlamına gelirdi. Bu, kulağa *Aptallar İçin Meditasyon* adlı dergi-

den bir sayfa gibi geliyordu ama gerçekten işe yarıyor ve sadece birkaç dakikamı alıyordu. Bu, bedenimin ne istediğini kabul edip boyun eğmesi için zihnime ayırdığım bir andı.

Dönüşüm aşırı stres altındayken bile mümkündür ama bunu tavsiye etmezdim. Eğer beyninizin olacıklara karşı kendini adapte etme şansı olmazsa, bedeninize gerekenden daha fazla acı sinyali göndererek karşılık verir. Hiç kimse önlenebilecek bir acıyı çekmek istemez. Belki mazoşistler, ama şahsen ben acı çekmeye meraklı değilimdir. Yani en azından bunu *yaşamaya* meraklı değilimdir.

Marc ve Jace'in ormana girerken çıkarttıkları belli belirsiz yaprak hışırtılarını duydum ama onları görmezden geldim. Buna gerek yoktu. Onlar da yere, iki yanıma uzanıp kendi dönüşümlerine başladılar.

Dört ayak üstünde dururken, burnum yerden yarım metre ötede dönüşümümü tetikleyen çam kokusunu alıyordu. Tıpkı piyanoda birkaç notanın çalınıp bir melodinin tamamını zihinde uyandırması gibi, geçen yıldan kalmış kozalaklar ve çürümüş yaprak kokusu da benim içimdeki kediyi ortaya çıkarıyordu. Hafif bir ağrı ve değişim dalgasıyla dönüşüm bütün bedenimi sardı, kaslarım başka hiçbir şeye benzemeyen bir hisle gevşeyip kasıldı.

İlk gençlik yıllarımda, dönüşüm sanatında ustalaşmak için her bir aşamada çok çabalardım ama hiçbirini işe yaramazdı. Sonunda dönüşümüm beni eğitti. Zorlamaktan vazgeçip rahatladığımda, acımı kontrol edemesem bile ilk keskin ağrıdan son bel sızısına kadar, onu öngörebildiğimi fark ettim. Öngörü kabullenmeye dönüştü ve bu da dönüşüm için yeterliydi.

Belim büküldü ve eklemlerim çatırdadı. Tırnaklarım sertleşir ve ellerim pençeye dönüşürken dişlerimi sıktım. Yüzüme

vuracak olan ilk ağrı dalgasından önce çenemi serbest bırakmam gerektiğini anımsadım. Çenem bükülüp uzun, belli belirsiz bir kıvrıma sahip ve oldukça keskin yeni dişlerim yerlerini bulurken ağzımı olabildiğince açtım. Üzerinde binlerce küçük diken filizlenirken dilim kısa bir süre dayanılmaz bir şekilde kaşındı.

Yeniden nefes alabilmeye başladığım sırada sırtımdan kıllar çıkmaya, derim karıncalanmaya başladı. Sırtımdan bacaklarıma, oradan karnıma ve son olarak da yüzüme doğru tüyler yayılıyordu.

Ağrının tek iyi yönü kısa süreli olması, en kötü yanıysa vagonluydu. Adeta derinizin soyulup tekrar dikildiğini hissettiğiniz, Tylenol'ün bile kesemeyeceği cinsten bir ağrıydı. Dönüşümün hemen ardından kendimi bütün kemiklerim kırılmış ve yanlış kaynamış gibi hissederdim, yeni bedenime uyamıyordum gibi gelirdi. Neyse ki, tek bir gerinme bütün kemiklerin yerine oturmasını sağlardı. Ön patilerimi zemine geçirecek şekilde uzatır, kalçamı havaya kaldırıp kuyruğumu sallarken toprak kokusunu içime çekerdim.

Bir aralar dönüşüm uyumak, duş almak, yemek yemek gibi hayatımın düzenli ve normal bir parçası haline gelmişti. Diğer bütün normal fiziksel değişimler gibi, dönüşüm de ilk kez ergenliğe girdiğimde oldu. Ama diğer biyolojik süreçlerin aksine bu, bastırılabilir ya da isteğe bağlı olarak yaşanabilirdi. Gerçi iki uç noktada da -çok fazla bastırmak ya da çok fazla dönüşmek- ağır fiziksel acılar çektim.

Okulda olduğum zamanlarda buna duyduğum ihtiyaç dayanılmaz bir hal aldığında ya da gerçekten yapmak zorunda kalırsam dönüşüyordum; tıpkı Sammi'nin ailesiyle çıktığımız kamp gezisinde olduğu gibi. İnsanlarla çevrili bir ormanda görülme-

den bunu yapmak yasak bir heyecan taşısa da, Gurur'dakilerle birlikte avlanırken hissettiğim hazla kıyaslanamazdı.

Çok uzun zaman oldu, diye düşündüm Marc ve Jace kendi dönüşümlerinde kıvranırken. *Çok uzun zaman.*

Altı

Marc ve Jace dönüşümlerini tamamlayıp ayağa kalktıklarında onları dört ayağım üstünde selamlamaya hazırdım. Tam olarak altmış kilo geliyordum, benim ölçülerimde biri için zayıf sayılırdım. Bir insan için bu ağırlık etkileyici olmazdı ama dişi bir kedi için altmış kilo her zaman bir daha dönüp bakma ve muhtemelen bir dehşet çılgılığı atma sebebiydi.

Ama ben kedi olarak ne kadar etkileyiciysem, Marc da bir o kadar korkunçtu. Kuyruğu da dâhil toplamda üç metreden oluşan siyah bir kürkü, keskin pençeleri ve tek darbede bir geyiğin kafatasını parçalayabilecek güçte bir çeneye sahipti. Yüz yirmi kiloluk devasa bir cüssesi ve her an bir şeyin üzerine atılmayı bekleyen heybetli kasları vardı. Ve Marc'ın üzerine atıldığı çok az şey elinden kurtulabilmişti.

Babama göre, kedi biçimindeyken sık sık "siyah panterler" diye bilinen parlak kürklü jaguar ya da leoparlarla karıştırılıyorduz. Aslında siyah panter diye bir şey yoktur ama biz varız. İnsan şeklindeyken farklı tenlerimiz olsa da kedi olarak hepimizin aynı kısa, siyah ve üzerinde çizgi ya da benek bulunmayan, parlak kürkleri var. Boy ve kilo her bireye göre değişiklik göster-

se de, genelde hepimiz bir jaguar ile ortalama bir aslan arasında bir yapıya sahibiz.

Dönüşümünü tamamlayan Marc, durup birkaç kere kürkümün bazı yerlerini kokladı ve dilini burnumun üzerine hızla değdirip yavaşça etrafımda daire oluşturacak şekilde dolandı. En sonunda benimle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olunca yanağını benim yanağıma değdirip şefkatle boynuma sürtündü. Buna izin verdim çünkü kedi biçimindeyken sosyal davranışlar farklıdır, kimin kimi ne için bıraktığı gibi meseleler artık önemini yitirir. Kediye, bir bütünün parçalan oluru.

Jace, Marc'ın rahat davranması için geri çekilip bekledi çünkü bazı kurallar değişse de diğerleri hâlâ aynıydı. Marc, kuyruğunu sırtımda gezdirerek başımdan kuyruğumun ucuna kadar yürüdü. Ardından önümde yere oturup kükredi.

Kükreyişini duyunca yüreğim ağzıma geldi. Yıllardır kendimkinin dışında bir kükreyiş duymamıştım. Bizimki bir aslanın kendine özgü kükreyişine benzemez, ama onunki kadar derin ve kedigillerden olduğumuzu gösterir niteliktedir. Bir dizi kesik kuzu melemesi gibi, yükselip alçalarak birbirini takip eden seslerden oluşur.

Diğerleri oldukları yerde durup dinlemeye başladığında ormandaki koşuşturmaca bitti. Marc onları çağırmıştı ve babamın yokluğunda lider oydu. Marc'ın son kükreyişi kulaklarımda kaybolurken yaklaşan seslerini duyabiliyordum; kırılan dallar, ezilen yapraklar ve derin nefesler. Kediler istediklerinde hiç ses çıkarmaz, ama gereklilik yoksa ne kadar ses çıkardıklarına aldırmaz etmezlerdi. Gösteriş yapmıyor, sadece emirlere uyuyorlardı.

Bir an sonra Parker, arkasında Ethan ve Owen'la çalılırlar arasında çıkageldi, üç koyu karartı önümde akıcı bir zarafetle yere yerleştiler. Biri hariç. Ethan yere değil, son anda sırtının

üzerine yatan Jace'in üzerine yerleşti. Jace, Ethan'ı vahşice boğazından yakaladı ve pençelerini karnının derisine dayadı. Sadece oyun oynuyorlardı, bu yüzden Jace onu ne ısırdı ne de tırmaladı ama gerçekten kavga ediyor olsalardı bu kanlı bir dövüş olurdu. Ve bir saniyede biterdi. Eğer gerçek olsaydı, Jace, Ethan'ın ona yaklaştığını asla duyamazdı.

Jace'in yere devirdiği Ethan anında patileri üzerinde doğruldu ve tısladı. Ardından ikisi de beni selamlamak için diğerlerine katıldı. Kedyken selamlaşmak insanlarınkinden çok daha yakın bir fiziksel etkileşimde bulunma anlamına geliyordu. Kendimi mırılayan, kıvrılan, etrafımı saran bir sürü siyah kürk, bıyık ve kuyruğun arasında buldum. Kokularının birbirine karışması anıları zihnimde canlandırmaya yarıyor, rahatlamamı sağlıyordu.

Ama sonra bunalıp sabrım azalmaya başlayınca önüme ne gelirse hafifçe ısırmaya başladım. Owen'ın kuyruğunu hafifçe ısırdığımda burnuma saman ve toprak kokusu geldi. Jace'in kulağında az önce yediği yeşil elmanın hafif kokusu vardı. Ama kimse ben hırlayana kadar uyarılarımı dikkate almadı. Marc imdadıma yetişti, ki zaten bunu yapmalıydı; beni onların ortasında bırakan kendisiydi sonuçta. Ve en küçükleri olan Ethan bile benden yirmi kilo fazlaydı.

Marc tısladı ve onu görmek için birinin arkasından uzandım. Birkaç metre ileride boynunu öne doğru uzatmış, bir ağız dolusu keskin dişlerini göstererek dikiliyordu, kulakları kafatasının üzerinde geriye yatmıştı. Aslında gerçekten sinirli değildi, sadece onların dikkatini çekmek istiyordu. İşe yaradı.

Bütün gözler Marc'ın üzerindeydi ve böyle bir fırsatı elimden kaçırmamak için Parker'ın üzerinden ince çalılar arasına atladım. Kovalamaca başlamıştı.

Arkamdan koştuklarını duyuyordum, bunu yalnızca beni yakalamak için değil, kendilerini hızın zevkine bırakmak için de yapıyorlardı. Elbette hiçbir şanslarının olmadığı biliyorlardı. Belki upuzun bir otobanda arabayla olabilirdi, ama doğup büyüdüğüm ormanlarda değil. Ve ben dört ayağımın üzerindeyken asla.

Kalbim küt küt atarken ağaçların arasına daldım. Dökülmüş yaprakların üzerinde hızla koşarken bir sürü küçük yaratık korkup önümden çekildi. Her yerde ormanın sesleri ve görüntüleri vardı. Otlar gürleşmiş, yemyeşildi; metrelerce uzunluktaki çam ağaçları rüzgârda savruluyor ve hemen arkalarındaki kırmızı kayın ağaçları görünüyordu. Kulaklarım tetikteydi, geceleri ortaya çıkan küçük yaratıkların yanlarından geçerken seslerini duyuyor ve onları sınıflandırıyordum. Fareler cikledi, baykuşlar uğuldadı, keseli sıçanlar güvenli bir yer bulma umuduyla hızlı küçük adımlarla kaçıştı. Hiçbirini umursamadım.

Sırf eğlence olsun diye, kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atarken kocaman bir meşe ağacına tırmandım. Pencelerimi ağacın gövdesine geçirerek çıktım, bacak kaslarım kasılıp gevşiyordu ve alçak, kalın bir dal buluncaya kadar bu böyle devam etti. Aşağıya bakarken yakındaki başka bir dala atladım. Buradan yoluma devam ettim; daldan dala, ağaçtan ağaca derken sonunda yere inip tekrar koşmaya başladım.

Gözlerim gece gezerken ormanı mükemmel görebilecek kadar iyiydi. Yaprakların arasındaki boşluklardan ve yukarıdaki sıkı çam dallarının arasından sızan ay ışığını daha iyi kullanmamı sağlıyordu. Işık, potansiyel avların gözlerinden yansıyor ve herhangi bir oyukta, gedikte ya da eğrelti otlarıyla zehirli sarmaşıkların arasında gizlenen gece hayvanlarının kürklerini gölgelerden ayırt edebiliyordum. Her bir adımda kuru yaprak-

lar patilerimin altında eziliyor, dikenler kürküne sürtünüyor ve ciğerlerim temiz hava soluma lüksünün tadına varıyordu.

Ormanımız pek çok hayvanı barındırıyordu ve bunların içinde en büyükleri geyikti. Ama civardaki en büyük yırtıcılar bizdik. Köpekler ve özellikle de küçük kediler Marc'ın planlı olarak koku bırakma takıntısı sayesinde bölgemizden uzak dururlardı. Ormanı biz yönetiyorduk ve böyle olması hoşumuza gidiyordu.

Sağ tarafımdaki yaprak yığınının altında bir şey kımıldadı ama ne olduğunu anlamak için durmadım. Bu gece kovaladığım tek şey kendi şeytanlarımdı. Ya da onlar beni kovalıyordu. Yıllardır ilk defa geçmişimin sıcak nefesini ensemden hissediyordum. Bu, geleneklerin âdeta etobur olan ruhuydu ve kurtulmamın tek yolu, hayatımı kontrol etme hakkını kazanmak uğruna yapılan bu çılgın yarışın içinden patilerimle yeri döver döver kaçmaktı.

Sonunda ciğerlerim yanmaya ve ayaklarım ağrımaya başlayıp vücudumdaki bütün kaslar durmam gerektiğini, aksi takdirde yığılıp kalacağımı belli edince, şeytanların en azından şimdilik yalnızca benim zihnimde olduğunu kabul etmek durumunda kaldım. Arkamdakiler Gurur sürüsünün üyeleri idi ve sadece ben koştuğum için beni takip ediyorlardı. Tıpkı haliya düşen ip yumağını kovalamak gibi, hareket eden bir şeyi yakalama isteği kedilerin içgüdüsel özelliğidir. Ve gelip beni yakalamaları için kendi ipimi âdeta ormanın her yerine dolandırmıştım.

Durdum ve aldığım sık nefeslerin arasında yere çarpan patilerlerini dinleyip kalbimin çarpıntısını yavaşlatmaya çalıştım. Oğlanlar çok geride kalmışlardı, takip sesleri gece ormanı saran hışırtılar, çıtırtılar, uğultular ve ciyaklamalarla bir senfoni oluşturmuştu. Onları yenebileceğimi kanıtladığımı düşündüğümünden, tatmin olmuş halde, dinlenmek için bir çam ağacının altına yattım. Gece esintisinde kımıldayan yapraklara dahi dikkat ede-

rek etrafı izledim. Gece artık istediğim kadar benimdi ve okulda aradığım yalnızlığı sonunda bulabilmiştim. Yıllarca bu yalnızlığı evimden uzakta arayıp şimdi burada, kendi arka bahçemde bulduğumu düşününce irkildim.

Halimden memnun, patilerimdeki kirleri yalarken bir yandan da kulaklarımı açmış etrafı dinliyordum. Temizlenmek her zaman rahatlatıcı olmuştur. Yalanmak, bana ellerimi oyalayacak bir şeyler olmadan yapamadığım düşünme eylemi için fırsat vermiştir her zaman. Ya da bu durumda, patilerimi oyalayacak bir şeyler. Tam bıyıklarına geçecektim ki bir su sesi dikkatimi çekti ve kulaklarım dikildi. Koşarken nereye gittiğime pek dikkat etmemiştim, çünkü kafam daha çok erkek kediler ve şeytanlarımla meşguldü, nereye gittiğimi fark etmem imkânsızdı. Ama suyun akış sesi fark edilmeyecek gibi değildi. Nehre yakın bir yerdedim.

Ev kedilerinin aksine biz oldukça iyi yüzer ve balık tutmaya bayılırız. Eğer geçen iki yıldan bu yana hiçbir şey değişmemişse, nehir birbirinin üzerinden atlayan ve benim karnımı dolduracak olan balıklarla doluydu. Ayağa kalktım ve dikkatle dinledim, sesin yönünü ararken kulaklarım birlikte hareket ediyordu.

Orada. Güneydoğuda ve çok uzakta değildi. Daha şimdiden mineral bakımından zengin suyun kokusunu duyabiliyordum.

Koşmaktan hâlâ bitkin halde nehrin olduğu tarafa döndüm ve acele etmeden, yolda gördüğüm her ateş böceğiyle uğraşarak ilerledim. Suyun kenarına gelince yüzeye eğildim. Yüzüm ay ışığında bana bakıyordu. Tabii ki bu, gamzeli, pembe yanaklı insan yüzüm değildi ama nehirde dalgalanan yansıma benim için onun kadar tamdık bir yüzdü. Siyah üzerinde göz alacak kadar beyaz görünen bıyıklarım dışında üzerinde başka hiçbir farklı renk ya da iz olmayan kürküm simsiyahtı.

Gözlerim insan olduğum zamankiyle aynı renkteydi; ay ışığında sarı gibi görünen soluk yeşil gözler. Okuldayken arkadaşlarım gözlerimin farklı olduğunu söylerlerdi ama kedyken gözlerim gayet normal, hatta sıradandı. Tabii gözlerimin şekli insan halimden çok daha farklıydı; kedyken göz bebeklerim yuvarlak değil, uzun kesikler halindeydi. En azından gün ışığında. Gece-leri göz bebeklerim kenarlarında hafif bir renk halkası kalacak şekilde büyüüp simsiyah olurdu.

Öne doğru uzanıp başımı suya soktum ve koştüğüm sürece artmış olan susuzluğumu dindirdim. Susuzluğum yarışın sebep olduğu tek şey değildi. Kedilerin insanlardan daha yüksek bir metabolizma hızları vardır ve muhtemelen dönüşüm sürecinde kaybettiğimiz kalorilerden dolayı bu bizde normal kedilerden de yüksek orandaydı. Kısacası, dönüşmek bizi acıktırırdı. Anında.

Nehirde gözüme bir hareket çarptı. Bir şey suyun hemen altına dalmıştı; kurbağa olamayacak kadar büyük, kaplumbağa olamayacak kadar da hızlıydı. Akşam yemeğimin ardından suya dalmak için kendimi hazırlayarak yere eğildim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olunca -öyle bir his ki kelimelerle ifade edilemez- suya atladım. Ama suya giremedim.

Bir şey, beni havada yakalayarak tüm gücüyle sağ tarafa itti. O hızla düştüm ve korkunç bir ağırlık beni yere yapıştırdı. Siyah kürkten başka bir şey göremedim ama gözlerim kapalıyken bile onun kim olduğunu anladım. İki ya da dört ayak üzerinde olması hiç fark etmezdi. Kokusunu kendi kokumdan bile daha iyi tanıyordum ve her iki şekilde de vücudunun her bir santimini ezbere biliyordum. Her bir kıvrımım, yara izini, hatta göz bebeklerindeki çizgileri bile. Eskiden bu gözlere ay ışığında da gündüz olduğu kadar parlak olup olmadıklarını merak ederek saatlerce bakardım. Evet, o kadar parlaktı.

Ama o günler kendi arzumla geride kalmıştı.

Kalk üzerimden, Marc! diye düşünürken boğazımdan sadece bir hırıltı geldi. Bence gayet anlamlı bir hırıltı olmuştu. Alçak, tehditkâr ve çok ciddi. Ama Marc babamdan öğrendiği üzere bu tepkimi hiç umursamadı.

Marc yüzünü yavaşça yüzüme eğdi. Yanağım bıyıklarına ve başıma sürttü, oradan da yavaşça omzuma doğru geçti.

Aferin sana, Faythe, diye düşündüm. Marc'a olduğu kadar kendime de sinirliydim. *Bir saatten kısa bir sürede ikinci kez yere serildin.*

Onu üzerimden atmaya çalıştıkça Marc hafifçe ısırды ya da ayaklarıma bastırды, bense hırlamaya devam ettim. Yüzünün iki yanındaki koku bezleriyle beni işaretliyordu.

İşaretlenmekten nefret ederdim.

Daha ileriye gitmeyecekti, ikimiz de biliyorduk bunu. Oldukça nazik davranıyordu, hatta bir kedi için oldukça kışkırtıcıydı ama bunu yapmaması gerekiyordu. Yani beni işaretlemeye hakkı yoktu. Hem de hiç.

İşaretleme, sahiplenmenin açıkça ilanı demekti. Bölgemiz gibi. Kedisel içgüdülerimiz, kişisel eşyalarımızı, leşlerimizi ve aramızın sınırları gibi şeyleri işaretlememizi gerektiriyordu. Kendi kokusunu benim üzerime sürerek Marc sanki ön koltuğu ya da pizzanın en büyük dilimini ayırttırmış gibi beni kendisine ayırdığını iddia etmiş oluyordu. Bu da *benim ona ait olduğum* anlamına gelirdi, ki bunun gerçekte hiçbir alakası yoktu.

Eğer onun karısı ya da uzatmalı kız arkadaşı olsaydım bu davranışı sergilemesi kabul edilebilir, hatta böyle yapması beklenebilirdi. Bu durumda benim de ona aynı şekilde karşılık vermem uygun olurdu. Ama ben onun hiçbir şeyi *değildim* ve beni

işaretleyemezdi. Artık değildim. Hatta dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman olmayacağımı bile söyleyebilirdik.

Bacaklarının arasında kafese koyulmuşçasma sıkışmış ve ağırlığının altında yere yapışmış vaziyette olduğum için hiçbir şey yapamadan işini bitirmesini bekledim. Öfkem vücudumun her bir kemiğine kadar ulaşmıştı. Ruhumun karanlık her bir köşesine. Aradan geçen dakikaları yaşadığım bu acı ve hakarete misilleme yapmayı düşünerek geçirdim, serbest kalır kalmaz ilk fırsatta bunu ona ödetecektim.

İşte ben böyleydim. Huysuz ve tatlı.

Sonunda, bir hata yaptı. Göğüs kafesime ulaşmak için biraz eğildi ama kaçırım korkusuyla üzerimden çekilmek konusunda isteksizdi. Bunun yerine, arka patisini burnuma kadar uzatıp arkasına uzandı.

Hamlemi yaptım. Dişlerimi patisinin hemen üzerine, bacağına geçirdim. Isırma içgüdümüne kendimi kaptırıp dişlerim kemiğe değene kadar geri çekilmedim. Marc, bunu hak etmişti. Garip bir biçimde olsa da ondan istediğim intikamı alıyordum işte.

Marc, acı ve öfkeyle tıslayarak kurtulmaya çalıştı.

Kaçmasına izin vermedim. Kemiğinin üzerindeki eti koparmamak için kendimi zor tuttum. Alt ve üst köpek dişlerim birbirine değecek kadar ısırılmışım. Arka dişlerim kürkünün altındaki bir kasa saplanmıştı. Hırladım, pençelerim, dengemi bozmamak için toprağa kenetlenmişti. Kan ağzıma boşaldı, yutmadığım takdirde boğulacaktım ama yine de ağzımda tuttum.

Marc, kedilere özgü esneklikle üzerime abandı ve kulağımın tam içine kükredi. Ama omzumu kanatacak kadar ısırana kadar bacağımlı bırakmadım. Bacağında muhtemelen onu topallatacak kadar bir yara açmışım; oysa benim canımı acıtmamak için ken-

dini tutmuştu. Bazıları bunun tatlı olduğunu düşünebilir ama bana göre kötü bir karardı. Ben oynadığım oyunu ciddiye alırdım ve eğer Marc benimle oynamak istiyorsa buna uymalıydı. Ona yeterince tolerans göstermiştim. Bunu fark edip etmediğini bilmiyorum ama ben hayatıma çoktan devam etmiştim. Umarım artık bunu anlamıştır.

Dört silüet daha belirdi derin suyun altından, hepsi de büyük ve siyahtı; kürklerinin yarattığı gölgeler karanlıkta seçilemiyordu. Babamın diğer sadık erkek kedileri, babamın sağ kolunu kendi cüssesinin yarısı kadar olan bir dışiden kurtarmaya gelmişlerdi. Eğer yapabilseydim kahkaha atardım. Sadece puf-ladım, ama bu bile ne yapmak istediğimi anlatmaya yetti. Marc seke seke birkaç metre ileriye gidip yarasını temizlemek için yere oturdu, bir yandan da ara sıra bana dik dik bakıyordu.

Yüzümden Marc'ın kanım yıkarken Ethan dikkatlice yanıma yaklaştı, başı aşağıya doğruydu ve ileriye uzanmıştı. Yaklaşırken sanki ben olup olmadığımdan emin olamıyormuş gibi havayı kokluyordu. Eğer kokum onu ikna etmediyse gözlerime bir kere bakması yeterli olabilirdi. Kediler de tıpkı insanlar gibi kızgınlıklarını ifadeleriyle gösterebilirler ve ben bu konuda gayet ustaydım. Bu konuda pek çok deneyimim vardı.

Ormanda koşarken ulaştığım huzurla beraber iştahım da kaçmıştı. Marc'a son bir kez küçümseyen gözlerle bakıp hepsine arkamı döndüm ve bir çalı yığının üzerinden sessizce atlayıp diğer taraftaki çam iğneleriyle kaplı zemine indim. Koşamayacak kadar yorulmuştum ama eve yürüyerek dönmek bana yakışmazdı. Yarım saat önce beni coşturan sesler ve görüntüler şimdi sinirlerimi bozuyordu. Sanki her bir baykuş uğultusu beni azarlıyordu, kemirgenlerin ciklemesi halimle dalga geçiyordu.

Korunun bitiminde dişlerimle elbise yığınımı ağızıma aldım,

k lotum hariç her şeyi toparlayabilmi tim. Onu çimenlerin üzerinde bırakmaktan rahatsızlık duyarak biraz tereddüt ettim, ama sonunda olduğu yerde bıraktım      onları taşıyabileceğim ellerim yoktu ve hemen d n  meyi deneyemeyecek kadar sinirliydim.

Neyse ki, kapıyı açmak için ellerime ihtiyacım yoktu      kapıda kedilerin patileriyle kolayca açabileceği dikkörtgen bir kapı kolu vardı. Birileri evde olduğu sürece asla kapıları kilitlemezdik      kedilerin yanlarında anahtarlarım koyabilecekleri bir yer yoktur. Ayrıca, davetsiz gelen birinin yenilmeyi hak ettiğini ve muhtemelen biri tarafından  zlenmeyeceğini konusunda da hemfikiriz.

Elbette  aka yapıyorum. Hemen hemen.

Pencereli kapının mente esini itip arka koridora girdim. Yerdeki mozaikler patilerime soğuk ve pürüzsüz geldi, klima hassas bıyıklarımı karıştırdı. Klimanın deliklerinden çıkan hava ıslığının dışındaki tek ses buzdolabının vızıltısıydı. Kedi kulaklarıma hoş olmayacak derecede mekanik geliyordu bu ses. Açık kapımdan odama daldım ve kıyafetlerimi halının üzerine bıraktım. H      keliydim; kendimi yatağa atıp kıvrıldım, kuyruğumu vücuduma doladım. Çok açtım ve susamı tım ama d n  meyecek kadar sinirliydim. Harika.

Ve Jace parmağına geçirdiği k lotumu beyaz bir bayrak gibi sallayarak kapıda belirlediğinde her şey daha da harika oldu. Ona hırladım ama o sadece güldü. İnsan biçimindeyken onun canını acıtmayacağımı biliyordu      bu adil olmazdı. Ama k lotumu bütün dünyaya göstermesini de istemezdim.

"Geri istiyor musun?" diye sordu. Başımı olumsuz anlamda salladım, ama yaptığım bu insansı jestle kahkahayla güldü. "Gel de al."

Kapının girişine doğru bir adım attı, üzerinde siyah bir slip-ten başka bir şey yoktu ve aniden hâlâ kedi olduğuma sevindim. Başka biri olsa bu kadar küçük bir şeyin içinde komik görünebilirdi ama baştan çıkarıcılık Jace'in içine işlemiştir. Eğer şu anda insan olsaydım, gözlerimdeki ifadeyi şehvetten başka bir şeyle karıştıramazdı. O kumaşın altında yatanın ne olduğunun farkında olsam da bir kedi olarak neyse ki şu anda tür bakımından ondan uzaktım. Patilerim ve kürküm varken Jace ihtimal dışıydı.

"Hadi ama, istiyorsan," diye yineledi. Onu niye gelip bana vermediğini soramayacağım için başımı merakla yana doğru eğip ona baktım. İşe yaramıştı. "Eğer bir daha senin odana yalnız başıma girersem, Marc beni spatula olarak kullanacağım söyledi."

Ah. Benim önümde yapamasa da, evet, işte bu tam Marc'ın söyleyebileceği bir şeydi.

Jace, gözleri davetkârca parlarken sırttı. "Ama senin *benim* odama gelmenle ilgili bir şey söylemedi."

Burnumla ona doğru hava püskürtüp yere indim. Dört ayağımın üzerine iki ayağımla yapabileceğimden çok daha nazik bir iniş yapmıştım. Külotumu elinde sallarken üzerine atlayıp bel lastiğinden yakalayıp çekiştirdim. Sonra da ona göz kırptım.

"Bir şey değil," dedi. "Bacağını ciddi şekilde yaralamışsın."

Başımı salladım. Biliyordum. İsteyerek yapmıştım.

"Baban çok kızacak. Bir serseri hakkında dün aldığımız haberin aslı olup olmadığını öğrenmek için Marc yarın Oklahoma'ya gidecekti."

Tekrar göz kırpıp esnedim, çamaşırlarım yere düştü. O halde, *yerine Owen gitsin ya da Parker*. Beni izleyen gözleri üzerimden çekmediği sürece babamın bölgeyi gözetlemek için yaptığı plan-

lar umurumda değildi. Tabii bu arada Marc'ı yaralayarak farkında olmadan bir süre beni izlemek için etrafımda olmasını da garantilemiştim. *Aferin, Faythe*. İşte ben böyleydım; her zaman dikkatle plan yapardım.

Jace bana gülümseyerek, "Dönüş," dedi. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Cevabımı beklemeden kapıyı kapatıp çıktı. Hayır diyemezdim ama kapıyı suratına çarpıp reddetmek çok tatmin edici olabilirdi.

Marc'ı düşünmekten kendimi alamadığım ve öfkeme engel olamadığım için insana dönüşmem normalden daha zor ve uzun sürdü. Karnımı acıktırıp beni sinirlendiren kararan tadını hâlâ alabiliyordum. Garip bir kombinasyondur.

İnsana dönüşünce Jace'in son sözü kafama dank etti. Oklahoma'da -ki bizim bölge sınırlarımız içindeydi- bir serserinin ihbar edildiğini söylemişti. İki gün içerisinde duyduğum bu ikinci ihbardı. Neler oluyordu?

Serseriler, biz kedi biçimindeyken bizim tarafımızdan ısınlan ya da tırmalanan insanlardır. Her ısırık ya da tırmalama insanları kediye dönüştürmez ama bu süreci anlamak için yüzyıllardır yapılan gözlemlere rağmen, hiç kimse bunun kesin olarak nasıl olduğunu bilememekte. Ya da tam tersi, bazı durumlarda neden gerçekleşmediğini. Ancak bu konuyla ilgili bir sürü teori öne sürülmüştür.

Bazı kedi adamlar, yaranın boyutunun ve ciddiyetinin enfeksiyonla -tabii "enfeksiyon" bunun için uygun kelimeyse- doğrudan bağlantılı olduğunu düşünür. Bazıları, genellikle eski kuşak, ayın bazı evrelerinde aktarımın daha muhtemel olduğuna inanır. Hatta yıllar önce bir kere kaderin kimin içimize katılıp kimin katılmayacağım, yani kimin kedi adama dönüşüp kimin

dönüşmeyeceğini belirlediğine inanan yaşlı bir anne kediyle bile karşılaşmıştım.

Bu yaşlı kadının teorisine göre dişi insanlar kedi adama dönüşmezlerdi. Asla. Hayatım boyunca hiç serseri dişi kedi diye bir şey duymamıştım. Doğal olarak hemen herkesin dönüşümün tek bir cinsiyete ait olduğu önyargısıyla ilgili bir teorisi olmuştu ve bu rivayetlerin sebepleri oldukça gülünçtü. Bunlardan en popülerleri de eski bir liderin varsayımıydı; kadınlar zayıf cins olarak ilk dönüşümde hayatta kalabilecek kadar güçlü değildiler.

Bu yaşlı adamın tamamen beyinsiz olduğunu düşünürdüm. Benim kendi kişisel teorime göreyse kadınların fizyolojilerindeki, belki de bağışıklık sistemlerindeki bir şey bu "virüs"ün vücutlarına girmesine engel oluyordu. Ama bunu kanıtlayamadan, ki bu kısa sürede olacak bir iş değildi, kimse düşündüklerimi önemsemezdi. Her zamanki gibi.

Gerçek ne olursa olsun, bildiğimiz tek şey, tıpkı kurt adam filmlerindeki gibi, insanların ancak biz kedi biçimindeyken bizden bu virüsü kapabildikleri. Hollywood dönüşüm kısmını doğru algılamış ama türlerin bazılarını unutmuş olmalı. Hem de tamamen.

Çocukken bir keresinde, gerçek boyut ve güçlerini tahmin edemeyeceğim kadar geniş olan gökyüzünde birbirini ardına uçan kocaman iki gök gürültüsü kuşu⁷ görmüştüm. Ve hepimiz babamın bir ayı adamla karşılaştığı meşhur hikâyeyi biliyorduk. Ama bana göre kurt adamlar kesinlikle uydurmaydı. Serseri kedi adamlarsa hepimize sorun yaratmaktan başka işe yaramayan gerçek varlıklardı.

Pek çoğu, hiçbir Gurur bölgesinde doğmadığı için kendilerine ait toprak iddia edemez ve hiçbir şekilde desteklenmezler.

7 Kızılderili kültüründe yer alan efsanevi bir kuş türü. (yay. n.)

Gurur bölgelerini kendi istekleriyle terk etmiş ya da kovulmuş yabani kedilerle birlikte, hayatlarını bizden kopuk bir şekilde, serbest bölgelerde kendi istekleriyle elde etmedikleri bu yaşam biçimiyle hayatta kalmaya çalışırlar.

Ne açıdan bakarsak bakalım, serseriler sefil bir hayat yaşarlar, bu yüzden de gizlice bizim topraklarımıza girip arkadaşlık kurmak istemeleri ya da sorularına cevap aramaları şaşılacak bir durum değildir. Böyle bir durum olduğunda adamlarımız serserilere geri dönmeleri için sınıra kadar eşlik etmekten memnuniyet duyarlar. Ama ne yazık ki sınırlarımıza giren serserilerin çoğunun amacı tamamen farklıdır; intikam almak ya da sahip olduğumuz araziden bir parça toprak kazanmak. Sonuç olarak bölge konseyi serserilerin bizim sınırlarımıza girmesini yasaklayan bir kural koymuştur. Marc istisnaydı. Gerçi Marc istisnai biriydi, dolayısıyla onu tanıyan herhangi biri için bu durum şaşırtıcı değildi.

Ve işte yine Marc'ı düşünüyorum... Kahretsin.

Külotumu giydiğimde burnuma pişmiş biftek kokusu geliyordu. Hamburger olmalıydı çünkü Jace'in mutfak becerisi hamburger ve spagettiyle sınırlıydı ve domates sosu kokmuyordu. Gerçi, bir kız hiçbir zaman çok fazla hamburger yemiş sayılmazdı, değil mi?

Çıplak ayaklarımla holden geçtim, bazı kapalı kapıların yamndan mutfığa doğru giderken sessiz adımlarla ilerledim. Ocaktaki etin kokusuna Jace'in düzensiz ıslığı eşlik ediyordu. Kapının eşiğine gelip en azından altına kot pantolon giydiğim görünce memnun oldum.

Onu izlerken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Jace, ev aletlerinin yanında komik denecek ölçüde alakasız duruyordu; özellikle de annemin altılı paslanmaz çelik devasa ocağının yanında.

Jackson Pollock⁸ tarzı bir yemek yapma anlayışı vardı, bazen tertemiz beyaz mutfak fayanslarım öyle kirletirdi ki, neredeyse soyut başyapıtlar ortaya çıkarırdı.

Onu izlediğim sırada ocaktan tezgâha doğru yürüdü, elinde gelişigüzel tuttuğu plastik spatuladan yere yağ damlaları akıyordu. Kaşıklığa koyma gereksinimi duymadan spatulayı tezgâha fırlattı ve kocaman bir kasap bıçağıyla domates dilimlemeye başladı. Tezgâhın üzerine domatesin çekirdekleriyle suyunu fışkırtınca, kıkırdadığımı duymasın diye ağzımı elimle kapattım. Ardından soğan kabuklarını soyup marul yapraklarıyla uğraşmaya başladı.

Benim orda olduğumdan hâlâ habersiz, "Lanet olsun," diye söylendi. Sırtarak yemek masasının yanındaki bir sandalyeye sessizce oturdum. Biftek ve soğanın aramasından kendimden geçmiş bir halde kokuyu içime çektim. Bu kokuların dışında etrafta klasik mutfak kokuları vardı; ağırlıklı olarak dezenfektan ve annemin en sevdiği malzemeleri limon ve biberiye'nin hafif kokusu.

Jace tekrar ocağa döndü, baharatlı biftek dilimlerini kâğıt havlu kaplı tabağa yerleştirirken hâlâ ılık çalıyordu. Sonra tek ayağımın üzerinde keyifle döndü, tabağı tek elinin parmak uçlarında dengede tutarken birden benim onu izlediğimi görünce şaşkınlıktan gözleri kocaman açılarak olduğu yerde kaldı. Yüksek sesli bir kahkaha attım, kendimi tutamamıştım. Suratındaki ifade berbat ruh halimi düzeltmeye yetmişti.

"Halinden memnun olmana sevindim," dedi, sesinde aşırı bir mütevazılık vardı. Tabağı masaya, önüme koydu ve doma-

8 Jackson Pollock: Damlatma tekniğiyle yere serdiği tuval bezleri üzerinde hareket ederek boyayı dökme, damlatma, fırlatma suretiyle sonradan aksiyon/hareket resmi olarak adlandırılan resimler yapmış, 20.yüzyılın en önemli soyut dışavurumcu ressamlarından biri. (ç. n.)

leşleri dilimlemeye devam etmek için tekrar tezgâha döndü. "Bu arada, niye beni gizlice izliyorsun?"

"Japon balığı sendromu."

Jace kestiğı dilimin yarısında durup suratıma bunun ne demek olduğunu soran gözlerle baktı.

"Siz yıllardır benim hareketimi izliyorsunuz ve bir seferliğine gözlenen değıl de gözleyen olmanın cazibesine dayanamadım."

"Hımm," dedi bıçakla dilimlediğı sebzeleri karıştırırken. "Senin *her hareketini* izlediğimizi söyleyemem..."

"Hadi ama, lütfen." Gözlerimi devirip ona baktım. "Babamın beni içine hapsetmek için büyük bir cam küre yaptırmaması bile benim için bir sürpriz."

Temiz bir tabağı iki dilim domatesi hamaratça koyarken kahkaha attı.

"Aklıma gelmişken, bu gece haşmetli kral ve kraliçem neredeler acaba?" diye sorarken sesim imalı biçimde kalınlaşmıştı. "Yoksa onları şimdiden korkutup boyun eğdirdim mi?"

"O biraz zor. Sadece yaşlılar için saat biraz geç. Bir saat önce, sana göz kulak olmamızı emredip yatmaya gittiler."

"Ah." Kesin emretmişlerdir. Ve babam kendisine yaşlı den-diğini duysa eminim buna *bayılırdı*.

Takip eden sessizlik boyunca Jace'in hâlâ bir şeyler dilimliyor olması dikkatimi çekti, şüphelenip gözlerimi kısarak ona baktım. Çok fazla domates dilimliyordu. Gözlerim tezgâh üzerindeki garnitürlerden önümdeki bir tabak dolusu hamburgere kaydı, gülümseyişim aniden yok oldu. "Beni tek bir yemekle şişmanlatamazım, Jace."

"Şişmanlatmaya çalışmıyorum." Domatesleri bitirince orta

boy bir kavanozdan turşu çıkarmaya başladı. Dereotu, sarımsak ve sirke karışımın kokusu ağzımı sulandırdı. Jace ağzından sarkan bir dilim turşuyla bana döndü. "Bunları paylaşmak ve uslu durmak zorundasın." Turşuyu ağzına atıp çiğnemeye başladı.

Masanın kenarım sinirle kavrarken ne demek istediğini anlamıştım. "Çocukları çağırmasak?" Parker ve erkek kardeşlerimle yemek yemekten huzursuzluk duymazdım ama Marc'ı da getireceklerdi ve inanın, onu bir beş yıl daha görmesem hiç umurumda olmazdı.

Jace bana sert bir bakış attı, hazırlıksız yakalanmıştım. Bu, babamın ifadesiyle tıpatıp aynıydı. "Sakinleşmen için seni bekliyorlar ama onlar da çok acıktılar, malum, avı mahvettin. Yani medeni yetişkinler gibi oturup birlikte yemek yemenin tadına varacağız. Tabii, taze geyik eti daha güzel olurdu ama hamburger de fena sayılmaz," diyerek tabağı gösterdi.

Kaşlarımı çattım ama görmemek için arkasını döndü. Avı ben değil, Marc mahvetmişti ama bunu Jace'e anlatmaya çalışmanın hiçbir faydası olmazdı, bu yüzden de çenemi kapayıp sustum. Savaş bayrakları çekildiğinde bütün oğlanlar birbirine kenetlenirdi ve beni onların testosteron dolu iğnelemeleri ve hançerlerinden koruyacak tek şey kalın derim olurdu. Ne yazık ki annemin dışındaki en yakın dişi kedi birkaç mil uzaktaydı.

Hayır, bir saniye. Sara kayıptı, ki buraya zamansız getirilmenin asıl nedeni buydu.

Yüksek kahkaha ve yere sürten ayak seslerinin ardından çocuklar mutfağa doluştular. Hepsi de çeşitli derecelerde yarı çıplaktı. Her zamanki gibi, yalnızca Owen "tamamen giyinik" tabirine uyacak şekilde giyinmişti.

Marc, şampuan kokan nemli saçlarıyla içeri en son girdi. Sol ayak bileğine baktım ama yarayı göremedim çünkü ayağı kot

pantolonunun paçasının altına kadar gazlı bezle sarılmıştı. Kollarını çıplak göğsünde kavuşturup duvara yaslandı, kızarmış yanaklarıyla bana doğru bakıyordu. Ya utanmıştı ya da sinirliydi, belki de hem utanmış hem sinirliydi.

Ne olmuş yani? Umurumda değildi. Bunu hak etmişti.

Diğer üçü onun önüne geçip bakışlarımı ondan uzaklaştırdılar. Ortamdaki bariz gerginliği umursamadan, "Hadi birer tabak alın, çocuklar," dedi Jace. Annemin gündelik tabak takımını masaya koydu. Parker bana gülümseyerek yanımdaki sandalyeye oturdu. "Ne kadar zaman oldu, Faythe?" diye sordu. Kedi biçimindeyken birbirimizi selamlamıştık ama sadece mırılarak ve yanaklarımızı yalayarak aradan geçen zamanının özlemini gidermek zordu. "Dur bakayım, iki yıl mı?" bana göz kırptı, karşı çıkmamı bekliyordu.

"İki ay diyebiliriz." Sevgiyle omzuna dokundum. "Biliyorsun ki seni konserde gördüm. Üniversiteli gençliğin arasına uyduğun tam olarak söylenemez."

Gülüp omuz silkti, bir yandan da parmaklarım erkenden kırılmış saçlarının arasından geçiriyordu. "Emirleri yerine getiriyordum. Bunu biliyorsun."

Elbette biliyordum. Herkes emirlere uyardı ve bunları yerine getirmeyi onur meselesi olarak görürlerdi. Ama ben hiçbir zaman böyle bir zorunluluk hissetmedim. Ne de olsa maaş çekmiyordum.

Parker ayağa kalkıp tabağım doldurmadan önce bana doğru eğilip saf bir öpücük kondurdu yanağıma. Marc da onu izledi, yanımdan geçerken benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Mutfağın içinde etrafa bakınırken tamdık yüzlerin hepsini bir arada görüyordum. Tıpkı -annemle babam yattıktan sonra abur cubur yediğimiz ve sonrasında etrafı kimin toplayacağıyla

ilgili tartıştığımız- eski günlerdeki gibiydi. Hatta Marc'la aramızdaki gerginlik bile aynıydı; sevgiyle tartışmanın eş değerde olduğu çiftler gibiydik. Birbirimizi ne kadar seviyorsak o kadar da kavga ederdik, duygularımızdan biri diğerine neden olurdu.

"Eee, Jace," dedi Owen bardaki sandalyesinden. "Burada bir Burger King mi açıldı yoksa?"

"*Seni* sıcak bir ocak başında terlerken görmedim," diye karşılık verdi Jace, tıka basa doldurduğu ağzıyla.

Ethan onaylama bekleyerek bana, "Jace terliyor muydu?" dedi.

Omzumu silktim. "Ben ter falan görmedim, tek gördüğüm şey dans ediyor olduğu."

Parker şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Dans mı ediyordu?"

"Hayır, dans falan etmiyordum." Jace kaşlarım çatıp bana baktı.

Sırıttım. "Sadece dans etmekle kalmıyor, bir de fırıl fırıl dönüyordu."

Parker kıs kıs güldü, ama Ethan kahkaha atarken ilk hamburgerinin son lokmasından neredeyse boğulacaktı.

Barbekü çeşnili cipsi ağzına atarken, "Tamam bir iki kıvrak adım atmış olabilirim," diye itiraf etti Jace. "Ama Vic'in yağmur dansı gibi değildi." Cipsi ağzında çiğnerken gergin bir sessizlik oldu.

Aslında bu, birkaç yaz önce Vic'in arka bahçede yağmur yağdırmak için çırılçıplak dans ettiği o gülünç geceye herhangi bir kasıt gütmenden yaptığı hatırlatmaydı. Ama Vic'den bahsetmek aklıma buraya getirilme nedenim olan kız kardeşi Sara'yı getirmişti ki, burada onun yüzünden zorla erkek kardeşlerim ve dostlarımın arasında tutuluyordum.

Evdeydim çünkü annemle babam Kuzey Amerika Gurur bölgesine yapılan girişimi hepimize karşı yapılmış gibi görüyorlardı. Kadın ve çocukları korumak amacıyla bölge sınırları içerisinde bir araya toplanıyorlar ve tetikte duruyorlardı. Beni de onlar gibi korunmaya muhtaç görerek beni aşağılamaları bir yana, alınan bu tedbirlerin gereksiz olduğunu düşünen tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Yanılmış olabilir miydim ? Annemle babamın Sara'nın ortadan kayboluşunu kayıp kuzularını ait olduğunu düşündükleri sürüye geri getirmek için kullandıkları bir kılıf olarak düşünmüştüm. Ama ya onlar haklıysa? Ya gerçekten biri Sara'yı kaçırdıysa?

Bu tek düşünce her şeyi değiştirdi.

Aniden, Sara'nın ortadan kayboluşunun ağırlığı bir yumruk gibi mideme indi. Ciğerlerimden hava boşaldı ve içime daha fazla hava çekmek için derin bir nefes aldım. Panik olmuş gibi soluk soluğaydım. Onun kaçtığına kendimi neredeyse ikna etmiştim, ama ya yarıldıysam? Ya Sean onu *kaçırdıysa*? Eğer Sara'yı kendi bölgesinden kaçırarak kadar çıldırmışsa o zaman onu incitmeyeceğinin de garantisi yoktu.

Omzumda ağır, sıcak bir el hissettim. Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak ona baktım. Marc bir elinde tabağı, gözlerinde birkaç dakika önceki öfkenin yerini alan endişeyle önümde dikiliyordu.

Neredeyse yıkılmış gibi görünmekten utanmış olduğumdan ve Marc'a duyduğum kızgınlık hâlâ geçmediğinden, omzuma koyduğu eline vurdum. Yaptığım hareketle çıkan ses odanın içerisinde umduğumdan daha uzun süre yankı yaptı. Kolu yanına düşerken şaşkınlıkla gözleri kocaman açıldı.

Yüzüne bakıp dişlerimin arasından, "Bana dokunma," diye

fısıldadım. Koruda yaptığı marifetten sonra beni sakinleştirmeye hakkı yoktu.

Yüzündeki ifade öfkeye dönüşürken yaşadığı aşağılanmadan ötürü Marc'ın yanakları kızardı.

Diğerleri yemeklerini unutmuş, bizi izliyorlardı.

Sandalyemi masadan çekerken sert bir sürtünme sesi çıktı. Ayağa kalktığımda herkesin gözü benim üzerimdeydi. Diğer tarafa dönünce saçlarım yüzümü kapatıp beni bakışlarından korudu. Onların beni sakinleştirmek istemelerini kabul etmek, yaşadığım duygusal çöküntüyü görmelerinden daha kötüydü. Sakinleştirilmek istemiyordum. Yalnızlık istiyordum. Hepsinden uzaklaşmam gerekiyordu, özellikle de Marc'tan. "Affederseniz çocuklar," diye mırıldandım, "iştahım kaçtı."

Kapıya doğru birkaç adım atmamla sıcak, güçlü bir el beni bileğimden kavradı. Marc'a bakıp kolumu kurtarmak istedim. Parmakları kolumu öyle bir sıktı ki kemiklerim âdeta birbirine geçti. Zayıflıktan nefret etmeme rağmen hafifçe inledim.

Owen ayağa kalktı, bana yardım etmek için olaya müdahale edecekti ki Marc'ın bir bakışıyla olduğu yerde kaldı.

Marc'ın tabağı masaya çarptı. Turşunun suyu annemin çiçekli masa örtüsünün kenarına damladı. Tabağın kenarından bir dilim domates sarkıyordu. Elini koluma kenetleyip beni mutfaktan dışarı çıkardı ve topallamasına rağmen ona yetişmek için kendimi zorlamam gerekti. Beni holde sürüklerken bir düzine kapalı kapının yarandan geçtik, ardından tek eliyle beni odama fırlattı.

Tökezledim, dengede durmak için bir ayağımı diğerinin önüne getirdim. İvmem kalçamı yatağın kenarına çarparak yatağa yüzüstü düşmeme neden oldu.

Tıslayarak kalktım.

Yedi

Marc'ı görmek için arkamı döndüğümde odamın kapısı kapalıydı. Öfkem kabarıyor, onun bu cüreti karşısında damarlarımda bir alev misali dolaşıyordu. Mantıklı düşünmekten çok uzak bir halde, sağ elimi yumruk yapıp ona doğru fırladım.

Marc, vurmamı engellemek için kolunu kaldırıp bir adım geriye doğru topalladı. Geç kalmıştı. Yumruğum çenesine isabet etti. Başı geriye doğru sol tarafa savruldu. Ama ben daha ikinci bir darbeyi akıl edemeden iki elimi de yakaladı; gözlerinde öfke kıvılcımları parlıyordu.

Ondan kurtulmaya çalıştım ama yumrukları kollarımın etrafında sıkıca kenetlenmişti. Öne doğru bir adım atıp beni kendine doğru çekti. Sonra sol ayağı aniden zemine indi ve acıyla yüzünü buruşturdu.

Acı, Marc'ın aklım başına getirmişti ve gözleriyle tekrar bana odaklandı. Gözleri gözlerime kenetlenmişken öfkesine hâkim olmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Tekrar kollarımı kurtarmaya çabaladım ama gözlerini kıstı. Sonra beni itti. Sertçe.

Geriye doğru tökezledim ve tekrar yatağıma düştüm.

"Tanrı aşkına, sana ne oluyor?" diye bağırdım, yatağın ke-

narını kavrayıp dengemi sağlamaya çalışırken. Pençelerim devre dışı olduğu için hemen onu yaralayacak kadar keskin sözler düşündüm. "Bir daha bana *asla* elini sürme," dedim, sakın sesimin altında öfke gizliydi. "Bana dokunma hakkını sen uzun zaman önce kaybettin."

Yüzünde acı belirdi ve bir anlığına içimdeki kötü yanım mutlu oldu. Ama ellerini iki yanında yumruk yaparken ifadesi yeniden öfkeye dönüştü. "Eğer benimle herhangi bir problemin varsa bunu bana doğrudan söyle. Yalnız olduğumuzda. Tüm Gurur sürüsünün önünde sinir krizi geçirdiğinde on beş yaşındaydın, ama şimdi bir yetişkinsin, o yüzden bir yetişkin gibi davransan iyi edersin."

Eski derin yaraların üzerine daha fazla yara açma hırsıyla hazırlanıp karyola direğine sıkıca tutundum. Dişlerimin arasından, onu incitmeye yetecek kadar sert bir şekilde, "Eğer içeride yaşanan şeyin bir sinir krizi olduğunu düşünüyorsan aldanıyorsun," dedim. "Ayrıca Gurur sürüsü sadece dört erkek kediden oluşmuyor. Eğer farkında değilsen söyleyeyim, burada 'yalnızken' diye bir şey yok. Muhtemelen bizi şu anda dahi dinliyorlar." Kesinlikle dinliyorlardı çünkü kimse konuşmuyordu.

Marc derin bir nefes alıp ağırlığını sağlam olan bacağına verdi. İrkildiğini görünce şeytani bir zevkle ona bakmaktan kendimi alamadım. "Çok uzun zaman oldu, Faythe," dedi, yüz ifadesinden acı çektiği belli oluyordu. Muhtemelen bunun sadece ayak bileğinden olduğunu düşündüğümü zannediyordu ama çektiği acının bundan daha fazla olduğundan emindim. Bu farklı bir acıydı; daha eski, daha keskin. "Sadece tekrar yakın olmaya çalışıyordum," diye devam etti. "Seninle tekrar iletişim kurmaya çalışıyordum." Eğilip yere baktı, halının üzerine ayak parmaklarını sürüyordu. "Bir hata yaptım ve özür dilerim."

Gözlerimi kırıştırdım, hem özür dilemesine hem de konuyu aniden değiştirmesine şaşırmıştım. Mutfaktaki "sinir krizinden" bahsetmiyor muyduk? Nasıl olup da ormanda yaptığı hataya dönmüştü şimdi?

Başka birisi olsa özrünü kabul eder ve hiçbir şey olmamış gibi devam ederdi, ama ben yapar mıydım? Hayır, çünkü ben bir duygusal yaranın kabuğunu kanayacak mı diye koparmadan bırakmazdım. "Benden ne söylememi istiyorsun, Marc? Benim de üzgün olduğumu mu?" Duraksadım, Marc hayır anlamında başını salladı. "Güzel, çünkü üzgün değilim. Beni işaretlemeye hakkın yok. Ben senin değilim. Ben *hiç kimsenin* değilim."

Gözlerindeki acı birden korkutucu bir hızla öfkeye dönüştü ve destek almak için şifonyerimin köşesine tutundu. "Tamam, her şeyi mahvettim ve sen de öcünü aldın. Neredeyse ayağımı koparıyordun, yani gördüğüm kadarıyla berabereyiz."

İstediği zaman yanıma gelip istediği zaman gidebildiği ve ben ev hapsinde olduğum sürece asla berabere olamayacağımızı söyleyecektim ki, bir kez olsun onun sözleri benimkilerden önce döküldü. Öğreniyordu, ama beş yıllık bir gecikmeyle.

"Hep olmak istediğin o insanlardan biri gibi görünebilirsin ama bu senden üstün olduğum anlamına gelir. *Hepimiz* senden üstün oluruz. Ve unutma, hiçbir kedi beni yumruklayıp çekip gidemez."

Bunu ona itiraf edemesem de Marc haklıydı. Ve o da inkâr etse de sadece yumruk attığım için kızgın değildi. Ona Gurur sürüsünden arkadaşlarının önünde hakaret edip utandırmıştım. Başka birisi olsa bunun bedelini mutlaka öderdi,

"Ne yapmak istiyorsun, beni böyle sürükleyip eşek sudan gelinceye kadar dövecek misin?" Bacaklarımı göğsüme doğru

çekip çenemi dizlerime dayadım. Gelip bana ders vermesi için meydan okuyordum.

Bir anlığına gerçekten de bunu yapacakmış gibi oldu, ama sonra yavaşça nefesini dışarı verip başını salladı, kapalı kapıya sırtını dayadı. "Ne istediğimi biliyorsun, Faythe," dedi.

Gözlerimi kapatıp içimden ona kadar saydım, gözlerimi açtığımda o simsiyah duygusal boşluktan, Marc'tan uzakta, kampüsteki dairemde olabilmeyi umdum. Gözlerimi açtım. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ cevabımı bekleyerek bana bakıyordu.

Belki de on beşe kadar saymalıydım.

"Hayır," dedim, yüz ifadesinin düştüğünü görünce suratımı buruşturdum. Onu fiziksel olarak korkutmak farklı, savunmasız bıraktığı kalbinden pençelerimi uzak tutmak farklı bir şeydi. Ve uzun süre önce bundan uzak durmaya karar vermiştim.

"Durumumuz annenle babaninki gibi olmak zorunda değil," dedi. "Sıfırdan başlayabiliriz. İlerledikçe kurallarımızı oluşturabiliriz."

Kalbim acıyla attı ve onun bunu duyabileceği gerçeğinden nefret ettim. Nabzımın ritmindeki, duraksamamdaki ve nefesimdeki ufacak bir değişikliği bile ayırt edebilirdi. Sadece iki yıl beraber olmuştuk ama bu, dolu dolu geçen bir iki yıldız ve bir ara sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünmüştüm. Ama sonra gerçek birdenbire gözlerimin önünde belirmişti ve eğer istersem Marc'a ömrümün sonuna kadar sahip *olabileceğimi* anlamıştım. Ona ve onun çocuklarına, ama bunlar dışında hiçbir şeye.

Şimdiyse bana daha fazlasını teklif ediyordu, asla değişmeyeceğine yemin ettiği konularda uzlaşmak istiyordu. Ama bu yine de yeterli değildi ve asla da olmayacaktı. Eğer bacağına ısırمام bunu anlamasını sağlamadıysa daha ne yapmalıydım bilemiyordum.

Birden yorulmuş bir ifadeyle, "Kural falan oluşturmak istemiyorum," dedim. İşte bu nokta konuştuğumuz konunun önemini yitirdiği andı. Onu tekrar reddettiğim an. "Aslında, artık kural falan istemiyorum."

Marc yutkundu, yaşadığı hayal kırıklığını odanın içindeki havada soluyabiliyordum, şekersiz çay gibi acı ve keskin.

"Her şeyin kuralları vardır," dedi. "Okulda kuralları düşünmeden uyguluyorsun ama seni gerçekten mutlu edecek şeylere boyun eğmiyorsun."

Problemimi tam olarak özetlemişti. Boyun eğmezdim. Onun için asla. Kimse için asla.

"Bu konuyu tekrar tartışmayalım," diye ısrar ettim. Yine de başka konuları tartışmakta yeteneksizdik. Konuşmalarımız nasıl başlarsa başlasın, en sonunda hep ilişkimizde neyin ters gittiğine ve benim neden tekrar denemeye bu kadar isteksiz olduğuma geliyorduk.

Hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Her şeyi kendi istediğin gibi, kimse sana nasıl yapman gerektiğini söylemeden idare edebilirsin. Ben bundan sorumlu olmak zorunda değilim. *Zaten* istemiyorum da." Durdu ve başımı salladım. "Hadi, Faythe, sadece ne söylediğimi bir düşün."

Bunu düşünmek zorunda değildim; ne söylediğini zaten biliyordum. İlk koloniler Amerika'ya geldiği zaman çoktan yerleşmiş olan geleneklere göre, bütün kedileri hizaya sokacak ve onları yönetecek kabiliyete sahip ve yeni Gurur lideri olabilecek nitelikte bir adamla çiftleşmek benim sorumluluğumdaydı.

Marc, eğer onunla evlenirsem, babam Gurur sürüsünü ona devrettiğinde o da yönetimi bana devredebileceğim söylüyordu. Kendi kendimin ve aynı zamanda da onun patronu olabilirdim. Elbette her zaman istediğim bağımsızlığa kavuşabilirdim ama

bunun ağır bir bedeli vardı; sadece kendimden değil, bütün Gurur sürüsünden sorumlu olacaktım.

Kendi adamlarının dışında babamın Teksas, Oklahoma, Kansas'ın bazı bölgeleri ile Louisiana ve Arkansas'ta kendisine sadık kedileri vardı, her biri Michael gibi, kendi hayatlarını kendi istedikleri gibi yaşıyordu. Hepsi liderlerine ve Orta Güney Gurur bölgesine bağlılık yemini etmişlerdi ve ihtiyaç doğduğunda aktif olarak görevlendirilmek üzere hazır bulunurlardı. Ama o zamana kadar liderlerinin himayesinde, onun kendilerini yönetme ve koruma yeteneğinden emin olarak huzur içinde yaşarlardı.

Ve koruma konusunda babam kesinlikle mükemmel bir liderdi. Ama eğer Marc haklıysa ve babam artık bırakmak istiyorsa, bölgedeki bütün erkek kediler bir gün onları yönetmem ve korumam için bana bağlı olacaktı. Ne yazık ki, iş tanımda, Canterbury Hikâyeleri'nin⁹ başında olduğu gibi, çevrilmiş bir önsöz bulunmadığı müddetçe yönetmeyi anlayamayacak kadar yeteneksizdim. Ve böyle bir durumu idare ettiremeyecek kadar da isteksizdim.

Marc, bana asla reddedemeyeceğim bir teklif sunduğunu zannediordu. Gurur'u vermek bana özgürlük sağlamayacaktı. Bu, beni istemediğim ve muhtemelen de taşıyamayacağım bir sorumluluğa el ve ayaklarımdan bağlamak olacaktı.

Ya da belki de beni *anlamıştı*. Belki de beni kendisine ve çoktan karşı çıktığım bir hayata zincirlemek istiyordu.

Koridorda annemin büyükbabasından kalan antika saat çalmaya başladı, vuruşları saydım. İkisini de. Sabahın ikisiydi ve hayatımın en uzun gecelerinden biri olan bu gecenin sonunu göremiyordum.

"Hoşuna gitse de gitmese de bir gün onlara bir lider vermek zorunda kalacaksın," dedi Marc, saat son kez çalarken. "Onları kendi başına yönetemezsin."

"Sen öyle san."

Kahretsin. Durup gözlerimi sinirle sımsıkı kapadım. Onunla tartışmaya o kadar hazırdım ki durup ne söylediğini dinlemiyordum bile.

Karyola direğine yaslanırken tahta gıcirtısı duyuldu ve zihnimdeki o kalın sisten kurtulmak için alnımı ovdum. "Onları yönetmek istemiyorum, seninle ya da sensiz." Gözlerimi açıp yüzümdeki kararı okuması için ona baktım. "Bir bölgeyi yönetmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum."

Marc patronluk taslayan ve ona sinir olmama yol açan bir gülümsemeyle, "Akıllı bir kıza göre aptalı oynamakta çok beceriklisin," dedi.

Bunu iltifat mı, yoksa hakaret olarak mı algılamam gerektiğini anlamadan, "Bununla neyi kastediyorsun?" diye sordum.

"Bilmen gereken pek çok şeyi zaten biliyorsun. Tek ihtiyacın olan biraz deneyim."

"Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Arkamdaki tah-tayı kavradım. Parmak uçlarımı cilalı tahtanın üzerinde gezdirirken benim özgüvenle konuştuğum ve Marc'ın da her zamanki gibi gerçek bir fanatiğin çılgınlığıyla saçmalıklarım zırvaladığı gerçek dünyayı hissetmeye çalışıyordum. Beynim babamın beni yıllardır kendi yerine geçmem için yetiştirdiği ve benim de bunu hiç fark etmemiş olduğum fikrine karşı çıkıyordu. Bu imkânsızdı, değil mi?

"Çeneni kapayıp bir dakika düşün." Çalışma masamın sandalyesini çekip oturdu ve kendini beğenmiş bir güvenle beni izlemeye başladı. "Hiç dans dersi aldın mı?" diye sordu.

"Bunun konumuzla ne alakası var?" Ellerimi kalçama koydum, bir ayağımı da abartılı bir sabırsızlıkla yere vuruyordum.

"Sadece cevap ver, hiç dans dersi aldın mı? Ya da saatlerce alışveriş yaptın mı? Peki ya manikür?"

Manikürsüz ellerimi kotumun üzerinde yumruk yapıp saklarken, "Eğer bu bir şakaysa, hiç komik değil. Beni çok daha iyi tanıyorsun," dedim. *Ne yazık ki.*

"Baban da tanıyor. Hiçbir zaman önemsiz şeylerin peşinden gitmen için sana cesaret vermedi, ama on iki yaşından beri Gurur'la ilgili kararlarda öne sürecek bir fikrin olduğunda önerini uygulamaya koymasa dahi seni her zaman dinledi."

Marc bakışlarım yere indirdi, görünüşe bakılırsa aptal teorisini desteklemek için zihnini kurcalayarak örnek arıyordu. "Sana nasıl dövüşüleceğini öğretti." Gözleri şimşek hızıyla tekrar bana döndü. "Neden bunu yapsın ki? Diğer liderlerin hiçbiri kızlarına dövüşmeyi öğretmiyor. Hiç etek giymedin, ama kaç öğleden sonrayı oğlanlarla terli pantolonunun içinde koşarak geçirdiğini hatırlıyor musun?"

Kenarları ısırılmış, kısacık, yenmiş tırnaklarıma baktım. "Sayamayacağım kadar çok," dedim. Dövüş dersleri on yaşımdayken başlamıştı ve okuldan bir kız arkadaşımın karateye başlamak istemişti. Babam buna izin vermedi. Birinin canını gerçekten yakmamdan korkuyordu. Ethan'la teke tek yaptığım ilk dövüş babamı haklı çıkarmıştı, hem zevk almış hem de Ethan'a yaptığım şeyden korkmuştum.

"Koşarken nefesini kontrol etmeyi ve ağaçlardan atlamayı sana kim öğretti?"

Babam. Bunu yüksek sesle söylememe gerek yoktu çünkü Marc iyi bir hâkim gibi, asla cevabını bilmediği sorular sormazdı.

"Peki ya konsey diplomasisi?"

Homurdanıp müzik setimin saatine baktım. Görünüşe bakılırsa zaman durmuştu. İsteksizce ona doğru dönüp, "Ne olmuş konseye?" diye sordum. Babam okul için evden ayrıldığı zamana kadar beni yılda en az bir kere Gurur konseyine götürmüştü. İki liderin oğullarının gittikleri üniversitelerle ilgili olarak bölgeler arası seyahat hakları konusundaki uzlaşmalarım dinledikten sonra ileri İngilizce dersinde bunalmanın bunun yanında bir hiç olduğunu anlamıştım.

"İlk dönüşümünden beri konseyde görüşülen her bir anlaşmanın detaylarını biliyorsun."

"Yani?" Öfkeyle ellerimi havaya kaldırdım. "Konumuzla alakası ne?" Ama sorarken cevabı anlamıştım ve Marc'ın son sözleri idrak ettiğim şeyi inatçı beynime kabul ettirdi.

Marc dimdik ayağa kalktı, şimdi bütün gücünü sakat bacağına verse de daha az aksıyordu. "Tüm bunlar bir Gurur bölgesini yönetebilmen için bilmen gereken şeyler. Baban senin sadece kendisinden sonraki liderle evlenmeni istemiyor, Faythe. O, senin bir sonraki lider *olmanı* istiyor. Onun yerine başa geçmeni istiyor." Tepkimi ölçmek için gözlerime baktı.

Sanki birkaç kelimeyle dile getirildiğini duymak durumu daha da gerçek kalıyormuş gibi aniden sarsıldım.

Lanetlendim. Babam bana bağımsız olmayı öğretmiyordu. Zaten bunun Gurur'a ne gibi bir faydası olabilirdi ki? Bana sorumlu *olmayı* öğretiyordu.

Marc hâlâ bana bakarken, yatağımın üzerine oturdum; istediğim için değil, bacaklarım artık beni taşıyamadığı için. Yaşadığım şoktan uyuşmuş halde bakışlarım Marc'ın yüzünden haliya kaydı. Aradığım cevaplar halının desenin içinde saklanmış gibi,

gözlerimi aşına olduğum pırlanta şeklindeki motiflerin üzerinde gezdirdim. Cevaplar eğer oradaysa bile ben görememiştim.

"Tüm bu zaman boyunca senin anladığım sanmışım," diye fısıldadı Marc. Ona bakınca şaşırılmış gözlerle bana baktığım fark ettim. "Onun ne istediğini bildiğini ve genel olarak her şeye karşı çıktığın gibi buna da karşı çıktığım sanmışım. Hiç fark edememiş olmana inanamıyorum."

"Evet, ben de." Kendi sesimi zar zor ayırt edebildim. Sesim uykulu, hatta sarhoş gibi çıkmıştı. Ama sonra daha derin bir mana bir tokat gibi yüzüme çarptı. Söylediği her şey doğrudu ama *tüm* gerçek bundan ibaret değildi. Uzun vadede değil.

Gözlerim yavaşça Marc'a döndü. "Bütün bu niteliklerin hepsine sen de sahipsin, Marc." Sesimdeki şaşkınlık ifadesi yerini sakinliğe bırakmıştı ve onu izlerken Marc'ın yüzü kızardı. "Benim bildiğim her şeyi sen de biliyorsun ve senin zaten bu konuda deneyimin var."

Ama yine de ben olmadan lider olamazdı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Marc, müzik setimin yanma sıralı CD'lere dokundu. "Onun adamı olarak aldığım eğitim zorluydu ve çalışma alanlarım bazen seninkilerle örtüşüyor." Gerçeğin üzerini palavralarla süslüyordu.

"Ne zamandır?" dedim.

Bakışlarına özenle boş bir ifade yerleştirmişti. "Ne, ne zamandır?"

"Babam ne zamandır seni hazırlıyor? Seni benim için seçtiğinde kaç yaşındaydım? Sekiz mi? On mu?"

Kızaracak kadar terbiyeliydi. "Beni o seçmedi, Faythe. Sen seçtin."

Bir kadının fikrini değiştirme hakkının olduğunu ona hatırlatmak istedim ama bunun bir iře yaramayacağım dūřundum. "Aptal değilim, Marc. Babam erkek arkadaşımı bir numaralı adamı olarak seğti ve bu sadece bir tesadūf, öyle mi?" Sesimin yükseldiğini fark ettim ama kendimi tutamadım. "Seni şuurları koruman için eğitmiyordu. Seni, onun yerine bir lider olarak gecebilmen için hazırlıyordu."

"Hayır." Reddedişi samimi ve içtendi. "Ben sana yardım etmek ve seni desteklemek için eğitildim. Senin bir numaralı adamın olmak için, tıpkı Greg için olduğum gibi."

Ama söylediklerine inanamıyordum. *Tabii ki* Marc böyle konuşacaktı. Bizi tekrar bir araya getirmek için her şeyi söyleyebilirdi, babam da aynı şekilde, ama Marc'ın bir art niyeti vardı.

Babamın her zaman Marc'la evlenmemi istediğini biliyordum ve her ne kadar çabalarında başarısız olsa da bunu benim mutluluğum için yapmaya çalıştığım zannetmiştim. Asla kızı olduğum için bana bağımlı olduğunu aklıma getirmemiştim. Ama o, Marc'ı *seçmişti*. Babam Marc'm onun varisi olmasını istiyordu ve bunu ancak benim desteğimle başarabilirdi.

Marc suratımdan ne dūřündüęümü anlamıştı ve daha iyisini bilmem gerekirmiş gibi başını hayır anlamında salladı. "Öyle bir řey değildi. Herhangi birini lider olması için eğitemezsin. Bunu biliyorsun."

Elbette biliyordum. Bir kediye sahip olmadığı güçleri ve yetenekleri kullanmayı öğretemezdiniz. Ama içinde olan yetenekler yeteri kadar erken fark edildiğinde şekillendirilebilirdi ve babamın da Marc'a yaptığı şey tam olarak buydu.

Bir lider hızlı, güçlü ve baskı altındayken dahi hünerli olmalıydı. Eldeki bilgi yetersiz olduğunda bile kritik kararlan çok çabuk verebilmeliydi. Ve daha da önemlisi, o tanımlanamaz şeye

sahip olmalıydı; karizmaya yakın ama çok daha güçlü olan, tüm sadık kedileri kendine çekebilecek ve onları en zor şartlar altında bile yanında tutabilecek şeye.

Marc bütün bunlardan daha fazlasına sahipti. Kararlı ve adildi, gerektiğindeyse acımasız. Yönetmek için doğmuştu ve babam onun yeteneklerinin her zaman, özellikle de benim tarafımdan fark edileceğini savunmuştu. Bana en yakın olan adamın -gelişim yıllarım boyunca evde bana en uygun olan adamın- onayladığı, hatta kendi eliyle seçtiği bir adam olmasını sağlamıştı.

Onun altın rengi parıltılar saçan gözlerine bakarken, babamın ikimizi mutlu etmek için değil, Gurur'un iyiliği için beni Marc'a yönelttiğini fark ettim. Çünkü babamın yaptığı her şey Gurur'un iyiliği içindi, bu tek bir kişinin iyiliği anlamına gelmeseydi bile. Buna ben de dâhildim.

"Bize tuzak kurduğunu biliyorsun," diye fısıldadım, öfkem sözlerime acı bir tat veriyordu. "İkimizin de hiçbir zaman seçim hakkı olmadığımı biliyorsun."

Marc gözlerini kaçırmadan bana bakıyordu. "Bir seçimim vardı, Faythe ve bunu yıllar önce yaptım. Sana asla kararımı değiştirmedığımı ve değiştirmeyeceğimi söylemiştim. Terk edip giden sensin."

Bu konuda haklıydı. Ben terk edip gitmiş ve babamın bu kursuz planını bozmuştum. Ne de olsa, en iyi lider bile bir eşi olmadan hiçti.

Bakışlarına daha fazla katlanamayınca gözlerimi etrafta dolaandırmaya başladım. Birden aynamın önündeki bir fotoğrafa takıldım; Marc'la ben lise mezuniyetimdegidik. Bunu buraya anem koymuş olmalıydı çünkü kesinlikle ben koymamıştım. Bu, bana evlenme teklif ettiği geceydi. Ve aynı zamanda gerçekleşen

ğum için evden kaçtığım ilk geceydi.

Yüzyıllar önce, efsaneye göre, gerçek kediler gibi yaşayan atalarımız uygun dişilerle çiftleşmek için en büyük ve en güçlü erkek kedilerle dövüşürlermiş. Çünkü ne yazık ki çok az sayıda diş kedi varmış. Anladığım kadarıyla burada problem kadınlardan değil, erkeklerden kaynaklanıyordu. İnsanlarda olduğu gibi, bizde de yavrunun cinsiyeti babadan gelen kromozomla belirlenir. Ama erkek kedilerde Y kromozomunu taşıyan hücreler X kromozomu taşıyanlardan daha hareketlidir. Kısacası, erkek fetus oluşturacak sperm hücreleri diş fetus oluşturacaklardan daha hızlı yüzerler. Bu da her doğumda ortalama olarak bir dişiye karşılık beş erkek yavrunun doğmasına neden olmaktadır.

Çiftleşme hakları için rekabet etmenin şiddetli ve kanlı olduğunu söylemek, dünyanın oldukça büyük olduğunu söylemek kadar normaldir. Böyle büyük bir şeyi layığıyla tammlayabilecek sözcükler yoktur.

Neyse ki, varlığımızı gizli tutabilmek adına çoğu Gurur sürüsü, medeni insan toplumu gibi olabilmek için bu içgüdülerini terk etmek durumunda kaldılar. Günümüzün modern Gurur sürülerinde her diş kendi erkeğini kendisi seçer. Ve diş neredeyse her zaman -ya içgüdüsel olarak ya da köklü geçmişe sahip sosyal koşullanmayla- ait olduğu Gurur sürüsünü yönetebilecek kapasiteye sahip birini seçer.

Ancak, medeni geleneklere ve liderin uygulayıcıları olan adamlardan oluşan bir desteğe sahip olmalarına rağmen lider saygı uyandırmak ve bünyesinde bulunduğu Gurur sürüsünün bağlılığını kazanmak için yeteri kadar güçlü olmalıdır. Modern hayatta dahi olsa zayıf bir lider uzun süre başta kalamaz. Bu yüzden babam gibi Marc da mükemmel bir lider olabilirdi

Marc fotoğrafta çok genç, çok mutlu görünüyordu. Güç, karizma ve güzelliğin karışımıydı. Truvalı Helen'in yüzü nasıl binlerce gemiyi yola çıkardıysa Marc'ın yüzü de en az o kadar çok kalbi kırmıştır ki bunlardan biri de bendim.

Ona seçim yapmasını söylediğimde Gurur'u bana tercih etmişti. Bu yüzden ikinci bir şansı daha olmayacaktı.

Onun da belirttiği gibi ben terk edip gitmişim ve beni eve sürüklemesi burada kalacağım anlamına gelmiyordu.

Yüzümü fotoğraftan canlı haline çevirdim, ilk defa gözlerinin kenarlarında oluşan küçük çizgileri fark ediyordum. Başta itiraz etmeme rağmen özür dilemeye boyun eğerek, "Üzgünüm, Marc," dedim. "Terk ediş şeklimden dolayı özür dilerim. Ve bacağın için de. Ama hiçbir şey değişmedi ve bana inanmayarak durumu daha da zorlaştırma lütfen."

Neredeyse bir dakika boyunca, sanki ağlayıp ona yalan söylediğimi itiraf etmemi bekliyormuş gibi yüzüme baktı. Sonunda başını salladı, yüzü kararlılıkla ciddileşti. "Peki." Gözleri okuyamadığım bir ifadeyle bakıyordu; benim duygularımı yansıtan ama onunkileri gizleyen bir ifadeyle. Benden uzaklaşmış ve savunmaya geçmişti.

Zamanı gelmişti.

Marc sandalyemi yerine itti. "Her zaman inatçıydın ve değişmiş olabileceğini neden düşündüğümü inan bilmiyorum."

Alışkın olduğum konumumuza döndüğümüz için rahatlayarak gülümsedim. "Ben de neden değişmediğimi bilmiyorum."

"Hadi sadece birbirimize karşı biraz daha kibar olmayı deneyelim," dedi.

"Her zaman en az senin bana olduğun kadar ben de sana karşı kibar oldum, Marc."

Burnundan soluyarak ellerini bıkkınlıkla ceplerinden çıkar-
dı. "Peki seni sakinleştirmeye çalışırken elime vurmana ne diye-
ceksin?"

"Yanlış anlama?" Utancımdan kızarak itiraf ettim.

"Evet, yle." Glmsemiordu, ama dudaklarının kenarla-
rı hafifçe kıvrılmıştı; yanıldığımı öyle sık sık kabul etmezdim.
"Hadi yemeğe gidelim." Kapıyı açıp önüne geçmem için bana
yol verdi.

"Sen git." Elimi omzuna koydum. "Artık a değilim."

"Evet, açsın. Somurtmayı bırak. Asın ve yemek yemeye gi-
diyoruz."

"Beni zorluyor musun?" diye sordum, şaka yapmaya çalışı-
yordum.

"Gerekirse, evet." Bana doğru kararlı bir şekilde yürüdü.
Tekrar koluma uzandı, ama bu sefer dokunmasından kaçındım.
Ben de öğreniyordum.

"Tamam, tamam gidiyorum."

Gülümseyerek hole doğru yürürken, arkamda iri bir erkek
kedi olmasına rağmen yemeğe gitmeye kendi isteğimle karar
verdiğimden emindim. Dediğim gibi, alışkın olduğum konumu-
muzda daha rahattım.

Sekiz

Gerginliğe rağmen iki hamburgeri silip süpürdüm. Kedilerin iştahının kaçması için çok şey gerekir ve Jace bile bir hamburgeri kötü yapamazdı. Yiyecekler bitince, kimin etrafı temizleyeceğine karar vermek için yazı tura attık. Owen, Jace'e karşı kaybetmişti ve bulaşıklara mahkûmdu. Ethan, Parker'a kaybetmişti ve mutfak dolaplarıyla ocağı temizleyecekti. Marc yarasından dolayı mazur görülmüştü.

Hiç kimse, benden tek bir parmağımı bile kıpırdatmamı istemedi. Sanırım öfkemin gazabıyla bacaklarını yaralamamdan korkuyorlardı. Bir kereliğine de olsa, korku salmak güzeldi. Neredeyse saygı uyandırmak kadar güzel. En azından benim fikri-me göre.

Çocukları mutfakta bırakıp babamın ofisine doğru gezintiye çıktım. Gergin ilişkimize rağmen, kendimi onun sığınağında çiftliğin hiçbir yerinde olmadığım kadar rahat hissederdim. Karanlık ve evin diğer bölümlerinden daha serindi; bu oda bana her zaman *Candy Land* oynayıp babamın kucağında pazar gazetesinin karikatür sütunlarım okuduğumuz zamanları hatırlatırdı.

Küçük bir kızken, uyumak için babamın ikili koltuğundan daha rahat bir yer bilmezdim ve dizlerimi göğsüme çekip kıvrılır, başımı da serin deri yastığa koyardım. Derinin kokusu, geçmişte babamın konseyle ilgili telefon görüşmeleri yaparken onu dinleyerek geçirdiğim sayısız günleri hatırlatıyordu. Bir keresinde bisküvimin arasındaki kremayı yastığa döktüğümde orta vadilerin lideriyle yaptığı telefon görüşmesine ara verip kremayı temizlememe yardım etmişti. Kendimi ne kadar önemli hissettirdiğine çok şaşırdığımı hatırlıyorum.

Ama bu yıllar önceydi ve o zamandan beri çok şey değişmişti.

Neredeyse uyuklamaya başlamıştım ki kapı kolunun sesiyle kendime geldim. Kalbim küt küt atarken karanlık odayı taramak için gözlerimi kocaman açtım. Hâlâ yan yatar vaziyetteyken tek kolumu başımın üzerinden uzatıp masanın kenarında duran lambanın düğmesini aradım. Parmak uçlarım bir not defterine ve sıçramaya hazır bir halde duran kedi biblosuna dokundu. Ama lambayı bulamadım.

Yerdeki tahtalar yürüyen kişinin çıplak ayakları altında gıcırıyordu ama insan gözlerimle koridordan gelen ay ışığının vurduğu belirsiz bir adam silüetinden başka bir şey göremedim.

Hâlâ masanın üzerini araştırırken daha ileriye uzanma umuduyla yüzüstü döndüm. Lamba yerine parmaklarım babamın mermer ve yeşim taşından yapılmış satranç takımının üzerinden geçti ve taşların çoğunu devirdim.

"Kahretsin," diye mırıldanırken hâlâ lambaya ulaşmaya çalışıyordum ve duran son birkaç taşı da yere düşürdüm. Çıkan sestten kırılıp kırılmadıklarını anlamak için nefesimi tuttum. Anlayamamıştım.

Silüet yaklaşırken zeminde bir ayak sesi daha duyuldu. Durup kokusunu almak için havayı kokladım. Konuşur konuşmaz kim olduğunu anlamıştım.

"Sakin ol, sadece benim."

Marc. Tabii ki. "Sakin olmam için herhangi bir neden göremiyorum," dedim ama yine de rahatlamıştım. Başımı dinlendirmek için ikili koltuğun koluna yasladım, elim hâlâ satranç tahtasının üzerindeydi. İki uzun adımda Marc lambaya ulaşmış düğmeye basmıştı.

Aniden yanan ışıkla gözlerimi kırıştırdım. "Neden beni böyle gözetliyorsun?" diyerek kaşlarımı çattım. Kendimi oturur pozisyona getirdim ve kapının üzerindeki saate baktım. Neredeyse sabahın üçüydü ve doğrudan yatağıma gitmek yerine neden babamın odasına geldiğimi hatırlamıyordum bile.

"Gözetlemiyordum."

"İyi ki gözetlemiyordun," diye lafı yapıştırıp ayaklarımı sallamaya başladım. Sağ ayağım bir satranç taşına değdi ve yerden almak için eğildim. Yeşim taşından, küçük klasik bir kule şeklindeki kaleydi. Ve Tanrı'ya şükür sağladı. Babam için Çinli bir arkadaşı tarafından oyulmuş böyle bir satranç takımım nasıl telafi ederdim bilmiyorum. Sanat eserini yere döktüğüm zanaat-kâr ben doğmadan yaklaşık on yıl önce ölmüştü.

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Şimdi değil, Marc." Sesim uykulu ve bitkindi. "Bu akşam seninle daha fazla ilgilenemem."

"Bu bizimle ilgili değil."

"Güzel, çünkü biz diye bir şey yok." Kale hale elimdeydi, koltuğun kenarına doğru oturup diğer taşları da almak için eğildim. Aramızdaki minyatür bir savaş alanına dağılmış askerler

gibi duran yeşim ve mermer taşları toplamak için Marc da çömeldi.

"Yarın Oklahoma'ya gitmem gerekiyordu."

"Biliyorum, Jace söyledi." Kaleyi satranç tahtasının üzerine, yelelerini savuran yeşim atın yanına koydum.

"Sana ne söyledi?"

"Sadece senin başka bir serseriyle ilgili bir ihbarı kontrol etmeye gideceğini." Mermer bir fili elime alıp kıvrımlarına bakmak için ışığa tuttum. "Neden sordun?"

"Sana beni kimin çağırdığım da söyledi mi?"

Başımı hafifçe salladım, şüpheyle, dikkatim elimdeki filden Marc'a kaydı. *İhbarı kimi yaptığı neden önemli olsun ki?*

"Danny Carver."

Elim soğuk mermeri tutarken donakaldım, gözlerim dehşetle onunkilerle buluştu. *Dr. Carver. Lanet olsun. Bu, bir ceset olduğu anlamına geliyordu.*

Dr. Danny Carver batıdaki Gurur bölgelerinin birinde doğan bir kedi adamdı. Ben çocukken, bizim bölgemizde bulunan bir okulda adli tıp eğitimini tamamlaması için yapılan bir anlaşmayla babamın yanında yarı zamanlı olarak çalışırdı. Acil durumlarda başvuru son dakika desteklerinden biriydi. Eğitimini bitirdikten sonra Oklahoma'da adli tabip stajyeri olarak işe başladı ve babam memnuniyetle onu bizim Gurur sürümüzün bir üyesi olarak benimsedi. Tıpkı daha sonra Jace, Vic, Parker ve bölgemizin dört bir yanına dağılmış diğer birkaç erkek kedi benimseneceği gibi.

Yaklaşık on yıl aynı ofiste çalıştıktan sonra Dr. Carver eyalet adli tabibinin asistanlığına yükseltildi, ki bu da bizim gözümüz ve kulağımız olmasını sağladı. Onun pozisyonunu kullanmayı

asla planlamadık ama bize çoğu zaman faydası oldu. Şimdiki gibi.

"Ne olmuş?" diye sordum, elim arıya benzeyen bir piyonun üzerinde geziniyordu. Aslında cevabı duymayı çok istemiyordum ama öğrendiğim kadarıyla umursamazlık pek de mutluluk getirmiyordu. Hem de hiç.

"Dün sabah kısmen parçalanmış bir ceset getirmişler," dedi Marc.

Acıyla inledim ve elim dizlerime düştü. Şimdi okulda klasik eserlere çalışıyor olmam gerekiyordu, evde oturup kaçırılmalar ve cesetler hakkındaki şeyleri duymam değil. Bu, geçirdiğim en kötü yaz tatiliydi.

Devam etmediğini fark edince Marc'a baktım. Kaşını soru sorar gibi kaldırmıştı ve piyonu alıp ikinci sıradaki yerine koyarken devam etmesini işaret etmek için başımı salladım.

"Polisler ona tam olarak ne olduğunu bilmiyor, ama şu ana kadar yapabildikleri en iyi tahmin, bir psikopat tarafından saldırıya uğrayıp ölüme terk edildikten sonra vahşi bir kaplan tarafından öldürüldüğü. Ama pençe ve ısırık izlerini ölçmeleri ve Oklahoma'nın banliyölerinde dolaşabilecek bu denli büyük kedilerin olmadığını fark etmeleri çok sürmez. Ya da Amerika'nın herhangi bir yerinde."

Söyleyeceklerinin devamını beklerken gözlerim âdeta yüzüne yapışmıştı, ama başka bir şey söylemedi. "Ona ne olmuş?" diye sordum tekrar, ellerimi dizlerimin üzerinde birbirine kenetledim. Muhtemelen bazı şeyleri anlatmamak için cinayetin detaylarından kaçınıyordu. Bunu düşünceli bir davranış olarak algılamaktansa sinir bozucu buldum. Eğer bilmem gerekiyorsa her şeyi bir seferde öğrenmeliydim.

"Baldırlarında parmak büyüklüğünde çürükler ve boynunda daha çok pençeye benzeyen izler varmış. Danny katilin önce tecavüz edip sonra da boğazım yırtmak için dönüşüm geçirmiş olabileceğini düşünüyor." Marc gözlerini başka yöne çevirdi, ama çevirmeden önce içlerindeki saf korku ile öfkeyi görebilmiştim. "Ardından da karnım deşmiş."

Nefesim boğazımda tikanırken dehşetten neredeyse boğulacaktım. Yeşim bir piyon parmaklarımın arasından kaydı. Marc'ın eli uzandı, neredeyse gözle görülmez bir hızla, piyon yere düşmeden onu avucunun içinde yakaladı.

Zavallı kız, diye düşündüm, Marc piyonu tahtanın üzerine diğerlerinin yanına dikkatle yerleştirirken. Gözlerini tekrar bana çekmek için boğazımı temizledim. "Kaç yaşındaymış?"

"Faythe, bilmene..."

Yüzümdeki ifade onu dondurdu; eski hilelerimin hâlâ işe yaradığını görmekten memnun oldum. "Kaç yaşındaymış, Marc?"

"On dokuz."

Gözlerim duyduklarımı inkâr edercesine sımsıkı kapandı. Bu tür şeyler bizim bölgemizde olmazdı. Güney Amerika'da evet. Ama Birleşik Devletler'de ve özellikle de Orta Güney bölgesinde asla olmazdı. En azından Marc'ın annesine olanlardan beri.

Başparmağımı elimdeki soğuk, pürüzsüz satranç taşımın üzerinde gezdirdim; beyaz cübbesi ve tacıyla bu mermerin vezir olduğunu fark ettim. Avucumun içinde yatıyordu, cilalı taş yüzündeki ifade belli belirsizdi. Buna benzer bir ifadeyi Marc'ın elimden kapıp çekmecesindeki çorapların altına tıktığı bir fotoğrafta görmüştüm.

Sonora Ramos. Onun hakkında konuşmazdı, bu yüzden

adından başka hakkında hiçbir şey bilmiyordum; zaten onu da bir keresinde annemle babamın gizli bir konuşmasına kulak misafiri olduğum için biliyordum.

Bölge konseyi kişiyi sadece üç suçtan ötürü ölüm cezasına mahkûm ederdi. Birincisi cinayet, ikincisi bir insana "enfeksiyon" bulaştırmak ve üçüncüsü de insanlara kedi adam olduğunu ifşa etmektir. On beş yıl önce bölgemize yasa dışı giren yabancı kedi bu üç suçu da işlemişti.

Gerçek ismini asla öğrenemedik ama arka cebinden çıkan not Jose adınaydı, bu yüzden biz de onu böyle çağırdık. Orta Amerika'daki bir Gurur bölgesinden düşünmeye bile katlanamayacağını suçlardan dolayı atıldıktan sonra, Jose bizim bölgemize gizlice sızmıştı. Güney Teksas'ta olduğu, daha bölgemize girdiği gün ihbar edildi. Tamamen şans eseri idi. İnanılmaz bir talihti. Eğer öyle olmasaydı, Marc o gece ölmüş olabilirdi.

İhbarı alır almaz babam en iyi üç adamını seçip bu davetsiz misafiri bulmaları ve gerekirse zor kullanarak onu sınır dışı etmeleri için emir vermişti. Ne yazık ki çok geç kalmışlardı.

Babamın adamları Jose'yi Meksikalı dul bir göçmen kadının evinde kedi biçimindeyken bulmuşlar. Babamın adamlarından biri kediye dönüşürken Jose diğer iki adamım öldürmüştü. Babamın sağ kalan adamı yaralı Jose'yi alt etmiş, ama Sonora Ramos için artık yapılacak bir şey yokmuş.

Jose, Marc'ın evine gizlice girip annesi uyurken kadına saldırmış. Saldırının ayrıntıları tıpkı Oklahoma'daki kıza olanlar gibi birden fazla suç içerdiği için korkunçmuş. Babamın adamları onu bulduğunda ağzı kadının karnının içindeymiş.

Marc saldırı esnasında uyanıp annesini korumaya çalışmış ama Jose, bütün tırnaklarını çıkardığı tek bir pençe darbesiyle Marc'ı savurmuş. Babamın adamı Jose'yi öldürdükten sonra

Marc'ı duvarla yatağının arasında kan revan içinde ve bilinçsiz yatarken bulmuş. Göğsündeki pençe izleriyse çoktan şişmiş ve iltihap toplamış; bu da yakın bir zamanda bizden biri olacağım gösteriyormuş.

Daha ön dört yaşındaymış.

Marc dikkatimi tekrar kendisine vermem için bir satranç taşını burnumun dibinde sallıyordu. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalıştım, ama daha çok yüzümü buruşturmuşum gibi hissettim. "Evet, sen?" dedim.

Başını salladı. "İyiyim." Ama bunu inanması zor buldum. Annesinin başına gelenleri hatırlatan benzer bir olayla karşı karşıya kalıp nasıl iyi olabilirdi?

Marc'ın yüzüne baktım, birden annesinin öldürüldüğü sabahı, yani tanıştığımız günden beri ne kadar değiştiğini fark ettim. Misafir odasındaki yatakta tek başına yatıyordu, o kadar korkmuştu ki, ince uzun boylu, koyu kahverengi kıvrıkcık saçları ve kocaman gamzeleri olan bir çocuktü. Lazy S Ranch'e yalnızca elinde eski bir bavul ve asık suratıyla gelmişti. Ama o bir savaşıydı. Sekiz yaşında olmama rağmen hayatta kalmak için meydan okuyan o sükûneti gözlerinde görmüş ve sınıksız kapalı dudaklarının keskin çizgilerinde, dünyanın ona sunabileceği en kötü şeyi yaşadığını ve ona ne söylersem söyleyeyim, hiçbir şeyin bununla kıyaslanamayacağını belirten ifadeyi farketmişim.

Haklıydı.

On beş yıl sonra karşısında otururken, bizimle birlikte geçirdiği ilk yılı düşündüm. Alışma dönemi uzun ve zor geçmişti ve ilk dönüşümü vücudunun ciddi bir kriz geçirmesine neden olmuştu. Başlarda hiç kimseyi yanına yaklaştırmıyordu ve çiftliğe geldikten yaklaşık iki yıl sonrasına kadar tek kelime dahi etme-

inişti. Ama en sonunda sadece hayatta kalmayıp tüm konseyin onunla ilgili tahminlerini boşa çıkarmayı da başarmıştı.

Annesinin öldürülmesini seyretmiş olmasına rağmen, Marc belki de tarihteki en şanslı serseriydi. Yaralandığında çok küçüktü ve saldırı bizim bölgemizde gerçekleştiği için annemle babam kendilerini sorumlu hissetmişlerdi. Hastalığının -kedi tırmığı hastalığı- ilk evresinde onu yanlarına alıp bakımım üstlenmişlerdi; böyle bir durumda diğer liderlerin çoğu onu ölüme terk edebilirdi. Acımasızca umursamazlıklarından değil, mantık bakımından: En güçlünün hayatta kalması. Doğada bir anne öldüğünde, yavruları da ölür. Ama annemle babam Marc'ın ölmesine izin veremezdi. Çoğu serserinin kaderi olan yalnızlığı ve trajediyi telafi etme fırsatını onda bulmuşlardı.

Serserilerin çoğu diğer serseriler tarafından yaralanır. Sonra da saldırgan, kurbanın sadece hayatta kalmayacağım, aynı zamanda da bir kedi adama dönüşeceğini bilerek onu bırakıp gider. Kendileri de bu yeni yaşam şeklini öğrenme fırsatı bulamadan aynı şekilde terk edildikleri için uzun zamandır süregelen bu döngüyü devam ettirirler.

Kurbanların çoğu saldırı anında hayatta kalamazlar, bazıları da kısa bir süre sonra ölür. Ve bazı serseriler hayatta kalıp nasıl yaşayacaklarını kendi başlarına öğrenirken, geri kalanları varlıklarını insanlardan saklamayı, kedi içgüdülerini kontrol etmeyi hiçbir zaman öğrenemez. Bu yüzden kimliğimizi bütün insanlığa ifşa etmeden önce onlara ulaşmamız çok önemlidir. Ne yazık ki çok azı bizimle karşılaştıklarında mutlu olur. Çoğunlukla bizi hayatlarını mahvetmekle suçlarlar ve hakkında en ufak bir şey bilmedikleri bir lider tarafından yönetilmeyi istemezler. Henüz anlamlandıramadıkları içgüdülerinin onları yabancı kedilere karşı tedbirli ve düşmanca davranmaya itmesiyle aleyhimizde olan noktalardan biridir.

Geçtiğimiz yüzyıla kadar, liderlerin uygulayıcıları olan adamlarının görevi temel olarak bölge sınırlarını varlığını bilmeyen insanlardan değil, kendi sınırlarını genişletmek isteyen diğer Gurur sürülerinden korumaktı. Ama yakın geçmişte büyük değişiklikler meydana geldi. Çoğu Gurur sürüsü gizliliği korumak adına -çoğu zaman- birbirleriyle geçinmeyi öğrenseler de, serserilerin nüfusunda patlama yaşandı. Liderlerin uygulayıcıları artık toplumumuzun bu yeni üyeleriyle ilgilenmek zorundaydılar.

Babamın adamları yeni enfeksiyon kapmış kedi adamları tespit eder ve onlara kedi adam tarihi, biyolojisi ve hukuku hakkında dersler verirler. Aynı zamanda saldırgan ve dengesizleşen serserileri de gözetleyip kontrol altında tutarlar. Ama zamanlarının giderek artan bir kısmını serserileri bölgemizden uzak tutmaya, arkalarında bıraktıkları pislikleri temizlemeye ve kurallara uymayanlar için gerekli adaleti sağlamaya harcıyorlar.

Samimi bir bağ kurabildiğimiz az sayıdaki serserinin bile Gurur sürülerine katılmak gibi bir istekleri yok. Bu muhtemelen çoğu konsey üyesinin onları aramıza katmaya gönüllü olmamasından kaynaklanıyor. Onlara göre, bu bir sınıf meselesi. Serseriler ikinci sınıf vatandaş olarak görülüyor. Öyle ki, babam, Marc'ı kabul ettiği zaman birçok eleştiriyi baş etmek zorunda kalmıştı ve ilk zamanlar hepimiz, özellikle de Marc için çok zorlu geçse de kararında hiç tereddüt etmemişti.

Marc'a bakarken, o zamanlar kafasının ne kadar karışık olduğunu ve annesini ne kadar çok özlediğini hatırladım. *Babam neden böyle bir vakayı araştırmaya onu gönderiyor?* diye düşündüm, babama yine kızmıştım.

"Gitmek istiyorum," dedi Marc.

Bacak bacak üstüne atmak için ayağımı yere indirirken, "Zihnimi okumayı kes," diye karşılık verdim.

"Yüz ifadeni okuyorum." Dudakları kendini beğenmiş bir ifadeyle kıvrılıp ince bir gülümsemeye dönüştü. "Kafandaki her düşünceyi yüzüne yansıtman benim suçum değil." Bunu kolayca ve mantıklı biçimde söylemişti ama bu da beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığına dair bir hatırlatmaydı. Bundan hoşlansam da hoşlanmasam da.

Marc veziri avucumdan alıp tahtada şahın yanındaki yerine yerleştirdi. Satranç taşlarının çoğu, kırılmalarını önleyen kilimin üzerindeydi. Vezir hariç. Parke zemine olanca ağırlığıyla düşmüştü ama neyse ki ne kırılmış, ne de çatlamıştı. İnatçıydı. Benim gibi.

Vezire baktım ve yüzünün belirsiz ifadesinde küçücük bir gülümseme gördüğümü düşündüm. Vezir benim en sevdiğim taşı; o ve şah, kral ve kraliçe gibiydi. Ve vezir gerçek hayatta tanıdığım kadınların aksine güçlüydü. Görevi eşini ne pahasına olursa olsun korumaktı, çünkü şah zayıf ve pratikte savunmasızken -bir kerede sadece tek kare ilerleyebilir- vezir tahtada hiçbir sınırlama olmadan ilerleyen en güçlü taşı.

Eğer gerçek hayat bir satranç oyunu olsaydı, benim sözüm geçerdi ve kendi güvenliği için Marc'ın savunmasız kışını eve sürüklerdim.

Marc yüzümdeki bu ifadeyi de okuduğunu belirtmek ister gibi kaşlarını çattı. Boğazımı temizledim ve konumuza geri dönmeye kararlı bir halde sırtımı koltuğa yasladım. "Dr. Carver o pisliğin kokusunu cesetten almıştır diye düşünüyorum, değil mi?"

"Evet."

Daha fazla bilgi vermeye isteksiz olduğundan, malum soruyu sordum. "Peki, kokunun kime ait olduğunu anlamış mı?"

Marc başım hayır anlamında salladı; buna hiç şaşırmamış-

tim. Eğer katili teşhis edebilseydi, bana söylerdi. "Ama Danny kesinlikle bir serseri olduğunu söyledi. Geçen iki buçuk hafta içerisinde Oklahoma'dan bir serseriye ait iki ihbar daha aldık. Benim fikrimi sorarsan hepsi aynı kişiydi."

Kaşlarımı çattım. Hem yabani kedilerin hem de serserilerin bölgemize girmesi geçerli bir sebepten ötürü yasaklanmıştı; genellikle ne yapacakları belli olmuyordu, kontrol edilmeleri zor ve saldırgandılar. Bu kuralın hiçbir istisnası yoktu, kendini gönüllü olarak sürgün etmiş Ryan için bile.

"Dr. Carver yanılmış olamaz mı?" diye sordum. "Babamın kedilerinden biri olamaz mı?" Aramızda bir katil olabileceği fikrini korkutucu bulsam da kim olduğunu bildiğiniz bir şeytanla savaşmak, bilmediğinizle savaşmaktan daha iyiydi.

Marc başını salladı. "Danny, isimleriyle olmasa da Orta Kuzey Gurur bölgelerinde bulunan tüm kedileri kokularından tanıır. Bu seferkinin yabancı bir kokusu olduğunu söyledi. Orta ya da belki de Güney Amerikalı." İyice anladığımdan emin olmak içi gözlerini benimkilerden ayırmıyordu.

Kampüsteki serseriye düşününce kalbim öfke ve korkudan hızla atmaya başladı. *Bir orman kedisi. Dişi kedileri ele geçirip insanları öldürüyor.*

Güney Amerika kedileri tamamen farklı bir hayvan türüydü. Konseyleri, siyasi sınırları yoktu ve hiçbir şekilde anlaşmaya yanaşmazlardı. Amazon Yağmur Ormanları'nın idaresini ellerinde tutan güney yarım küredeki Gurur sürülerinin çoğu, insanlıkları pahasına kedi içgüdülerinden vazgeçmiyorlardı, yani dünya sanki son birkaç yüzyıldır onların hâkimiyetindeymiş gibi, insandan çok, gerçek orman kedileri gibi yaşıyorlardı. Bölgesel sınırlar her lider ve varisinin istilasıyla küçülüyor ya da büyüyordu; sürekli bir değişim halindeydi.

Orman kedilerinin uyduğu tek kural doğa kanunlarıydı: Ancak savunabileceğın şeyin üzerinde hak iddia edebilirsin. Ve onları ilgilendiren en önemli iki şey için zaman zaman ölümüne savaşılardı: Bir bölgeyi idare etme hakkı ve başka bir vahşi canavar nesline atalık etmek. İstikrarsız ve kısa bir yaşam döngüsü olan, saldırgan ve karmaşık bir yaşam biçimiydi.

Orman kedileri benim dolapta gizlenen öcü versiyonum, en derin korkumdu. Ama öcülerin aksine onlar gerçekten, ama gerçekten vardı.

Parmaklarım titrerken derin bir nefes alıp, "Güney Amerikalı mı?" diye sordum. "Gerçekten mi?"

Gözleri satranç tahtasının en sonunda dikilen yeşim şaha takılı halde, "Muhtemelen Danny yanılmıştır," dedi. "Muhtemelen her zaman olan şeydir, yeni bir serseri kazara sınır çizgisini geçmiş, topraklarımıza girmiş ve kontrolünü kaybetmiştir. Biliyorsun, bazen bu tür şeyler olur."

Hayır anlamında başımı salladım. Bunu tabii ki biliyordum ama Marc'ın Dr. Carver'ın kokuların genetik kökenlerindeki farklılıkları -Amerikalı bir kediyle bir orman kedisi arasındaki- bilebildiğini savunduğu teoriyi de hatırlıyordum. Ve yeni serserilerin insansı davranışlarının değil, kedi içgüdülerinin kontrolünü kaybettiğı biliniyordu. Avlarının peşine düşüp kedi gibi avlanıyorlardı, sadece aç oldukları için öldürüyorlardı ve geri dönüşmek için ihtiyaç duydukları kontrolü bir süreliğine kaybediyorlardı. İnsan biçimindeyken saldırmıyor, kurbanlarını parçalamak için kediye dönüşüyorlardı.

Oklahoma'daki kız, dişleri ve pençeleri olan bir insan canavar tarafından öldürülmüştü. Bu Amerikalı bir serserinin değil, bir orman kedisinin işiydi ve bunu benim kadar Marc da biliyordu.

"Eminim endişelenecek bir durum yoktur, Faythe," dedi.

"O zaman bana neden anlattın?" Bunları boşuna anlatmaya-
cağını bilebilecek kadar iyi tanıyordum Marc'ı.

Cevap vermedi; koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor-
du. Gözlerindeki altın parıltılar yalnızca yakından bakıldığında
belli oluyordu. Ve ay ışığında.

"Bunun Sara'yla ilgili olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"
diye sordum.

Omuzlarım silkti. "Bilmiyorum. Olması ihtimal dâhilinde,
ama senin Sara'nın kaçtığına dair ortaya attığın teoriden daha
muhtemel değil. Belki de benimki sadece paranoyadır."

"Babam sana bunun için para ödüyor."

Ellerine bakarken kaşları çatıldı. "Son zamanlarda ödediği-
nin hakkım veremediğini düşünüyorum."

"Sen babamın harika bir adamısın, Marc." Ardından söyle-
yeceğim şey doğru olsa da bunu söylerken gözlerine bakmaya
dayanamayacağım için başımı başka tarafa çevirdim. *Tamamen*
doğru olsa da. "Sen her şeyde çok iyisin."

"Her şeyde değil."

Bu konuşmanın tamamı boyunca yatağında uyumuş olma-
yı bir kez daha dileyerek derin bir nefes alıp verdim. Başımı kal-
dırdığımda Marc gitmişti.

Dokuz

*

İki yıldan sonra ilk kez kendi odamda uyandım. Bir gün önce-sini zihnimde sessiz bir film gibi hızla ileri sararak hatırlarken inledim. Başımı yastıkların altına gömerek sabahın hiç gelme-mesini istedim ama geri gitmeyi reddetti. Benim hoşnutsuz ho-murtuma, parlak sinir bozucu ışıyla cevap veriyordu ve pence-remin dışındaki bodur meşe ağacının dallarından kuş cıvıltıları geliyordu.

"Daha kahvaltı etmedim, biliyorsunuz, değil mi?" Gürültü-nün geldiği yöne doğru homurdandım. *Bir de kuşların uykusuz bir kedi-yi sinir etmemeleri gerektiğini bileceklerini düşünürsünüz.*

Sonunda kalkmaya karar verip yatağın içinde oturdum. Gözlerim odamn içinde gezinirken, camla meşe çerçeve arasına birkaç fotoğrafın sıkıştırıldığı aynama takıldı; fotoğraflar yansı-tıcı yüzeyin kenarında bir am sarmaşığı gibi duruyorlardı. Ha-yatımı zaman içerisinde donmuş bir dizi anlar silsilesiymiş gibi hissederek fotoğraflara göz gezdirdim, düzenli ve sıralıydılar; renkli, parlak, ihtişamlı.

Aynanın en alt köşesinde, üniversite için evden ayrılmadan iki ay önce, ben on yedi yaşımdayken çiftlikte çekilmiş şipşak

bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta yaşları on iki ila yirmi arasında değişen, ön kapıda durup bembeyaz dişleriyle gülümsemiş sekiz kızdan oluşan bir grup görülüyordu. Bu fotoğraf, Amerikalı Gurur sürülerinin geleceğini temsil ediyordu, çünkü fotoğrafta tüm ülkedeki çocuk doğurabilme kapasitesine sahip evlenmemiş dişi kediler vardı.

Bizimki, Amerika'da her biri tek bir lider tarafından korunan ve yönetilen on bölgeden biriydi. Her bir lider kendi eşi ve çocuklarından -genelde bir sürü erkek ve özlem duyulan bir kız çocuk- oluşan çekirdek ailesinin ve sadık adamlarından oluşan bir grubun başındadır. Bunun yanı sıra, her bir Gurur sürüsünde bölgenin dört bir yanında kendi hayatlarını sürdüren ve çoğunlukla liderin amcaları, erkek kardeşleri, oğulları ve yeğenlerinden oluşan, sayıları yirmi ila kırk arasında değişen erkek kediler vardır. Ne yazık ki erkek kedilerin sayıca fazla olmalarının aksine, yakın tarihte hiçbir lider gelecek nesli devam ettirebilecek birden fazla dişinin babası olamamıştır. Ve işte bu yüzden biz dişiler çok, ama çok değerliydik.

Büyük olanlar evlenip küçükler ergenliğe girdikçe sayılarımız fotoğrafın çekildiği o günden bugüne azaldı ya da arttı. On bölgeye dağılmış sekiz kızdık, ama birkaç yaş farkla ben içlerimde en büyükleriydim. Fotoğrafta ön sıranın ortasında dikiliyordum, sol kolumla kuzenim Abby'ye, sağ kolumlaysa...

Sara'ya sarılmıştım.

Karnım guruldadı, her zamanki gibi sabahın ilk isteklerini, kahvaltıyı talep ediyordu ve her neredeyse, acaba Sara da kahvaltıyor mudur diye merak ettim.

Gerinip derin bir nefes aldıktan sonra, çarşaf larımı bir kenara atıp ayaklarımı pencereden akan güneş ışığı huzmesine doğru yataktan aşağı sarkıttım. *Bir dakika, ters bir şey var.* Güneş ışığının

kuşluk vaktine kadar odanın bu kısmına gelmemesi gerekirdi.

Çalar saatime baktım. 10:24. Bu doğru olamazdı. Annemin bana kahvaltı süresince uyumam için izin verdiği son gün, büyü-kannemin öldüğü gündü. Annem son birkaç yıl içinde birazcık bile değişmemişti, öyleyse ters giden bir şeyler olmalıydı.

Bavuluma göz atmak, kıyafetten çok kitap bulmama neden oldu, ama sonunda işimi görecektik soluk mavi renkli üzeri yazılı bir tişört buldum. Üzerinde, "Kelimenin uzunluğu değil, onu ne kadar iyi kullandığın önemli" yazıyordu. Babamın hoşuna gidecekti. Geceliğimi başımdan sıyırdım ve yatağın üzerine fırlattım. Sonra da tişörtü giyip bir gün önce giydiğim kotumu bacaklarımın geçirdim.

Arkamda bir yerde *Criminal*¹⁰ adlı parçanın ilk notaları polifonik olarak uzaktan gelmeye başladığında saç fırçamla siyah buklet yığınımı çekiştiriyordum. Telefonum. *Telefonumu nereye koymuştum?* Yaklaşık on iki saattir evdeydim ve Lazy S Ranch'in dışında da bir hayatım olduğunu unutmuştum. Ev, inşaat tuzağına düşürüyor. Nostaljik bir kum kulesi gibi insanı tamamen içine çekiyor, ta ki kimildayamaz ya da düşünemez hale gelip kendi paniğininle boğulduğunu hissedene kadar.

Ya da belki de sadece paranoya yapıyordum.

Müziğin kaynağını bulmak için bavulumun içindekileri etrafa saçtım. Bavulun dibi bana bakıyordu, bomboş, ama müzik hâlâ bir yerden gelmeye devam ediyordu. Sinirle homurdanarak çantayı odanın bir köşesine fırlattım. Bavulun plastik koruyucu kenarı duvarda küçük bir göçük oluşturdu. Harika. Ama Fiona Apple'ın tutkulu alto sesi giderek artıyordu. İşte orada, iki buçuk santim kalınlığındaki parlak krom telefon yatak örtümün eteğinin altındaydı. Almak için uzandım, telesekreter aktif olmadan

10 Suçlu. (yay. n.)

durdurduğum için mutluydum.

Deli gibi aramamın etkisiyle hâlâ nefes nefeseyken, konuşmaya başlamış Fiona'nın sözünü ortasında kesip konuşma düğmesine bastım.

"Alo?"

"Bu sabah bir şeylerin ters gittiğini düşünerek uyandım ve bunun ne olduğunu bulabilmem bir dakikamı aldı."

Ha? Telefonu kol hizamda tutup konuşanın saçmalaması onun suçuymuş gibi dik dik baktım.

Karşı taraftaki tekrar konuştu. "Tam şu anda, bana ters giden şeyin ne olduğunu sorman gerekiyor."

Ah. Andrew'ydu. Anlamalıydım.

"Faythe? Orda mısınız?"

Telefonu tekrar kulağıma koydum ama cevap verene kadar uzun bir süre geçti. Onun sesini babamın evinde duymak, tuhaf ve biraz da rahatsız ediciydi. Sanki hayatımın iki ayrı yarısı beni aralarında sıkıştırıp çarpışmıştı ve konuşmak bir yana, düşünmeyi bile neredeyse imkânsız hale getirmişlerdi.

"Faythe?" Endişe Andrew'nun ses tonunu yükseltirken, tıkanıklığı daha da belli olmuştu.

Boğazımın ne kadar kuruduğuna şaşırarak yutkundum. "Evet, buradayım."

"İyi misin?"

"Evet. Daha yeni uyandım da." Yatağa yüzüstü halde, üzerindeki fotoğrafların geçmişimin belli noktalarını yüzüme vurduğu aynaya doğru uzandım.

"Ben de. Ters giden şey buydu."

"Efendim?" Gözüm, Marc'la lise mezuniyetimde çekilen

fotoğrafımıza takıldı. Bakışlarımı ondan kaçırmayı denesem de Marc'ın gözleri beni ona çekti. Andrew'nun ne söylediğini anlamaya çalışmamla eğleniyormuşçasına parlak gözlerle beni izliyordu. Belki de mezuniyet dekorasyonu olarak kullanılan Noel ışıklarının yansımasıydı.

"Saatin çaldığını duymamışım ve ilk dersi kaçırdım."

"Hayır, olamaz," dedim. Marc'ın resmine karşı kazandığım zaferden memnun olarak aynaya arkamı döndüm.

"Evet, ama önemli değil. Zaten bugün canım hiçbir şey öğrenmek istemiyor. Soğuk algınlığım daha da kötüleşti ve samırım biraz ateşim var. Neyse, derse gitmektense seninle konuşmayı tercih ettim."

"Teşekkürler."

Teşekkürler mi? Tamam, ben tam bir moronum. Biraz kafein almadan beynim algılamıyor olabilirdi, ama bir ton kafein almış olsaydım bile Andrew'ya ne söyleyeceğimi yine de bilemezdim. Onunla konuşmak garip gelmişti; sanki bir gün değil de birkaç aydır görüşmüyoruz gibi.

"Baban yaz tatilinde gelip seni ziyaret etmem konusunda ne söyledi?"

"Eee, şey... Henüz onunla konuşma fırsatım olmadı. Ama konuşacağım." Süslü yastığı yumrukladım, burada olup yüzümdeki dehşeti görmediğine memnundum. Babamla böyle bir konuşma yapmayı dört gözle beklediğim söylenemezdi. Aslında iyice düşününce, herhangi bir konuşma yapmak istediğim bile söylenemezdi.

"İyi. Üç hafta içinde yanında olacağım."

Evet. Mükemmel. Buradan asla canlı çıkamazdı.

Uzayan sessizlik konuşma sırasının bende olduğunu göste-

rene kadar Andrew'nun hâlâ konuştuğunun neredeyse farkında bile değildim. *Lanet olsun.* "Sesini bir anlığına alamadım." Kendi söylediğim yalana kendim bile gözlerimi devirdim. "En son ne söyledin?"

"Kaç tane olduğunu sordum."

"Ne kaç tane?" Telefonun diğer ucundan Andrew hareket ederken çarşafların çıkardığı sesi duyabiliyordum. *Eğer hâlâ yataktaysa gerçekten kendini kötü hissediyor olmalı,* diye düşündüm.

"Kaç tane erkek kardeşin var?"

"Ha, şey, dört." Son on yılın çoğunu ortalıkta görünmeden geçiren Ryan'ın durumunu açıklama gereği duymadım. Ya da bu konuyla ilgili başka hiçbir şey.

"Dört. Vay canına. Annenle baban bir kız için çok fazla uğraşmışlar, değil mi?"

Tahmin bile edemezsin.

"Faythe, kötü bir şey mi var?"

"Evet, hayır." Afallamayla yüzümü buruşturdum, tek elimi güneş ışığından korunmak için gözlerimin üstünde tutuyordum. Keşke hayatımı da böyle koruyabilseydim... "Her şey yolunda. Sadece, hâlâ ayılamadım da."

Ayağa kalktım, holde koşuşturan ayak seslerini duyunca odamın kapısına baktım. "Ya, aslında tam bir şeyler yemeye gidiyordum. Seni sonra arayayım mı?" Ayak seslerinin sahibini anlamak için havayı kokladım. Şansım yoktu. Çok yavaş davranmıştım.

"Tabii ki," dedi Andrew. "Zaten ben de kahvaltıya gidecektim. Açlıktan ölüyorum."

"Tamam o zaman, hadi kahvaltıya git. Umarım çabuk iyile-

şirsin," dedim, samimiyetimi sesime yansıtamayacak kadar holden gelen ayak sesleriyle meşguldüm.

"Sesini duyduktan sonra iyileşmeye başladım bile." Ses tonu bahar güneşi kadar sıcak ve mutluluk vericiydi ama hayatımdaki yerinden emin olamadığım için Andrew'ya nasıl karşılık vermem gerektiğini bilemedim. Belki biraz daha ay ışığı gibi olsaydı... Ama Andrew'nun ay ışığıyla hiçbir benzerliği yoktu. Hem de hiç. İşte bu yüzden onunla birlikte olmuştum belki de.

"Bu harika," diyebildim sonunda, kendi donuk sesimden irkilerek. "Seni sonra ararım."

"Elbette." Ses tonunda bir şüphe mi vardı? Andrew şüphenmeyi hak etmiyordu. Özellikle de benim yüzümden.

Arayacağımı kanıtlayacak bir şeyler söylemeliydim ya da en azından daha sıcak şeyler, ama sözcükler yine boğazıma tıkanı. Biri dışında. "Hoşça kal," dedim.

"Hoşça kal."

Faythe, geri zekâlının tekisin sen! diye düşündüm kapatma tuşuna basarken. Andrew olmak istediğim yerde, sahip olabileceğim her şeydi ama ona söyleyecek tek kelime bulamıyordum.

Okula geri döndüğümde her şey daha iyi olacaktı. Olmak zorundaydı, çünkü şu durumdan daha kötü olamazdı.

İğrenmiş bir halde telefonu yatağın baş ucuna fırlattım. Yastığın üzerinden zıplayıp yere düştü. Almak için yere eğilirken kapımın önünden koşuşturan bir çift ayak sesi daha geçti. Durup havayı kokladım ve kim olduğunu anlayabilecek kadar kokusunu aldım. *Parker*. Holün sonuna kadar devam eden ayak sesleri yerini menteşe gıcirtısına bıraktı. Kapı gıcirtısının üzerinden fısıldamalar geliyordu. Kapının yavaşça kapandığım duydum ve fısıltılar bitti.

Evde sesleri geçirmeyen tek bir oda vardı. Babam odasında toplantı yapıyordu. Bensiz.

Bu gerçekten harika. Öfke damarlarımda soğuk ve uyuşukluk veren bir dalga gibi aktı. Beni buraya sürüklüyor, sonra da yaşanan bütün heyecan boyunca uyumama izin veriyor. Telefonumu aynanın önüne attım, parlak yüzeyde kaydı. O daha yere düşmeden ben çoktan hole çıkmıştım.

Kulağımı ofis kapısına dayayıp bir şeyler duymaya çalıştım. Herhangi bir şey. Seçemediğim mırıldanmalar dışında hiçbir şey duyamadım. Aptal meşe kapı! Hafifçe kapıyı açmayı denedim ama topuz dönmedi. Kilitlemişlerdi. İyi denemeydi ama beni dışarıda tutmak için kapı kilidinden daha fazlası gerekiyordu.

Kapı topuzunu iki elimle birden tutup sağa doğru sertçe çevirdim. Kilit yerinden oynadı ve bıraktığımda kendiliğinden açıldı. Üzerinde kahvaltı artıkları -iki dilim Fransız tostı, küçük bir salam tabağı ve yarısı bitmiş bir kahve demliğı- olan bir piknik örtüsünün etrafında oturmuş yedi şaşkın surat bana bakıyordu.

"Özel bir parti mi?" diye sordum içeriye davetsizce girerken. Bu sabah her şey bir önceki gece olduğundan çok farklı görünüyordu. Oda daha aydınlıktı, oluşan gölgeler masa lambası yerine tavandaki ışıktan yayılıyordu. Işık masanın köşelerine kadar parlıyor ve babamın masasının arkasındaki ödüllerin olduğu büfeye vuruyordu. Bu neşeli, aydınlık sabahın aksine odadakilerin hepsinin yüzü gölgeliydi.

"Uykunu bölmek istemedik, hayatım," dedi annem ikili koltuğun kenarından, yanında Owen vardı. Gözleri ve burnu ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

"Artık ofisin zemininde mi yapıyoruz kahvaltılarımızı?" Babama doğru tek kaşımı kaldırdım, ama o da tişörtüme bakıp aynı hareketi bana yaptı.

"Bundan sonra gardırobuna mali yardımda bulunmamamı bana hatırlat," dedi bir elini kalan yemeklere doğru cömertçe sallarken. Plastik tabak destesinden bir tane tabak alıp kendimi Ethan ile Jace'in arasına pat diye yere attım. Tabaklar konuk evinden getirilmiş olmalıydı çünkü annem asla plastik tabak almazdı. Plastik tıraş bıçakları, köpük kahve bardakları, hatta aniden karar verilen düğünler gibi şeylerin toplumun giderek her şeyi tek kullanımlık hale dönüştürme modasından olduğunu söylerdi.

Jace bana bir fincan verdi, ağız dolusu salamı bir yudum ılık kahveyle mideye indirdim. Kahve acıydı. İyy. "Eee, pikniğin sebebi nedir?" Anneme baktım ama gözlerini benden kaçırdı. Owen ve Parker da. Kahve fincanını yavaşça ağzımdan indirirken Marc'a baktım ama o da tabağındaki şuruplu kırıntılara bakıyordu. Bu kesinlikle hayra alamet değildi.

"Hadi ama, nasıl olsa eninde sonunda öğreneceğim o yüzden hiç uğraştırmadan söyleyin."

Jace resmen kıvranıyordu ve gözlerimi ona diktim. İyi bir avcı her zaman sürüdeki en zayıf hayvanı fark eder. Elimdeki bilgiler doğrultusunda Jace bu tanıma uyuyordu. "Abby kayıp," dedi. Gözleri benimkilere bir an samimiyetle bakıp tekrar fincanına döndü.

Ağzımdaki kahveyi yutmaya çalışıp geri çıkarmamak için dişlerimi sıktım. Eğer Jace'le yalnız olsaydık tatsız bir şaka yaptığımı düşünebilirdim ama annemle babam asla böyle bir şeye izin vermezlerdi. Etini koparırcasına ısırduğım halde, Marc da böyle bir şaka yapmazdı.

Yanlış duymuş gibi yalvarırcasına, "Abby mi?" diye sordum. "O daha küçük bir çocuk."

"Geçen aydan beri on yedi yaşında," dedi annem. Elindeki bardak titredi ve ütüsüz pantolonun üzerine kahve damladı. Owen yavaşça elinden fincanı aldı ama annem ona bakmadı bile.

"Ne zamandan beri?" diye sordum, kahvaltımı unutmuşum.

"Dün gece bir partiye gitmiş ve geri dönmemiş. Ev sahibi onun saat on gibi ayrıldığını söyledi ve o zamandan beri onu gören hiç kimse olmamış."

"Dün gece onda mı?" O saatte tam olarak ne yaptığımı hatırlamaya çalışarak annemden babama döndüm. Muhtemelen yolda uyuma numarası yapıyordum. "Bunu dün gecedan beri biliyorsunuz ve bana söylemediniz, öyle mi?"

"Hayır." Babam parmaklarını çıtlattı. "Beş saat önce aradılar. Ailesi olaya başkaları da karışmadan önce gerçekten ortadan kaybolduğundan emin olmak istemiş." Abby ve ailesi Kuzey Carolina'da yaşıyordu, yani bizden bir saatlik uzaklıkta. Kafamdan çabucak yaptığım hesaba göre yaklaşık on üç saattir kayıp olmalıydı.

Fincanımı sıkıca kavrayıp dikkatlice örtünün üzerine bıraktım, biliyordum ki eğer fincanı yere koymasaydım onu kırabilirdim. Gözlerim dolarken görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimi kırıştırdım, daha fazla bilgi için sabırsızlanmıştım. "Beni neden uyandırmadınız?"

"Haberlere üzüleceğini düşündük, hayatım." Annem şok içinde bana bakıyordu. Belki anneme de söylememeliydiler.

Abby Wade, annemin yeğenydi; erkek kardeşi Rick'in tek

kı/, çocuğuydu ve çok az kadının olduğu bir toplumda, aramızdaki mesafelere rağmen birbirimize oldukça yakındık. Her zaman Abby'yi küçük kız kardeşim gibi görmüştüm ve annem onu, beni hiç şımartmadığı kadar şımartırdı, çünkü ilk sorun belirtisinde Abby'yi eve gönderebilirdi. Gerçi Abby hiçbir zaman sorun çıkarmamıştı. Onu tanıyan herkes tarafından sevilen iyi bir kızdı. Teksas Üniversitesi'ndeyken aradığım tek aile üyesiydi. Aslına bakarsamz, daha bir hafta önce konuşmuştum onunla.

Ve şimdi kayıptı.

Odadaki hiç kimsenin cevabını bilmediğini bile bile, "Bunu kim yapıyor?" diye sordum.

"Kim olduğunu bulacağız," dedi babam. Ona hem ümit hem de şüpheyile baktım. Babamın her şeyi düzeltebileceğini düşünmeyecek kadar büyüktüm, ama umutsuzca bunun doğru olmasını diledim.

"Yardım istediler mi?"

Babam işaret ve başparmağıyla çenesini ovarken, evet anlamında başım salladı. "Konseyi topluyorum. İşe koyulmak için olanlardan haberdar olmaları lazım." Bir cevap bekler gibi bana bakıyordu.

"Marc'tan kısa, benden uzun. Ortalama bir vücut yapısı, siyah gözleri ve koyu renk kıvrıkcık saçları var. Yabancı bir kokuya sahip; muhtemelen bir orman kedisi." Bir gece önce bana söylediklerini düşünerek Marc'a baktım.

"Başka bir şey?" diye sordu babam.

"Evet." Gözlerimi kaçırmadan ona baktım. "Kırık bir burun."

Ağzının kenarında küçük bir gülümsemenin emaresi belirdi. Ardından hemen kayboldu ama bu kadarı bile yeterliydi. Gu-

rur duymuştu. Bunu anlayabiliyordum. "Teşekkürler, Faythe. Bu tarifi anlatacağım."

"Di Carlo'ların uçağı saat birde iniyor ve birinin onları alması gerek," dedi Michael arkamdan.

Arkamı döndüm, saçım Ethan'ın suratına çarpınca ağzına kaçanları püskürttü. Onu önemsemedim, Michael'ın geldiğini fark etmeyişıme şaşırmıştım. Apartman dairemde işittiğim sesleri umursamadan uyumaya kendimi alıştırmanın eve döndüğümde sorun olacağını biliyordum.

"Kaç kişi geliyor?" diye sordu babam.

"Dört." Michael hemen hemen birbirinin aynısı olan takımlarından birini giymişti, ceketinin önünü düzeltti.

"Bert ve karısı, bir de iki oğulları. Vic hâlâ Sara'yı bulma çalışmalarına yardım ediyor."

"Onları kamyonetle alırım," diye önerdi Parker, ama babam basını salladı.

"Peki ya Abby'nin annesiyle babası?" dedi annem.

"Rick amca ve Melissa hala konseyle görüşmeye geliyorlar ama çocuklar Abby'nin bulunması ihtimali nedeniyle evde kalıyor."

"Güzel. Sağol, Michael." Babam fincanını anneme uzatırken izin istedi. "Diğer görüşmeleri yalnız yapacağım. Bu akşam çok kalabalık olacağız o yüzden hepinizin en iyi şekilde davranacağınızı hatırlatmama gerek yok." Bana bakıyordu. Neden sadece bana bakıyordu?

"Ne var?" Henüz başımı belaya sokmuş olamazdım, daha yeni kalkmıştım.

"Marc'ın bacağı daha sonra konuşacağız."

Ah. Şu mesele.

Marc benim bulunduğum tarafa bakmadan, "Kazara oldu, Greg," dedi.

Babam tek elini koltuğun arkasına atmış dinlendirirken Marc'a gözlerini kaçırmadan bakıp, "Faythe bacağını *kazara* mı kemiğe kadar ısırıldı?" dedi.

Marc gözlerini kırıştırdı ama sessiz kaldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Babam topuklarının üzerinde dönüp hole doğru yürüdü, görünüşe bakılırsa telefon görüşmelerini yatak odasından yapmayı planlıyordu. Bazen sert olurdu, ama asla kaba olmazdı, ki bu, ya bana Marc'ı ısırduğım için gerçekten öfkelenildiğini ya da Sara ve Abby için gerçekten endişeli olduğunu gösteriyordu. Hangisinin olmasını tercih ederdim bilemiyordum.

Babamın gidişiyle annem ofisin etrafında gereksiz yere dolaşarak yiyecekleri toplamaya başladı ve hemen herkesin sinirlenmesini gerdi. Kendine engel olamıyordu. Bariz bir şekilde üzgündü ve böyle kötü durumlarla başa çıkmak için bildiği tek yol, gördüğü her şeyi temizlemektir.

Annemin bu huyunu almamıştım. Duygularımınla eski yöntemle başa çıkardım: Her şeyi yırtmakla. Dişlerim ve pençelerimle.

Ne fark eder, diye düşünüp, ev pikniğinin soğuk kalıntılarına baktım. Nasıl olsa açım. Üzerimi çıkarıp yere attım. Çocuklar bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlardı. Tamam, babamın ofisinde daha önce hiç soyunmamıştım ama zamanımın ve paramın çoğunu mahvolan gardırobumu yenilemek için kullanmak istemiyorsam, ki istemezdim, dönüşmek için soyunmam gerekiyordu. Giysilerimi içeride ya da çimlerin üzerinde çıkarmamın bir önemi var mıydı?

Annem ellerinde kahve fincanlarıyla bana döndü, ağzı neredeyse köprücük kemiğine kadar açılmıştı. Beni asla çıplak görmemiş zannederdiniz, sonuçta doğduğumda da böyle çıplaktım ve bunun dışında da beni giysilerim olmadan gördüğü olmuştu. Hepimiz birbirimizi çıplak görmüştük; bunu engellemek istesek bile bundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Kedi adamlarla dolu bir evde çıplaklık, cinsellik olarak algılanmayacak kadar alışılmış bir durumdu. Çıplak bir vücudun, sıradanlık ve heyecan vericilik arasındaki çizgiyi geçmesi için belli durumlar olması gerekiyordu; özel bir yakınlık ve cinsel arzu gibi. Aslında, dar ya da kısa kıyafetler bir erkek kedi için daha kışkırtıcıydı çünkü çıplaklık gayet doğal bir durumken bu tür kıyafetler seksi sayılırdı.

Ama annem 1950'lerin fantezi dünyasında yaşamıştı ve o dönemde pek çok hane bağınaz kabul edilebilirdi. "Katherine Faythe Sanders, tişörtünü hemen giy."

Ah. Tam adımı kullanmıştı.

"Faythe, gerçekten bu gerekli mi?" diye sordu Michael, ama gözlerinde eğlendiğini gösteren parıltılar vardı. Gülümsedim. Babam gibi o da gardırobumdaki pek çok giysiyi muhtemelen onaylamazdı ama geçerli bir amaca hizmet ettiği sürece çıplaklıkla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Bunu sadece annem yapardı.

Çocukların hepsini bir defada görebilecek şekilde odamn içine gözlerimi gezdirdim. "Eğer bana katılmak isteyen varsa, ben avlanmaya gidiyorum."

"Ben varım." Ethan'ın gömleği Jace'inkinden bir saniye önce yere düştü. Parker yüksek sesle kahkaha attı.

"Çocuklar, lütfen onu cesaretlendirmeyin," diye homurdandı annem, kahve fincanlarından birini elini kalçasının üzerine koymak için bırakmıştı.

"Sadece stres atıyorlar, anne," dedi Michael. Üzerindeki hiçbir şeyi çıkarmamıştı ama bizi durdurmadı da. Aferin ona.

Hâlâ tamamen giyinik olan Owen giysi yığının üzerinden atladı. Sözcükleri yayarak, "Gelmek isterdim" dedi aksanıyla, "ama Marc'ın yerine Oklahoma'ya ben gidiyorum."

Kollarımı sutyenimin altında kavuştururken kıyafet tarzının değişikliğini fark ettim. Bir tişört, kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Botları yoktu, hatta kovboy şapkası bile. Kimliğini gizleyip normal, batılı olmayan biri olarak gidiyordu.

"Yarın geri döneceğim ve sezinle o zaman avlanırım, olur mu?"

"Söz mü?" diye sordum.

"Söz."

"Dikkatli ol." Bir önceki gece bana sarıldığı kadar güçlü bir şekilde ona sarıldım.

Şaşkın şaşkın sırıtıp, "Bu ne içindi?" dedi.

Göz ucuyla anneme bakıp, Owen'ı hole doğru yönelttim. "Sana dışarıya kadar eşlik edeyim," dedim, ofis kapısını arkamızdan kapatırken. "Marc, serserinin Sara'yı kaçırmış olabileceğini düşünüyor ve belki şimdi de Abby'yi."

"Bunun sadece bir olasılık olduğunu söyledim," diye düzeltti Marc.

Utancımdan kıpkırmızı olmuştum. Tam arkamdaydı ama onun ofisten çıktığım fark etmemiştim. Dinleme becerilerim konusunda çalışmam gerekiyordu.

"Dikkatli olacağım," dedi Owen, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Şimdi gitmem gerekiyor, yoksa uçağı kaçıracağım. Ama yarın görüşürüz."

Arkamdan ofisin kapısı âdeta patlarcasına açıldı, çıplak adamlar holde belirdi, arkalarından da annem. Koridorda, "Güle güle, Owen," korosunun sesleri yankılandı ve annem kendini genç anarşistlere verdiği nutuğun arasından sıyrıp Owen'a bir öpücük kondurdu. Bana da kaşlarım çattı.

Anneme gülümsedim ve çabucak pantolonumun düğmelerini açtım.

On

O evin arabası evin önünden ayrılırken ben de çocukların önünden gidip onları koruluğa doğru yönlendiriyordum. Günün farklı zamanlarındaki zorunluluklarımızdan dolayı, gün içinde nadiren avlanma fırsatımız olurdu. Başka şartlar altında bu zevkli bir gezinti olabilirdi, ancak bu sefer serin melteme ve cildimizde parlayan güneşe rağmen yarış yapmıyorduk. Sabah çiyləri bahçenin gölgeli kısımlarında hâlâ parlıyordu ama kimse onların içinden geçmek için bir teşebbüste bulunmadı. Oyun havamızda değildik, şakalaşmıyor ya da hız ve çevikliğimiz hakkında birbirimize takılmıyorduk, hatta becerilerimizi bile kıyaslamıyorduk. Michael haklıydı, stres atıyorduk.

Çocuklar hiddetle yanan ampuller gibi, çevreye öfke yayıyorlardı. Sara ve Abby için endişeliydiler, ama aynı zamanda yaralanmış gururlarım onarmaya çalışıyorlardı. Liderin uygulayıcıları olarak, birinin bizim bölgemize girip konseyi toplatacak kadar korku salması ve bekâr dişilerimizden ikisini çalmasıyla hakarete uğramışlardı. Bu hakaretin intikamını almaya ve bu esnada da suçluyu lime lime etmeye hazırdılar. Ama o zamana kadar içlerindeki yıkıcı enerjiyi yakmaları gerekiyordu.

Ben hakarete uğramamıştım. Kimsenin benden korkup

korkmadığı umurumda değildi, çünkü daha önce kimse benden korkmamıştı. Ama ben hayatımda ilk kez korkmuştum, hem de çok. Sara ve Abby için endişeliydim çünkü annem her ne kadar kendini kandırmaya çalışsa da onları yaralanmadan bulma ihtimalimizin çok düşük olduğunu biliyordum. Güçlü kızlardı, bu yüzden, kurtulma şansları olduğu takdirde onları ellerinde tutan kişilerle işbirliği yaparken düşünemiyordum.

Marc'ın beni ikna etmeye çalışmasına rağmen, insan cınayetleri ile ortadan kaybolan dişi kedilerin birbiriyle bağlantılı olmadığına inanmıyordum. Tesadüfe inanmazdım ama adalete inanıyordum. Ve intikama. Eğer kızlardan birine bir şey oluyorsa, konsey bunun sorumlusunu bulana kadar aramayı bırakmayacaktı ve onu bulduklarında cezasını bir veteriner gibi onu bir daha uyandırmayacak bir serumla vermeyeceklerdi; aksine, infazı o kadar şiddetli ve acılı olacak ki gelecekte sadece söylentisi bile benzer şeylerin gerçekleşmesini önleyecekti,

Sara ve Abby'ye bir şey olduğu düşüncesi dönüşümümü hızlandırıp daha önce yaşamadığım bir seviyeye çıkardı ve acıyı bir şekilde dindirdi, beynim bunu hissedemeyecek kadar meşguldü. Enerji patlaması ve bir şeyi parçalama isteğiyle kürkümüne büründüm. Ya da birini.

Kana susamışlık. Kuyruğum beynimin bildiğini inkâr etmek istercesine sinirle kıvrıldı. Kendim yaşamamış olsam da belirtileri biliyordum. Arzuluyordum, dişlerimi derinin içine geçirip eti pençelerimle ayırmak için psikolojik olduğu kadar fiziksel olan bir ihtiyaç duyuyordum. Şimdiden dilimde kanın tadını canlandırabiliyordum. Ama bunu yalnızca *hatırlamıyor*, ağzımı dolduran kam aynı zamanda hissedebiliyordum da; dilimin üzerine yerleşmiş, hayali, gitmeyen bir tattı.

Ön patilerimi bir sarmaşığın üzerine koyup dikilerek nadiren yaptığım bir şeyi yaptım ve kükredim. Kükreme daha çok erkek kedilerin yaptığı bir şeydir ama o an öfkemi göstermek için daha uygun bir ifade bulamadım. Ve bir kere olsun sesimi duyurmak hoşuma gitti.

Kedi görüşümle dünyayı yeşil ve mavi görerek etrafıma bakındım. Çocuklar etrafa yayılmış giysilerin arasında dönüşümlerinin farklı aşamalarındaydılar, bu yüzden kükrememe karşılık veremediler. Bir kez daha düşünmeden onları arkamda bıraktım. Benim öfkem onlarınkinden farklıydı ve farklı şekilde giderilmesi gerekiyordu. Ve yalnız.

Birkaç metre gitmiştim ki Marc'ın kükremesini duydum ve benim için olduğunu anladım. Normalde en hızlı erkek kediymi ama aksak bacağıyla beni asla yakalayamazdı, önden başladığım için diğerleri de. Sara ve Abby'yi düşünerek, ciğerlerim yanıp nabzım deli gibi attığında dahi durmadan koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Kayıp arkadaşımı, kuzenimi ve onları kaçırان kimliği belirsiz kişiyi düşününce orman tamamen farklı bir boyut kazanmıştı. Yaprakların arasından gelen rüzgâr hışırtısı kulağıma sanki biri, "Sara," diye fısıldıyormuş gibi geldi. Üstümdeki kuş cıvıltıları Abby'nin berrak, soprano sesini kulaklarıma getirdi. Daha önce merakımı uyandırıp beni maceraya davet eden her bir gölge onları kaçırان yabancıya benziyordu.

Ormandaki sesler korkumu artırıyor, hayatım boyunca sığındığım bu orman bir kâbusa dönüşüyordu sanki, her çıtırtı bir yabancıнын ayak sesi gibiydi ve her bir hareketim güvenli ve tanıdık olan her şeyi benden uzaklaştırıyor. Dehşet ve korku dengemi bozuyordu. Duygularımın kontrolünü, daha önce karşılaşıp dövdüğüm sadist serseriye teslim etmiştim ve bu kesin-

likle işe yaramayacaktı. Kendimle iletişim kurmalıyım, hem de hızla.

Korkumu dağıtmanın tek yolu kana susamışlığımı.

Yorulmuştum, dinlenmek için durdum ve nehirden su içtim. Suyun yüzeyinin altında parlak balık sürüleri yüzüyordu ve aç olmama rağmen onlarla pek ilgilenmedim. Daha büyük bir şey istiyordum, kovalayabileceğim, sonra da yemeden önce parçalara ayırabileceğim bir şey.

Bir ses duydum.

Güneye doğru birkaç metre ileride, büyük bir şeyin yaklaştığını gösteren yaprak sesleriyle beraber bir dal çıtırdadı. Etrafı dinleyerek bekledim, burnum havayı koklarken neredeyse hiç kıpırdamıyordum.

Geyikler. İki tane. Kokularından anlaşıldığına göre biri erkek, biri dişi. Bir anlığına öne doğru uzandım ama görünüşe bakılırsa hâlâ kokumu almamışlardı. Yoğun bir yaban gülü çalılığı beni geyiklerden ayırmıştı, birbirimizi göremiyorduk. Tehlikede olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Harika.

Bin fincan dolusu kahvenin verebileceği adrenalin vücudumu sardı. Kafeinin kimyasal etkisi avlanmanın doğal heyecanı ile kıyaslanamazdı. Doğru dalı bulmak için etrafa bakındım. Hemen uygun bir tane buldum. Tırmanmama gerek kalmadan üzerinden atlayabileceğim kadar alçak, ağırlığımı taşıyabilecek kadar kalın ve geyiklere yeterince yakındı. Böylece atlamaya hazır olduğumda diğer dalların üzerine kolaylıkla geçebilecektim. Geyiklerin beni duyup ok gibi fırlamayacaklarını varsayarsak.

Arka bacaklarımın üzerine çömelip doğru pozisyonu almak için kalçamı hareket ettirdim. Gözlerim alçak dala odaklandı. Zıpladım. Dala önce ön patilerim sessizce indi sonra da arka.

Arka bacağım dalın üzerimden kayıp dengemi bozunca panik yaşadım. Arka pençelerimle dalı kavrayıp dengemi tekrar sağlayana kadar olduğum yerde kaldım. Rahatlamanın etkisiyle nefegimi dışarı verip, daha iyi bir görüş açısı için yeniden konuşlandım. Yeni açımdan geyikleri daha net görebiliyordum, açık kahverengi sırtlı bir dişi ve sırtında beyaz benekler olan erkek bir yavru.

Bir an Bambi'nin annesini öldürme isteğimden dolayı kendimi suçlu hissettim ama bu, doğadaki yaşam şekliydi bu yüzden rahatsızlığım çok uzun sürmedi, özellikle de yavrunun alçak dallardaki yaprakları çekiştirdiğini görünce. Eğer yeşillik yiyebilecek kadar büyüdüyse, bu, kısmen süttten kesildiğini ve muhtemelen kendi başına hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

Kalbim hızla çarparken, dengemi tam anlamıyla sağlayarak gerildim ve önümdeki dala atladım, bir sonraki sıçrayışı yapmadan önce sabit kalmak için durakladım. Rüzgâr avımın kokusunu olacakların ön izlemesi gibi bana taşırken, ona arkasından yaklaştım. Dişi önümde eğilmiş otları yiyordu, neyse ki gelecek birkaç dakikanın ona ne getireceğinden habersizdi. Onun bu bilgisizliği beni öyle heyecanlandırdı ki nefesim hızlanıp kesikleşmeye başladı. Hayatı tamamen benim ellerimdeydi ve bu güce sahip olduğumu hissetmeyi seviyordum. Eve geldiğimden beri ilk kez kontrol bendeydi, ne kimseye hesap vermek ne de kimse-den korkmak zorundaydım.

İçimi sabırsızlık kaplamıştı. Bir somaki dala sıçradım, sonra bir diğerine, ardından öbürüne. Daha az ses çıkarmak için gövdeye yakın olan en kaim dalı gözüme kestirdim; böylece yaprakların arasından geyiğin üzerine atlama fırsatım olacaktı. Yeterince yakın bir mesafeden, güçlü bir daim üzerinde sürünüp

avımı yukarıdan izledim. Ağzım sulanıyor, kalbim deli gibi atıyordu. Damarlarımda akan öfke, kalbimin ritmine sanki ikinci bir nabzım varmışçasına eşlik ediyor, kalbimi sanki kanım gibi besliyordu.

Dişi geyik aşağıda ve sol tarafımdaydı. İnişimi ayarlayıp zıpladım, böylece anne geyiğin kalçası üzerine inebilirdim. Patilerim daldan ayrıldığında tehlikenin farkına varıp olduğu yerde donakaldı. Sonra ok gibi fırladı ama artık çok geçti; havadaydım ve hızla ona yaklaşıyordum. Pençelerimi çıkarmış, saldırmaya hazırdım.

Çarpışma ikimizi de yere düşürdü. Dişlerimi boğazına geçirmek için öne doğru uzanıp onu yere bastırdım. Dişlerim nefes borusunu kapatarak onu boğacak kadar boğazına geçerken kanı oluk oluk ağzıma boşalıyor, kalbi hayatını bana pompalıyordu.

Dakikalar içinde her şey bitmişti. Ayağa kalkıp her ihtimale karşı geyiği boğazından tutup sarstım. Geyik ölmüş, yavrusu kaçmıştı. Güzel. Boynundan damlayan kanı yaladım, sonra da pençemle karnını deşip yemeye başladım. Ceset büyük, kızıl bir meşe ağacının gölgesinin altında yavaş yavaş soğurken beynimin derinliklerinde devam eden kana susamışlığımı dindirmek için önümdeki yemeğime odaklandım. Elbette karnım doymadan çok önce bu arzum tatmin edilmiş olacaktı.

Sonunda iştahım tatmin olunca yüzüm ve patilerimi temizlemek için hâlâ yarı sıcak olan cesedin yanına uzandım. Çok dağınık bir yemek olmuştu ve dağınıklığı hiç sevmezdim. Ne mecazi ne de maddesel dağınıklığı.

Yapılması gereken şeyi hatırlatırcasına taze kan ve et kokusu etrafa yayıldı. Avımı ne yapacağımı merak ederek ayağa kalktım. Grup olarak avlandığımızda endişe etmeye değmeyecek kadar az şey artakalırdı ve geriye kalanları da ormanda

yaşayan, doğanın doğal geri dönüşümcüleri olan leş yiyen hayvanlara bırakırdık. Ama bu sefer yalnızdım, çok fazla artık kalmıştı ve onları koyacak bir *Tupperware* saklama kabım yoktu. Kesinlikle doymuştum ve daha fazla yemeğe ihtiyacım yoktu ama içgüdülerim bana yemeğimi korumam gerektiğini söylüyordu. Yemeğimin önünde birkaç dakika tur attım, kararsızdım, sonra durdum, batı yönündeki çalılardan gelen kuru yaprak çıtırtılarına kulak kabarttım. Bana yetişmişlerdi, öldürdüğüm geyiğin kokusunu aldıkları belliydi.

Meltemin yönü değişmişti; şimdi rüzgâr benim kokumu onlara taşıyordu. Onlar benim kokumu alsalar da ben onlarınkini alamıyordum ama gelenler onlar olmalıydı çünkü başka herhangi bir hayvan büyük bir kediden *uzaklaşır*, ona doğru gelmezdi.

Ancak çalılar aralandığında bir grup aç kedinin yerine tek bir insanla yüz yüze geldim. Üzerinde kedi gözlerimle rengini ayırt edemediğim, ama turuncu olduğunu tahmin ettiğim bir avcı yeleği vardı ve tek omzuna astığı büyük bir av tüfeği taşıyordu. Ne tür bir silah olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çok azımızın ateşli silahlarla ilgili deneyimi vardı ve avlanmak için onlara ihtiyacımız olmadığından hiçbirimizin silahı yoktu. Ancak bu kadar kısa mesafeden beni öldürebileceğine hiç şüphem yoktu.

Avcı önce beni fark etmedi, parçalanmış geyiğe hayretler içinde bakmakla meşguldü. Sonra bir şey dikkatini çekti. Gergin olduğumda sabit tutamadığım kuyruğumu görmüştü muhtemelen. Gözleri kocaman açıldı ve şah damarının üzerindeki deri daha hızlı hareket etmeye başladı. Benim silahtan korktuğum kadar o da benden korkmuştu, belki de daha fazla. Eğer daha önce hiç Afrika'da bulunmadıysa, hayvanat bahçesinin dışında benim büyüklüğümde bir kediye görmesi imkânsızdı ve bariz biçimde dehşete düşmüştü.

Korkusunun kokusunu alabiliyordum; ter gibi ekşi, duman gibi kalın ve kan gibi keskin. Kokusu içimdeki ilkel varlığı uyandırıyor, vahşiliğin baştan çıkarıcı çağrısına cevap veriyordu ve tamamen benim kontrolüm dışındaydı.

Bir anda, ağaçların arasından avımı gizlice izlemenin bir hata olduğunu anladım; kana olan susuzluğumu yatıştırmamıştı. Geyiğin benden kaçmaya fırsatı bile olmamıştı. Kovalamak istemiştım ya da en azından biraz heyecan, ama elimdeki tek şey ölü etti. Bu adamsa *canlıydı*, nabızı boğazında davetkârca atıyordu. Kafam karışmış ve kızmıştım, ki bu bir kedinin beyninde farklı yorumlanırdı. İlkel bir saldırganlık; sarhoş edici ve karşı konulmaz.

Daha önce hiç yaşamadığım duygularla savaşıarak onu dikkatlice izledim. Tüm bedenimi heyecan sardı. Tüylerim diken diken oldu, gözlerim büyüdü. Kuyruğum arkamda bir ileri bir geri kıvrılıyor, havadaki neredeyse elle tutulur tehlike bulutunu dağıtmaya çalışıyordu. Vücudum bir kedi için doğal olan davranışı sergilemeye hazır olsa da beynimin uzak bir tarafında insansı düşünceler dolaşıyor, ölüm cezası gibi şeylere karşı beni uyarıyordu. Rahatsız olarak bu düşünceleri beynimden atmaya çalıştım. Kedi beynim bir kerede birden fazla düşünceye yoğunlaşamıyordu. Şu andaki baskın konu avcıydı, tamamen sadece burada olduğu ve kana olan susuzluğum onu istediği için.

İleriye doğru tek bir adım attım. Bıyıklarım kıpırdadı, nasıl tepki vereceğini görmek için bulunduğu taraftaki havayı kokladım. Gözleri kuyruğuma takıldı. Burnunun üzerinden bir ter damlası inip dikkat çekici boğazının üzerinde, çene kemiğinde asılı kaldı. Kasları gerildi. Kaçmaya hazırlanıyordu. *Yaşasın*.

Kulaklarım başımın gerisine yattı. İki buçuk santimlik köpek dişlerimi gösterip hırladım. Havaya insan idrarının keskin koku-

suyayıldı. *Avcı bozuntusu*, diye düşündüm. Kendisinin etraftaki tek yırtıcı olduğunu düşünerek muhtemelen benim geyiğimin izini sürüyordu. *Yine de özel mülkte dolaşmaması gerekirdi*. En azından hâlâ babamın topraklarındayım, diye düşündüm. Belki de değilimdir. Bunu pek de önemsemiyordum.

Arka bacaklarımın üzerine oturdum ve zıplamaya hazırlanarak göğsümü yere doğru eğdim; kediler böyle yaptığı ve bir insan gibi mantıklı düşünme yeteneğimi çoktan kaybettiğim için. Arka bacaklarımı sağa sola kıpırdatıp rahatladım; sağım-daki kuru yapraklar çıtırdayıp dikkatimi dağıttığı sırada hamlemden sadece saniyelerle uzaktaydım. Marc çalılarının arasından çıktı ve hırladı, gözleri bana verdiği uyarıyla parlıyordu. Aslında bana hırlıyordu ama avcı bunu bilmiyordu.

Benim iki katım olan Marc'a attığı tek bir bakıştan sonra, Bay Azılı Avcı bir silahının olduğunu hatırladı. Gerçek olmayacak kadar yavaş bir hareketle namluyu Marc'ın kafasına doğru yöneltti. Parmağı tetiğe uzandı. Arkamda bir yerden hızla siyah bir şekil geçti. Avcının üzerine atlayıp onu yere düşürdü. Silah ateşlendi. Korkunç bir patlama sesi başımın içinde yankılandı. Kesif barut kokusu burnumu yaktı.

Sol tarafımdaki hareketlenme dikkatimi çekti ve bakmak için o tarafa döndüm. Marc'ın omzunun birkaç santim üzerindeki yapraklar sallanıyordu.

Tepki veremeyeceğim kadar ani olmuştu her şey. Bir saniye önce Marc ölebilirdi. Kahretsin, üç santim daha yakın olsa Marc ölmüş olacaktı ve bu tamamen benim hatamdı.

Gözlerimi kırıştırıp kendime gelmek için kafamı salladım. Vücudumdaki kan, sanki küvetten boşalan sıcak su gibi bedenimden çekiliyor, yaşadığım şok beni üşütüp korunmasız bırakıyordu. Titreyip avcıya döndüm, silahın patlamasından sonra sa-

dece birkaç saniyenin geçtiğini fark edince afalladım. Çok daha uzun zaman geçmiş gibiydi.

Parker adamın göğsünün üzerinde dikiliyordu. Onu izlediğim sırada bir yumak iple oynayan bir kedi gibi silahı kenara itti. Silah metalik bir sesle yakındaki bir yaprak yığınının üzerine düştü. Parker, çok ilginç bir şey kokluyormuş gibi başım avcının yüzüne yaklaştırarak havayı kokladı. Muhtemelen içgüdülerimi tetikleyip sağduyumu kaybetmeme sebep olanla aynı aromaydı; korku. Ama Parker'ın başı hâlâ eğikti. Adamın saçlarını uçuşturacak şekilde yüzüne üfledi ve avcı gözlerini kırıştırdı. Sonra adamla silahın arasına zarifçe oturdu.

Parker koyu ela gözlerini avcıya doğru kıstı. Bunun hiçbir etkisi olmayınca kükredi, Marc da ona katıldı. Bu, adamı hareketlendirdi. Yan dönüp ayağa kalktı, delirmiş gibi bağırarak çalılırların arasından koşarak gitti. Hayatta kaldığı için şükrettiğini düşünebilirdiniz, ama minnettarlığı neredeydi?

Marc'm kızgın hırıltısı dikkatimi akılsız avcıdan ona çevirmeme neden oldu. Sesi oldukça öfkeli geliyordu.

İnledim ve pişman olduğumu göstermeye çalışarak yere baktım. Marc üzerime atladığında ses boğazımda ükanıp kaldı, Hâlâ hırıliyordu ve boynumun arkasını ısırarak başımı teslim olmam için yere bastırdı. Kan akıtacak kadar sert ısırılmıştı ve bu da oldukça kızdığım gösteriyordu.

Evet, bunu tahmin etmeliydim.

Hem avcı hem de kan arzum uzaklaşıp da az kalsın sebep olacağım şeyi düşününce korktum. Gurur kedileri insanlara asla saldırmazlardı. Hatta serseriler bile yaşamak istiyorlarsa insanlara saldırmazlardı. Ama ben neredeyse bunu yapıyordum. O affedilemez günahı işlemeye bir nefes kadar yakındım ve babam canlı canlı derimi yüzecekti. Tabii Marc daha önce yüzmezse.

Ve işin kötü tarafı, bana kızmakta haklı olduklarım bilmektir. Lanet olsun, *ben de* kendime kızgındım.

Marc, boynumu serbest bıraktı ve ön patisiyle kıcıma vurup beni öne itti. Hiç şikâyet etmeden ilerledim ve Parker sol tarafıma geçerken Marc da sağımda yer aldı. Jace ve Ethan birden ortaya çıkıp arkamdan yürümeye başladılar. Etrafım sarılmıştı ve gidilecek tek bir yön vardı, bu yüzden pişmanlığıma uygun bir duruşla başımı öne eğip yürüdüm.

Ağaçlıkların sınırına kadar bana eşlik ettiler, oraya gelince Marc tekrar kıcıma vurup dönüşmemi istediğini ima etti ve başını çoktan dönüşüm sürecine girmiş olan Parker'a çevirdi.

Dönüşümüm yine yavaş ve acılı oldu. Bitirdiğimde diğerleri beni bekliyor ve hiçbiri sempatik görünmüyordu. Marc beni kolumdan tutup ayaklarımın üzerine getirdi. Diğer herkese birlikte bakarak, "Olanlar hakkında hiç kimseye tek kelime etmek yok," dedi. "Ben halledeceğim."

"Ama babam..." diye kekeledi Ethan.

Marc onu hırıltısıyla susturdu, sesi bir anlığına bir kediden çok bir köpek gibi çıkmıştı. "Halledeceğimi söyledim." Gözleri ateş gibi yanıyordu. "Eğer bu sizin için yeterli değilse borcum olsun. Her birinize. Kimse zarar görmediği sürece ne isterseniz, ne zaman isterseniz öderim." Ethan'a bakarak duraksadı. "Tamam mı?"

Ethan, sanki kusmak istiyormuş gibi, başım yavaşça salladı. Babamın kötü tarafına hiç denk gelmemişti ve eğer Marc'ın küçük rüşveti ortaya çıkarsa durumun varacağı yer o olurdu.

"Parker?" diye sordu Marc. O da hiç tereddütsüz evet anlamında başım salladı ki bu bana kafasında zaten bu konuyla ilgili bir şeyler olduğunu düşündürdü. *İlginç...*

"Jace?"

Jace reddederek başını salladı. Ona hayal kırıklığıyla baktım, ama hiç şaşırmamıştım. Marc iddiamıza müdahale ettiği için ona kızgın olmalıydı ve sonuçtan memnun olsam da onu suçlayamazdım.

"İyiliğe ihtiyacım yok," dedi Jace. "Bunu sadece sözlerden ibaret olmadığımı kanıtlamak için yapacağım." Sözleri Marc'ı hedeflemiş olsa da gözleri beni delip geçiyordu.

Ona minnettar bir baş hareketi ve gülümsemeyle karşılık verdim ama tebessümüm birden yok oldu, çünkü Marc beni çekip korunun çıkışına doğru çekiştirmeye başlamıştı. Jace'e omuz silkip, "Her neyse," dedi. Ama daha önce isteğine ulaşmış birinin bu kadar sinirlendiğini hiç görmemiştim.

Marc, öfkeden iyice aksayan bacağıyla beni avludan eve kadar sürükledi. İkimiz de hâlâ çıplakken beni arka kapıdan hole, oradan da odama itti. Yine. Bunu alışkanlık haline getirmeye başlamıştı.

On Bir

Odamın eşiğini geçtiğimiz anda, kolumu Marc'ın elinden kurtardım ve odanın diğer ucundaki şifonyerime doğru koştum. Kendime olan kızgınlığım ona olan kızgınlığımdan daha fazlaydı, dolabımın en üst sağ çekmecesini açtım ve bir külot aldım. Çekmeceyi hızla itip, Marc'ı görmek için ona döndüm.

Marc, kollarım on dört yaşında aldığı pençe darbelerinin izlerini kapatacak şekilde çıplak göğsünde kavuşturmuştu. Sanki kaçmamı engellemek istiyormuşçasma odamın açık kapısının önünde dikiliyordu. İnsanların kendilerini benimle en yakın çıkış arasına mevzilendirmelerine alışıyor olmam beni rahatsız ediyordu. *Ne yapacağım bu kadar kolay mı anlaşılıyor?* Çenemi kapalı tuttum; muhtemelen soru sormak için iyi bir zaman değildi.

Ethan holde belirdi ve gözlerim başka tarafa çevirerek kapıyı kapattı, bu, onun bizi yalnız bırakma yöntemiydi. Ayak sesleri holün sonuna doğru azaldı ve birinin benim lehime yanımda olması umudum da bununla birlikte yok oldu. Pekâlâ. Kurtarıl-mak zaten benim tarzım değildi. Özellikle de bunu hak etmediğimi bildiğim zamanlarda.

Elimden geldiği kadar Marc'ın sinirli bakışlarından gözleri-

mi ayırmadım ama bir dakikadan kısa bir süre içinde pes ettim. Tartışmanın iyisini severim. Hatta tartışacak bir şey aramamla tanırım, özellikle de Marc'la. Ama haksız taraf olmayı hiç sevmem ve Marc benim hatalarımı düzeltmek için etraftaysa, bundan nefret ederim. Ve bu sefer kesinlikle paçayı kurtarmamı sağlamıştı.

"Bu küçük mantık hatan için umarım iyi bir açıklaman vardır," diye fısıldadı odanın diğer ucundan. Marc'ın fısıldaması her zaman için bağırmasından kötü olmuştur. Bu, daha sonra pişman olacağı şeyleri bağırarak söylememek için kendine güvenemeyecek derecede sinirli olduğu anlamına gelirdi. Tek elini gür, koyu renk kıvrıkcık saçlarının arasından geçirirken, "Neyse, boşver," dedi. "Bunun hiçbir iyi açıklaması yok, o yüzden hiç zahmet etme. Neden bir insana saldırmayı düşündün?"

Külotumu bacaklarıma geçirip hızlı ve sinirli hareketlerle yukarı çektim. "Bir açıklama istemediğini sanıyordum." Cevabını beklemeden ona arkamı döndüm, liseden kalma bir çekmece dolusu şortu didiklemeye başladım. Çıplak tartışmalardan nefret ederdim. Bu bana çift olduğumuz zamanları hatırlatıyordu.

"Benimle oynama, Faythe," dedi, dişlerini birbirine sürtüp bir an duraksadı. "Gördüğün gibi şu anda sinirlerime zar zor hâkim oluyorum. Eğer bir erkek olsaydın, şu an bir yerlerin acıyor olurdu." Haklıydı. Eğer bir erkek kedi olsaydım pençelerini sökmüş olabilirdi. Kuralları çiğneyen bazı serserilere daha da kötüsünü yaptığı zamanlar olmuştu. Ama şu anda kadınlar için eşit şartlar olması gerektiğini savunma zamanı olmadığı için özür dilemeye karar verdim.

Şortumu giyerken sesime aşırı dozda samimiyet katmaya çalışarak, "Üzgünüm," dedim ama dönüp onunla yüz yüze gelemedim.

"Üzgün müsün?" Yine fısıldamıştı. Bu kesinlikle hayra alamet değildi.

Ellerim eski sutyenlerime doğru giderken titriyordu ve onun ne kadar üzgün olduğumu görmemesinden memnundum. Duygusal açıdan çöktüğümü görmesindenense umursamadığımı düşünmesini tercih ederdim.

"Bundan daha fazlasını yapman gerekecek."

Bundan daha fazlasını mı? Bana göre hiçbir şey özür dilemekten daha iyi olamazdı.

Düşünmek için zaman kazanarak, rastgele bir sutyen çektim ve üzerime geçirdim. Sutylene giydikten sonra, ellerimi ondan yardım istermiş gibi görünmeleri yerine titremelerini durdurup benimle uzlaşmaları için zorladım ve Marc'a döndüm. Yerden bir tişört alıp başımdan geçirdim. Tamamen giyinince, kendimi eve geldiğimizden beri ilk kez Marc'a karşı üstünlük kazanmışım gibi hissettim. Ne kadar delirmiş olursa olsunlar çıplak adamlar tehlikeli görünmezdi. Sadece zayıf görünürlerdi.

Yaralı bacağının ağırlığım duvara vererek, "Peki," dedi. Ayak bileğine bakmak için gözlerimi vücudunda gezdirmeye başladım ama gözlerim gövdesinin alt tarafına geldiğinde çıplaklığı gözbebeklerimi yakmış gibi başımı başka yöne çevirdim.

Gözleri, diye düşündüm. *Sadece gözleri.*

Aniden dönüp banyoma yöneldim ve kapıyı açıp askıdaki sabahlığıma uzandım. Ama sabahlığım pembe renkteydi, üstelik üzerinde mor ve beyaz çiçekler vardı. Marc bunu asla giymezi. Başımı sallayarak raftan bir banyo havlusu alıp Marc'a tek elimle uzattım.

Sadece gözlerine bakmaya dikkat ederek, "Ya şunu giy ya da dışarı çık," dedim.

Marc havluyu alıp ne yapması gerektiğini anlamamış gibi bana soran gözlerle baktı. Ardından kaşlarını çatı ama havluyu belinin etrafına doladı. "İyi mi?" diye sordu, onaylanmak için kollarım açmıştı.

Hain gözlerim göğsünde dolaşırken kalbim hızla atıyordu, eski pençe izlerine takılıp, "Fena sayılmaz," dedim.

"Güzel, şimdi konuşabiliriz."

Ona bakmamı engelleyecek bir mazeret bulmak için odanın içine bakındım. Duvarda bıraktığı göçüğün altında duran boş bavulum dikkatimi çekti. "Benden ne söylememi istiyorsun?" Yanından geçip bavulu yerden kaldırdım. "Çuvalladım, hem de çok kötü ve üzgünüm. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım." Bavulu yatağın kenarına koyup açtım ve Marc'a döndüm. "Hadi bana vur, yere indir ya da biri kuralları çiğnediğinde ne yapıyorsan onu yap. Sonra da odamdan defol."

Gözleri kızgınlıkla parladı, sesi neredeyse duyulmuyordu. "Farkındaysan, beni gerçekten kışkırtıyorsun."

"Ne için kışkırtıyorum, dışarı çıkman için mi?"

"Aklını başına getirmem için."

"Devam et. Bunu ilk kez yapmak istemediğine eminim." Sabah bavulu karıştırırken etrafa dağıttığım giysilerin arasından birkaç parça aldım ve dönüp en iyi darbesini yapsın diye onu kışkırttım. Ama görüntüm elimde sallanan sutyenle mahvolmuş olmalıydı, çünkü sadece kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bana bakıyordu.

Marc bana asla vurmamıştı ve vurmazdı da, sadece konsey dişi kedilere vurulmasına kızdığı için değil, bunu yapmayacak kadar zeki olduğu için. Tokatlanabilecek bir kız değildim ama bana vurmamasının sebebi asla bir kadına vurmamış olmasıydı. Neredeyse ayağım koparacak birine bile yapmazdı bunu.

Bana olan kızgınlığından yumruklarını duvara geçirir, kapıyı menteşelerinden söker ya da hırsını almak için diğer erkeklerle kavgaya çıkarırdı. Bir keresinde, annemin sert meşeden yapılmış yemek masasını odanın diğer köşesindeki duvara fırlatmış, duvarda dört metre derinliğinde bir göçük oluşturmuştu. Ama göçük kelimesi yaptığı hasarı anlatamayacak kadar *hafif kalıyordu*. Duvar bükülmüş gibiydi. Masa, duvarı destekleyen demirlerden birini kopartmış, uçları diğer odaya sarkmıştı.

Marc'ın ödeme çekinin yanı sıra babam benim harçlığını da sekiz ay süreyle tamir masraflarına katkıda bulunması için kesmişti, hâlbuki ben masaya dokunmamıştım bile. Kasıtlı olarak Marc'ın sinirlerini bozmakla suçlamıştı beni. Sanki *bu yaptığı* adil bir durummuş gibi.

Marc derin nefes alıp yavaşça başını salladı. "Ben seninle ne yapacağım, Faythe?"

Hiçbir şey, diye düşündüm. Ama bunu söylemeye cüret etmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Eğer onun otoritesini sarsacak bir şey yaparsam sadece yanıldığımı kamtlamak için bir hamlede bulunurdu. "Annem gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım, sutyeni bavulun içine sıkıştırıp *Akıl ve Tutku'nun*¹¹ kenarları kıvrılmış bir nüshasını almak için yere eğildim. Gergin ellerime hâkim olmak için etrafa çeki düzen vermekle oyalanırsan anneme ne kadar benzediğimi görmezden gelmeye çalışıyordum. Ellerimi serbest bırakınca yumruk olma eğilimi gösteriyordu.

Ben, *Beowulfu*¹² rafa yerleştirirken Marc da gözleriyle beni takip ediyordu. "Kendimi daha çok baban gibi hissediyorum," dedi.

11 *Sense and Sensibility*. Jane Austen (1775-1817) adlı İngiliz yazara ait roman. (ç. n.)

12 *Beowulf*: İngilizlerin bilinen en eski destanı ve İngiliz edebiyatının ilk yazılı örneği. (ç. n.)

"Tamam, ama babam değilsin."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldanarak başını salladı. Buna katılmak zorundaydım. Göğsüme dayadığım küçük bir kitap yığınıyla tekrar odanın diğer tarafına geçtim. Marc önümü kesti. "Hadi ama, Faythe," deyip kitapları elimden aldı. Göz temasını bozmadan tüm kitap yığınına çalışma masamın üzerine bıraktı. "Bana orada neler olduğunu anlat."

Tekrar konuya dönmek zorunda kalınca gözlerimi suçluluk ve akıl karışıklığının verdiği baş ağrısıyla kapattım. Ona arkamı dönerek ellerim dizlerimde, bomboş yatağın kenarına oturup derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Aslında bir şey *düşünmüyordum*. Üzgündüm, kızgındım ve Sara ile Abby hakkında endişeleniyordum. Sonra, dönüştüğümde her şey tamamen değişti. Kızgınlığım farklılaşmıştı. Kendimi daha... üretken hissettim. Neredeyse arındırıcı. Bir şeyi parçalar ya da ısıırırsam kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüm."

Gözleri belli belirsiz bir şekilde yumuşadı; kendi kişisel deneyimlerinden beni anladığını biliyordum. "Kana susamışlık mı?" diye sordu. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı salladım. "Geyik işe yaramadı mı?"

"Pek değil." Sanki gözyaşlarımı fiziksel olarak durdurabilecekmişim gibi parmaklarımı göz kapaklarıma bastırdım. "Geyiği avlamam çok kolay oldu."

Marc yanıma oturdu, bacağı benimkine değişiyordu. Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Bunu yapmasına izin verdim. Vermemeliydim. Başka zaman olsa vermezdim ama başım omzuna değer değmez gözyaşlarım bakışımı bulanıklaştırıp yanaklarımı dağlayarak akmaya başladı.

Dehşete kapılıp ondan uzaklaştım, duygusal patlamamın

kanıtlarım o fark etmeden yumruklarımla silmeye çalıştım. Herkesin beni ciddiye alması için çok uğraşmıştım; bana da erkek kedilere gösterdikleri saygının aynısını göstermeleri için, birbirlerine duydukları saygının aynısını.

Ve benim küçük göz şelalesi gösterim her şeyi mahvedecekti, içimde var olduğunu düşündükleri küçük kırılgan kız çocuğunu dışarı çıkaracaktı. Ve ben daha farkına bile varmadan mutfakta annemin yanında durup üzerime onun mutfak önlüklerinden birini giymiş, kabartma tozuyla karbonat arasındaki farkı öğrenmek gibi şeyler yapacaktım.

Bunları düşünmek beni daha da fazla ağlattı.

Marc kolunu tekrar omzuma koyup, "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. Sarılmasına izin verdim. Madem kendimi rezil etmiştim, artık ne önemi vardı ki? "Ona tam olarak saldırmadın ve hiç kimsenin dönüşüm geçirdiğini görmedi. Elinde olan tek şey büyük vahşi panterlere dair çılgınca bir hikâye. Hiç kimse ona inanmayacak." Kolumu sıktı ve hıçkırıklara boğuldum. Öfkeli olmasını tercih ederdim. Öfkeyle nasıl başa çıkılması gerektiğini biliyordum ama şefkat konusunda sorunluydum, hem almakta hem vermekte. "Her neyse, senin nasıl hissettiğini hepimiz biliyoruz. Hepimiz bir şeyleri parçalamak istedik ve gerçek şu ki, eğer seni bulmaya çalışmakla meşgul olmasaydık içimizden biri de aynı şeyi yapabilirdi."

Yalan söylüyordu. Küçük, pembe bir yalan ama yine de bir yalandı işte. Çocuklardan hiçbiri bu kadar kontrolsüz olmazdı.

"Anlamıyorsun," diyerek burnumu çektim, yüzümdeki yaşları silip ayağa kalktım. "Sadece çıldırmamıştım. Korkmuştum." Son sözcüğü utançla sessizce fısıldadım. Korkmanın aşagılanmayı kabul etmek olduğunu düşünerek gözlerimi ondan kaçır-

dun, ona bakarsam gözlerinde aşağılama görürüm diye korkuyordum.

Ama sonra bakmak zorunda kaldım. Benim hakkımda ne düşündüğünü görmem gerekiyordu, çünkü aptal bir sebepten dolayı hâlâ bunu umursuyordum. Az da olsa.

Birkaç santim mesafeden gözlerinin içine baktım ve orada kibir değil, anlayış buldum. Zihinsel bir anlayış değil, gerçek samimiyet. Ne hissettiğimi anlıyordu çünkü aynı şeyi o da hissetmişti. Bir gece önce gözlerinde gördüğüm korkuyu hatırladım, benim korkumu anlayabildiğini biliyordum.

Kendimi açıklamaya hazırlamak için derin bir nefes aldım. Kelimeler ağzımdan akıcı ve kararlı bir şekilde dökülmeye başladı, rahatlayınca da gerisi geldi. "Biri Abby ve Sara'yı kaçırdı ve bu eğer onların başına geldiyse benim de başıma gelebilir." Marc reddedercesine başını salladı ama onu görmezden geldim. "Eğer daha hızlı ya da güçlü olabilselerdi kurtulabilirlerdi diye düşünüyorum sürekli. Sanırım kendime yeterince hızlı ve güçlü olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum. Sonra da kontrolümü kaybettim."

Yaralı bacağı uzattı ve dönüşümü sırasında bandajının sıyrıldığını fark ettim. Neyse ki yeni bir bandaja ihtiyacı yoktu artık. Yara kabuklanmış ve iltihap toplamıştı ve daha önceki dönüşümünde büyük ölçüde iyileşmişti. Ya da onu ilk başta düşündüğüm kadar ağır yaralamamıştım. Öyle bile olsa bacağına derin bir yara izi kalacaktı. Beni kokusuyla işaretlemeye çalışmasına ceza olarak onu kalıcı biçimde işaretlemiştim. Ne kadar ironik, değil mi?

"Bana göre hiç şüphesiz çok hızlısın," dedi, yaralı bacağına göz ucuyla bakarak. Pişmanlıkla gülümsedim. "Evet, ama babam bunun için beni öldürecek."

"Bahsetmeye bile değmez..."

Şüpheyile yüzüne baktım. "Ne?"

"Ona avcıdan bahsetmeye gerek yok," dedi Marc, ne söyleyeceğini anlamak için nefesimi tuttum. "Sonuçta kimse yaralanmadı ya da bir şey görmedi, bu yüzden söyleyeceğimiz bir şey yok."

Gözlerimi kıstım. "İyi tarafımı mı ortaya çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Senin iyi tarafın mı var?" diye sırttı, savunmaya geçip iki elini yukarı kaldırırken ona dik dik baktım. "Tüm söyleyeceğim şu -bundan sonra kendine hâkim olacağım düşünürsek- sadece olmak üzere olmuş bir şeyden bahsetmenin hiçbir mantığı yok."

Yatağın başında teslim oluşumu gösteren beyaz bir bayrak gibi asılı duran tişörtü almak için uzandım. "Hadi tahmin edeyim, bunu sadece iyi biri olduğun için yapıyorsun."

"Hem öyle, hem de bana borçlu olman hoşuma gidiyor."

"Borçlu mu?" İşte *bu*, kulağa Marc'ın söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyordu. "Berabere olduğumuzu söyleyebilirim. Sen avcı konusunda ağzını kapalı tutacaksın, ben de kafeteryadaki aptal kızlar sürüsü konusunda."

Sinir olsa da etkilenmiş gibi tek kaşım yukarı kaldırdı. Sonra kaşlarım çatıp, "Bu bizi berabere yapmaz. Senin için Ethan ve Parker'a borçluyum. Zarardasın," dedi.

Lanet olsun. Ethan muhtemelen bu gönülsüz sessizliğine karşılık olarak büyük bir şey isteyecekti. Tişörtü katlarken babamın öfkesiyle, Marc'a borçlu olma durumunu zihnimde tarttım. *Hımm, iki ucu boklu değnek.* Pes ederek homurdandım, katlanmış tişörtü yatağın üzerine koydum. "Peki. Mantıklı."

"Anlaştık." Tekrar sırttı. "El sıkışalım mı?"

Omuz silktilim; daha fazlasını da isteyebilirdi. Uzattığım eli-

mi tutup sıkmak yerine öpecekmış gibi bir anlığına bekledi. Ya da ısırmayı düşünüyormuş gibi. Parmakları sıcak ve rahatlatıcak kadar tanıdıktı. Gülümsedim ama fark etmedi. Bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi ısrarla yaralı ayak bileğine bakıyordu.

Elimi bıraktı ve bana dönmek için yaralı bacağım yatağın üzerine, ikimizin arasına uzatırken havlu aralandı, çıplak bacağının büyük bir kısmı göründü. Gözleri kederliydi ve kaşları çatılmıştı. "Faythe, dinle." Beni silkeleyecekmış gibi kollarımı kavradı ama bu sefer öfkeli değildi. Endişeliydi.

"Sara ve Abby sadece birinin arabasının arkasına tıklmadılar. Bu olamaz. Bir kediyi yakalamanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Kıvrılır, tırmalar, bağırırız. Ve ısırırız." Gözleri yorganın üzerinde, aramızda duran ayak bileğine kaydı. "İnsan şeklindeyken bile dövüşürüz. Ethan'ın yirmi bir yaşına bastığı zaman olanları hatırlıyor musun? Beşimiz anahtarlarını onun elinden alabilmek için resmen güreşmiştik."

"Evet," dedim. Sol kolumdaki ısırık izi o günü unutmamamı sağlıyordu.

"Dehşete düşmüş bir kediyi alt etmenin kolay olduğunu nasıl düşünebiliriz, bu on yedi yaşında bir dişi bile olsa?"

Söylediklerini düşündüm. Gerçekten, ciddi olarak düşündüm ve bunu etrafta olabilecek istenmeyen kişilerin dikkatini çekmeden yapmanın neredeyse imkânsız olduğuna karar verdim. Biz güçlü ve inatçıydık; sıkıştırıldığımız zaman dövüşürdük. Ellerimle buruşuk yorganımı sıktım, kollarım Marc'ın ellerinin arasında gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şey şu, muhtemelen etkisiz hale getirildiler. Belki de silahla vuruldular." Kollarımı bıraktı, ama gözleri gözlerimden ayrılmıyordu "Faythe, bugün Wade'leri ve Di

Carlo'ları daha iyi hissettirmek için kim ne söylerse söylesin, Abby ve Sara'nın ölmüş olmaları ihtimali yüksek."

Uyuşmuş halde onu izledim. Bütün vücudum karıncalanıyordu, yutkunmaya çalıştım. Söylediklerini duymuş ve gayet iyi anlamıştım. Avlanmadan önce kendim de aynı şeyi düşünmüş olmama rağmen bir türlü inanamıyordum. Ölmüş olamazlardı. Abby sadece on yedi ve Sara ise henüz yirmi yaşındaydı. Bu kadar genç insanlar için ölüm bir seçenek olamazdı.

Ama bu, ormandaki pek çok kedinin başına her gün geliyordu.

"Seni korkutmaya çalışmıyorum," dedi, "sadece hazırlıklı olmam istiyorum."

Başımı salladım ama neredeyse hareket edemiyordum. Başım sanki elli kilo ağırlığındaydı.

Holden kısa ama sert iki tıklama sesi duyuldu ve kapım açılırken bakmak için arkamıza döndük. Parker dikkatimi Marc'tan ve düşünmek istemediğim şeylerden dağıtarak başım içeri uzattı. "Faythe, baban ofisinde seni görmek istiyor."

"Şimdi mi?" diye karşılık verdi Marc.

Ses tonuna şaşırarak Marc'a baktım.

"Evet. Şimdi." Parker kapıyı iyice açıp Marc'a bir giysi tomarı fırlattı. "Ben Di Carlo'ları almaya gidiyorum, birkaç saat içinde geri dönmüş olurum." Bana merhametle baktı. Sanırım bir saat içerisinde hem Marc hem de babam tarafından azarlanmanın herhangi biri için yeterince ağır bir ceza olduğunu düşünüyordu. Kesinlikle. "Annen mutfakta bir açık büfe hazırladı. Herkes gelmeden önce bir şeyler yemen gerektiğini söylüyor."

İşte bu tam anneme yakışır bir davranıştı, başım ya da derimden çok midemi düşünüyordu.

Saatli radyoma bakınca şaşırdım, neredeyse üç oluyordu. Ya Marc ve ben uzun süredir konuşuyorduk ya da ormandaki maceram düşündüğümde daha fazla zaman almıştı. Karnım saati onaylar gibi guruldadı ve dönüşümümü tamamladığımdan beri hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Açlıktan ölüyor olmama şaşırmamak gerekirdi.

Yerden kot pantolonunu almak için uzanırken, "Kimler geliyor, belli mi?" diye sordu Marc.

"Evet." Parker kapının çerçevesine yaslandı. "Michael on liderin tamamının geleceğini söyledi. Görünüşe bakılırsa, bu sorunla nasıl başa çıkacağımıza dair herkes bir şeyler söylemek istiyor. Dördü eşlerini, Nick Davidson da kızına getiriyor."

Yanlış duyup duymadığımı merak ederek, *on liderin tamamı mı?* diye düşündüm. *Vay canına.* Bu, ülkedeki her bölgenin liderlerinin gelmesi demek oluyordu. Planlanmış toplantılara bile bu kadar eksiksiz bir katılım asla olmazdı.

Marc, tek eliyle pantolonun belinden tutup, diğer eliyle de beline sarılı havluyu tutarak ayağa kalktı. "Nerede kalacaklar?" Çekiştirdiği havlu yere düştü.

Hemen uzaklaşabilecek kadar hızlı hareket etmiştim, ona bakmamak için aynanın önüne geçip saatimi bileğime taktım,

Parker tepkime gülmemek için boğazım temizledi. "Michael hepsi için şehirde rezervasyon yaptırdı, ama Bay Davidson, Nikki'nin burada kalıp kalamayacağını sordu."

"Annem buna bayılacak." Kızarmamı kontrol altına alarak tekrar onlara doğru döndüm. Annem bütün çocukları severdi; özellikle de Nikki Davidson gibi çıtı pıtı küçük kızları. Çocukken yaralı dizlerim ve yırtılmış eteklerim yüzünden annemin sürekli sinir kaynağıydım. Dokuz yaşındayken, Laura Ashley bebeğimi

Ethan'ın fişeklerinden biriyle patlatmışım. O gün, benden bir hanımefendi yapma çabaları sona erdi. En azından görünüşte. O günden sonra çareyi pasif, ama etkili yöntemler uygulamakta bulmuştu.

Marc pantolonunun fermuarım çekince gözlerim sesin geldiği yöne doğru kaydı. Bel kısmı kalça kemiklerini dışarıda bırakacak şekilde oturmuştu ve bu erkeksi görünüm bir anlığına oraya odaklanmama sebep oldu. Ardından gözlerimi kaçırıp yatağımın ucunda duran buruşuk gömleğine baktım. Gömleklerini bizim birlikte olduğumuz dönemden bile önce oraya fırlatırdı. Teorim, gömleklerini geri götürmemin hoşuna gittiği yönündeydi. Ona dikkatimi vermem için her fırsatı iyi değerlendirirdi. Ama bu sefer buna bozulmak zordu. Giyilmemiş gömlek manzarayı güzelleştirmişti.

Marc doğuştan yapılı erkeklerdendi, ağırlık çalışmak zaten etkileyici olan fiziğine biraz daha çekicilik katmıştı. Karın kaslarındaki her bir baklavayı sayabilirdim ve bunu yıllarca pek çok kez yapmışım, parmaklarımı yavaşça karnının üzerinde gezdirdim ta ki... Neyse, boş verelim.

Ama anılar irademi sersemletmişti. Birbirimize sinirlenmeden dokunduğumuz zamanları neredeyse unutmuşum, bunlar çok eskide kalmıştı.

Bir yerde kızların bekâretlerini bozan erkeğe ya âşık oldukları ya da ondan nefret ettiklerini okumuştum. Benim için ikisi de geçerliydi. Marc'ın onu tekrar isteyeceğimden emin olmasından nefret ediyor, ama eve geldiğim zamanlarda onun olmadığı bir yeri hayal edemiyordum. O benim bütün ilklerimdi. İlk erkek arkadaşım, ilk öpücüğüm, ilk gerçek sırdaşım. İşte bu sebeplerden dolayı şimdi ondan nefret ediyordum. Beni çok iyi tanıyordu. Ama ben de onu.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" dedi Marc.

Gözlerimi kırıştırdım, yanaklarım kızardı. Görünüşe bakılırsa bir süredir onu izliyordum. Parker gitmişti ve ben onun gittiğini bile fark etmemiştim. Beni Marc'ın gözlerindeki ateşten koruyacak kimse kalmamıştı.

Cevap beklediği bir soru sorduğunu bilerek içimi çektim. "Sorun hoşuma giden bir şey görmek değildi, Marc. Asla da olmadı."

"Sorun *ne?*" diye sordu, sesi özlem doluydu. Elim kapı kolundaydı ve dönüp ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Ama yenildim. Yüzünde yine o ifade vardı, bir gün önceki gibi korku. Haziranda Noel ışıkları yakmak kadar tuhaf görünüyordu.

"Ben değiştim ve sen değişmedin." Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden odadan çıktım, çünkü yanıtlarla ilgili ayrıntıları verebileceğimden emin değildim. En azından gömleğini giyene kadar. O bunu yapana kadar düşünemezdim bile.

On iki

Odam ile babamın ofisi arasında uzanan on metrelik bej renkli pelüş halı sanki sıcak kömürle kaplı bir yoldu. Her adım bir öncekinden daha fazla canımı acıtıyordu ve aradaki mesafe kalbimin her atışıyla sanki daha da artıyordu. Büyürken bu ofise çağrılmaktan başka hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım. Kendi kendime gitmek başka, çağrılmak başka bir şeydi. Tıpkı Marc gibi babam da bana hiç bağırılmazdı, ama Marc'ın aksine babam gözyaşlarımdan asla etkilenmezdi. Bu yüzden ağlamayı planlamıyordum.

Babam sadece babam değildi. Benim liderimdi ve son birkaç yıldır bundan kaçmaya çalışsam da evlenene kadar ona göre küçük bir kızıdan başka bir şey değildim. Çocukken, babama bağlılık ve saygı duyardım ama şu anda bir yetişkindim ve Gurur sürüsünün bir üyesi olarak ona daha fazlasını borçluydum; ömür boyu sürececek bir sadakat. Çiftliğin ve hatta Gurur bölgesinin dışında yaptığım her şey varlığımızın güvenliği düşünülerek yapılmalıydı. Ormanda yaptığım hata herhangi birini, hatta erkek kardeşlerimi bile Gurur sürüsünden kovdurabilirdi. Ama babam beni kovmazdı. Asla. Dişi kediler herhangi bir sebeple kovulamayacak kadar değerlidirler. En azından bir kız çocuk do-

ğurana kadar.

Hayır, babam beni kovmayı göze alamazdı ama özgürlüğü-mü benden alabilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı.

İşkence gibi geçen bir iki saniye boyunca önünde durup olacıkları ertelemek isteyerek kapıyı seyrettim. Ethan, her zaman cezalandırılmak için beklemenin, cezanın kendisinden çok daha kötü olduğunu söylerdi. Ama Ethan bunu hiç yaşamamıştı. Ya da en azından benimki gibisini yaşamamıştı.

Ev, etrafımı saran bir ses dalgası gibiydi; neredeyse her odada kendi işlerini yapan insanların seslerini duyabiliyordum. Annem yaşadığım duygusal fırtınadan habersiz, mutfakta tezgâhları temizleyip yemek ısıtarak mutluluk içinde dolanıp duruyordu. Ethan duştaydı; şampuanlanırken *Gilligan's Island'm*¹³ jenerik müziğini mırıldandığını duyabiliyordum. Tekrar tekrar.

Önümdeyse sanki işitsel bir boşluk vardı ve tuval üzerinde evimi oluşturan karmaşık renklerin arasındaki beyaz bir nokta gibi di. Babamın beton duvarlı sığmağı, hiçbir karanlık sokağın olar ayacağı kadar korkutucuydu. Bu odada her şey olabilirdi -hem de her şey- ve hiç kimsenin bundan haberi olmazdı. Zaten bu odanın özelliği de buydu.

Kapıyı çalıp yanıt beklemeden açtım. Zaten muhtemelen içeriden gelen yanıt sesini duyamayacaktım. Babam masasının arkasında oturmuş, telefonla konuşuyordu ama beni görünce hoşça kal deyip telefonu kapattı. Bu iyiye işaret değildi.

"Lütfen kapıyı kapat, Faythe," dedi.

Kapıyı kapanması için itip ikili koltuğa oturdum. Talimatları biliyordum. Küçük, şirin bir kız gibi ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Ama babamın bu hareketimi sevimli bulmasının üze-

13 Amerika'da 1960'larda yayınlanan bir komedi dizisi, (yay. n.)

rinden yıllar geçmişti.

Babam sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı, iki elini de masanın üzerine dayayıp anlayamadığım bir ifadeyle yüzüme baktı. Öfke miydi? Belki de dehşet. Ama kesinlikle ondan beklediğim kızgınlık değildi.

"Bana Andrew'dan bahset."

"Ne?" diye karşılık verdim. İsteddiği şeye o kadar şaşırmıştım ki ne söylediğini anlamamış gibi ona baktım.

"Evet, okuldaki erkek arkadaşın."

"Onun kim olduğunu biliyorum herhalde, baba," dedim. Babam ses tonuma karşılık kaşlarını kaldırdı. Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. "Marc'ın bacağı hakkında konuşacağımızı sanmıştım ya da belki de... kimseyi mezuniyete çağırmam hakkında." Tam ormandaki adam ya da Jace'le girdiğim bahis diyecektim ki, bunların ikisinden de haberdar olmadığını hatırladım ve sustum. Bu gidişle CIA'den daha fazla sırra sahip olacaktım.

Ethan'ın kiler kadar yeşil gözlerini gölgeleyecek şekilde koyu renk kaim kaşlarını çattı. "Eğer sorun yaşamak istemiyorsan bu tür akıl karışıklıklarından uzak durman gerektiğini biliyorsun."

Lanet olsun, neden bunu düşünememiştim? Tişörtümü aşağı doğru çekiştirirken, *giysi seçimime daha fazla özen gösterseydim keşke*, diye düşündüm. "Neden Andrew hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?"

Odanın içinde rastgele birkaç adım atıp koltuğuna oturdu, tek ayak bileğini diğer dizinin üzerine dayadı. Rahat oturuşu ve uzun süren sessizliği beni sinirlendirmek içindi ve işe yaramıştı. "Onunla ne zamandır çıkıyorsun?"

"Neden cevabı zaten bildiğini düşünüyorum acaba?" diye

sordum, ayak parmaklarımı kalırı halıya sürüyordum. Çıplak ayaklarımın fazlasıyla bilincindeydim, saatler önce bu odada üzerimde ne kadar az şey olduğunu düşünürsek bu tuhaftı..

"Senin güvenliğini sağlamak için tüm Gurur'a karşı sorumluluklarım var, Faythe."

Harika, sorumluluk konuşması. Göz temasına saygı duyacağını bilerek ona baktım: "Bana özgürlük vaat etmiştin."

"Sözümü tuttum." Parmaklarını çıtlattı, yavaş yavaş, bir bir, sonra öteki elini de çıtlatmasını bekledim. Resmen psikolojik işkenceydi.

"Ayrıca bana mahremiyet sözü de vermiştin." Gözlerim sağ elinin ilk parmağının eklemine bastırırken başparmağına kaydı.

Çıt. "Hayır," dedi, cevabını desteklemek için çıtlatmaya devam ederken yüzü ifadesizdi, "hayatına müdahale etmemeye söz verdim ve müdahale etmedim." *Çıt.*

"İngiliz dili okuyan biriyle anlam tartışması yapma, baba."

Büyük eklemleri bitirince aynı elinin orta eklemleriyle devam etti, işitsel bir uyarı yaparmış gibi her bir cümlemin sonunda bir tane çıtlatıyordu. "Hiçbir şeyi tartışmıyorum." *Çıt.* "Gerçeklerden bahsediyorum." *Çıt.*

Gözlerimi devirdim. Babamla tartışmak faydasızdı, tıpkı şu kurmalı oyuncak askerler gibi her defasında aynı engellerle yüzleşmek için tekrar tekrar aynı yolda yürüyordum. Bunu bir türlü aşamıyordum. Derin bir nefes alıp kendimi sorguya bıraktım, çünkü direnmek boyun eğmekten daha zordu ve tartışmaktan çok sıkılmışımdı. "Andrew hakkında ne öğrenmek istiyorsun?"

Ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyip, işbirliği yapmayı kabul etmeme başım salladı. Uzlaşmamın saygı ya da zorunluluktan değil, yorgunluktan olduğunu fark etmemiş görünüyordu.

'Onunla ne kadar ciddisiniz?'

Kızgınlık, mide yanması gibi göğsüme yayıldı ve beni azıcık da olsa cesaretlendirdi. "Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun." Beni sakince, umutla bekliyordu. Yaşı ona ihanet etmişti, gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşmiş, kulaklarının üzerindeki saçları kırışmıştı. Güçlü, sert hatlarına ters düşen tek kusur bunlardı.

"Sadece rastgele bir erkek kedi seçip kilise ayarlayamazsın." Ben on yedi yaşındayken yaptığımız kavgaya tekrar döneceğiz diye başım ağrımaya başladı. "Evlenme planım yok. Eğer fikrimi sonradan değiştirirsem bu *beni* ilgilendirir ve *benim* seçimimdir. Sadece benim."

"Evlilikten bahsetmemiştim bile," diye karşılık verdi.

Kahretsin, bu kadar mantıklı olmak zorunda mıydı? Aklıma E harfiyle başlayan kelimeyi o getirmişti! Düşüncelerimi toplayıp sinirlerime hâkim olmak için gözlerimi kapattım. "Belki bugün değil, ama bu konuyu hep düşünüyorsun."

"Bunu bilemezsin," dedi, hâlâ sinir bozucu bir şekilde konuşuyordu. "Aslında tam olarak seni düşünmüyordum. Ben onu düşünüyorum. Eğer şu Andrew'yla çok fazla zaman geçirirsen, seninle bir geleceği olacağı fikrine kapılabilir ama kapılmamalı. Onu yanlış yönlendirmen hiç de adil değil."

"Belki de yanlış yönlendirmiyordumdur."

Babam, sakince sandalyesinde oturmuş, benim eksikliği çektğim ama onda fazlasıyla bulunan şeyle beni izliyordu: Sabırla. Görünüşe bakılırsa, geçmişte olduğu gibi, bu tartışmanın da diğer tartışmalar gibi gitmesini bekliyordu: Ben kendi kendime boğuk boğuk bağırıyordum, artık bağırarak sesim kalmayınca da o kendi düşündüklerini söylemeye başlayacaktı. Ve böylece,

bir konuda daha seçme hakkımı elimden almış olacak, hayat çizgimi benim hiçbir etkim ya da rızam olmadan o belirleyecekti.

Ama bu sefer böyle olmayacaktı. Bağırmayacak, tehditler savurmayacaktım. Bunları aşmıştım artık. Hayatıma burnunu sokarcasına sorduğu sorular bir karara varmamı sağlamıştı -hayatımın belki de en önemli kararlarından birine- ve bu kararı doğrudan söyleyecektim. Sakince. Olgunca.

Evden ayrılacaktım ama bunu geçmişte olduğu gibi gecenin bir yarısı gizlice ortadan kaybolarak yapmayacaktım. Hatalarımı anlamıştım ya da en azından babamın onları tekrarlamamı beklediğinin farkındaydım. Bu sefer gün ışığında, babam ve liderlerin gözleri önünde restimi çekecektim.

Bu kadar basitti, gerçekten. Tüm yapmam gereken, ona gideceğimi söylemek, sonra da onu buna ikna etmektir. Tabii bu, işin zor tarafıydı.

Kafamın içinde bana her zamanki gibi bunu yapamayacağımı söyleyen sesi göz ardı edip içimdeki şüpheleri aklımdan attım. Aslında yutabileceğimden daha büyük bir lokma ısırmıştım. Babam bu kararıma karşı gelecekti. Bağırıp çağırmayacak ya da kükretecekti. Bu onun tarzı değildi. Bunun yerine, "ricamı" geri çevirecek ve gitmemi yasaklayacaktı. Bu da işe yaramazsa -ki kesinlikle yaramayacaktı- gerekirse bütün ülkeyi baştan başa aşarak beni takip edecekti çünkü beni kaybetmeyi göze alamazdı. Burada kalamayacağımdan duygusal olarak nasıl eminsem, babamın bunu yapacağından da mantıken o kadar emindim. Gurur sürüsünün benim rahmime ihtiyacı vardı ama onunla birlikte gelen inatçı dik kafalılığımaya gerek yoktu. Anlaşmalı bir kargo paketi gibiydim sadece.

Öfkemden aldığım cesaret ve içimde büyüyen sarhoş edici isyan duygusuyla ayağa kalktım, halının ortasına kadar yürü-

yüp babamın tam karşısına dikildim. "Dışarıda olmak istiyorum," dedim, gözlerimin gözlerine odaklanmasına dikkat ettim. Zayıf görünmemeye çalıştım, zayıf görünmeyi göze alamazdım.

"Dışarıda mı?" Ne demek istediğimden emin değilmiş gibi tek kaşım kaldırdı.

"Gurur'un dışında. Tıpkı Ryan gibi. Serbest bölgelerden birinde tek başıma yaşamak istiyorum. Yabani kedi olmak istiyorum."

Başını yavaşça salladı, kavuşturduğu elleri çenesine sürttü, görünüşe bakılırsa hayallerimi en iyi nasıl darmadağın edebileceğini düşünüyordu. "Öyle bir hayat senin için bir seçenek olamaz," dedi.

"Neden olmasın?" Ne söyleyeceğini bilmeme rağmen sinirliydim, derin bir nefes alıp onu kararlı, olgun duruşumla etkilemeye çalıştım. "Ben gidiyorum, baba," dedim.

Çıt.

Bu ani sestен ürküp sıçradım. *Zayıf görünmemeye çalışmak buraya kadarmış.*

"Saçmalama, Faythe." Sesi alçak ama tehditkârdı, tehlikeli sınırlarda gezinmemem için beni uyarıyordu. Ama ben ses tonundaki bu geçişten memnundum, çünkü bu sonunda beni ciddiye aldığı anlamına geliyordu.

"Saçmalamıyorum." Sinirimden tüylerim diken diken olmuştu. "Sadece gidiyorum, senin parana ihtiyacım yok. Eğitimim ve omuzlarımın üzerinde duran iyi bir kafam var ve *sen* bana kendimi korumayı öğrettin. Tek başıma iyi olacağım." *Tabii, yine de beni tren istasyonuna bırakması fena olmazdı.*

Gözlerini benden ayırmıyordu ama bir an ayağa kalkacağım düşündüm. Aslında Marc'ın bağırmmamak için kendini tutması

gibi, o da ayağa kalkmamak için kendini tutuyordu. Bu tamamen kontrol meselesiydi. Eğer ayağa kalkarsa kontrolünü kaybedebilir ve pişman olacağı şeyler yapabilirdi. Ya da en azından *benim* pişman olacağım bir şey yapabilirdi. Sonunda, "Gitmene izin veremem, Faythe," dedi. "Tıpkı üniversite konusunda olduğum gibi geçici bir nedenle buna razı olsam bile bunu şimdi yapamam. Sara ve Abby'ye ne olduğunu öğrenene kadar olmaz."

"İzin istemiyorum." Yüzüme özenle hafif ve kayıtsız bir gülümseme yerleştirdim. "Eğer görüşmek istersen Mississippi'de olacağım ya da belki Nevada'da. Oralarda hâlâ bazı serbest bölgeler var, değil mi?"

Başım sanki boynumla vücudum arasına bağlanmış bir ipin ucundaymış gibi sallanıyordu. Asiliğimi kızıla boyalı saçlarım ve geçici dövmelemlerimle geliştirmiş olmalıydım ama anlaşılan sadece görünüşte gelişmişti. Kafamın içinde, bağlarından kurtulmaya çalışan bir sihirbazı oynamanın yeterince eğlenceli olduğunu ama Houdini'nin¹⁴ bile nefes almaya ihtiyacı olduğunu söyleyen bir ses beynimi kemiriyordu.

Babam sertçe kaşlarım çatıp iki elini birbirine kenetleyerek çenesine dayadı, ellerini öyle sıkmıştı ki parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. Bir dakikalık bir düşünme molasından sonra konuştu, cevabı o kadar sessizce vermişti ki onu duyabilmek için nefesimi tutmak zorunda kaldım. "Bunu daha fazla tartışmayacağım, eğer arazimizi terk edersen, seni kafese koydururum."

Kafes. Çelik parmaklıklar, sert beton ve karanlık hücre anıları zihnimde canlanıp beni kaçma hayallerimden uzaklaştırdı. On sekiz yaşıma girdiğim yaz evden kaçtığımdan beri kafese girme-

14 Macar asıllı Amerikalı illüzyonist. Özellikle, bağlı durumda girdiği kilitli bir sandıktan kurtulma numarasıyla ünlüdür, (yay. n.)

miştim. O zamanlar babamdan kaçıyordum. Hayatımdan kaçıyordum ama babam bunu üzerine alınmıştı. Beni bulur bulmaz Vic'in arazi aracının arkasına attılar, sonra da babam beni, çoğunu dört patimin üzerinde protesto ederek geçirdiğim on dört gün boyunca kilitli tuttu.

Blöf yapıyor olmasını umarak babama baktım ama öyle olmadığını çok iyi biliyordum. Babam blöf yapmıyordu; yapması için hiçbir neden yoktu. Takım elbiseler, kravatlar ve diplomatik tavırlar babamın sadece bir yüzüydü, beni asıl endişelendirense diğeri yüzüydü. Diğeri yüzü, Marc kadar güçlü ve neredeyse onun kadar hızlıydı ama babamın hızı ve gücü otuz yıllık bir bilgelik ve deneyimle harmanlanmıştı. Babam göstermelik bir lider değildi, kâğıt üzerinde olduğı kadar aktif olarak da görevini yapıyordu. Evet, emirler verirdi ama hiç kimseye kendisinin yapmayacağı ya da yapamayacağı bir şeyi emretmezdi. Babam son sözü söylerdi.

Kendimi kandırıyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk. Tavrımı koyabilir ve kaçabilirdim, ama ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım babam arkamdan gelirdi. Eğer gerçekten kendisinin gelmesi gerekiyorsa yapardı. Eninde sonunda beni yakalardı ve başladığım yere geri dönüp kalbim paramparça halde, birkaç geceyi kafeste geçirirdim. Bu yüzden asıl soru şuydu: Tüm bunlara değer miydi?

Cevap kesinlikle evetti. *Kaçmayı başaramayabilirdim belki, ama eğer denemezsem hiçbir şeyi başaramazdım.*

Öne doğru bir adım atınca ayaklarım yumuşak halının yünlerine gömüldü ama hissettiğim şey soğuk ve rutubetli bir beton gibiydi. Babamın tıraş losyonunun kokusunu alıyordum, ama sanki bu kokunun altında küf ve belli belirsiz, demir kokusuna benzer metalik bir şey vardı, sanki cebinizdeki bozuk paralan

tuttuktan sonra elinizde kalan koku gibi bir şey. Neyi riske attığımı biliyordum ve eğer başaramazsam neler olacağını da. Ama bir şansa daha ihtiyacım vardı. Kendime bu kadarını borçluydum.

"Deneyebilirsin," dedim, kararım kafes anılarım ve orayı tekrar görmekten kurtulma düşüncelerimle kuvvetlendi. "Ama sana şunun sözünü veriyorum. Arkamdan kimi yollarsan yolla, kör ve etkisiz halde geri dönecek."

Masasının üzerindeki telefon çaldı ama umursamadı, sakince beni izliyordu. "Bunu söylemek istemiş olamazsın. Sen erkek kardeşlerine zarar vermezsin."

Görünüşe bakılırsa, Marc'a zarar verip veremeyeceğimi sorgulamıyordu.

"Beni kendimi kanıtlamak zorunda bırakma, baba. Ben..." Cümlemi bitiremedim çünkü Michael kapıyı menteşelerinden sökercesine içeriye daldı. Kalbinin deli gibi atışım duyuyor, terindeki stres kokusunu alabiliyordum. Ekşi kokuyordu ve bu bile kalbimin daha hızlı atmasına yetmişti. Kesinlikle kötü bir şey olmuştu.

"Owen telefonu açmam bekliyor, baba. Acil olduğunu söylüyor."

On Üç

“Otur, Faythe,” diye emretti babam. Sonra da Michael'a işaret edip, "Koltuktan kalkmasına izin verme," dedi. Telefonu kulağına dayayıp ilcimize de arkasını döndü.

Hâlâ ayakta babamı izliyordum, telefonun diğer ucundaki sesi işitmeye çalışıyordum. Eğer ofise tıklıp kalacaksam biraz kulak misafirliği etmemin bir sakıncası olmazdı. Bu, bilgi almanın tek yoluydu.

Michael'ın tedirginliği bana da bulaşmış, Owen için duyduğum endişe ve merak kaçış planlarımı gölgede bırakmıştı.

"Owen? Neler öğrendin?" dedi babam telefonda.

Michael dirseğiyle beni dürtüp başıyla kanepeyi işaret etti. Ona hayır anlamında başımı salladım. Geri adım atmaya korkuyordum çünkü bir kere bunu yaparsam bir daha asla rest çekme cesaretim toplayamazdım. Bunun yerine, daha önce yaptığım gibi, şeytana uyup gecenin bir yarısında kaçacaktım. Bu teknik her ne kadar etkili olsa da, benim korkak ya da çocuk gibi görünmeme neden oluyordu ama ben ikisi de değildim.

Tam belli belirsiz bir hareketlenme sezmiştim ki Michael'ın ayağı ayak bileklerime dolandı. Ben hareket edemeden ayakları-

ma çelme taktı. Sırtım haliya çarpıp güm diye bir ses çıkardı, dişlerim birbirine çarptı, çıkan sert ses başımın içinde yankılandı. Babam tek kaşını kaldırıp bize bakmak için döndü, ama Michael sadece omzunu silkti. Beni kollarımdan yukarı kaldırıp yaramaz bir köpek yavrusunu gazete yığınlarının arasına fırlatır gibi koltuğa attı.

Michael gülümseyerek takımını düzeltti, sonra da öğle çayını içecekmiş gibi tam karşıma, ikili koltuğa yerleşti. Parmaklarının kollarımda bıraktığı izleri ovarken ona baktım ama sadece şov yapıyordum. Uzun zaman önce, Michael'ın artık resmî olarak babam için çalışmasa da onun emirlerini ciddi anlamda yerine getirdiğini öğrenmiştim. Ona meydan okumak benim aleyhime olurdu.

"Emin miymiş?" diye sordu babam ve yüzünü antika büfeye doğru döndürdü, böylece onu profilden görebiliyordum. Büfeden yansıyan ışık keskin yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu, normalde ifadesi anlaşılmayan yüzünde gerginlik vardı.

Koltuğun yanlarındaki kolluklara dayanırken deri gıcırdaması duyuldu, Owen'ın konuşmasını duymaya çalışırken kuyruk sokumumu ovuyordum. "Evet, bir orman kedisiymiş," dedi sözcükleri yaydığı aksanıyla. "Hiç şüphe yok."

"Peki ya koku?" Babam bana baktı, sonra da sanki duymamı engellemek istiyormuş gibi tekrar büfeye doğru döndü.

"Tahminimce Brezilyalı olabilir," dedi Owen. Kalbim hızlanmaya başladı ve daha dik oturdum, kuyruk sokumumdaki ağrıyı unutmuştum. "Bölgedeki herhangi bir yerden de olabilir ama kesinlikle Güney Amerikalı ve kesinlikle bir serseri."

Serserilerin, Gurur sürüsü doğumlu kedilerden kolaylıkla ayrılabilen, kendilerine özgü farklı bir kokuları olurdu. Tıpkı

Coca Cola ile Pepsi arasındaki fark gibi; eğer ikisini de içmediyseniz zor anlaşılır ama eğer birine alışkınsanız diğerini içtiğinizde değişiklik hemen fark edilir.

Marc bana bir keresinde Gurur kedilerinin de serserilere farklı koktuğunu söylemişti ki bunu duyduğuma şaşırmamıştım. Aileye özgü bir kokumuz vardır -köken kokusu da diyebilirsiniz- ve bu koku kendi bireysel kokumuzla birlikte fark edilir. Bu bize tek koklayışta bir kediye kan bağı olan akrabalarıyla sınıflandırabilme imkânı verir.

Serserilerde bu mümkün değildir, çünkü onların köken kokusu yoktur. Sadece kedi adamlarda bulunan kedimsi kokuya ve kendi kokularına sahiptirler.

Babamın masasındaki aile fotoğraflarına göz gezdirirken ilginç bir düşünceye kapıldım; eğer Marc'la ben annem ve babama istedikleri torunları vermiş olsaydık, benim sürüye ait kokuma mı yoksa Marc'ın serseri kokusuna mı sahip olacaktı? Acaba bu yüzden yabancı kedi mi sayılacaktı? Eğer Marc kedi adam geniyle doğmadıysa bunu çocuklarına nasıl aktarabilirdi ki?

Marc'ın Orta Güney Gurur bölgesinde ne kadar uzun zamandır yaşadığını düşününce bu düşünceleri kafamdan attım. O hâlâ bir serseriydi aslında ve her zaman öyle kalacaktı. Yine de, artık onun kokusunu neredeyse zar zor ayırt edebiliyordum; kokusu onun bir parçası olmuştu. Ama başka bir serserinin kokusunu hemen ayırt edebilirdim. Owen da edebilirdi.

"Peki ya polis?" diye sordu babam. Yüzünü göremiyordum ama takım elbisesinin ceketinin altındaki geniş omuzlarındaki gerilim açıkça görülüyordu.

"Ne düşüneceklerini bilmiyorlar. Bu vakadan, sorumlu olan dedektif bir çeşit psikopatın bir jaguarı evinde beslediğine ve kurbanlarım ona yedirdiğine ikna olmuş durumda."

Hızla nefes alıp babamı tamamen görebilmek için koltuğa doğru döndüm. Babam omzunun üzerinden bana baktı, çoğul ekini anladığım vurgulamak için başım salladı. Masasının üzerindeki kâğıt demetlerini eliyle düzeltirken, "Kurbanlar mı?" diye sordu. "Başkaları da mı var?"

Hatta bir cızırtı oldu, sonra Owen'ın sesi yüksek ve net biçimde duyuldu, "...üç gün önce New Mexico'da bir tane daha."

Babam başındaki ağrıyı geçirmeye çalışır gibi alnını ovdu. "Bunu nasıl gözden kaçırdık?"

"Serbest bölgelerin hiçbirinde haber alabileceğimiz bir kaynağımız yok, ama yine de bunu muhtemelen gözden geçirirdik. Medyada böyle bir şey sanki *normalmiş* gibi sıradan bir parçalama olayı olarak verildi. Polis olası itirafları alabilmek için işin kedi tarafım saklı tutuyor."

Babam masasının etrafında dolanıp bitkin bir halde sandalyesine gömüldü, dirseklerini masadaki not defterine dayadı. "New Mexico'daki kurban da kız mı?"

"Evet, tıpkı diğeri gibi. Bir dakika bekle, baba." Cızırtı, kâğıt sesleri ve Dr. Carver'in değişik, boğuk sesi. Owen geri döndü. "Eastern New Mexico Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisiymiş. Tecavüze uğramış, pençe darbelerine maruz kalmış ve... ee... kısmen yenilmiş. Saha görevlisi onu meydanda bulmuş."

Çıplak ayaklarımı koltuğun yastığına dayadım, sırtımı geriye yaslayıp bacaklarımı göğsüme doğru çektim. *Bu olmuş olamaz*, diye düşündüm. Kayıp iki dişi kedi ve ölü iki insan. Hepsi son üç gün içerisinde oldu. Babam şimdi gitmeme asla izin vermezdi. Gerçi hiçbir koşulda vermeyecekti ya.

Babam bir an çenesini ovarak masanın üzerindeki not defterine baktı. "Sen ya da Danny'nin gidip ona bakma ihtimaliniz yoktur sanırım, değil mi?"

Owen telefonun diğeri ucunda yine kâğıtları karıştırdı. "Aslında bakabilirdik ama kız bu sabah gömülmüş. Çoktan kontrol ettim."

"Peki ya kıyafetleri?"

"Eminim ki polis muhafazasındadırlar." Dr. Carver anlayamadığım bir şey söyleyince Owen duraksadı "Ancak şöyle bir şey var baba, aynı anda aynı metodu kullanan iki farklı serserinin olma ihtimali yok. İki cinayeti işleyen de aynı orospu çocuğu olmalı."

"Aynı fikirdeyim," diye yorum yaptı babam, sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Sadece şüphelerimi aydınlatabilmeyi umuyordum."

Michael'a baktığımda aramızdaki halıyı izlediğini gördüm ama eminim ki aklı burada değildi. Owen'ın söylediği her bir kelimeyi o da duymuştu ve hepsini avukat beyninin içerisinde daha sonra kullanmak üzere ayrı ayrı dosyalıyordu. Eğer Michael'ı biraz tanıyorsam, eminim ki gün sonuna kadar bu iki cinayete ilgili bilinmesi gereken her şeyi elindeki tüm imkânları kullanarak öğrenmiş olurdu. Ve eğer kaynakları tükenirse o zaman da internette sörf yapar, bulduğu bilgi dalgalarında birinci kuşak dijital sörfçü edasıyla gezinirdi ki zaten öyleydi.

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun şimdi?" dedi Owen sözcükleri uzatarak; gerginlikten aksam iyice ortaya çıkmıştı.

Babam ayağa kalkıp tek kolunu masaya dayadı. "Danny'ye teşekkür edip eve dön ve ona gözleriyle kulaklarım dört açmasını söyle."

"Ya serseri tekrar saldırırsa?"

Saldırmaması için dua ederek gözlerimi kapattım. Sara ve Abby'ye ve muhtemelen onlara neyin saldırdığım bilmeyen diğer iki insan kıza içim acıdı. Tabii şansları varsa.

Masanın sandalyesi gıcırdadı, babam sırtı bana dönük vaziyette ayağa kalkmıştı. "Saldırsa bile muhtemelen Danny'nin kurbana ulaşma imkânı olmayacak. Bu serseri aynı eyalete iki defa saldırırsa geri zekâlının teki olduğu anlaşılır."

"Bir ihtimal *geri zekâlıdır*," dedi Owen. "Ama kaçık olduğu kesin."

"Kaçık olduğuna şüphe yok. Ama eğer aptal biri olsaydı, onun kim olduğunu şimdiye kadar çoktan öğrenirdik." Babamın sesi öfkeden incelmışti. Kendine de kızgındı, bunu lafı kısa kesmesinden anlayabiliyordum. Serserinin kimliğini ve New Mexico'daki kızın haberini daha önce öğrenememesine kızmıştı. "Eve dön."

"Dokuzda bir uçak seferi var," dedi Owen, kelimeler ağzından her zamankinden daha hızlı dökülüyordu. Babamın kızgınlığım o da fark etmiş olmalıydı. "On bire kadar evde olurum."

"Güzel." Telefonu kapatıp yerine koydu ve bir müddet öylece izledi. Kalbinin önce yavaşladığım sonra tekrar düzene girdiğini duydum. Öfkesini yatıştırmak için yavaşça içinden saydığını biliyordum. Her bir solukta omuzları yukarı kalkıp iniyordu, kendini bir sorundan diğerine hazırlıyordu: Bana.

Ceketinin kollarım çekiştirerek, "Faythe, senin gösterilerini izlemek için hiç de iyi bir zaman değil."

Bu konuda haklıydı; zamanlamam berbattı. Ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, geri adım atamazdım. Eğer bana bir yetişkin gibi davranmasını istiyorsam, geri adım atmak benim için bir seçenek değildi.

Tam ayaklarımı yere indirip ayağa kalkacakken, Michael'ın tek bir bakışı beni olduğum yerde durdurdu. Aksi emredilmedikçe "babamın yasalarını uygulardı. Derin bir nefes aldım ve oturduğum yerde kavga etmek için uygun pozisyonu alıp ko-

nuşmaya başladım.

Sesime saygılı bir ton vermek için elimden gelenin en iyisini yaparak, "Gösteri yapmıyorum" dedim. "Tamamen ciddiylim. Ben gidiyorum."

Babam sonunda yüzüme bakmak için bana döndü ve ifadesindeki ciddiyet ağzımı kuruttu. "Otomatik pilotta tartışmayı kes ve benim ne söylediğimi gerçekten dinle."

Geri adım atmamaya kararlı olsam da gergindim ve meraklanmıştım. Başımı salladım. Her zamanki *hayırdan* başka bir şey söyleyecek olabilir miydi gerçekten?

Babam, söyleyeceklerinin ağırlığını tek bir ifadeyle hissettirmek istemiş gibi tehditkâr bir tavırla yüzüme baktı. "Gurur bölgelerinin dışındaki özgürlük senin gerçekten özgür olduğun anlamına gelmez." Tam karşı koyacaktım ki sözümü kesti. "Sana izin verirsem ve serbest bölgelerden birinde saldırıya uğrarsan ne olacak? Serserilerin senin isteklerine saygı duyacaklarını mı zannediyorsun? Seni yalnız mı bırakacaklar?" duraksadı ama cevap veremedim. Ne diyeceğimi düşünmekle meşguldüm.

"Sen bunu anlasan da anlamasan da burada seçeneklerin var. İsteklerini gerçekten önemsiyorum. Ama Mississippi'deki serseriler, senin haklarını ikinci defa düşünmezler. Senin neye değeceğini ve sana sahip olmanın diğerlerinin arasında onları hangi mevkiye getireceğini önemserler."

Anlamamış gibi kaşlarımı çattım, ama demek istediği şey gayet açıktı ve savımı çürütüyordu. Serbest bir bölgede tek başıma olursam canlı ve nefes alan bir statü sembolü olacaktım. En büyük, en hızlı ve en güçlü serseri için bir zafer. Her gün onun için dövüşmedikçe yaşamaya değer bir hayatım olmayacaktı. Hem de hiçbir serbest bölgede.

Peki ya Orta Güney bölgesinde? diye düşündüm, eskisinin kül-
lerinden yeni bir plan doğuyordu. Babamın ilgilenebileceğinden
fazla toprağı vardı. Çiftlikten altı mil ötede yaşayabilir ve bölge
sınırları içerisinde güvende olabilirdim.

"Peki." Söylediğı şeyi onaylayarak başımı salladım. "Haklı-
sın. Bölgeyi terk etmek tabii ki sahip olduğum en iyi fikir değil.
Ancak burası çok büyük bir bölge ve biraz özgürlük ve bağım-
sızlık için ille de buradan ayrılmam gerekmiyor. Oklahoma'ya
gideceğim ya da Kansas'a. Bu sayede hem hâlâ Gurur'un bir
üyesi olabilir hem de kendi başıma yaşayabilirim. Tıpkı Michael
gibi." Halının karşı tarafında duran en büyük erkek kardeşime
bana destek olur umuduyla baktım. Bunun bir hata olduğunu
anlamalıydım. Babama karşı benim tarafımı tutmaya gönülsüz
olduğu için gözleri benimkilerle buluşmayacaktı.

Babam yavaşça başını salladı ama sözlerimi düşündüğünü
görebiliyordum...

"Tatillerde çiftlikte olurum. Doğum günümde de. Babalar
Günü'nde de." Kulağa çok mu kötü geliyordu? "Beş yıldır okul-
dayım ve her şey yolundaydı. Şimdi de aynısı olabilir."

"O beş yılı çocuklar seni dönüşümlü olarak gözetleyerek ge-
çirdiler," dedi, çok açık bir şeyi anlamamışım gibi kaşlarım çatı-
rak.

"Evet, bu beş yıl kaynaklarını boşa kullandın." Babamın ren-
gi sinirden giderek kırmızıya dönüyordu ve söylediklerimi tek-
rarlamaya karar verdim. "Gayet iyiydim ve iyi *olacağım*. Çünkü
gidiyorum." İşte, kararımı vermiştim. En azından kendimce çok
da mantıksız değildi.

Ancak görünüşe bakılırsa babam aynı fikirde değildi. Şimdi
beni dikkatlice izliyor, ifadesi anlaşılmıyordu. Kızgınlık, öfke ya
da kararlılık yoktu. Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

"Beni iyi dinle.' dedi babam, sözleri bana attığı her bir ölçülü adım kadar yavaş ve imalıydı. "Çünkü söyleyeceklerim bir babadan kızına değil, bir liderden emri altındaki Gurur üyesine." Sesi alçak ve tehlikeliydi, neredeyse hırıltı gibi. Bu ses tonunu daha önce birkaç kediye karşı kullandığını duymuştum; hepsi de defalarca suç işlemiş ve Marc'a postalamadan önce son bir şans verdiği davetsiz misafirlerdi.

Tabii ki benim için planı bu değildi. Ben gizlice içeriye sızmiyordum, dışarıya çıkmaya çalışıyordum.

Oturduğum yere iki metreden daha az bir mesafeden beni izliyordu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ve işin kötü tarafı, onu yumuşatabileceğim hiçbir nokta yoktu çünkü bütün öfkesi benim için duyduğu endişeden kaynaklanıyordu. Benim güvenliğimi asla pazarlık konusu etmezdi. Tehlike sadece teori-de olsa dahi.

"Çiftlikten ayrılmam kesinlikle yasaklıyorum..."

Tam yorum yapmak için ağızımı açıyordum ki beni tek bir el hareketiyle susturdu.

"...ama eğer gitmeye karar verdiysen seni durduramayacağımı kabul ediyorum. Seçim senin." O kadar derin bir nefes aldı ki gömleğinin düğmeleri gerildi ve kalbim göğüs kafesimde dehşetle çırpınmaya başladı. "Ancak, eğer şimdi gitmeyi seçersen, seni geri getirmeleri için emrimdeki tüm erkek kedileri arkandan yollarım. Bir sonraki doğum gününde gün ışığını görebildiğin için şükredersin."

Gözlerimi kocaman açmış, nabzım deli gibi atarken ona baktım. Bir aydan daha kısa bir süre sonra yirmi üç yaşıma girecektim; beni neredeyse bir yıl boyunca kilit altında tutmakla tehdit ediyordu. Kızısam mı, korksam mı ya da memnun mu olsam bile-

medim çünkü sonunda beni ciddiye almaya başlıyordu. Babam beni daha önce hiç tehdit etmemişti. Liderim olarak bile.

"Ne söylediğimi anlıyor musun, Faythe?"

"Eğer kaçarsam beni getirmeleri için adamlarım yollayacak-sın ve onlar da saçlarımdan sürükleyip beni kafese tıkacaklar." Sanki her gün bir lider tarafından tehdit ediliyormuşum gibi ifa-deme bir rahatlık vermeye çalıştım. Ama kalbim atışlarını yavaş-latmak için neredeyse her atışında tekliyordu ve eminim babam bunu duyabiliyordu.

Nazik tebessümüyle gülümsedi ve sandalyesine dönüp oturmadan önce takımını düzeltti. "Kendi ifademi seninkine ter-cih ederim ama evet, demek istediğim şey aslında buydu. Hâlâ gitmeye niyetli misin?"

Niyetli miydim? Babam haklıydı, hiç de iyi etmiyordum, er-kek kardeşlerimi incitmeyi gerçekten istemezdim. Zaten eninde sonunda beni yakalarlardı. Babam beni takip etmek için elinde olan bütün kaynakları kullanırdı, bu yüzden onu zorladığımı tak-dirde beni kafeste tutmakla tehdit ettiği sürenin uzayabileceğin-dan şüpheleniyordum.

Babamın tehditlerini nasıl karşıladığımı anlamak için Michael'a baktım. Omuz silkti, görünüşe bakılırsa babamın cid-di olup olmadığından emin değildi. Ama hayatım boyunca baba-mın boş tehditler savurduğunu hiç görmemiştim. Bir kere bile.

Koltuğun kenarına doğru kayıp her an fırlayıp kaçacakmış gibi görünmektense kendinden emin ve tetikte durmaya çalış-tım. "Eğer evet dersem beni kilitleyeceğini düşünüyorum."

Başım salladı, ellerini dizlerinde kenetledi ama başparmak-larım birbirinin üzerinde döndürüyordu. Bunun bir anlamı var-dı. Kesinlikle blöf yaptığı anlamına gelmiyordu, o kadar şanslı

değildim. Belki de kaçarsam beni bulup bulamayacağı konusunda emin olamadığı anlamına geliyordu. En son kaçtığımda neredeyse çocuktum ve o zamandan beri pek çok gerçek yaşam deneyimi kazanmıştım ya da en azından üniversite kampüsünde edindiğim pek çok deneyim vardı.

Düşünceli bir halde derin bir nefes aldım. "Eğer hayır dersem ne olacak?"

"Eğer samimi olduğuna inanırsam, güvenilir olduğunu kanıtlaman için seni yirmi dört saat göz hapsinde tutacağım."

Eğer, diye düşündüm, sonunda bir yere varmıştık. İkimiz de varsayımlarla konuşuyorduk. Yüzümde bir gülümseme belirdi, hafif ve sevimli. "Pazarlığa var mısın?"

Tek kaşını kaldırdı, o sihirli kelimeyi söyleyeceğini biliyordum. Babam pazarlığı severdi. Kedilerin kovalamadan duyduğu haz gibi o da alıp verme sürecinden hoşlanırdı ve kendisinin sıkı pazarlık ettiğini düşünürdü. Haklıydı da. Ancak eğer doğru algıladıysam, pazarlık etmek istememi Gurur sürüsündeki yerimi kabul etmeye yanaşmak olarak görüyordu. Ama bu onun hatasıydı, benim değil.

"Aklında ne var?" Sandalyesine yaslandı, gözleri beklentiyle parlıyordu.

Düşünmek için biraz daha zaman kazanmak amacıyla kol saatimle oynadım biraz. Beni izliyordu ama bunun pek de önemi yoktu. Asıl önemli olan, onun en sevdiği oyunu oynuyor olmasıydı. "Eğer ayrılma konusunu başka bir tarihte tekrar açana kadar beni yirmi dört saatliğine gözetlemeyeceğine söz verersen, ben de Sara ve Abby bulunana kadar ayrılma fikrimi erteleyebilirim. Kulağa nasıl geliyor?"

Gülümsedi. "İyi deneme, ama biraz daha açık konuşmalısın."

Ümidim kırıldı, koltukta yönümü değiştirip onun duruşunu taklit ederek arkama yaslandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha somaki tarihi söyle."

"Ama onları ne zaman bulacağımızı bilmiyorum. Umarım en kısa zamanda buluruz ama ben medyum değilim, baba."

Michael kıkırdadı ve ona bakmak için bakışlarımı babamdan ayırdım.

"Medyum olman gerekmiyor," dedi babam. "Sadece biraz daha açık olman gerekiyor. Pazarlık yapmanın anahtarı detayları belirtmekte yatar."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. On ikinci yaş gününden beri bu dizeyi defalarca duymuştum, ama rolümü yerine getirerek sadece başımı salladım.

"Senin karar tarihini en son kız bulunduktan sonraki gün olarak belirleyelim. Sara ve Abby ayrı ayrı bulunurlar ya da o zamana kadar belki başka biri daha ortadan kaybolursa diye. Eğer kızları o orman kedisini yakalamadan bulursak, kediyi yakalayıp ondan kurtulana kadar kararını ertelemek zorunda kalabilirsin."

"Güzel." Bu öneriyle ilgili bir rahatsızlığım yoktu çünkü Marc'ın bu orman kedisinin kaçırma olaylarına karıştığına dair teorisine katılıyordum. "Yani -ne olur ne olmaz diye- kaçırılanlar ya da bu davetsiz misafirler yakalanıp etkisiz hale getirilene kadar beklemeyi kabul edersem yirmi dört saatlik bebek bakıcılığını unutacak mısın?"

Sandalyesinde doğruldu, düşünüyordu, bir anlığına kazandığımı zannettim. Soma konuşmaya başladı ve beni bu kadar çabuk bırakacağım düşünerek ne kadar aptallık ettiğimi fark ettim. "Kararım ertelemek için anlaşmaya varman seni kafesten uzak

tutmak için yeterince iyi bir fikirdi ama gözetim konusunda pazarlık kabul etmiyorum."

Ağzım açık kaldı, öfkeyle doldum. "O zaman hiçbir şeyi kabul etmiyorsun! Kararımı ertelemeseydim de beni kafese tıkacaktın."

"Haklısın." Sesi, sinirli kızıyla konuşuyor gibi değil de bir grup öğrenciye bir şeyler anlatıyor gibi bir havaya bürünmüştü. "Pazarlıkta diğer bir önemli nokta da senin ya da karşı tarafın ne zaman avantajlı olduğunu bilmektir ve avantaj şu anda benim elimde."

Omuz silktim. "O zaman beklemem için hiçbir neden yok."

"Peki ya şuna ne dersin?" Yüzündeki tatmini gizleyemiyordu. Beni köşeye sıkıştırmayı nasıl da seviyordu! "Yirmi dört saatlik gözetim ve belli aralıklarla banyo mahremiyeti."

"Kesinlikle hayır. Bu saçmalık," diye bağırıp koltuğun kenarlarına tutundum. Banyo mahremiyetinin pazarlık konusu olabileceğini fark etmemiştim bile, üstelik bunu kesinlikle koz olarak kullanmazdım. Buna onun da hakkı yoktu.

Michael ses tonuma itiraz edecekti çünkü ister babam gibi davransın ister liderim gibi, kimse Greg Sanders'la bu şekilde ağız dalaşında bulunamazdı. Ama babam sessiz kalması için Michael'ı tek kelime etmeden eliyle susturdu.

"Hayır, bu tam bir uzlaşma," dedi babam bana. "Eğer kararını ertelemeye gönüllü değilsen o zaman ben de sana mahremiyet hakkı vermiyorum. Eminim, Jace banyo penceresinden süzülmeğe çalışanları uzaklaştırmak yerine seni düş alırken izlemekten çok mutlu olacaktır."

İnleyerek, "Baba, nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" dedim.

"Ben senin baban değilim, ben senin liderimim." Gülümseyi-

şı kaybolmuştu ve gayet ciddiydi. Ve bu bekçi köpeği konusunda boyun eğmeyecekti. "İster inan ister inanma, Jace'in verilen göreve itinayla odaklanma yeteneği vardır, öyle olmasaydı onu işe almazdım." Omuz silktilti, ama bu ifade takım elbiseli ve kravatlı babamda garip durdu. "Ancak, eğer ilk pazarlık yapma girişimini unutmak istersen, her zaman kafese mahkûm olacaksın. Tabii, kafeste hiçbir mahremiyet olmayacak... Duş ya da tuvalet için uygun bir yer de olmayacak."

O kazanmıştı ve biliyordum ki birinci raundu ben kaybetmiştim. Ama savaşmak için yeteri kadar bekledikten sonra ikinci raunda hemen başlayacaktım.

Dudaklarımı sarkıtıp sırtımı koltuğa yasladım. "Peki. Sen kazandın. Ama eğer gece Marc'ı odama gönderirsen yemin ederim dışarı hadım edilmiş olarak çıkar."

Babam başını salladı. "Yeterince adil. Marc gündüz vardiya-sına gelir." Michael'a baktı, ağzının kenarları keyifle kıvrılmıştı. "Düzenlemeleri yap."

"Sorun değil," dedi Michael ve bununla birlikte sivil hakla-rımdan birini daha elimden almak için odadan ayrıldı. Hukuk eğitiminin onu bir anlığına tereddüde düşürdüğünü düşünebi-lirdiniz. İnsan Hakları Beyannamesi'ne ne olmuştu? Görünüşe bakılırsa Baylor Hukuk Okulu bunun gibi karmaşık kavramları ona öğretmemişti. Dünya nereye gidiyordu?

On Dört

Jace, Faythe bakıcılığının ilk vardiyasını yaptı çünkü babam Marc'tan liderleri karşılamasını ve işleri hızlandırmasını istemişti. Ethan da Di Carlo'larla beraber havaalanından döner döner Parker'la birlikte aynı görevi almıştı. Her yarım saatte bir kapının çalmasıyla başka bir lider ve beraberindeki küçük ekibi geliyordu. Üçüncü siyah takımlı kocaman bir adam da olanlar karşısında nasıl olduğumu sorunca Jace'le beraber annemin hazırladığı büfeden aldığımız bir tabak dolusu yiyeceklerle odama geri döndük.

"Eee, ne yapacaksın?" diye sordu Jace bir ağız dolusu salam ve peynirle. Yatağımın üzerine yüzüstü, önümde yiyecek tabağıyla yayıldım. Çalışma masamın sandalyesine oturup yiyeceklerle uzanabilmek için sandalyeyi yatağa kadar çekti. Parmığımdaki peynir kalıntısını yalayıp başka bir sandviç almak için uzandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gömleğinin üzerindeki kırıntıları silkti, gözlerim beyaz pamuk gömlekten açıkça belli olan göğüs kaslarının üzerinde gezinen ellerine takıldı. "Bu bakıcılık muhabbetinin detaylarına ne dersin? Marc'ın bacağı yü-

zünden mi, yoksa Ethan ormandaki adamla yaşadıklarım mı ispiyonladı?"

"Neden öğrenmek istiyorsun? Yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?"

"Yok, hem de hiç." Bana doğru havayı kokladı. "Biraz kötü kokuyorsun. Belki de banyo yapmalısın."

Kahkaha attım, yatağın üzerinde tabağın diğer tarafına doğru yuvarlandım. "İyi deneme ama banyo mahremiyeti imtiyazım var."

"Denemeye değerdı." Omuz silkip ağzına bir dilim kaşar peyniri attı. "Eee, Marc'ın bacağı yüzünden mi, yoksa avcı yüzünden mi?"

"İkisi de değil."

"O zaman sebep ne? Bu kadar kısa sürede başım nasıl bir kez daha belaya sokmuş olabilirsin ki?"

Güzel soruydu. Yeşil bir jelatinin üzerinde duran ballı şekerlerden bir tanesini kürdanla ağzıma attım, Jace cevabı beklerken şüphesini artırmak için de ağzımda uzun süre çiğnedim. Şekeri yutarken, paylaştığımız kolaya uzandım. Kola kutusunu komodinimin üzerinden alıp bana uzatırken sabırsızlıkla homurdandı. Ben kolayı içerken o da kendine başka bir sandviç seçti ve en sonunda ona cevap vermek için sandviçinden bir ısırık almasını bekledim. "Babama Gurur sürüsünden ayrılacağımı söyledim."

Gözleri kocaman açıldı ve boğulurmuş gibi bir ses çıkarttı, neredeyse ağzındaki lokma boğazında kalıyordu. Sırtına vurduğumda kızgın gözlerle bana doğru döndü. "Bu hiç komik değil, Faythe."

Omuz silktim. "Bölgemizin içinde kalacağımı söyledim ve merak etme, ona bizim küçük oyunumuzdan..." Cümlemi daha

bitirmemiştim ki sandalyeden fırlayıp üzerime atladı, elimdeki sandviçi yorganın üzerine koyabilecek kadar zamanı zor buldum.

Sırtüstü yatağa serildim, başım yatak başına dayanmış, Jace'in sağ eli ağzımı kapamış ve dizleri de karnıma yaslanmıştı.

Kahretsin. Yine yere yapıştırıldım. Tepki verme süreme çalışmam gerekiyordu.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye fısıldadı, kahve-rengi saçları alnına dökülüyordu.

Elini itip her zamanki oyunumuzu oynadığımızı düşünerek sırtıttım. Ethan dâhil, on yaşımdan beri birbirimizi kovalar ve gıdıklardık, ben de kendimi erkeklerle birlikte etrafta koşturacak kadar güçlü hissederdim. Ne kadar sert oynasam da bana bir şey yapmayacağım bildiğim kişilerin yanında olmayı aslında özlemiştim.

"Babam seni öldürmezdi," dedim ona gülümseyerek.

"Lanet olsun, Marc öldürmediği için şanslıyım. Eğer arabamı alırsan Marc babana iddiamızdan bahseder ve Greg derimi diri diri yüzüp gelecekteki adamlarına kızına sarkmamaları gerektiğini öğretmek için ofisine asar." Bir kahkaha attım ama o bana küçük bir tebessümle bile karşılık vermedi. "Bana gitmeyeceğine dair söz ver," dedi.

"Babama, Sara ve Abby bulunana kadar gitmeyeceğime dair söz verdim zaten. Bulunduklarında bu konuyu tekrar görüşeceğiz."

Jace rahatlayıp dizlerini karnım yerine baldırlarıma dayayarak doğruldu. "Aklım başına toplamam için seni nasıl ikna etti?"

"Ya bunu kabul edecektim ya da sürekli kafeste kalacaktım." Tek bileğimin üzerinde doğrulup diğer elimle onu biraz ittim. Jace yatağın kenarlarına tutunup oturur pozisyona geçti.

"Ah," Dudak büktü. "Bir gece kafeste kalmaktansa benimle birkaç saat geçirmek tabii ki de daha iyidir."

"Zor karar' diyerek sırtttım. "Ama babam tek bir geceden söz etmiyordu. Cidden. Uzun bir süreden bahsediyoruz. En azından, aylardan." Kalkınca Jace'in üzerime atladığı sırada yiyecekleri devirdiğini fark ettim.

Etrafa dağılan birkaç üzümü alıp tabağı düzeltti, sonra da sandviçleri toplamaya başladı. Meyveleri tabağa bırakırken eli benimkine değdi ve koluma doğru bir ürperti yayılıp nefesimi hızlandırdı.

Jace gözlerinde bir parıltı ve elindeki peynir dilimiyle durakladı. "Baban abartıyordur. Zaten öyle de yapmak zorunda, yoksa kimseyi birkaç haftadan daha uzun süre kilitlediği olmamıştır."

Tabii ki sözünü ettiği kişi bendim, son kaçtığım da kilitlenmiştim. İki hafta boyunca rutubetli, karanlık bir bodrumda öfkemi yatıştırmaması için bırakılan dergiler ve tuvalet olarak kullandığım eski bir tenekeden başka bir şey olmayan bir yerde kapalı kalmıştım.

"Hayır, bu sefer çok ciddiydi." Yorganımın üzerindeki kırıntıları yere silktim. "Yani, benimle burada tıklı kaldın."

"Peki, eğer durum buysa..." Yastıkların üzerine sırtüstü uzanarak ellerini başının altında kenetleyip bana davetkârca baktı. "O zaman önümüzdeki birkaç saati değerlendiririz biz de. Ne de olsa ya ben ya kafes."

Ateşli bakışlarının bana verdiği ürpertiye belli etmemek için kahkaha attım. "Babamın bunu hesaba kattığını sanmıyorum," dedim.

"Olabilir. Tam olarak ne dedi sana?"

Düşünüyör gibi yaparak başımı kaşıdım. "Eee, ben duş

alırken senin beni izlemene izin vereceği gibi bir şey..." Jace'in gözleri şaşkınlıkla komik bir şekilde kocaman açıldı ve bu sefer gerçekten kahkaha attım. "Bunu tehdit olarak öne sürdü."

"Yani eğer uslu durmazsan cezan benim, öyle mi? Ne müthiş bir ceza sistemi bu böyle!"

"Beğenmene sevindim." Onun yanma uzanıp ellerimi karnımda birleştirdim.

Jace tek bileği üzerinde doğrulup, annemin kobalt şarap bardaklarından daha parlak gözleriyle bana baktı. Eğer bir kız kendini bırakırsa bu gözlerin içinde kaybolabilirdi.

Bakışlarımı ondan ayırmak için elimden gelen her türlü çabayı sarf ediyordum. Birden, babamın tehdidinin aslında o kadar da kötü olmadığını fark ettim. Komik de değildi üstelik. Nasıl oluyordu da bunca zamandır onu bir erkek kardeş gibi düşünürken şimdi bu kadar heyecan verici ve yasak bir meyve gibi kışkırtıcı buluyordum?

Jace önceden belirlenmiş sınırları yavaş yavaş geçmeye başlıyordu ve eğer babam bizi bu durumda yakalarsa ikimizi de affetmezdi. Marc'ın neler yapabileceğinden bahsetmiyorum bile. Ama sonuçları bilmeme rağmen gözlerine tekrar bakmak istedim. Eğer bir önceki gece Marc bize müdahale etmeseydi neler olabileceğini bilmek istedim. Eğlenmek için kimseden izin almadan biraz heyecan yaşama olasılığım tatmak istedim.

Jace ne düşündüğümü biliyormuş gibi beni izliyor, parmakları amaçsızca aramızdaki yorganın üzerinde geziniyordu. "Biliyorsun, eğer Marc bizi durdurmasaydı iddiayı ben kazanırdım," dedi.

"İddia hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum." Ne yaptığımı düşünmeden koluna uzandım, gözlerim gömleğinin altından görünen biçimli kaslarına odaklandı. Parmaklarım te-

nine dokunurken nabızı hızlanmıştı ve işte o an ne yaptığımı anladım. Kendime şaşırıp gömleğinin kıvrılan kısmım düzelterek aslında kıyafetiyle ilgileniyormuşum gibi yapmaya çalıştım.

Görünüşe bakılırsa açması bir şekilde oynadığım oyunu anlamıştı, sırtıyordu. "Anahtarlarımı yürütmenden bahsetmek istemedim ama iddiayı kazanmam şu an dünyada en çok konuşmayı istediğim konu."

"Sen kazanmadın," diye hatırlattım, ellerimi birbirine kenetleyip, başımı belaya sokmalarını engellemeye çalıştım. Ellerimi saçlarının yumuşaklığında gezdirmek, göğsünün görüldüğü kadar sert olup olmadığını keşfetmek istiyordum. Ama bu içeriye adım atamayacağım bir kapıyı açmak olurdu. Yine de eğer beni istiyorsa, çok fazla mücadele edemeyebilirdim.

Jace'le bir şeylere başlamak Marc'ın yüzüne tükürmek gibi bir şey olurdu. Tabii bunu yapmak babamın öfkesini ikimize birden püskürtmesine sebep olacak bir emri ihlal etmek demekti. Ama Jace'le yalnız kalmak sonuçları önemsizmiş gibi, beni hem cüretkâr hem de korkusuz kılıyordu. Dokunuşu beni sersemletti, kalp atışlarım tıpkı daha önce Marc'la olduğum zamanlardaki gibi hızlandı ve bu ne yazık ki karşı konulması çok zor bir durumdu. Hâlâ bu fikrin iyi olup olmadığını hesaplamaya çalışırken, *babamın bilmediği bir şey bana zarar vermez*, diye düşündüm.

"Eğer beni durdurmasaydı kazanırdım," dedi Jace, sesi kararlıydı.

"Yani, öyle olabilirdi..."

Gözleri ışıldadı. "Kesinlikle."

"Şaka yapıyordum, Jace," dedim, gözlerinin maviliği karşısında büyülenmiştim. Her zaman bu kadar mavi miydiler? Kesinlikle hayır.

"Ben yapmıyordum." Bana baktı, gözleri, gözlerimin arasında hızla gidip geliyordu. Başka tarafa bakmam gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Önceleri Jace her zaman güvenliydi, küçük flörtler için zararsız ve ego tatmin ediciydi ama daha fazlası değil. Ama dün gece bir şeyler değişmişti. O değişmişti. Oysa ben değişenin kendim olduğuna inanmıştım...

Jace bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti, eli gereğinden fazla tenimde kaldı. Yüzünü bana doğru indirdi. Dudakları yavaşça benimkilere dokunurken ağzımı kendine yaklaştırmak için eliyle başımı yukarı kaldırdı. Bütün vücuduma ekvator dan kutuplara uzanan çizgiler kadar uzun bir titreme yayıldı. Kokusunu içime çekerek gözlerimi kapadım, kokusu tamdıktı ama farklı olan, şimdi tamamen heyecan verici olmasıydı.

Beni tekrar öptü, nazıkçe, tereddüt ederek, sanki onu itme mi bekliyormuş gibi. Aslında öyle yapmalıydım ama yapmadım. Mantıklı davranmak yerine bu şehvete kendimi kaptırmak istediğim için yapmadım. Yıllardır böyle bir kıvılcım hissetmemiştim. Marc'tan beri. Ve bu kıvılcımı istiyordum.

Jace karşı çıkmamamı kabullenme olarak gördü ve beni daha ateşli, daha derin öptü, diliyle dudaklarımı ayırırken eliyle yastığın üzerindeki saçlarımı düzeltiyordu. Gözlerim hâlâ kapalıyken elimi tişörtünün altında kıvrılan beline koydum. Parmaklarım la tişörtünü çe kiştirip onu kendime daha da fazla yaklaştırıyordum. Ağzımın içinde inledi.

Elleri saçlarımdan kollarıma doğru uzanırken kalp atışlarım hızlandı. Belime dokunmadan önce bileğimde bir anlığına durdu. Dokunuşları tenimde dans ederken karnım gıdıklanıyordu, göbeğimin altına pantolonumun beline doğru ilerleyip düğmeye kadar geldi.

Düğmeye dokununca duraksadı, dudaklarını dudaklarından çekti. Ağzımı bırakmıştı ama dudaklarım hâlâ onu bekliyordu. Kıpırdayıp anın büyüsünü bozarım diye nefesimi tuttum. Sonra beni tekrar öptü, dili ağzımın içinde gezinirken düğmeyi yavaşça takılı olduğu kumaştan çıkardı.

Düğmeyle birlikte birden gözlerim de açıldı. Çok ileriye gitmişti. Çok hızlı. Bu dokunuş şaka değildi; içten ve biraz fazla cesurcaydı.

Tek elim onun göğsündeydi, tam onu üzerimden itecektim ki odamın kapısı ardına kadar gürültüyle açıldı.

İçeri kimin girdiğini daha fark edemedi, doğrulmamıza zaman vermeyen Marc üzerimize atladı. Jace'i üzerimden alıp onu odanın diğer ucundaki duvara fırlattı. Sabah benim yarattığım göçük Jace'in sırtının yaptığıнын yanında bir hiçti.

Dizlerimin üzerinde doğrulup şaşkınlıkla ikisine baktım. "Marc, ne?.."

Düştüğü yerde kıvranan Jace'e odaklanıp beni görmezden geldi. Ethan kapıda belirip Jace'e doğru yönelmişti ki Marc kapıyı suratına kapattı. Kapının kolu döndü ama Marc kapı kolunu Ethan'dan kurtardı, kazara onu odaya doğru çekmişti.

"Çık dışarı," diye gürledi Marc, her bir kası gerilmişti ve sınırdan titriyordu.

Ethan, Jace'e bakıp, "Yaralandı," dedi.

"Dışarı." Marc, Ethan'ı dışarı itip kapıyı kapattı. Ethan tekrar içeri girmeyi denemedi ama gölgesi kapının altından görünüyordu. En iyi arkadaşını tamamen bırakıp gitmeyecekti.

"Marc..." diye tekrar denedim ve bu sefer bana döndü.

"Kapa çeneni, Fayette."

Bağırmasına rağmen irkildim çünkü suratındaki bakış

öfkeliydi. Saf kıskançlığın gazabı. Yatağın kenarına doğru kaydım, ama beni durdurmak için elini kaldırdı. "Orada kal."

Olduğum yerde kaldım çünkü onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim, onun babam için sınırları aşan serserilere ve yabani kedilere neler yaptığına dair çok şey duymuştum. Onun açısından bakıldığında Jace sınırları aşmıştı. Jace, Marc'ın hâlâ kendinin olduğunu iddia ettiği bölgeye girmişti ve sahip olduğu saldırganlık duyguları içgüdülerini tetikliyordu ve ben her şeyi daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Marc yere, dizlerinin üzerine eğilip Jace'in yumuşak kahverengi saçlarını yakaladı. O güzel mavi gözler yarı baygın bir halde kendisine bakana kadar geriye çekti. "Seni onunla bir kez daha yalnız yakalarsam neler olacağını söylemedim mi?"

"Marc, onu babam gönderdi." Ellerimi ceplerime sokmuştum. Böylece ne kadar titrediğimi fark etmesini engellemek istiyordum.

"Seni gözetlemesi için gönderdi, sana sarkması için değil." Gözlerini Jace'in bilinçsizce bakan suratından ayırıyordu.

"O kesinlikle bana..." Ayağa kalktım, Marc'ın başı yavaşça benim olduğum yöne doğru döndü, gözleri kopkoyu ve tehlikeli bakıyordu. Bu cümleyi güzel bitirmenin imkânı yoktu, bu yüzden derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. "Ben yetişkin bir kıyım, Marc. Kendime bakabilirim."

"Onun sana... dokunmasını istiyordun yani?"

İstemiş miydim? Aslında hata ettiğimin farkındaydım ve bu benim seçimimdi, öyle değil mi? "Ben... benim ne istediğim seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim, akıl karışıklığının yerini öfke almaya başlamıştı. "Bilmen gereken şu ki bu işi kendim halledebilirim. Buraya öfkeyle girip insanları duvarlara fırlatman

için sana ihtiyacım yok. Seni *burada* istemiyorum, Marc." Sinirle ellerimi kalçalarımaya koydum ve bu hareketim gözlerini belime yöneltti, ve o anda düğmelerimin hâlâ açık olduğunu fark ettim.

Yüzüm kızardı ve parmaklarımı o aptal deliklerden geçirip düğmelerimi kapatmaya çalıştım. Sonunda kapatabilmiştim ama artık çok geçti. Marc bununla ilgili kendi yorumunu çoktan yapmıştı ve benim bir şeyler söylemem faydasız olacaktı.

Gözlerimiz buluşunca Marc'ın gözlerindeki öfkeyi acı gölgeledi ve birden bunu durdurdu. Sanki sıcak su akan bir musluğu kapatır gibi acısını durdurmuştu. Söylediklerimi kabullenmeyecek bakışlarını tekrar Jace'e yöneltti.

"Kendinde misin? Ne söylediğimi anlayabiliyor musun?" diye sordu. Jace acıyla kıvrınarak yavaşça başını salladı. "Seni *onun* değil, *benim* ne söylediğim ilgilendiriyor. Sen ona karşı ne hissedersen hisset, hissettiğin şey karşılıklı değil. Seni sadece babas'nı çıldırtmak ve beni kıskandırmak için kullanıyor. Ve emin ol çok iyi iş çıkarıyor."

Kan beynime sıçradı ve öfkem dışarı çıkmak için kendime olan hâkimiyetimi zorladı. Ama biliyordum ki sakinleşmeden Marc'a bir şeyler anlatmaya çalışmak her ne olursa olsun tehlikeli olabilirdi.

Marc, Jace'in saçlarını bırakıp çenesinden tuttu, sanki yaramaz bir çocuğu azarlar gibiydi. "Sana kapıyı açık bırakmanı söylemişim. Ona dokunmammanı söylemişim. Ve gayet ciddiydim. Eğer ona bir kez daha dokunacak olursan kalbini kırmasından daha fazlasını hak edeceksin. Onu zahmetten kurtarıp seni kendi ellerimle cezalandıracağım."

Ağzım kurudu, öfke dolu sözleri içimde tutmaktan çenem ağrıdı. Yeterince dolmuştum. Kontrol edilemez öfkesine lanet olsun! Onun Jace'in hayatını tehdit etmesine izin veremezdim.

Özellikle tam da bunu ima etmişken. Tıpkı babam gibi Marc da asla boş tehditler savurmazdı. Bunu ustasından öğrenmişti ya da şu durumda, liderinden.

En yakınımıdaki karyola direğine tutunup yere inerken dengemi sağlamaya çalıştım. Sağ ayağım Marc'ın daha önce burada bıraktığı gömleğine bastı. Sinirlenip denge için direğe tutunarak gömleği tekmeledim. Şok ve aşırı öfkeden başka hiçbir şeyden böylesine etkilenmezdim ve dengemi bozmak için de bu kadarı yeterliydi. Ne yazık ki en ikna edici ve cesaret kırıcı konuşmalar bile yüzüstü düştüğüm takdirde unutulur giderdi.

Kapı açıldığında bağırarak için derin bir nefes almıştım bile. Marc, Ethan'ı bu sefer daha sert bir şekilde kovmak için arkasına döndü ama Ethan yerine babamla yüz yüze geldi.

Ağzımı kapattım, bütün o öfkeli cümlelerimi babamın suratındaki kızgınlığı gördüğüm anda unutmuştum. *Tanrı'ya şükür pantolonumun düğmelerini ilikleyebildim*, diye düşündüm.

"Sorun ne, Marc?" diye sordu babam, sesi görünüşte samimiydi ama aslında Antarktika kadar soğuktu. "Misafirlerimiz olduğunu sana hatırlatırım." Kapı zili o anda çalarak sanki babamın demek istediğini bir kere daha vurguladı.

"Hiçbir sorun yok. Jace'le bir konuda fikir birliğine vardık. Öyle değil mi, Jace?"

Jace başım salladı ve Marc onu ayağa kaldırıp omuzlarına dökülen sıva parçalarını silkti.

Babamın gözleri duvarımdaki Jace iriliğindeki yeni göçüğe takıldı, sonra da benim bulunduğum tarafa baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Jace'e baktım, bana başım salladı ben de babama başımı salladım. "Güzel, Ethan, Jace'i misafir odasına götür."

Ethan babamın arkasından çıkıp en iyi arkadaşının hole doğru ilerlemesine yardım etti. Jace dışarı çıkarken bana bakmadı, ama Ethan her şey benim suçummuş gibi bana sinirli bir bakış fırlattı.

Tabii ya, her şey her zaman Faythe'in suçuydu zaten.

Babam eli hâlâ kapı kolunda bana sertçe baktı. "Parker tekrar havaalanına gitti ve mademki Ethan da Jace'e bakacak seni gözetlemek için Marc'tan başka adam kalmıyor."

Harika, babam da beni suçluyordu ve görünüşe bakılırsa rahatsızlık vererek beni cezalandırmak istiyordu.

"Hayır," dedim, tırnaklarımı karyola direğinin tepesindeki kubbe biçimindeki topuza geçirerek. "Günün geri kalamını kafeste geçirmeyi tercih ederim."

"Bunu ayarlayabilirim," dedi babam, ifadesi anlaşılmıyordu. "Aslına bakarsan, bunu yapmak on adamımdan birini seninle uğraştırmaktan daha kolay olur." Blöf yapmıyordu.*

Harika. Marc'la oturacaktım.

On Beş

Kapı babamın arkasından kapanır kapanmaz, Marc'ın gömleğini yerden aldım, top gibi yuvarlayıp Marc'a fırlattım. Yakaladı, muhtemelen bilinçli olarak değil, içgüdüsel olarak. Görünüşe bakılırsa yumruk atmamı bekleyerek beni dikkatlice süzerken temiz kıyafetler alıp bir hışımla banyoya girdim ve kapıyı suratına kapattım. Babam bana banyo mahremiyetini vermişti ve ben de bunu sonuna kadar kullanacaktım. Derin küveti sıcak suyla doldurup soğuyana kadar içinde kaldım. Sonra suyun bir kısmını akıtıp yıkanmak için biraz daha sıcak su ekledim.

Başlangıçta Marc benimle konuşmaya çalıştı. Yatak odamda bir ileri bir geri yürüyor, sık sık dinlemek ya da beni banyodan dışarı çıkaracak yeni bir yol bulmak için düşünerek kapının önünde duruyor ama içeri girmiyordu, beni küvetten çıkartıp sürükleyecek cesareti yoktu.

"Özür dilerim, Faythe," dedi, kapıya tahmin ettiğimden daha da yakındı.

Kendimi banyoya kilitlemeden önce kulaklıklarımı almış olmayı dileyerek onu önemsememeye çalıştım.

"Bunu yapmayı planlamamıştım, sadece seninle konuşmak istemiştim."

Asıl yumruğu sen yemeliydin, diye düşünürken kelimeler ağızımdan dökülmesin diye dişlerimi sıktım. Aslında benden en kötü cevabı almayı hak ediyordu.

"Kendime engel olamadım. Onu senin üzerinde öyle görünce, yani sana dokunurken, tek yapabildiğim şey kafasını koparmamak oldu."

Ne yazık ki söylediklerini abartmadığını biliyordum. Sahiplenme içgüdüğü gerçekten çok kuvvetliydi ama artık bunu mazet olarak kabul etmek istemiyordum. Evet, biz kediydik ve bu yüzden, kürk ve pençeye sahip olmamız yanında, böyle tuhaf davranışlarımız da vardı. Ama biz aynı zamanda insandık da ve Marc bunu unutmuş gibiydi. İyi ki babam onu ben okuldayken gözetlesin diye göndermemişti. Andrewyla beni bir gece bile izlemek Marc'ın kaldırabileceği bir şey değildi.

"Jace'i ben de seviyorum," diye ısrar etti, hâlâ gezinip duruyordu. "Onu sevdiğimi sen de biliyorsun. Ama bazen nerede durması gerektiğini gerçekten bilmiyor."

Sen de bilmiyorsun, diye düşündüm.

"Benim de bilmediğimi düşündüğünden eminim, ama ben nerede durmam gerektiğini biliyorum."

Suya yumruk attım, etrafa yaban mersini kokulu köpükler yayıldı. *Böyle yapmasından nefret ediyorum.*

"Nerede durmam gerektiğini gerçekten biliyorum, Faythe. Kalbim bana başarıma şansım olmadığım söylediğinde dururum ama kalbim bana bunu söylemiyor. Henüz değil. Senin hakkında değil."

Yüzümü suya soktum, saçlarımı durulamak için değil. Marc'ın dokunaklı sözlerini duymamak için. Nefes almak zorunda kalınca dışarı çıktım, yoksa boğulacaktım.

"... beni istediğin kadar göz ardı edebilirsin. Günün ya da ayın geri kalanında. Eğer istiyorsan bir beş yıl daha, ama en sonunda haklı olduğumu anladığın zaman ben hâlâ seni burada bekliyor olacağım."

Konuşmayı kesti ama gitmemişti. Banyo kapısının önünde beklediğini duyabiliyordum, tıpkı yapacağını söylediği gibi. *Kahretsin, ne kadar da inatçı bir adamsın*, diye düşündüm, inatçılığına şımarmalı mı yoksa kızmalı mıydım bilemedim.

En sonunda banyoda saklanmaktan sıkılıp küvetten çıktım, ayaklarımı lavanta desenli banyo paspasına basıp yumuşak, karışık ipliklerinin arasında gezdirdim. Kapının arkasından bornozumu aldım ve üzerime giydim. Mısır pamuğu. Hımm... En azından annem bir şeyi doğru yapmıştı.

Yatak odamda olduğunu hatırlatmak için Marc'ın boğazını temizlediğini duydum. Sanki orada olduğunu unutacaktım gibi. Ama itiraf ediyorum, unutmuş olmayı dilerdim.

Küvetin suyu aksın diye ayağımla küçük krom tıpayı açtım. Köpüklü su dönerek görünürden kayboldu. Sadece yapay yaban mersini kokusunu ve Calgon'un beni de alıp götürmesini yürekten dilemem kaldı geriye. *Yanlış reklam. Çok zekice.*

Marc'ın nefes alışını duyabiliyordum ve gariptir ki bu, onun konuşmasını dinlemekten daha da kötüydü. Sese ihtiyacım vardı. Kulaklarımın kalp ritmini duymasını engelleyecek kadar yüksek sesli bir şeye; böylece -en azından kısa bir süreliğine- onun orada olduğunu unutabilirdim.

Bornozumun kemerini belime bağlarken banyoda ses çıkarak bir şeyler aradım. Klozet? Hayır. Art arda üç kere sifonu çektikten sonra kendimi gülünç hissedebildim. Duş? Hayır. Eğer suyun içerisinde biraz daha kalırsam dışarı çıktığımda tıpkı bir buldok gibi buruş buruş görünebilirdim. Gözlerim, ıvır zıvır-

larm bulunduğu çekmecedan sarkan bir kablo ucuna takıldı. Saç kurutma makinem. Harika.

Tek bir ıslak tel kalmayana kadar saçlarımı tarayarak kuruttum. Yaklaşık yirmi dakika sonra makineyi kapattığımda Marc'ın hâlâ konuştuğunu ya da en azından nefes aldığıı duyuyor olacağımı bekliyordum ama hiçbir şey duymadım.

Çıplak ayaklarımla yavaşça kapıya yürüyüp kulağııı dayadım. Hiçbir şey duymadım. Marc'tan hiç ses gelmiyordu. Evin ön tarafına yakın bir yerde bir kadın ağlıyordu. Tahminimce ya Bayan Di Carlo ya da halam Melissa'ydı. Evin her tarafından çıldırımı gibi fısıldayan erkek sesleri geliyordu. Marc'ın sesi onların arasında olmadığı için huzurluydum.

Nereye gitmişti? Babamın emirlerine karşı gelerek kesinlikle beni yalnız bırakıp gitmezdi.

Merakla bornozumu çıkarıp hızla giyindim. Sonra birden durmak zorunda kaldım çünkü gömleğimi ters giymiştim. Kapıyı açıp yatak odama göz attım. Marc gitmişti. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Ama ne?

Bütün vücudumu dehşet kapladı ve ayaklarım sanki yere çakıldı. Ayaklarımı neredeyse zorlukla kaldırıyordum, zaten aslında kaldırmak istemiyordum da. Neyin yanlış gittiğini ya da neyin ortadan kaybolduğunu öğrenmek istemiyordum.

Eğer kızları kaçıran kişi, yöntemini değıştirip liderlerin eşlerinden birini kaçırmadıysa kaçırabileceğı sadece beş diğı vardı. Eğer öyleyse gerçekten başımız beladaydı.

Karısıyla kendi arasında duran herhangi birini ya da bir şeyi paramparça etmeyecek hiçbir lider yoktu. Liderlerin karılarına olan bağılılığı yanında Marc'ın bana olan bağılılığı önemsiz kalırdı. İşte bu yüzden babam, Jace'e yaptığı şey yüzünden Marc'ı ce-

zalandırmamıştı, onun ne hissettiğini anlayabiliyordu. Babamın annem için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey.

İsteksizce ve yavaşça yatak ucuna doğru yürüdüm, kapı koluna uzanmıştım ki kol kendiliğinden döndü. Kapı aralandı. Marc'ı görmeyi bekleyerek bir adım geriye gittim. Gelen Michael'dı, benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar o da beni gördüğüne şaşırmıştı.

"Marc kendini banyoya kilitlediğini söyledi."

Yüzündeki ifadeyi anlamak için hiçbir şansım olmasa da suratına baktım. "İşte şimdi çıktım."

"Bunu görebiliyorum. İçeri girebilir miyim?"

"Neden? Ters giden bir şeyler mi var?"

Daha izin vermeden, "Otur yerine," dedi. Ona yol açmak için kenara çekildim, ama o olduğu yerde dikildi. Kapıyı kapatınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Bir adım daha geriye gidip bir şeylerle uğraşmış olmak için ellerimi ovalamaya başladım. "Seni babam mı yolladı?"

Bakışları yumuşadı. "Beni onun yolladığını biliyorsun."

Başımı salladım. Marc babamın izni ve gerçekten iyi bir nedeni olmadan çekip gitmezdi. Ters giden bir şey vardı. Ve oturma odasından gelen fısıltılar ile mutfaktaki ağlama sesi bununla ilgiliydi. "Ne oldu?" diye sordum.

"Oturacak mısın?"

"Hayır. Sadece ne olduğunu söyle." Cevap dilenmekten bıkmıştım artık. Neden herkes, bu sefer olanlara dayanamayacak kadar narin bir çiçekmişim gibi davranıp bana laf kalabalığı yapıyordu?

Michael kapıya yaslanıp gözlüklerini çıkardı. İşe yaramayan gözlüklerinin camlarına bakarken nefesin; yavaşça dışarıya ver-di. "Biraz önce Vic aradı. Sara'yı bulmuşlar."

Onu bulmuşlar mı? Bu iyi haberdi, peki o zaman neden o kahrolası gözlüklerini takıp bana bakmıyordu ki?

Vücudumu bir titreme aldı, ellerim buz kesmişti. Odanın di-ğer ucundaki şifonyerime yaklaşıp elime bir losyon aldım. Avu-cuma bir parça losyon sıkarken ellerim titriyordu, bileğimle ka-pağı kapatıp yavaşça yerine koymaya çalışırken düşürdüm. "Ne-rede?" Losyonu kollarıma ve bileklerime sürmeye odaklandım.

Michael gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi. "Evde. Piç kuruları onu kendi evinin bahçesindeki bir ağaca oyuncak bir bebek gibi yaslamışlar."

Söylediklerinin mantığını anlamak için gözlerim birden yü-züne kilitlendi. *Onu yaslamışlar mı?* Sara'yı ağaca yaslamalarının birkaç sebebi bulunabilirdi ama onu eve getirmelerinin tek nede-ni olabilirdi ve bu, "lütfen" diye rica ettiği için değildi.

Michael'ın dudakları hâlâ kımıldıyordu ama onu duyamı-yordum. Kollarıma bakarak dengesiz hareketlerle hızlıca losyo-nu sürüyordum.

"Beni dinliyor musun, Faythe?" diye sordu, gözleri endi-şeyle kısılmıştı. Kapıdan bana doğru birkaç adım attı ama sonra tereddüt etti.

"Hayır, dinlemiyorum." Biraz daha losyon almak için şifonyere uzandım ve annemin üç yıl önce yılbaşı hediyesi olarak verdiği, kapağını bile açmadığım bir parfüm şişesini devirdim. Neyse ki şişe kırılmadı çünkü kokusunu bilmeme rağmen mig-renim tutabilirdi. Annemin bana aldığı neredeyse her şey bende migren etkisi yapıyordu. Ya da tansiyondan oluşan baş ağrısı gibi başımı ağrıttırdı.

"İyi misin?"

Michael'ın hâlâ burada olduğunu fark edince şaşkınlık içindi" ona baktım. "Hayır, sen?"

Kafasını salladı. "Tahmin ediyorum şu anda hiç kimse iyi değil."

Gözlerimi kapatınca yaşlar aktı, elimdeki losyonu bir kere daha avucuma sıktım ama hiçbir şey akmadı. Sallayıp tekrar sıktım ama sonuç aynıydı. Sinirlenerek tüpü yukarı doğru çevirip kapağa baktım. *Kahretsin, açmayı unutmuşum.* "Annesiyle babası biliyor mu?"

"Babam onlara kendisi söyledi." Michael, ayaklarıyla halıyı kurcaladı, başım eğip ayaklarına baktı. "Annem, annesiyle ilgileniyor. Onu yatıştırmaya çalışıyorlardı."

"Peki ya Kyle?" Losyonu tekrar şifonyere bıraktım, kapağı hala kapalıydı. Yeterince nemlenmiştim.

"Henüz öğrenmedi. Uçağı yarım saate kadar iniyor ve babam buraya gelene kadar öğrenmesini istemiyor."

Bu muhtemelen en doğrusuydu. Acısını dile getirmek için yalnız olmaya ihtiyacı olacaktı ve havaalanı bunun için pek de uygun bir yer değildi.

"Nasıl?.." Gözlerimi kapattım ve tekrar konuşmayı dedim. "Ona ne yapmışlar?"

"Hayır, Faythe," dedi Michael ve gözlerimi açtığımda kaşlarını çatmış bana baktığını gördüm. "Detayları duyman gerekmiyor. Bunun bir faydası olmaz."

"O benim arkadaşımdı. Öğrenmem gerekiyor."

Başını hafifçe, beni anlıyormuş salladı ama konuşmadı.

"Lütfen, Michael." Bu, işe yaradı ya da belki de onun ölü-

müyle ilgili gerçekleri yüksek sesle öğrenmeden rahat etmeyeceğimi sonunda anlamıştı.

"Ben de çok fazla detay bilmiyorum," dedi, ellerini koyu renkli pantolonunun ceplerine soktu.

"Sadece bildiklerini söyle."

Başını salladı, desteğe ihtiyaç duyuyormuş gibi, duvara yaslanmak için geriye adım attı. "Öldüresiye dövmüşler. Başına sert bir şeyle vurmuşlar. Kafatasının arka tarafı içine göçmüş."

Elimi yumruk yaparak boş havayı kavradım, gözlerimdeki yaşlar görüşümü bozarken Michael'ı bulanık bir şekilde görüyordum. "Piç kuruları dedin. Çoğul kullandın. Birden fazla kişi olduğunu nereden biliyorlar?"

Michael gözlerini kaçırıp elini kapı koluna doğru uzattı, sanki cevap vermek yerine kaçıp gitmeyi istiyor gibiydi.

"Lütfen, Michael. Bilmeye ihtiyacım var."

Ağzının kenarında sert bir ifade belirdi. "Vic, Sara'run üzerinde kokularını aldığım söyledi. Üç kişilermiş. Kokuları her yerindeymiş, Faythe. Bir tanesi bir serserinininkiymiş ama tanıdığı tek koku Sean'a aitmiş."

Sean. Bir kere de olsa ben haklı çıkmıştım. En azından kısmen, ama haklı olmam kendimi iyi hissettirmiyordu. Berbat hissediyordum.

"Giysileri," diye fısıldadım, üzerimdeki yeşil boyundan bağlamalı atletin kenarım çekiştiriyordum. "Vic, kokularını Sara'nın giysilerinden anlamış, değil mi?"

Yavaşça başım salladı, bu sefer eli kapı kolunu bulmuştu. "Hiçbir giysi bulamamışlar."

Nefesim kesildi. Hava vardı ama ben ciğerlerimi doldura-

iniyordum. Ancak ağzımı açarak bu sorunu giderebildim. Nefes almayı unutmuş gibiydim.

Ona tecavüz etmiş ve kafatasının arkasına vurmuşlardı. Sonra da onu erkek kardeşlerinin bulması için evine götürmüşlerdi. Tıpkı insan kızlara yapılanlar gibi ama biraz daha kötü. Sara için biraz farklı şeyler uygulamışlardı çünkü Sara onlardandı. İçimizden biriydi. O bizimdi ve onu öldürmüşlerdi. Sonra da göstermek için göz önüne koymuşlardı.

Demir bir yumruk inmişçesine midemde bir bulantı hissettim. Dizlerim büküldü. Oda karardı, duvarlar gözlerimin önünden bulanık bir şekilde geçti. Ben düşerken, Michael bana doğru koştu. Yere düşmeden önce tek kolunu omuzlarımın altından geçirdi ve yere çarpmamı yavaşlattı.

Görüntü kararmaya başladı ve bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim. Bir şekilde kazanmıştım. Yerdeydim ama kendi isteğimle değil ve tüm görebildiğim odamın tavanıydı. Michael haklıydı; oturmalıydım.

Marc odanın görüş açımın dışında bir yerinden, "O iyi mi?" diye sordu. Onun içeriye girdiğini bile duymamıştım.

"Onunla kal," dedi Michael ve kollarını altımdan çekti. Kapının dilinden hafif bir ses geldi ve Michael'ın ayak sesleri giderek azalırken Marc'inkiler başucuma doğru arttı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ayağa kalkabilecek misin?"

Başımı salladım ve yardım için uzattığı elini itip şifonyere yaslanarak yukarı uzandım. Bayılmamıştım ama neredeyse bayılıyordum. Yere düşmek, benî hâlâ koruma altına almak istedikleri hassas kadına dönüştürüvermişti. *Hazır başlamışken neden bir korse ve güneş şemsiyesi de almıyorsun, Faythe?*

Başımın arkasındaki ağrıyan kısmı ovarak, "Sara'nın başına gelenleri duydun mu?" diye sordum.

"Evet. Baban bana anlattı." O da benim gibi şifonyere yaslandı, çekmecenin kulpunun sırtına gelmemesi için biraz yana kaydı. "Onları bulacağız," dedi. "Sana söz veriyorum, Abby'yi bulacağız." Çenesini sıkıyor, kasları gerilip gevşiyordu.

Ona bakmamaya çalışarak parmağımı halının üzerindeki desende gezdirdim. "Bunu yapamayabiliriz. Öyle görünüyor ki onu da birkaç gün içinde getirecekler."

"Faythe, kes şunu," diye karşılık verdi. Sonra sesi yumuşadı. "Onu bulacağız ve o yaşıyor olacak." Benim ona inanmama ihtiyacı varmış gibi görünüyordu bu yüzden başımı salladım ama ona inanmıyordum. Şu anda hiçbir şeye inanmıyordum, beni duygusal bir kuşatma gibi saran intikam isteğim hariç.

"Ne yapacağız, Marc?"

"Greg ortalık sakinleşene kadar odanda kalmanı istiyor."

"Demek istediğim şey bu değil." Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ve ilk kez böyle konulardaki deneyim eksikliğimin farkına vardım. Ellerimi ya da beynimi nasıl meşgul edeceğimi bilmek istemiyordum. Ne *yapacağımızı* öğrenmek istiyordum. Sara'yı öldüren canavarları nasıl bulacaktık? Ve Abby'yi de öldürmediklerinden nasıl emin olacaktık? Pratik bir bilgi istiyordum, bir harekât planı. Marc'ın bana o orospu çocuklarına bunu nasıl ödeteceğimi söylemesini istiyordum. Birileri onları bulup dilimlere ayırarak içlerini açmadan önce onlara bunu hayatlarıyla ödetmek istiyordum.

Yüzüme bir ağrı saplandı, bu ani acı düşüncelerimi dağıttı. Keskin bir şey dudağıma battı ve kan tadı aldım.

Marc irkildi, derin derin nefes aldı. "Bir yerin mi kanıyor?"

Tek parmağım la dudağıma dokundum. Parmağıma kan bu-laştı. "Sanırım dudağıımı ısır dım," dedim ama kelimeler ağzımdan düzgün çıkmadı. Dilimi dikkatlice üst dişlerimde gezdirdim, keskin olduklarını hissedince ürk t ü m . "Bu da neyin nesi?" Ellerimle ağzımı kapattım, ne oldu ğ unu anlamaya çalışırken tit-riyordum.

Marc dizlerinin üzerinde kalktı, tek eliyle çenemi tutup yüzümü kendine doğru çevirdi. Ağzımı zoraki açıp gülümseme taklidi yaptım. Gözleri irileşti ve dişimin ucuna yavaşça dokundu.

"Aman Tanrım, Faythe. Dişlerin dönüşmüş. Ama sadece dişlerin. Hayır, bekle biraz." Başımı iki eliyle tutup ışığa doğru döndürdü. Gözlerimi kırptı t ı rdım, gözlerimi alan ışığa karşı göz kapaklarımı sıkıca kapadım ama Marc istedi ğ i şeyi görebilmişti. "Gözlerin de dönüşmüş."

"Bu imkânsız." Ağzım kelimeleri heceliyordu. "Dişlerimin farklı olduğunu hissediyorum ama görüşümde bir fark yok. Hâlâ insan gibi görüyorum." Söylediklerimi algılamakta zorlanıyordum, bu yüzden Marc'ın kafasının karış t ı ğ ım düşün d ü m ama öyle görünmüyordu. Bana aynayı gösterdi.

"O zaman kendin gör."

Şifonyerin önünde aya ğ a kalk t ı m ve aynada kendime baktım. Ağzım acayip görünüyordu. Çenem uzamış t ı , ama yalnızca biraz. Üst çenemden ve alt çenemden dudağıımın üzerine taşmış olan köpek dişlerim görölme se fark edilmezdi bile.

Bu çok tuhaftı, neredeyse etkileyici ve aslında biraz da ürkütücü. Kendi görüntümden kendim bile irkilip birden titredim.

Aynadan Marc'a baktım, yüzünde bir iğrenme ifadesi göreceğimden emindim ama hiç de öyle durmuyordu. Aksine, bü-

yülenmiş gibiydi. Değişiklikleri tekrar görmek için öne doğru uzandı. "Söylesene, bunu nasıl yapabildin?"

"Bilmiyorum." *Gerçekten bilmiyorum.*

"Gözlerine bir bak."

Burnum neredeyse cama değene kadar aynaya yaklaştım. Marc haklıydı. Gözlerim farklıydı ama tıpkı dişlerimde olduğu gibi, dönüşüm tamamlanamamıştı. Göz biçimim değişmemişti ama göz bebeklerim ve irislerim değişmişti. Bir insanın göz bebeklerinin aksine benimkiler yuvarlak değil, bir uçtan diğerine uzanan dikey çizgiler halindeydi. Bir kedinin gözleri gibiydiler ve izlemek için aynadan biraz uzaklaşınca ışığın değişmesiyle birlikte incecik birer çizgi haline geldiler.

Ama göz bebeklerim en şaşırtıcı kısım değildi. İrislerim olağan dışıydı. Her zaman göz rengimin iki biçimdeyken de aynı olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Kedi gözlerimi bir ya da iki kere görmüşümdür çünkü bir kedinin kendi yansımasına bakması için çok fazla nedeni yoktur. Kedyken küçük sarı noktaları ya da yeşilin her bir tonundaki belirsiz renk ayırımını algılayamazdım ve daha önce irislerimin kenarlarından geçen hafif zikzaklı deseni hiç fark etmemiştim.

Gözlerim değişmesine rağmen görüşüm neredeyse hiç fark olmaksızın aynı kalmıştı. Hâlâ insan gözünün görebildiği farklı renk dağılımlarını görebiliyordum ve uzaktaki nesneler bile net görünüyordu. Kedi ve insan karışımı görüntüm kafa karıştırıcıydı ve kulaklarımla burnum benzemese de, aklıma Mısır tanrısı Bast'a ne kadar benzediğim geldi. Kendi görüntümün komikliğine kendim bile kahkaha atmak istedim.

Marc bunu hiç de komik bulmamıştı. "Peki. Bir de bunu dene." Panjuru kapadı ve ışık kayboldu ama bu, gece görüşüm için iyi bir test değildi çünkü güneş hâlâ batmamıştı ve göz ka-

paklarımın arasından odadaki ışığı seçebiliyordum. Ama bu kadarı bile yeterliydi. Soluk akşam gölgelerinde kedi gibi görmeye başlamıştım, mavi ve yeşil ışık hüzmelerini, siyah, beyaz ve kahverengi bir sürü gölgeyi görüyordum.

"Kedi görüşü," dedim ve Marc yine beni anladı.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye tekrar sordu.

Şaşkınlıkla odamın içine bakıp omuz silktim. "Sean'a ve suç ortaklarına ne yapmak istediğimi düşünüyordum, sonra yüzüm ağrıdı ve kan tadı aldım."

"Hiç kısmi bir dönüşüm duymamıştım."

"Ben de." İyy. Yine de bunu yaşayan ilk kişi olmadığımı düşünüyordum. Tekrar normale dönünce böyle bir şeye daha önce rastlanıp rastlanmadığımı sormayı aklımın bir köşesine yazdım.

"Değişiklikleri geriye alabilir misin?" diye sordu Marc, hâlâ bana meraklı gözlerle bakıyordu.

Tekrar omuz silktim ve konsantre olarak gözlerimi kapattım. Bir dakika sonra, konsantrasyonum işe yaradı. Çenem ve gözlerim tıpkı sinüzit ağrısının başı zonklatması gibi ağrıdı. Dili mi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Normale dönmüşlerdi.

Görüntüm de bunu onaylıyordu. Tekrar insan gibi görünüyordum. Hem de tamamen.

"Baban buna inanamayacak."

Aynı gün içinde ikinci bir sorgulamadan geçeceğimi düşünerek inledim. Peki ya onun isteğiyle bunu yapamazsam ne olacaktı? Aptal gibi görünecektim ya da daha da kötüsü, böyle bir yas gününde tüm dikkati kendi üzerine çekmeye çalışan şımarık bir çocuk gibi.

"Ona söylemek istemiyorum. En azından şimdilik," dedim. "İlgilenmesi gereken bir sürü şey var zaten." Sinirleri biraz yatı-

şana kadar onun radarı altında güvende kalmak daha mantıklı gelmişti ya da kafesin anahtarım yürütüp bir kopyasını yaptıran kadar.

Marc itiraz etmek için ağzım açacaktı ki, onu elimle susturup odamın penceresine döndürdüm. Çakılların üzerinde lastik sesi duyuluyordu ve bu karavan motorunun sesini tanıyordum. "Parker ile Kyle geldi."

On Altı

İki araba kapısı kapandı ve Parker ile Kyle eve yaklaşırken daha fazla çakıl sesi duyuldu. Babam Kyle'ı girişten kendi odasına doğru yöneltirken Marc ve ben tam zamanında oturma odasına girebilmiştik. İlk defa ekstra kalın duvarlara minnettardım. Kyle'ın tepkisini duymadan da yeterince tahmin edebiliyordum.

Sara'nın ölümüyle evin içerisine huzursuz bir sessizlik çökmüştü. Sadece annesinin acılı hıçkırıkları bu gergin sessizliği bozuyordu.

Liderler ciddi takım elbiselerinin içinde bilindik ifadelerle birbirlerine bakarak sakın ve sessizce duruyorlardı. Ama sakinlikleri, cama benzer yüzeyinin altında büyük dalgalar saklayan durgun bir denizin görüntüsü gibiydi.

Güçlerini birleştirmek ve kayıp dişilerimizi bulmak amacıyla geniş bir araştırma yapmak için bir araya gelmişlerdi. Benim tarifim ile Sean'ın kokusu ellerindeki tek somut kanıttı ve Sara'nın katledilmesi öfkelerini iyice kabartmıştı. Dişileri kaçıranları bulduklarında -eğer bulabilirlerse- liderler konseyin tüm gücünü kullanarak Sean ve suç ortaklarını ibret olsun diye öyle

bir cezalandırıcılardı ki, tüm kedi adam topluluklarında bu ceza sonsuza kadar unutulmayacaktı.

Sara'nın ölümüyle dehşete kapılmışken, büyük bir av yakalama umudum da artmıştı ama babam buna asla izin vermezdi.

Umberto Di Carlo, Kyle geldikten kısa bir süre sonra kimseye hiçbir şey söylemeden havaalanına gitmek için ayrıldı. Kızının defni için düzenleme yapmak üzere eve dönüyordu. Eşi de onunla gitmek istemişti ama yolculuğu kaldırabilecek halde değildi. Onu yatıştırmak için ne yaptılar bilmiyorum, ama kocası gittikten yarım saat sonra mutfakta oturmuş etrafa boş gözlerle bakıyordu. Babam, onu bir sonraki gün yanına birini vererek göndereceğine söz verdi ama bu iş için kimse gönüllü olmadı. Durum böyle olunca babam da görevi her zamanki ağır başlılığıyla kabul eden Michael'ı seçti.

Günün geri kalanı, sürekli çalan ön kapının zili ve fısıldaşan seslerle dehşet dolu bir uyanıklık halinde geçti. Acılı, sinir bozucu bir uyanıklık. Liderler küçük gruplar halinde babamın ofisinde oturma odasında konyak yudumluyor, birbirleriyle gencecik bir hayatın yok olduğu bu trajedi hakkında konuşuyorlardı. Mutfakta, Melissa halamla Sara'nın annesi ağlarken annem ve diğer iki lider eşi onların çay fincanlarını dolu tutuyorlardı ve sadece sekiz yaşında olan küçük Nikki Davidson, oturma odasının bir köşesine sinmiş, yaşadığı şokla etrafı bomboş bir ifadeyle izliyordu. Duyması gerektiğinden daha fazla detaya kulak misafiri olduğuna emindim ama ne yapılması gerektiğini bilemiyordum. Bu yüzden herkes gibi ben de hiçbir şey yapamadım.

İnsanlar bana dört bir yandan gergin bakışlar fırlatıyordu ama kimse yaklaşmıyordu. Herkes benim kabul etmemeye çalıştığım şeyi düşünüyordu; eğer dişiler hedef alındıysa bir sonraki kurban ben olabilirdim. Ama endişeli değildim. Önce bir

ev dolusu liderle baş etmeleri gerekiyordu ve bu asla olmayacaktı.

Fısıldanmalara ve bakışlara alışınca, oturma odasının penceresinin yanındaki bir koltuğa oturdum, kalabalığı arkama alıp güneşin batışını izledim. Dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı etrafına sardım, kimse yanıma yaklaşacak cesareti bulmasını diye omuzlarımı düşürdüm. Aslına bakarsanız bir süre sonra benim orada olduğumu bile unuttular, tıpkı Nikki'yi unuttukları gibi. Marc hariç. O hâlâ Faythe bakıcılığına devam ediyordu ve bir gözü sürekli benim üzerimdeydi. Ama en azından bunu odanın diğer ucundan yapacak kadar nazikti.

Birkaç kuzeyli lider yanımdan beni fark etmeden geçtiğinde neredeyse yarım saattir ön bahçedeki lambaların etrafında toplanan güveleri izliyordum. Hâlâ kısa, kalın bardaklarından yudumlar alıyorlardı ve burnuma viski kokusu geliyordu.

İlk önce onlarla pek ilgilenmedim, şu acılı şartlar altında yaşanan ölümün yanında bile politik konulardan bahsetmelerinden sıkılmıştım. Ama sohbetleri Sara'nın cenaze hazırlıklarına ve cenazeye katılma planlarına gelince dikkatimi onlara yönelttim.

Sara kendi topraklarında gizlice gömülmeliydi çünkü ölümünün polise bildirilmemesi gerekiyordu. Otopsi ve soruşturma yapılmamalıydı. İnsan arkadaşlarına ve komşularına evliliğe adım atmadan önce yalnız başına vakit geçirmek için bir süreliğine yurt dışına çıktığı söylenecekti. Sonra da bir hafta içerisinde ailesi Avrupa'da bir kazada öldüğünü duyuracaktı. Onun anısına yerel mezarlıkta bir anıt yaptıracaklar ve bir anma töreni düzenleyeceklerdi.

Bir Gurur kedisi aniden öldüğünde benzer düzenlemeler yapıldı ama Sara çok az sayıdaki dışiden biri olduğu için onun ölümü herkes için yıkıcı olmuştu, özellikle de onun için herkese

açık bir tören yapamayan ve anısına yapılacak merasime kadar ölümünü kabullenmekte zorlanacak olan ailesi için. En kötüsü de acı çekme süreçleri kızlarının cinayetinin korkunç detaylarıyla sonsuza kadar hiç dinmeyecekti. Böyle bir kaybın acısını unutmak çok zordu ama her şeye rağmen ellerinden gelen bir şey yoktu.

Karanlığı seyrederken liderlerin konuşmalarını dinliyor, bir yandan da babamın Sara'nın cenazesine katılmama yetecek kadar uzun süre dışarı çıkmama izin verip vermeyeceğini merak ediyordum. Muhtemelen vermeyecekti.

En sonunda konuşma benim de düşünmediğim bir konuya kaydı; Güneydoğu bölgesinin geleceğine. Eğer Sara yaşasaydı, bir gün babasının sahip olduğu toprakların kontrolünü Kyle'la beraber o üstlenecekti. Ama onun ölümüyle her şey değişmişti. Artık Kyle hayatının geri kalan kısmını diğer erkek kediler gibi geçirecekti; karısı ve çocukları olmadan. Ve Güneydoğu bölgesinin neslini devam ettirecek bir vâris olmadığı için bölgenin gelecekteki varlığı şimdilik belirsizdi. Babası öldükten sonra Sara'nın yerini alabilecek bir dişi bulamazlarsa -böyle bir acının ortasında bunları düşünmek vicdansızlıktı- bölge komşular arasında paylaştırılacak ve bir kısmı da zorunluluktan serbest bölgeye çıkarılacaktı.

Beynimde daha önce hiç düşünemediğim bir sürü soruyla cebelleşirken kuzeyli liderler bardaklarını doldurmak için babamın ofisine yöneldiler. Onlar giderken en son lider de gelmişti ve babam tüm konseye ofisine kadar eşlik etti. Gece yarısına kadar sandviç ya da içecek istemek ve hatta tuvalet molası için bile ara vermeden ofiste kaldılar.

Babam ofis kapışım kapatır kapatmaz annem sandalyemin yanına diz çöktü, gözleri hâlâ şiş ve kırmızıydı. Açık büfeyi te-

mizlemek üzere olduğunu söyledi ve kendisi Sara'nın annesini boş yatak odasına yerleştirirken benim de Nikki Davidson için bir yemek tabağı hazırlayıp hazırlamayacağımı sordu. Sekiz yaşında bir çocuğun neleri sevebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama annemle bunu tartışmak şu durumda gereksizdi, bu yüzden Nikki'nin peynir toplarından ve somonlu kroketlerden hoşlanabileceğini düşünerek mutfağa yöneldim.

Mutfağa giderken, Ethan karşıma çıkarak beni boş yemek odasına, duvarla ona paralel bir şekilde duran, annemin yemek takımlarını koyduğu vitrinin arasına sıkıştırdı. Bir avucunu duvara, diğerini de vitrine koyup kaçmamı engellemek istedi.

Onu kışının üzerine oturtmak istedim ama konsey görüşmeye başlamışken bir soruna daha neden olursam gün ışığına uzun bir süre veda edebileceğimi düşünüp bu fikri kafamdan attım.

Ethan bana suçluluk duygusuyla bir şey itiraf ettirmek istiyormuş gibi bir süre sessizce baktı. Böyle bir şey yapmayacağımı anlayınca sinirli bir şekilde nefes alıp konuşmaya başladı. "Jace sana iyi olduğunu söylememi istedi. Sırtı morarmış ve kafasında küçük bir şişlik var ama ciddi bir şey değil." Yüzünden bu görevi yapmaya gönüllü olmadığı belli oluyordu.

Gözlerine bakmamak için bir tutam saçımı parmağıma doladım. "İyi."

Omuzlarını gerdi, görünüşe bakılırsa bu önemli gün için giydiği, düğmelerini baştan aşağı ilikli gömleğinin içinde rahat değildi. "Peki, sen de onun için endişelendin mi?"

"Tabii ki endişelendim." Saçımın ucunu ağzıma soktum ve farkında olmadan çiğnemeye başladım. Jace için *endişelenmişim*. Sadece durumu nasıl düzelteceğimi bilemiyordum.

Ethan homurdamp yüzümdeki saçları önümden çekti, ne

söylediğini anlamam için iyice çekiştirdi. "Jace seni sevdiğini düşünüyor," diye fısıldadı, omzunun üzerinden bakıp bunu kimse-
nin duymadığına emin oldu.

Birden, çıplak ayaklarımı çok ilginç buldum. Başparmağım ayağımda çıkmış bir el parmağı gibi duruyordu. *Eğer bir maymun olsaydım el ve ayaklarını karıştırılabilirdi bile*, diye düşündüm, daha iyi görmek için hareket ettirdim. Orta parmağım başparmağımdan daha uzundu ve diğer küçük parmaklarım iyi hareket etse-
ler de şekilleri pek düzgün değildi.

Ethan parmaklarını burnumun dibinde şaklatıp, "Faythe, beni duydun mu?" dedi.

"Evet, duydum." Gözlerine baktım. Ne olursam olayım, bir korkak değildim.

"Şenin ona karşı ne hissettiğini sormayacağım çünkü cevabı hemen hemen biliyorum. Ama sana şu kadarım söyleyeceğim. Ona ümit verme ve işler çıkırından çıkmadan bu konuyu bir an önce hallet. Zaten onu umutlandırmakla onu duygusal anlamda baştan çıkardın."

Tüylerim diken diken oldu, eğer üzerimde kürküm olsaydı kollarım bir uçtan diğerine havaya kalkardı. "Onu baştan çıkarmadım," diye karşılık verdim diklenerek. Sonunda meşru olarak bu konuda tartışılabilecek bir şeyler olduğuna memnundum.

"Demek baştan çıkarmadın." Gözleri alev alevdi. "Bana seni öpmesine izin verdiğini söyledi ve Marc'a söylemediğin şeyleri de duydum."

Gözlerimi kırptım, daha iyi duyabilmek istiyormuş gibi tek kulağımı ona döndürdüm. "Marc'a ne söylememişim?" Evet, şimdi kafam karışmıştı işte. Marc çok konuştuğumu iddia etse de *söylemediğim* şeylerin listesi o kadar uzundu ki.

"Sana Jace'in dokunmasını isteyip istemediğini sordu ama sen cevap vermedin, bu yüzden Jace seninle bir şansı olabileceğini düşünüyor. Eğer bir hamle daha yaparsa Marc onu öldürür, kendine hâkim olamaz ve bu da senin *hatan* olur."

Sinirli ve kızgın bir halde derin bir nefes aldım. "*Söylemediğim* bir şey yüzünden beni suçlayamaz ve Marc'ın yapacaklarından beni sorumlu tutamazsın. Davranışlarıyla ilgili bir sorunun varsa bu sorununu gidip onunla çöz." Bakışlarımı ondan ayırıp vitrinin tahta oymalarında parmağımı gezdirdim. "Ayrıca Jace'in beni öpmesine izin *vermedim*." Ethan itiraz etmeye hazırlandı ama onu susturdum. "Evet, biraz öpüştük ama tam onu üzerimden atacakken Marc içeri girdi." Söylediklerim kendime bile inanılır gelmedi, zaten Ethan da inanmadı.

"Dürüst olalım, Faythe. Kız kardeşimin özel hayatında neler yaptığım düşününce biraz huzursuz oluyorum ama görünüşe göre sen yaptıklarım pek önemsiyor gibi görünmüyorsun. Oynadıkların etrafta gezinen ev kedileri değil. Üniversiteli çocuklar da değil. Eğer ikisine de gerçeği söylemezsen birileri zarar görecek ve bu sen olmayacaksın."

Küçük bir suçluluk hissiyle içime bir huzursuzluk çöktü. "Öncelikle, ben hiç kimseyle oyun oynamıyorum." Bundan sonra söyleyeceklerimden tereddüt edip gözlerimi kaçırdım. "Ve doğrunun ne olduğunu bildiğimden emin değilim."

"O zaman bir karar ver. Hem de hemen." Bunu söyledikten sonra oturma odasına geçti, Jace ve Parker'ın Kyle'ı yatıştırmaya çalıştıklarım duyabiliyordum.

Jace'in iyi olduğunu öğrenince rahatlamıştım ve onun için gerçekten endişelenmişim. Ama Marc'ın sinir krizini nasıl engelleyebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tamam, belki Jace'i çok fazla ileri gitmeden itmeliydim ama Marc'ın kontro-

lünü kaybetmesinden sorumlu tutulmaktan bıkmıştım. Jace'le ne yaptığım onu niye ilgilendiriyordu ki? Hiç ilgilendirmiyordu ama Marc bunu görev edinmişti ve haddini aşıyordu. Gerçek dünyayla ilgili hiçbir şeyin onu bu kadar ilgilendirmediğini fark etmeye başlamıştım.

Saat dokuz civarında annem, Nikki'yi benim odama götürüp yatırdı ve bana kendime bir yer yatağı yapıp yapamayacağımı ya da koltukta uyuyup uyuyamayacağımı sordu. Ona erkeklerle birlikte misafir evinde kalacağımı söyledim. Marc'ın "Faythe bakıcılığı" bittiği için Ethan bana göz kulak olacağına söz verdi. Annem sadece başını salladı. Gurur sürüsünü terk etme tehditlerimi duyduğunu hiç sanmıyorum. Kahvaltıdan beri babamla konuştuğunu hiç görmemişim.

Bir saat sonra, annem yaşanan trajediyi unutmak için ev işleriyle oyalanmaya başladı. Bütün evin tozunu aldı, büfeyi temizledi, kalan yemekleri kaplara koydu ve yılın geri kalan kısmında tuvaletleri meşgul tutmaya yetecek kadar çok çay ve kahve hazırladı. Nezaketi misafirlerin etrafında elektrik süpürgesi çalıştırmasına izin vermediği için bana saçma sapan sorular sorup beni çıldırttı. Bu onun ikinci en sevdiği hobisiydi ve bu konuda uzmanlaşmıştı.

Örgü torbasıyla yarama oturduğunda dinlenmek için uzaklaşmanın tam zamanı olduğunu biliyordum ama en iyi şekilde nasıl kaçacağımı bulamamıştım.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarken, "Baban öğleden sonra senden ne istedi?" diye sordu.

Elini hızla uzaklaştırırken, Ethan ve Parker'ın üzgün bakışlarını gördüm, elinde boş bir viski şişesi tutan Kyle'ın yanında

oturuyorlardı. Jace'e bakacak cesareti kendimde bulamıyordum. Ona ne söyleyeceğime emin olana kadar.

"Faythe?" dedi annem ve ona bakmak için arkama döndüm. "Baban ne istedi?" Yumruklarımı gevşetmeye çalışırken, annemin elini gri saçlarının arasından geçirip alttaki kıvrımlarıyla oynamasını izledim. Burnumu ve elmacık kemiklerimi ondan aldığıma düşününce kafamı ıslak bir köpek gibi sallayıp bu görüntüden sıyrılmaya çalıştım.

Yalan söylemek istedim. Kahretsin. Yalan söylemek istiyordum, çünkü annemle erkekler hakkında konuşmayı engellemek hayattaki en büyük amaçlarımdan biriydi. Ama eninde sonunda doğruyu öğrenecekti. "Benimle erkek arkadaşım hakkında konuşmak istedi."

"Erkek arkadaşın mı?"

"Adı Andrew." Dişlerimin arasından cevap verirken Ethan'a baktım ama bana sadece bunu hak ettin dercesine sırtıp el salladı. Annem çantasına uzanıp renkli yün yumaklarım ve örgü şişlerini çıkarttı. "Kaçınıcı sınıfta bu oğlan?"

Kısa kes ve net cevap ver, diye düşündüm. Michael da müşterilerine böyle yapardı. "O bir oğlan değil, anne. O bir üniversite mezunu. Matematik bölümünden. Öğretmenlik yapmak istiyor."

"Çocuklara mı?" Şoke olmuş gibi tek elini kalbinin üzerine koyup bana baktı.

Bu kadarı da fazla, diye düşündüm, beynim zonkluyordu. "Hayır, üniversitelilere."

"Hımm, güzel." Çantasını tekrar kurcalayıp kibarca gülümsemi. "Çocukları sevebilme ihtimalinden korktum."

Bu davranış annemin, "Senin bu adamla evlenmeyi düşün-

memene memnunun çünkü ona bebek veremeyeceğini biliyordun ve bir öğretmeni çocuksuz bir hayata mahkûm etmek kötü olur," cümlesi için kullandığı gizli şifresiydi. Annemle hiçbir şey kolay değildi, gerçi bu aslında garipti çünkü karmaşık şeyler üzerinde hiç düşünmemiş gibi görünürdü.

"Biliyorsun," diye devam etti, çantasından açık mavi, küçük bir yün yumağı çekti. "Ben senin yaşındayken iki oğlum vardı ve Owen'a da hamileydim."

Gözlerimi kapattım, bu sayede ondan sıkıldığımı anlamayacaktı. "Biliyorum anne, sen ve ben farklıyız."

Garip, cıvıldaama gibi bir ses çıkardı ve ona bakmak için gözlerimi açtığımda küçük yumağı dikkatlice yaydığım gördüm. İplik dizinin üzerinde kıvrılmış, belli belirsiz bir şekil oluşturunuyordu.

"Düşündüğün kadar farklı değiliz, hayatım."

Evet, haklıydı. Annem de sebepsiz yere her şeye muhalefet olurdu. "Tabii ki, anne. Ben senin karbon kâğıdıyla çıkarılmış kopyanım."

"İğneleme yapmana gerek yok, Faythe."

Bikkınlıkla ofladım, sesim kesik ve sert çıktı. "İster inan ister inanma, hiçbir benzerliğimiz yok."

Derin bir nefes alıp, iki metalik mavi örgü şişini ellerine aldı. "Bir gün seninle ciddi bir konuşma yapmayı planlıyorum."

"O günü heyecanla bekleyeceğim." Bir düz iki ters ya da düğümleri bir araya getirmeye yarayan yöntem her neyse, ona uyararak örgü örmesini izledim. Bu küçük mavi örgünün şekli o kadar tanıdıktı ki...

"Bir anne ve eş olarak doğmadığımı biliyorsun." İki şişi de bir anlığına aynı eline aldı, bana bakıp ördüğü kısmı diğer eliyle düzeltti. "Bir zamanlar ben de senin yaşındaydım."

"Ve kendi isteğinle bir eş ve iki buçuk çocuğa sahiptin."

Annem örgüsünü dizinin üzerine koyup kaşlarını çattı. Mana katılmadığı, ağzının kenarlarında oluşan çizgilerden belli oluyordu, işte şimdi bana benzemişti. Ya da eğer hayatım önemli ölçüde değişmezse bir yirmi beş yıl sonra ben onun gibi görünecektim.

"Gerçekten mi, Faythe? Buçuk, öyle mi? Kardeşinden nasıl böyle bahsedebiliyorsun?"

"Yani doğmamış olduğunu ifade etmek istedim."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye karşılık verdi, bir yandan da öfkeyle örgü örüyordu. Örgüye içimde giderek artan bir korkuyla baktım. Ne ördüğünü anlamıştım. Bir patik. Annem Dennis Rodman gibiydi. Yaratıcılık konusunda ustaydı. Tek kelime bile etmeden benim hayatımın da onunkinin izinde olduğunu hatırlatıyordu bana ve ne düşünüyor olmam gerektiğini göstermeye çalışıyordu. "Gerçekten hayata çok az önem veriyorsun, özellikle de kendininkine," dedi.

"Neden bahsediyorsun?" O bahsedene kadar patiği önemsememeye kararlıydım, göz göze gelince onu agresif bir bakışla geçiştirmeyi denedim. "Hayatıma çok fazla önem veriyorum," dedim.

"O zaman niye hayatım boşa yaşıyorsun?"

Ah Ethan'a öfkeli bir bakış attım ama beni görmemiş gibi davramıyordu. Numara yaptığım biliyordum çünkü Michael bacağını dürttüğünde bile sırtıtmasına engel olamadı. Oysa ki acılı nişanlıyı yatıştırmaları gerekiyordu.

"Hayatımı boşa harcamıyorum, anne. Ne yapmak istiyorsam onu yapıyorum."

"Burnunu bütün gün boyunca bir kitabın arama sokarak mı?"

Ellerim dizlerimin üzerinde yumruğa dönüştü. "Kitapları *seviyorum.*"

"Eskiden bacaklarımın arkasına saklandığın gibi şimdi de kitapların arkasına saklanıyorsun." Şişleri hızla birbirine çarpıyordu, bu, çocukken hayatımda dayanılmaz olarak nitelendirdiğim ilk sestti.

"Asla senin arkana saklanmadım ve şimdi de kitapların arkasına *saklanmıyorum.*"

Elleri durdu, eski ve güzel bir şeyi anımsamış gibi yavaşça gülümsedi. "Beş yaşına kadar ne zaman misafir gelse arkama saklanırdın."

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp tavana baktım. "Bunu hatırlamıyorum."

"Hatırlamadığın daha pek çok şey var," dedi, elleri tekrar hızlanmıştı.

"Ne gibi?"

"Tıpkı babanla beraber konseyde yer almam gibi."

Başımı kaldırdım, gözlerimi kısıp şüpheyle ona baktım. "Konseyde mi yer alıyordun?"

Gözleri parladı, dikkatimi çekebildiğine memnun olmuştu. "Evet, yer alıyordum. Tek kadın bendim."

"Neden?" Dizinin üzerinden yumağı aldım, o, hızlı hareketlerle örmeye devam ederken ipin avucumun içinde yavaşça çözülmesini izledim. Yumuşak ve tüylüydü, elimi hafifçe gıdıklıyordu.

"Neden konseydeydim?" diye sordu ve bilmediğimi göstermek için başımı salladım. "Çünkü onların kararları benim için önemliydi ve bilgi almak istiyordum."

"Babam senin konseyden çekilmeni mi istedi?"

Annem kakhaha attı. Başım geriye atıp gerçek bir kakhaha attı gergin ve yaşlı sessizliği eğlenceli bir sesle bölüp odadaki bütün gözleri kendi üzerine çekmişti. "Baban beni asla bir şey yapmaya *zorlamadı*," diye fısıldayıp, tepkisinin diğerlerini rahatsız edip etmediğini görmek için etrafa baktı. "Aksine, konseyde kalmam için beni ikna etmeye çalıştı."

"Senin konseyde kalmam mı istedi?" İnanmadığımı sesimde gizleyemiyordum. Sözlerinin etkisi o farkında olmadan dünyamı altüst ediyordu. Neredeyse ertesi gün güneşin mor bir gökyüzünde doğup parlak pembe çimenleri aydınlatacağına inanacaktım.

"İnanması bu kadar zor mu? Baban, liderlerin arasında onları yatıştırabilecek daha az agresif birinin olması gerektiğini düşünüyordu. Biliyorsun, hepsi birlikte olunca çok çabuk öfkeye kapılabiliyorlar."

"Biliyorum." Bana göre bu, erkeklerin genel özelliği idi. "Neden konseyde diğer liderlerin de eşleri yoktu?"

"Şey, diğer kadınlar hakkında konuşamam ama hiçbirinin politikaya ya da sınır anlaşmalarına ilgisi varmış gibi görünmüyordu."

Bu anlaşılır bir durumdu. "Peki ya sen neden bıraktın?"

"Yapmam gereken daha önemli işlerim vardı."

"Bizi yetiştirmeyi mi kastediyorsun?" diye sordum, ses tonum yine bıkkınlığımı belli ediyordu. *Konseye hizmet eden bir kadın böyle önemli bir pozisyonu neden bebek bezi değiştirmek ya da mama hazırlamak için bırakmak isterdi ki?*

"Büyük ölçüde, senin için."

Geçmişe özlem duyarak bana bakarken elleri yine durdu ve

ona karşı içim burkuldu. "Kardeşlerin kendilerine göz kulak olabiliyordu ama hiç kimse seninle baş edemiyordu."

Gözlerine bakmamak için yumağı kurcaladım. "O kadar da kötü değildim."

Gülümsedi. "Ethan'ın kolunu kırmıştın."

"Kendimi korumak içindi. Ayaklarımı bırakmıyordu."

"Ayakkabını bağlamana yardım ediyordu."

Omzumu silktim. Ben bu olayı daha farklı hatırlıyordum. Ayak dibime eğilip iki eliyle bileklerimi tutmuştu bu yüzden ben de boшта kalan ayağımla göğsüne tekme atmıştım. Sırtüstü yere düşmüştü. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş halde ayağa kalktığı anda bağcıkları bağlı olmayan spor ayakkabımla ona çelme takıp tekrar yere düşürmüştüm, çocukça davranışım ile adaleti sağlamıştım kendimce. Tutunmak için kolunu arkasına uzatınca ikimiz de dirseğinin çatırdamasını duymuştuk. Evdeki herkes Ethan'ın ulumasını duymuştu. O sekiz yaşındaydı, bense altı.

"Peki ya Ryan'ı yapıştırıcıyla?.." durup kucağına baktı. Bir dakika sonra elleri uçarcasına hareket etmeye, şişler de birbirine yeni bir hız ve yoğunlukla çarpmaya başlamıştı. Ryan'ın ellerini bisikletinin direksiyonuna yapıştırdığım zamanı sormaya hazırlanıyordu. Bu da kesinlikle adil bir misilleme örneğiydi, ama annem bu andan sonra ne benim sebeplerimi dinlerdi ne de hikâyeyi kendisi bitirirdi.

Annem, ikinci oğlunun ismini on yıldır ağzına almamıştı. Ryan'm Gurur sürüsünü terk etme kararıyla sadece onu düşünmek zorunda kalmadığı zamanlarda başa çıkabiliyordu ya da konuşmak zorunda değilse. Ryan annemin kriptoniti¹⁵, bildiğim

15 Çizgi roman kahramanı Superman'in zayıf noktası, yakınında bulunduğu sırada güçlerini kaybettiği taş. (yay. n.)

tek zaafiydi. Asla evine dönmeyecek olan oğluydu. Ve ismi babam için bile yasaktı.

Ethan hızla odanın bizim bulunduğumuz tarafma geldi, ama beni mi, yoksa annemi mi kurtarmaya gelmişti bilemiyordum. Sebebi ne olursa olsun yeterince konuştuğumuzu düşünmüş olmalıydı. Annemin diğer tarafından eğilip, "Hey, anne, dün yaptığın kurabiyelerden kaldı mı?" diye sordu.

Annemin parmakları durmuyordu. "Ethan, üç kere büfeye gittikten sonra hâlâ aç olmanın imkânı yok ve maalesef bu sabah bütün kurabiyeleri bitirdin. Kahvaltından sonra, öğlene doğru yaptığın atıştırmadan önce."

Ethan görmem için patiğin ucundan tutup sırttı. Annemin başının arkasından onu çimdikledim ama sadece daha fazla sırtıp hâlâ benim suratıma bakarken annemle konuştu. "Bugün biraz daha yapabilir misin diyecektim ama yapmazsın, değil mi?"

Annem derin bir nefes aldı ve ellerini dizlerinin üzerine indirdi. Ethan'a yandan bakmak için dönmeden önce kaşlarım çatığını görebiliyordum. "Geç oldu, Ethan. Eğer hâlâ açsan gidip kendine bir sandviç hazırla."

Sol tarafımdan Parker omzuma tutunup başıyla holü işaret etti. Başımınla onaylayıp, Ethan annemi iyi bir sandviğin nasıl yapıldığını bilmediğine ikna etmeye çalışırken yavaşça koltuğun kenarından süzıldüm.

İnsana dönüşebilen bir kedi olmanın pek çok avantajı vardır, ama dikkat çekmeme bunların arasında en iyisiydi. Annem gittiğimi fark edene kadar, ben çoktan peşimde Jace ve Parker'la arka bahçede koşturuyordum.

On Yedi

"**B**ekleyin." Birden yavaşladım, soluk soluğa kalmıştım, bana binayla konuk evi arasında durup soğuk yumuşak çimenlerin üzerinde ayak parmaklarımı büktüm. Parker ve Jace birkaç adım arkamdan koşuyorlardı, saçları akşam melteminde geriye doğru uçuşuyordu.

Parker tam zamanında durdu, aksi takdirde ikimiz de yere yuvarlarındık. "Ne oldu?" diye sordu, tek eliyle saçlarını düzeltti.

"Sizin Kyle'la kalmanız gerekmiyor muydu?"

Parker'ın ağzının kenarı keyifle kıvrıldı. "O iyi. Michael'ı onun yanında bıraktık."

"Hem zaten birazdan kendinden geçer," dedi Jace, diğer tarafıma geldiğinde ay ışığıyla gözlerinden mavi beyaz ışıklar saçılıyordu. Onun yüzünde göreceklelerinden korkuyordum, ama hiçbir şey olmamış gibi, her zamanki sırtışıyla bana bakıyordu. "O içtikçe ona viski vermeye devam ettik. Dayanaksız çıktı."

"O acı çekiyor, Jace," dedi Ethan, arkamızdaki koyu gölgelerin arasından ortaya çıktı. "Bu arada, bana borçlusun, Faythe." Gözleri sert bakıyordu, annemle arama girmiş olması, bana olan kızgınlığının geçtiği anlamına gelmiyordu. Hâlâ Jace'le yaşadıklarına sinirliydi.

"O zaman ödet bana," diye karşılık verdim, kendi işine bakmasını istiyordum. Jace sinirli değildi, ona ne oluyordu ki?

"Sakladıklarını ortaya dökmediğim için şanslısın." Gülümsemiyordu ve sesi homurdanıyor gibi çıkıyordu.

Rahat hareket edebilmek için diğerlerinden ayrılıp kendime yer açtım. "Buyur, dene." Onu hâlâ yere indirebilirdim, hem madem artık büyümüştük, yere daha da sert düşebilirdi.

Ethan gülümsedi, ama mutlu olduğu için değil. Eğer şu anda köpek dişleri olsaydı onları göstererek beni rahatsız etmeye çalışırdı. "Beni kışkırtma," dedi.

"Tamam, baylar bayanlar, şimdilik bu kadar yeter." Parker bir kolunu benim, diğerini de Ethan'ın omzuna koyup bizi koruluğun kenarındaki konuk evine doğru yöneltti. Ethan ve ben de orada kalacaktık, ben kanepede, o da yer yatağında yatacağı için yatağını gece için Michael'a vermişti. Annem, Owen'ın yatağını da Kyle için hazırlamıştı.

Ethan, Parker'ın kolunu itti. "Bir şey içmeye ihtiyacım var," diye mırıldandı, önümüze geçip hızlı hızlı yürümeye başladı.

"Benim de." Jace, Ethan'a yetişmek için yanımdan koşarak geçerken bulunduğum tarafa kısa bir bakış attı. Konuk evinin önündeki ışıklara yaklaştıkça arkalarından uzun gölgeler uzandı.

"Evet, ben de bir şey içebilirim," dedim. "Belki iki ya da üç."

"Evet, galiba buna mecburuz." Parker omzumu sıktı, ona minnettarlıkla baktım. "Bu gece bir âlem yapmanın yerinde olacağım düşünüyorum. Bu gerginlik ve üzüntüyle başa çıkmanın başka yolu yok gibi görünüyor."

Bunu terapi olarak düşündüğünü algıladım ama bir şey söylemedim, çünkü ben de bunun yaşananlarla en iyi başa çıkma yöntemi olduğuna düşünüyordum, özellikle de sabahki av

maceramı düşününce. Üstelik Parker dünyanın en iyi içicisiydi. Oldukça deneyimliydi.

Jace ile Ethan ön kapıya çıkan basamakları hızla çıktılar, görünüşe göre Parker mutfaktaki ağzına kadar dolu bara yaklaşmadan önce birkaç şişe kapmak istiyorlardı. Çocuklar da boş oldukları gecelerde içme konusunda epey pratik yapmışlardı, ki bu kötü bir şey değildi. Bir kediyi sarhoş etmek gerçekten zordur çünkü hızlı metabolizmamız sayesinde çakırkeyifliğimiz pek uzun sürmez.

Eski, demir tırabzana tutunup, alışkanlıktan ikinci kata baktım. Marc'ın odasındaki ışık yanıyordu, hâlâ uyanıktı. Onun penceresine bakmadan konuk evine asla giremezdim. Bir kere bile. Bu bir bağımlılıktı. Anlamsız, kendi kendimi yıpratıcı bir alışkanlık. Gerçekten, hiç buna benzer bir şey duydunuz mu?

Gerçek bir centilmen olan Parker, ön kapıyı benim için açtı ve oturma odasına giderken beni takip etti. Konuk evi küçük ama ana binadan daha sıcak ve rahattı. Sakinleri bazen değişse de -liderin eski uygulayıcıları taşınır, yerlerine yenileri gelirdi- ambiyansı hep aynı kalırdı. Çocuklar dolabı annemin asla servis etmeyeceği ve bana kalırsa asla ağzına sürmeyeceği soda, peynir ve dondurulmuş tortillayla doldururlardı. Yürüyecek kadar büyüdüğümüzden beri erkek kardeşlerim ile ben ne zaman abur cubur yemek istesek hemen kendimizi evimizdeymiş gibi hissettirirlerdi.

Birkaç yıl önce, çocuklar birleşip *sitcom* tekrarlarım, aksiyon filmlerini ya da ESPN'i izlemek için dev ekran bir televizyon almışlardı. Her düz zeminde boş bardaklar ve etrafa saçılmış giysiler olurdu. Bu kapıdan her geçişimde kendimi bir yaz kampına gelmiş gibi hissederdim, Marc'la ayrılana kadar. O zamandan beri konuk evine hiç girmemiştik, neredeyse beş yıldır.

Ama oturma odasına kısacık bir göz atmam bile bana hiçbir şeyin değişmediğini gösterdi. Yerlerde hâlâ çizilmiş parkeler vardı çünkü çocuklar halıyı yerde asla düzgün şekilde tutamazlardı. Duvarlar kırık beyaz renkteydi ve tamamen boştu çünkü duvara ne asacaklarım bilemezlerdi. Pencerele kısa, ucuz panjurlarla kaplıydı ve vitrinde bulunan tek tabak türü kâğıttandı. Video oyun kumandaları ve DVD kutuları oturma odasının zeminine yayılmıştı. Bütün ev, ter ve bayat pizza kokuyordu, tüm bunlar bana hayatımın en güzel zamanlarını hatırlatıyordu.

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım.

Parker duvarın karşısında duran bir koltuğu işaret ederek, "Sen otur, ben içecek bir şeyler getireyim," dedi.

"Bence yeni mobilyalara ihtiyacınız var," dedim, oturmadan önce minderin üzerindeki kırıntıları silerek. Koltuk 1980'lerden kalma kahverengi-sarı desenliydi, yastıkları ezilmekten alındığı zamanki kalınlığının yarısına inmişti. Oturunca olduğum yere öyle bir göçtüm ki, karnım dizlerimden birkaç santim aşağıda kaldı.

Bir elinde bir şişe tekila diğerinde de bir kadehle, "İ-h," dedi Jace barın arkasından. "Yeni mobilyaları çökertmemiz yıllar alır."

Kahkaha attım. "Ne kadar ayıp."

"Ne arzu ederdiniz?" dedi Parker, rengi solmuş tezgâhın üzerine bir dizi şişe sıraladı. Aynı soruyu Jace ya da Marc sorardı, kelime seçimine tek kaşımı kaldırırdım ama Parker'a asla. Onun tek zaafı alkoldü ve bu zaafının etkisi altındayken bile tanıdığım en kibar adamdı. Ve Owen'ı saymazsak en centilmeni.

Cevap veremeden arkamdaki tahta zemin gıcırdadı ve kelimelerim ağzımdan silindi. Benim yerime başka biri cevap verdi. "Buzlu margarita, bol tuzlu."

Hızla arkama dönünce saçlarım önüme döküldü. Marc merdivenlerin alt basamağında duruyordu, üzerinde yalnızca iki dizi de yırtık eski bir kot pantolon vardı. Merdivenlere vuran ılığın altında yıllar önce geliştirmesini izlediğim kasları görünüyordu. Tek eli cebindeydi, diğeriye bir bira şişesini boğazından tutuyordu.

Gözlerim, göğüs çizgilerinde ve onu benim hayatıma sokan birbirine paralel derin yara izlerinde gezinince hassas bölgelerim gerildi. Tek yapabildiğim koltukta kıvrınmamaya çalışmaktı. Onu sadece görmemin bile beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyordum ve daha da kötüsü onun bunun farkında olmasından da nefret ediyordum. Ve sadece o da değildi. Odadaki herkes düzensiz nefes alışımı duyabiliyordu ve Marc'ın kokusunu aldığımında odanın diğer ucundan bile yanaklarımın kızardığını anlamamış rolü yapıyorlardı. Görüş alanım içerisindeki Jace ilk kadehini fondip yaptı, ardından kestiği bir dilim limonu ağzına attı. Ethan'ın kendisi için koyduğu kadehi de kardeşimin itirazına aldırış etmeden kafaya diktğini gördüm ama etkilenmedim, çünkü dikkatimi Marc'tan ayıramıyordum.

Beni duyabileceğini bildiğim için, "Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım. Marc'la ayrıldığımızda daha on sekizime yeni basmıştım ve o zamana kadar hiç içki içmemiştim. Bu yüzden içki tercihim bilmesine imkân yoktu. En azından bilmesini gerektiren bir durum olmamıştı.

"Birkaç yıl önce Vic söyledi." Yüzü tamamen ifadesizdi bu yüzden ne hissettiğini anlayamıyordum. "Yirmi birinci doğum gününde seni Hudson Bar'da izlemişti."

Yüzüm iyice kızardı. Eğer Vic benim alkollü doğum günü partime şahit olduysa, o zaman bardan yalnız ayrılmadığıma da şahit olmuştu ve tabii Marc da bunu biliyordu. Okuldaki haya-

tımla çiftlikteki hayatımın birbirinden bağımsız olduğunu düşündüğüm için bir aptaldım. İki hayatım, aynı dala sarılmaya çalışan ayrı iki sarmaşık gibi etrafıma dolanmıştı ve yalnız kalma isteğim benim bunları fark etmeme engel olmuştu.

Bakışlarını önce Marc kaçırdı ve gözlerimle onun mutfığa girişini takip ettim. Bulaşık makinesinden bir su bardağı aldı ve yarısına kadar viski doldurup üzerini de kolayla tamamladı. Bana bir kere bile bakmadan arkasını dönüp tezgâhtaki bar taburesine oturdu.

Parker, elinde tuttuğu dibi yeşil karışımlı plastik bardağı sallayarak, "Üzgünüm, Faythe. Margaritamız bitmiş. İkinci tercihin ne?"

"Bilmem." Hudson'daki o gecedен sonra sadece birkaç kere içki içmiştim. Asla içici bir tip olamamıştım çünkü arkadaşlarımla önünde ayyaş gibi içmeden nasıl çakırkeyif olabileceğimi bilmiyordum. Ama çocuklar biliyorlardı, özellikle de Parker.

Parker aralarında on sekiz aydan fazla fark olmayan altı erkeğin en büyüğüydü. Gençken Pierce kardeşler annelerini çıldırtmakla ünlenmişlerdi. Bir keresinde Bayan Pierce eve geldiğinde, o zamanlar en küçüğü on dört yaşında olan oğullarının hepsini derli toplu oturma odalarından geriye kalan mekânda, alkolden kendilerinden geçmiş vaziyette bulmuştu. Eşiye o sırada Lazy S Ranch'deki yıllık konsey toplantısındaydı. Haberi karısından telefonla, arkadaşları olan liderlerin -ve o zamanlar toplantılara neden girdiğini bilmeyen benim- yanında almıştı.

Bir talihsizlik sonucu, Bay Pierce yanlış zamanda ve kazara konferans tuşuna bastı; odadaki herkes eşinin altı erkeğin sorumluluğunu ona bıraktığını duymuş oldu. Ağlamaklı bir ses tonuyla uzun bir cümle kurup o an için tek sorumluluğunun on yaşındaki kızları Caroline olduğunu ve erkek çocuklarını ken-

ilişinden uzak tutmak kaydıyla, onlara ne isterse yapabileceğini söyledi.

Bay Pierce'in sorumlu görevli olarak ilk işi, uygun yaşta olan üç tanesini bir an evvel göz önünden uzaklaştırmak oldu. Hemen o anda diğer üç bölgenin lideriyle görüşüp emir adamı olarak görev yapmaları, disiplin ve sorumluluk öğrenmeleri için ayarlamalar yaptı. İşte o günden beri, neredeyse on yıldır Parker bizim çiftlikteydi.

"İşin sırrı hızlı ve ardı ardına içmekte," dedi Parker, bana doğru gelip garip görünümlü kahverengi bir içeceği uzattı.

İçkiyi ışığa doğru tutup onu geri vermek için mantıklı bir sebep bulmaya çalıştım. Belki bardaktaki lekeler ya da içkinin üzerinde yüzen bir kıl, ama ne yazık ki hiçbirisi yoktu. Nezaketen denemek zorunda kalacaktım. "Bu ne?"

"Long Island buzlu çay kokteyli¹⁶."

Hımm. Buzlu çayı kaldırabilirdim.

Ama eğer Marc'ın bronz, gergin omuzlarına bakmak yerine Parker'm bu karışımı hazırlarken içine ne koyduğuna baksaydım, Long Island kokteylinin çayla olan tek benzerliğinin rengi olduğunu görebilirdim. Bir yudum alıp yüzümü buruşturdum ama yutmayı başarmıştım. Bir an Parker'dan bunun yerine sade bir soda istemeyi düşündüm ama gözlerim Vic'in boş koltuğuna kayınca neden yatağımda uyumak yerine burada olduğumu hatırladım. Sara. Tecavüz edilip katledilmiş. Ve görülsün diye ortaya bırakılmış.

Düşüncelerimi boğup zihnimden dehşet verici görüntüleri atmak için bir yudum daha aldım, sonra bir yudum daha. Ama nereye bakarsam bakayım, gözlerimin önüne Michael'm tarif et-

16 Long Island Iced Tea: Votka, rom, cin, portakal likörü ve kola karışımıyla yapılan içki. (ç. n.)

tiği ceset geliyordu. Gözlerimi her kapatışında ve hatta her kırptığımda Sara'nın parlak mavi ve hiçbir zaman rimele ihtiyacı olmayan uzun kirpikli gözleriyle bana baktığım görüyordum. Bu yüzden öldürölme şeklini unutmak ve hâlâ dökemediğim göz yaşlarımı tutmak için içmeye devam ettim. Kalbimin her atışıyla hissettiğim ani acıyı ve neredeyse felç edici bir ağrıyla zonklayan başımı uyuşturmak için içtim, belki bu patlamayla bu sefil halimi unutabilirdim.

Sonunda, otuz dakika ve üç Long Island kokteylinin ardından, tadını sevmesem de sıvı uyuşturucum etkisini göstermeye başlamıştı.

Odanın diğer ucunda Marc soluk renkli ve içine göçmüş bir koltuğa oturdu. Tek eliyle Jack Daniels şişesini, diğeriyle de kapağım tutuyordu. Eğer ellerini meşgul etmezse yapabileceklerinden korkuyor gibiydi. Bence duvardaki alçı levhaları kazıyacak ve bu sırada birkaç parmağını da kıracaktı. Öfke ya da acıyla baş etmede başarılı değildi ve her ikisi de yüz hatlarından açıkça okunurdu.

Marc, bardağını kolanın yanına bırakıp viskiyi direkt şişeden içmeye başladı, her yudumda beni izlediği belli oluyordu. ^ Onu hiç böyle içerken görmemiştim ve ikinci bardağımı bitirene kadar onun için endişelendim. Ondan sonraysa önemsemedim. O da benim kadar üzgündü ve ikimizin de rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Bir ara içkiyi değiştirdim. Votkayı denedim ama yutamadım bile. Bir ağız dolusu içkiyi yere tükürünce Parker, bir kutu portakal suyu alması için Ethan'ı ana binaya gönderdi. Meyve suyu içkiyi yumuşatmıştı.

Jace tekila ve limon dilimlerine dadanmıştı, her zaman yüzünde olan o tanıdık sırtışını görebilmek için bir süre onu izle-

ilim. Ama hiç gülümsemedi ve sadece içmeye devam etti. Eğer Sara'ya olanları unutmak için içiyorsa hiç işe yaramıyordu çünkü onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. İçkiyi yudumlarken Marc'a yetişmeyi denedi ama yapamadı. Sağ elinde tuttuğu şişeye barın üzerinde kendinden geçti.

Jace'in Kyle'a dayanıksız dediğini hatırlayıp kıkırdadım. Sonra da kendi kıkırdamama güldüm ve işte o an sarhoş olduğumun farkına vardım çünkü bunu bu kadar gülünç bulmamı açıklayacak mantıklı bir sebep yoktu. Ama en azından Marc'ın mutsuzluğunun aksine ben mutlu bir sarhoştum.

En sonunda Parker ve Ethan, tekiladan sızan Jace'i odasına taşıdılar ama o sırada gördüğüm ve duyduğum şeylerin pek de farkında değildim.

Marc'la oturma odasında yalnız kalınca gözlerinin benim üzerimde olduğunu anladım. Kasıtlı olarak onu görmezden gelerek üst kattan gelen seslere odaklandım. Parker ve Ethan konuşuyorlardı ama tam olarak odaklanamıyordum, bu yüzden sadece net olan sözleri seçebildim.

"...ya onu geri getiremezsek?" diye sordu Ethan. Jace'i yarırlarken yatağın metal yayları gıcırdadı.

"Onu geri getireceğiz," dedi Parker, cümlesini iki gümbürtü takip etti. Seslerin Jace'in yere çarpan ayakkabılarına ait olduğunu düşündüm. "Ve hepsi bunun bedelini ödeyecek..."

Yukarıda bir yerde bir kapı kapandı. "...çok mu geç?"

"...bir içki daha içmek için mi?" Bu Parker'dı. Kesinlikle Parker.

"Başka bir içki daha istemiyorum... hırsımı birinden çıkarmak istiyorum."

"...bir fikrim var..."

Merdivenlere bakınca Parker'ın ayaklarını gördüm. Tam Ethan'a bir şey söyleyecekti ki bardağımın boş olduğunu gördü ve bana doğru yöneldi. Tekrar bardağımı doldurdu ama tuvalete gitmem gerekinceye kadar onu nereye koyduğumu unutmuştum. Hatta yürümeyi de.

Ethan homurdanarak beni lavabo kapısına kadar götürdü, ona bundan sonrasını kendim halledebileceğimi söyledim. Hallettim de, ama zar zor. Klozetin önünde herkesçe bilinen "altıma yapıcım" paniğini yaşadım. Levi Strauss'a bu kadar karmaşık düğme ve ilmek sistemi yaptığı için lanet okudum. Basit bir don lastiği de aynı işi göremez miydi?

Oturma odasına geri döndüğümde Ethan ve Parker alkol-den en az etkilenenlerimiz gibi görünüyordlardı. Dev televizyon ekranının önünde oturmuş, öfkelerini dijital ortamda video oyunu oynayarak atmaya çalışıyorlardı. Bayağı kanlı bir oyundu.

Gözlerimi bu canlı ölüm maçından ayırınca Marc'ın benim yerime oturduğunu gördüm. Odanın ortasında durup yerimden kalkmasını bekledim. Kalkmayacağını anladığım sırada zaten nereye oturacağımı umursama noktasını geçmiştim.

"Isırmam," dedi Marc yarı açık gözleriyle bana bakarak. "Bu seferlik."

Derin bir nefes alıp gözlerimi devirdim ama sonra bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüm. Odayı denizin ortasındaki bir liman gibi düşününce pes ettim. "Tamam, biraz kay o zaman."

"Yeterince yer var." Kendisiyle koltuk kolunun arasındaki küçük yeri gösterdi.

"Üzerine kusmadan önce kenara kay," dedim. Bu işe yaradı.

Marc sağ tarafına kaydı ve ben de boşalan yere kendimi

attım. Boş bardağım ayağımın dibinde duruyordu ve Parker'a bir tane daha doldurmasını söyleyecektim ama sonra, kendim dolduramayacak kadar sarhoşsam ve bir tane daha içersen iyice sarhoş olurum diye düşündüm. Doğru bir karar vermiştim. Bu bütün gün boyunca yaptığım en akıllıca şeydi. Keşke bu kararı biraz daha erken verebilseydim.

Sol kolumu koltuğun kenarına koydum, kısa tırnaklarımı çizgili desenin üzerinde bir ileri bir geri sürttüm. Tırnaklarımın dikeylerin üzerinde çıkardığı ses kafamda acemi bir davulcunun çıkardığı ritim gibi yankılanıyordu. Nedense bu sesi baş döndürücü buldum.

Beni sarhoşluk dalgınlığımdan uyandırarak, "Kalbinin atışını duyabiliyorum," dedi Marc.

Dizlerime bakınca bacaklarımızın dizlerimizden kalçamıza kadar birbirine değdiğini fark ettim. Şortum baldırlarımın yarısında bitiyordu ve kot pantolonundan bana yayılan sıcaklığım hissedebiliyordum. Kendimi o kadar iyi hissettiriyor ve ayrı geçen onca zamana rağmen o kadar tamdık geliyordu ki.

"Ben de seninkini duyabiliyorum." Bakmak için ona döndüm, gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Önemsiz birkaç santim. Sıcak nefesi yanaklarıma ve dudaklarıma vuruyordu. Artık sarhoş görünmüyordu. Belki de gerçekten sarhoş değildi. Benim kafayı bulmam onun da bulunduğu anlamına gelmiyordu.

"Öyle güzelsin ki," diye fısıldadı kulağıma. Çenesi, üzerimdeki yeşil üstün askısını saymazsak, çıplak olan omzuma yaslanmıştı.

"Öyle miyim?" Zar zor konuşabildim. Nabzım boynumda deli gibi hızlandı, sanki ağızımdan daha fazla şey anlatıyor gibiydi. Alkolden değil de, itirafından dolayı dönen başımı dengede

tutmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Belki de başım sabitti de oda etrafımda dönüyordu.

Anladığımdan emin olmak için yavaşça konuşuyordu ve kulağıma vuran nefesiyle her bir kelimeye içtenlikle vurgu yapıyordu. "Evet, öylesin. Gürültücüsün, inatçısın ve bazen sinir bozucusun ama bakmaya kıyamayacağım kadar güzelsin."

Ne söylediğini duymuştum ve beynim bunu algılamıştı. Ama o an söylediklerinden çok, sesindeki derin titreşimler içime akıyor, tüm doğru bölgelere doğru sinyalleri veriyordu; tıpkı şiddetli bir depremin hırsız alarmlarını devreden çıkarması gibi.

"Ve geri döndün," dedi, çenesindeki sakalları omzuma de-
giyordu.

"Geri döndüm." Bu söylediğimde bir gariplik vardı. Kahretsin, bu cümlede bir yanlışlık vardı ama ne olduğunu hatırlamıyordum ve o an bunu pek umursamadım.

"Gerçek bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Faythe," dedi, parmakları umutsuzca benimkilere dolanırken dudakları yanağıma değiyordu. Sesindeki acıyı duyabiliyordum, benim ona verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacı var gibiydi ve göğsüm sıkışmıştı.

Daha önce hiç ihtiyaç duyulmamıştım. Hiç kimse tarafından, özellikle de hayatındaki tek amacı başkalarından güçlü olmak olan biri tarafından. Bunun bana verdiği güç ve kudret hissi hoşuma gitmişti. Yardımımı istiyordu -bana yardım et diyordu- ve bunu ona vermek istedim. Her şeyi iyileştirmek istedim ve onun da bana aynı şeyi yapmasını istedim. Sadece istemedim. Buna *ihtiyacım* vardı. Tanıdık bir şeye ihtiyacım vardı, kendimi güvende hissettirip bana her şeyi unutturacak kadar sıcak ve güçlü bir şeye. Marc'a ihtiyacım vardı ve tek yapabileceğim şey bunu kabul etmektir.

"Benim de sana ihtiyacım var." Bu doğruydu ve sarhoşken bile bunu neden daha önce fark etmediğimi merak ettim. Alkolün mucizesi! Ayıkken korkunç, berbat ve umutsuz görünen her şey birden basitleşmişti. Ona ve bir zamanlar yaşadığımız anılara ihtiyacım vardı; güvenli, güçlü ve güzel şeylerin anılarına. Hayatımın ayaklarımın altından kayıp gittiğini anlıyordum. Marc'ı anlıyordum; o kayıp gitmemişti. Benim için her şeyi bir arada tutabilirdi. En azından bu iyiliğe karşılık verebilirdim.

Beni öptü ve ona sadece izin değil, karşılık da verdim. Aniden doğan açlık ve umutsuzlukla birbirimizden g aldık. Ona yeterince dokunamıyor, acımı zevkli anılarıma gömüp kendimi sakinleştirmek için yeterince uzanamıyordum. Ama bunu deneyebilirdim.

Başımı boynuna gömüp kokusunda boğuldum. ylesine erkeksi kokuyordu ki, uçmayan bir parfüm ya da sabun kokusu kadar güçlü, tehlikeli ve heyecan vericiydi. Kokusunu içime çektim; tehlike ve içime dolan güven duygusu birleşerek vücudumdaki her bir sinir ucunu uyarıyordu. Yanıp yanmayacağım merak ederek elinde bir fişek tutan bir ocuk gibiydim.

Ellerim göğüs kafesini buldu, onunkiler de benim saçlarımı. Başımı geriye itip boğazımı boydan boya öptü, sanki şah damarım diğer yerlerden daha tatlıymış gibi dili nabzımın üzerinde durdu.

Ah, kesinlikle öyleydi, çünkü bana da daha tatlı gelmişti.

"Burada konsantre olmaya çalışıyoruz," dedi Ethan oturduğu yerden, bir anda bütün büyüyü bozmuştu. Erkek kardeşime bakmak için Marc'tan uzaklaştım. Bir anlığına Ethan bana hayal kırıklığına uğramış gibi baktı ama sonra bir şeye karar verilmiş gibi başım salladı.

Bir şeye karar verilmiş miydi?

Daha bunun üzerinde düşünemedi Ethan tekrar oyuna dönmüştü, elleri hızlı hareketlerle kumandaya basarken bir yandan da konuşuyordu. "Bir oda bulun."

Bir oda. Bu harika bir fikirdi. Benim odam doluydu ama Marc'ınki boştu ve üst kattaydı. Merdivenler boyunca öpüştük, öyle ki, tırabzana ve belime tutunmasa ilerlemeyi bırakıp olduğumuz yere yığılabilirdik.

En üst basamakta durduk, üzerimdekini çıkarıp yere atarken beni kalçalarımдан tutup kendi vücuduyla duvar arasına sıkıştırdı. Hareketleri hızlı ve çılgın gibiydi ve bunun sebebini anlamıştım. Eğer tereddüt edersek düşünmek zorunda kalırdık ve ikimiz de düşünmek istemiyorduk. Bunu hissetmek, kendimizi aklımızı başımızdan alacak bir şeyin içinde kaybetmek istiyorduk. Bu, gerçeği, getireceği acı ve korkuyu unutturacak bir şey olmalıydı. Ve ikimiz ateşle barut gibiydik.

Daha önce problemin bir parçası olan bu gerçek, şimdi çözümün ta kendisiydi. Bütün problemlerimin patlayan-havai-fişekler, kendi-adımı-dahi-hatırlamıyorum ve ayak-parmaklarımı hissedemiyorum çözümüydü. En azından o an için.

Vic'in Jace'le paylaştığı odanın önünden geçtik, odadan yavaş ve düzenli nefes seslerini zar zor duyuyordum. Marc'ın soluklarıysa tam tersine ateşli ve hızlıydı. Odası evin ön tarafındaki en sondaki odaydı ve odanın önüne gelince sabırsızlandı. Beni kucağına aldı, bacaklarımı beline doladım ve kendimi yukarı çektim, böylece dilimle kulağına dokunabiliyordum. Beni odasına taşıırken inliyordu, yavaşça yere indirmeden önce kapıyı zar zor kapatabildi.

Parkeler çıplak ayağıma soğuk gelmişti; tıpkı bir çapa gibi, başım omuzlarımla üzerinde yüzerken beni ayaklarımdan yere bağlıyordu. Gözlerimi kapatıp ellerinin vücudumda gezinmesi-

ne odaklandım, beni şortumun sertliğinden ve sutyenimin sıkışıklığından kurtardı. Dizlerinin üzerine çöktü, kollarım belime dolayıp sessizce titrerken, başım karnıma koydu.

Göğsümü eliyle kaldırıp ağzına alabildiği kadarını aldığını hissedince nefesimi tuttum. Nazikçe göğüs ucumu çekti, dili tenimi yakıyordu, dudakları ısrarlıydı. Ellerimi saçlarına geçirip İnledim, başımı geriye atıp gözlerimi kapadım.

Elleri belimden aşağı doğru inip iç çamaşırımı kalçalarımından aşağı doğru indirmeye başladı. Beni kucağına alıp yatağa yatırmadan önce küçük bez parçası yere düştü. Pantolon fermuarının açılıp kotun tenine yavaşça sürtünerek çıkarıldığını duyduğum sırada düşünebilmek için sadece bir anım olmuştı.

O anda her şeyin üzerime yıkılabileceğini hissettim. Marc olmazsa savunma duvarlarım öfke ve korkunun baskısına dayanamayıp çökebilirdi.

Ama sonra yüzü benimkinin üzerinde belirdi ve ağırlığını üzerime verdi; ağır, sıcak ve tamamen gerçek. Dirsekleri üzerinde yükseldi, gözlerinin içine baktım. Koyu kahverengi irislerinin içindeki sarı noktalar parlıyor, dökülmeyen gözyaşlarını belirginleştiriyordu.

Bacaklarımı ona dolarken, "Korkuyorum," diye fısıldadım.

"Ben de."

Kalbinin nasıl güçlü attığını duyabiliyordum ve biliyordum ki, bu gerçektir.

Önce üzerimde sonra da içimde hareket etti.

İçimde tuttuğum ve sandığımdan çok daha fazla olan kederi nefesimle beraber dışarı verdim. Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarını yanaklarımdan süzülüp saçlarımı ve çarşafımı ıslattı.

Ardından adımı söyledi ve artık acıya ya da korkuya yer

yoktu. Marc beynimdeki, kalbimdeki ve içimdeki bütün boşlukları doldurmuştu. Beni doldurmuştu, sadece bedeniyle değil, yaşadığımız anılarla ve vazgeçtiğim şeylerle.

Ellerim kollarındaki çizgilerden omuzlarına, oradan da sırtına geçti. Kalçasına ulaştığımda ona daha da yaklaşmak için kendimi yukarı doğru kaldırırken elimle de kalçasına bastırıp daha fazla basınç sağladım. Marc hızıma yetişti, görünüşe bakılırsa içindeki enerjiyi hiçbir şeyin durdurmasını istemiyordu. Beni incitemezdi. Ve işin güzel tarafı, şu anda sahip olduğumuz tüm insansı ve kırılgan özellikler düşünülürse, ben de onu incitemezdim.

Sonunda tekrar nefes almak aklıma gelince, birbirine karışan kokularımız başımı döndürdü. Bu açlık ve ihtiyaç aramasında boğuluyordum -onun, benim ve bizim kokumuzun canlılık verici bir karışımıydı- ve temiz hava almak için başka bir nefese ihtiyacım yoktu. Seksin kendi kokusu bile, çılgık atarak uca yaklaşmama yetebilirdi.

Marc'ın göğsüne elimi koyup, beklemesi için yalvaran gözlerle ona baktım. Hazır değildim. Henüz değil. Daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını.

Gülümsedi, hâlâ nemli olan gözlerinde tatmin olmuş bir ifade belirdi. Ritmini değiştirdi, yüzüme bakarak yavaşlayıp her bir vuruşla daha derine girdi. Marc neyin hoşuma gittiğim benden bile daha iyi hatırlıyordu.

Bedenlerimizin birbiriyle her buluşmasında, tüm bedenime acımı unutturup beni zevkin zirvesine çıkaran kıvılcımlar yayıldı. Parmaklarımı kalçalarına gömdüm. Tırnaklarım derisine geçti.

Tıslayarak geriye doğru büküldü ama yüzündeki gülümseme kaybolmadı.

Keskin kan kokusu burun deliklerimi doldurdu, açlığını arttıran kokulara bir yenisini daha ekledi. Ona sımsıkı sarıldım, terlerimiz birbirine karıştı. Ona doğru uzandım, son bir dokunuş için kıvranıyordum; ikimizi geçici de olsa huzura kavuşturacak son bir darbe için.

Marc neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bir elini saçlarıma doladı, başımı geriye doğru itip ağzımı açtı. İçime girdi, sertçe. Dudakları dudaklarımın üzerini kapladı, boşalma çılgılığını ve kendimi ona teslim edişimi içine hapsetti.

Kontrolünü kaybetmemek için hızla üzerimde gidip geldi. Tırnaklarımı omuzlarında oyuklar açmıştı ve o da ancak bu kadar dayanabilmişti. Ağzımın içinde inlerken titredi ve yanağı yanağımın üzerinde, dudakları kulağıma dayanmış halde üzerime yığıldı.

"Seni seviyorum, Faythe," diye fısıldadı, hâlâ içimdeydi ve ardından zar zor duyabildiğim bir fısıltıyla, "Beni bırakma," dedi.

On Sekiz

Nefesimi tutup üçüncü kez Marc'ı uyandırmadan altından kalkmaya çalıştım. Hiç şansım yoktu. Her hareket edişimde, her an uyanacakmış gibi nefesi hızlanıp göz kapakları kırırdıyordu. Uykudayken bile ondan uzaklaşmamı engelleyebiliyordu; tek bacağını üzerime atmış, bir koluyla da belime sarılmıştı.

Homurdandım, Marc uykusunda dönünce de elimi ağzıma kapadım. Bacağı üzerimden kaydı ama karnımın üzerinde duran kolunun ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Konsantre olup dudağımı ısırarak Marc'ın bileğini baş ve işaret parmaklarımla yavaşça tuttum. Kolunu karnımın üzerinden kaldırdım, mesanemin üzerindeki baskıyı azalttığım için rahat bir nefes aldım. Marc, derin ve huzurlu bir nefes alınca kolunu ikimizin arasına, yatağın üzerine koydum. Sonunda özgürdüm, yatağın üzerinden yavaşça yere inmeden önce birkaç nefes daha almasını bekledim.

Ayaklarım yere değer değmez, gözlerim saate kaydı. Yeşil fosforlu rakamlar karanlıkta bana saati 04:30 olarak gösteriyordu. Bu tuhaftı. Saat değil, renk tuhaftı. Benim çalar saatimin rakamları kırmızıydı ve uyandığım zaman sanki bir yere geç kalmışım gibi beni endişelendirip acele etmeme neden olurdu. Yeşil

rakamlar huzur verici ve yatıştırıcıydı, bana gün ağarmadan önce uyumak için hâlâ birkaç saatim olduğunu söylüyordu ama yine de paniğin o keskin ucunda sallanıyordum.

Saate göre, aşağı yukarı üç buçuk saattir Marc'la uyuyordum. Düşünemeyecek kadar yorgun bir halde yatağında yığılıp kalmıştık. Ama şimdi onun yatak odasının ortasında çırlıçıplak dikilerek düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Şu yaptığma bir bak, Faythe, diye düşündüm, Marc'ın uyuyan rahatlamış yüzünü izledim. Sadece kendininkini değil, başkalarının hayatlarını da mahvetmeden mutlu olamıyorsun.

Ama bu doğru değildi. Ben de mutlu olmayacaktım.

Düşünmeye ihtiyacım vardı. Ve çışımı yapmaya. Mesanem beni sıkıştırıyordu ve aslında onun verdiği rahatsızlık duygusu beni uyandırmıştı. Ama lavaboya gittikten sonra geri dönmeyeceğim için -biraz düşünebilmek için kendimi sorundan uzaklaştırmam gerekiyordu- giyinmem lazımdı. Ne yazık ki kıyafetlerim görünürde yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp dün gece yaşananların sıralamasını düşünmeye çalıştım. Her bir görüntü, atmakta olan kalbimi sıkıştırmak için göğsüme atılan yumruklarmış gibi hissettirdi. Ve eğer beni bu kadar acıtıyorsa Jace'e ne hissettireceğini düşünmek bile istemiyordum. Ya da Andrew'ya. Kahretsin, bir de Andrew vardı, değil mi?

Neler düşünüyordum böyle?

Hiçbir şey düşünmemiştim; bu apaçık ortadaydı. Asıl nokta buydu. Bedenimi hormonların, alkolün ve acının etkisine bırakıp beynimi dün gece devre dışı bırakmıştım.

Gerçek şuydu ki, rahatlamaya ihtiyacım vardı; Marc'ın da öyle ve bunu birbirimizde bulmuştuk. Ne kadar muhteşem olur-

sa olsun, kendimi bırakmak, aynı şeyi isteyen birine kendimi vermek nasıl inanılmaz bir özgürlük olursa olsun, gün ışığı yaptıklarımın kaçınılmaz sonuçlarım açığa çıkaracaktı. Ama bununla yüzleşmeye hazır değildim. Henüz değil.

Peki kahrolası giysilerim neredeydi? Marc'ın tek bacağına doladığı çarşafın sarkan ucunu tutup dikkatlice etrafa bakındım. *İşte*. Şortumu bulmuştum. Diğer üç parça giysimi de.

Sutyenim komodinin kenarından sarkıyor, külotum yatağın altodan görünüyordu. Giyindim ama üstümü bulamadım, gözlerimle deli gibi odayı aradım, bir önceki günkü maraton banyo seansından sonra üzerime giydiğim boyundan bağlı yeşil atletimden eser yoktu ortalıkta.

Marc uykusunda homurdanıp diğer tarafa döndü. Eli, dakikalar önce kalçamın doldurduğu sıcak boşluğa düştü. Ve birden bütün vücudumu yeni bir panik dalgası kapladı. Bulduğum ilk giysi parçasını elime alıp başımdan geçirdim. Bu, Marc'ın bir gün önce giydiği eski siyah tişörttü. Üzerinde hâlâ kokusu vardı.

Tişört bana çok büyüktü. Neredeyse şortumu kapatıyordu. Ama işimi görmek zorundaydı çünkü lavaboyu kullanmam gerekiyordu. Hem de hemen. Kapıyı yavaşça açıp parmaklarımı gıcırdayan menteşelere dayadım ve üst katın holüne süzıldüm. Hol daha çok büyük bir dikdörtgen gibiydi, ortasında merdivenler ve dört duvarın her birinde de birer kapı bulunuyordu. Kapılardan üç tanesi yatak odalarına, dördüncüsüyse banyoya açılıyordu. İşte bu, benim ihtiyacım olan kapıydı. Ve işte orada, halıyla banyo kapısının arasında buruşmuş bir halde yeşil atletim duruyordu. Ve bana buraya nasıl geldiğini hatırlatıyordu. Marc'ı ve onun beni duvara dayayıp atletli başımdan çıkardığım hatırlayınca görüntüler ve yaşadığım duygularla sarsıldım. His-

settiklerim, hâlâ bütün vücuduma titreşimler gönderecek kadar güçlüydü. Dehşet ve akıl karışıklığıyla karnıma bir kramp girdi. Kahretsin, *Marc konusunda ne yapacaktım ?*

Atletimin üç adım gerisinde donakaldım, banyodan su sesi geliyordu. Biri uyanmıştı.

Kapı açılınca gerildim. Jace dışarı çıktı. Nefesimi tuttum. Tamamen. Önce beni fark etmedi. Hol karanlıktı ve -tıpkı benim gibi- muhtemelen herkesin uykuda olduğunu düşünüyordu. Beni görünce gülümsedi ama bakışları karışmış saçlarıma, Marc'ın tişörtüne ve görünüşte çıplak olan bacaklarıma kayınca yüzü soldu. "Jace..." diye başladım. Umutsuzca açıklamak istedim ama dudaklarımdan isminden başka sözcük çıkmadı.

Atletimi almak için yere eğildi. "Bir şey kaybetmişsin," dedi. Sesindeki soğukluk sadece kıyafeti kastetmediğini ima ediyordu. Atleti bana fırlattı.

Atletim yüzümün çoğunu kapatarak başıma düştü. Yatak odasının kapısını kapattığını duyana kadar onu yüzümden çekmedim.

Faythe, sen korkağın tekisin. Atletim tek elimden sarkarken Jace'in odasına baktım, sonra da Marc'ın. Bir hata yapmışım. Bu gayet iyi anlaşılabilirdi, ama hatalarım artarken hiçbir şey değişmiyordu. En azından hiçbir şey iyiye gitmiyordu. Eve kendi isteğimle gelmemiştim. Marc ya da Jace'le olmak için de burada kalamazdım. İşe ne kadar yararsa yarasın ya da ne kadar iyi olursa olsun rahatlatıcı bir seks bunu değiştirmezdi. Mesanem banyoya girmem için bana yalvarıyordu ama bunu yapamazdım. Marc uyanıp benimle konuşmak istemeden önce dışarı çıkmam gerekiyordu. Ya da başka bir şey yapmam. Atletimi yere fırlatıp merdivenleri ikişer ikişer indim. Son basamakta beni Ethan'ın yüksek horultusu karşıladı. Koltuğa yayılmıştı, tek

kolu yanına düşmüştü. *Harika*. Uyuyabileceğim hiçbir yer yoktu. Zaten önemi de yoktu çünkü konuk evinde kalmamam daha iyiydi. Başka bir yere gitmem lazımdı. Gözlerim odada dolaşırken zihnim olasılıklar üzerinden geçiyordu. Ve orada, tezgâhın üzerinde, boş şişelerin, limon kabuklarının ve kirli bardakların arasında sahipsizce duran nesneyi görünce ne yapacağımı anladım. Jace'in anahtarları. Bir an tereddüt ettim. Parmaklarım *Kentucky Wild Cats* anahtarlığının üzerinde gezindi. Sonra onları alıp kapıya doğru koştum. Anahtarlar artık benimdi. Onları ele geçirmiştim.

Yeni Pathfinder'ın sürücü koltuğuna oturduğumda anlaştırmamıza rağmen Jace'in arabasını aldığım için beni affetmeyeceğini düşünüp bir an duraksadım, çünkü hem ona hem de babama bekleyeceğime dair söz vermiştim. Ama Marc'la yattığım için zaten beni affetmeyecekti, öyleyse ne fark ediyordu ki? Ayrıca kaçmıyordum. Sadece etrafta biraz dolanıp düşünmeye ihtiyacım vardı. Hiç kimse uyanmadan geri gelecektim ve eğer şansım varsa dışarıya çıktığımı kimse fark etmeyecekti.

Olabildiğince sessiz davranıp arabayı evin önünden sürdüm, farlar Owen'in her zamanki yerinde duran arabasına vurunca rahatladım. Demek eve sağ salım dönmüştü.

Araba yolunun sonuna gelince otomatik kapı açma düğmesine basmak için camı açtım. Ama sonra tekrar tereddüt ettim. Kapının ilerisindeki kaldırımlı yol mülkümüzü küçük korudan ayırıyordu. Birkaç mil aşağıda yol bir otobanla kesişiyordu, işte oradan istediğim her yere gidebilirdim. Hem de her yere.

Ne yapacağımı düşünürken dikiz aynasından evi izledim. Bu yolu daha önce de geçmiştim. İki kere. Her ikisi de çaldığım arabalarla ve gece yarısı olmuştu. İkisinde de kaçıyordum. İkisinde de yakalanmışım. Ama bu sefer kaçamazdım, düşünmek

için bile olsa. Eve geldiğimden beri her dakikamı babamı değiştirmeye, daha olgun ve mantıklı olduğuma ikna etmeye çalışarak geçirmiştim. Araba yolunun sonunda durdum, özgürlüğüme bu kadar yakinken bana inanmadıkları için onları suçlayamayacağımı fark ettim.

Şimdi kaçarsam, bu değişmediğimi düşünmelerine neden olacaktı.

Kararımı değiştirmeden önce, vitesi çabucak geriye aldım, çıplak ayağımla gaza basıp dikkatlice eve doğru sürdüm. Kaçmanın eşiğine gelmiştim. İddia ettiğim gibi bir yetişkin olduğumu göstererek onlara yaptıklarımın sorumluluğunu alabileceğimi kanıtlamalıydım.

Ama giriş kapısı yavaş yavaş uzaklaşırken kararımdan yine şüphe duydum. Korkularımla yüzleşmeye hâlâ kararlıydım ama henüz değil. Hâlâ düşünmeye ihtiyacım vardı. Ona ne söyleyeceğime karar vermeden Marc'la yüzleşemezdim. Jace'i düşünmek bile istemiyordum.

Yolun yarısında, Owen'ın kamyonunun samanlığa kadar uzanan tekerlek izlerini fark ettim. *Samanlık*. Uzun zamandır samanlığa gitmemiştim. Beşimiz küçükken orada oyun oynardık. Jace de gelirse altı kişi olurduk. Hiç hayvanımız yoktu ama babam kışlık yem olarak satana kadar bir sürü samanımız olurdu. Bu sayede yaz boyunca samanlıkta oyunlar oynar, balyaları cephe, kale, güreş meydanı, masa gibi hayal gücümüzün el verdiği değişik şekillere sokardık.

Büyüyünce diğerleri oyun alanımızı terk ettiler ama ben asla vazgeçemedim. Erkeklerle dolu bir evde düşünmek ve kitap okumak için sessiz bir yere ihtiyaç duyardım. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen saman kokusu hâlâ Jane Austen, Charles Dickens ve Louisa May Alcott eşliğinde burada geçirdiğim saat-

leri hatırlatır bana. Bir zamanlar samanlık benim sığınağımdı ve şimdi yine oraya sığınabilirdim.

Yan aynaları kullanarak Owen'ın tekerlek izlerini takip edip geri geri gittim, arabayı çevirip saman kokusunu hayal ederek kirli patikaya girdim. Samanlığın yirmi metre önünde durdurup bir süre sessizce direksiyona eğilerek ön camdan samanlığa baktım. Hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ çiftlikte kaldığım zamanlarda olduğu gibi öylece duruyordu, bir çeşit nostalji yaşıyordum.

Arabanın kapışım açıp dışarı çıktım, anahtarları kontakta, farları da açık bıraktım. Aksi takdirde, dönmek istemediğim sürece -ki istemiyordum- etrafı pek iyi göremezdim. Ciddi şeyleri kedi içgüdülerim olmadan, insan biçiminde düşünmek daha mantıklıydı.

Elimi küçük giriş kapısının koluna koydum, tam açacaktım ki mesanem bana son sinyali verdi. Eğer bir an evvel tuvalet ya da uygun bir çalı dibi bulamazsam kendimi utandıracak ve kaliteli şortumu mahvedecektim.

Çok sıkışmıştım, rahatlamak için karanlıkta uygun bir yer aradım. Birkaç metre ileride bir elma ağacı vardı, kısıydı ama güzel ve sağlıklı bir ağaçtı. Tabii ki ilk tercihim bu ağaç olmazdı ama seçici olma lüksüne sahip değildim. Olanca hızımla ağaca yöneldim, sabah çiğlerinin üzerinde kayan ayaklarım yüzünden iki kere neredeyse düşüyordum.

Ağacın ince gövdesi beni pek fazla saklayamıyordu ama etrafta kimse olmadığına göre sadece kendi utancımından saklanıyordum.

Mesanemdeki baskı rahatlayınca, aylak aylak Pathfinder'a doğru yürümeye başladım, kafamda Marc için bir mazeret bulmaya çalışıyordum. Tanrı biliyor, bunu geçmişte pek çok defa yapmıştım. Özellikle de beş yıl önceki şu meşhur yazda.

O yazdan iki yıl önce, on altı yaşındayken ve okuldaki erkeklere ilgi duymaya başladığımda, annemle babam beni Marc'a doğru yönleltmeye başladılar. Onlar ittiler, ben direndim. Ben direndikçe daha fazla ittiler. Sonunda beni öylesine ittiler ki kendimi Marc'ın yatağında buldum. Eğer bilmek isterseniz, istediklerine ulaşır ulaşmaz işin seyri değişti, bize yavaşlamamız gerektiğini ve birbirimizi *tamamen* tanımak için koskoca bir hayata sahip olduğumuzu söylemeye başladılar.

O günden sonra, evlenecek kadar büyüyüp on sekizime bastığım yaza kadar bizi hep bir arada tutmaya çalıştılar. Ama o dönemde sınıf arkadaşlarımla üniversiteye başvurduğum ve gelecekteki kariyerlerini seçmeye başladıklarını gördüm, Marc için neyi bıraktığımı fark ettim: Tüm hayatımı. Bu yüzden, düğünümüzden bir gece önce biriktirdiğim paraları da yanıma alıp Ethan'ın yeni aldığı üstü açılır arabasını çaldım ve iki hafta süren bir kendimi keşfetme seyahatine çıktım. Acıktığımda avlandım, uykum gelince nerede ve ne zaman fırsat bulduysam orada sızıp kaldım.

Tabii ki beni buldular ve onu hâlâ sevdiğim için Marc'tan özür dilemek hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi. Tabii şimdiki sorunum hemen onun arkasından, ikinci sırada geliyordu.

Samanlığın kapısına varmama bir adımdan daha az bir mesafe kalmıştı ki farların ışığı sol tarafımda kımıldadı. Jace'in aküsünü düşünüp samanlığa arkamı döndüm, Pathfinder'a yönelip ışığa doğru yürüdüm.

Önümde bir metal sesi geldi, ışıklar söndü ve birden gözlerimi kör edercesine tekrar yandı. Korkup sıçradım, elimi gayri ihtiyari gözlerimin önüne tuttum. İsteksizce odaklanmaya çalıştım. Olduğum yerde kalakaldım, ağzım birden kurudu.

Jace'in arabasının ön tarafındaki radyatöre bir adam yaslanmıştı, gecenin karanlığında ve ışıkların arasında vücut hatlarını lam olarak seçemiyordum. Jace arabasını çalıştırdığımı duymuş olabilir miydi? Farlardan kısılan gözlerimin yardımına burnum yetişmişti. Çiy kokulu sabah esintisi burnuma tamdik bir kokuyu taşıyordu.

Sean.

Kör edici ışığın içinde sağ tarafıma doğru adım atarken sırtımdan soğuk terler boşandı. Gözlerim karanlığa alışıkça, kokusunun belirttiği kimliği onaylayan yüzünü seçebildim. Sean'ın kemerli küçük burnu ve kahverengi saçları onu neredeyse zayıf gösteren narin yüzünü süslüyordu. Ama o bir erkek kedi idi ve erkek kediler zayıf olmazdı. Sean muhtemelen ortalama yapıda birini duvara ve hatta yan odaya fırlatabilirdi ve fırlattığı kişi ne olduğunu ancak havada süzülüşü sırasında anlardı.

Hatamı fark etmiştim. Nasıl düzelteceğimi de bilmiyordum. Bir şeyler yapmadığım takdirde...

Zihnimde kötü düşünceler şekillenmeye başladı. Başımı hareket ettirmeden etrafıma bakındım, gizlice suç ortaklarına dair bir işaret bulmaya çalıştım. Eğer Sean yalnızsa, onu tek başıma alt edebileceğime emindim. Böylelikle babam korunmaya ya da saklanmaya ihtiyacı olmadığını anlayabilirdi. Etrafta sıra dışı hiçbir şey görünmüyordu. Sean'ın dışında.

"Buraya teslim olmaya geldiğini sanmıyorum, öyle değil mi?" Yavaşça samanlığın ön cephesine doğru geri geri giderken bir yandan da onu gözden kaçırmamaya çalışıyordum. Sesim seher vaktinin sessizliğinde fazla yüksek çıkmıştı.

Sean birinin beni duymasından endişelendiyse bile hiçbir tepki vermedi. Gülümsemedi. Sadece yavaşça başım salladı. "Üzgünüm, Faythe," dedi sonunda şüphelerimi onaylayarak.

Benim için gelmişti. Gözlerindeki ifadeden neredeyse gerçekten *üzgün* olduğuna inanacaktım. Peki ama neden liderin bölgesine, yani babamın özel arazisine girerek kendini riske atmıştı? Hiç şansının olmadığını bilmesi gerekiyordu.

"Çocuklar buralarda," dedim, terli ellerimi Marc'ın tişörtüne silerek tekrar etrafıma bakındım.

Sean tekrar başım salladı, ince dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayır, yoklar. Greg, senin gece yarısı tek başına dışarı çıkmaya asla izin vermez." Gözleri ayaklarıma kaydı. "Ve çıplak ayakla asla. Senin dışarıda olduğundan haberleri bile yok."

Kahretsin. Blöf yaptığımı anlamıştı.

Geriye bir adım daha attım, ayaklarım kuma bulanmıştı. "Çiftliği gözetliyordun," dedim, konuşurken ne kadar haklı olduğumun farkına vardım. "Nereden izliyordun?" Onu konuşturduğum her bir dakika, Marc'ın uyanması ve gittiğimin farkına varması ihtimalini artırabilirdi.

Sean, gözlerini benden ayırmadan başıyla yolu işaret etti. Akılıca. "Ön kapınızın karşısındaki ormanlıktan."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyle gözlerimi kırıştırdım. Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Nasıl olur da bir ev dolusu lider, düşmanın kapıda olduğunu fark edemezdi? "Ne zamandır?" Ellerimi yumruk yaptım, adrenalin damarlarıma pompalanırken paniklemiş bir halde dövüşe hazırlanıyordum.

Sırıttı, görünüşe bakılırsa tüm konseye görünmeden içeri sızdığı için kendiyse gurur duyuyordu. "Bir saatten daha az süredir."

Şimdi anlaşıldı. Liderler otellerine gitmek için ayrıldıktan ve bazılarımız alkolden sızıp yattıktan sonra gelmişti. Bu şartlar

altında evi gözetlemesinin o kadar da kötü bir fikir olmadığını anlayabiliyordum.

Kendime olan güvenimden şüphe duymaya başlayınca kalbim acıyla hızlı atmaya başladı, artık planımın bir anlamı kalmamıştı. *Birileri çılgınlığını duyabilir miydi?* Durduğum yerden ana binayı görüp göremeyeceğimi merak ettim. Uyanık olan biri beni rahatlıkla duyabilirdi ama bu kadar ağır uyuyan kişilerin duyabileceğinden pek emin değildim.

Sean radyatörün önündeki duruşunu değiştirdi, kırmızı spor ayakkabılı ayaklarından birini tampona koydu, dirseklerini de arkasındaki kaputa dayadı, gözlerim otomatik olarak göçük oluşup oluşmadığını görmek için arabaya kaydı. "Bu bir keşif gezisi olacaktı, amaç sadece izleyip dinlemektir. Ama sonra kapıya doğru arabayı sürdün, o da büyük ödül için şansım deneme arzusuna dayanamadı." Sean bana gücenmiş gibi başını salladı. "En azından onu bunun için uğraştırmalıydın."

"Onu mu?" diye sordum, cevaptan korkuyordum. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda artık çok geçti. Sean beni oyalamak içindi. Dikkatimi kendi üzerinde toplayıp beni asıl yapmak istediği şeyi düşünmekten alıkoyuyordu.

Sorumun cevabı arkamda bir yerden, kaba bir fısıltı olarak geldi. *"Buenos dias."*

Kalbim duracaktı ve kanım ilk defa korkuyla akmaya başladı, aynı anda hem titriyor hem de yanıyordum. O kadar yakındı ki nefesi, saçlarıma değiyordu ama bir saniye önce orada değildi. Buna yemin edebilirdim.

Ve kokusunda bir gariplik vardı. Değişik, ama garip. Bu kesinlikle bir orman kedisinin kokuşuydu ama dövüştüğüm kedinin kokusu *değildi*.

Çıplak baldırıma bir iğne saplandı, nefesim kesildi. Uyuşturucu bedenime yayılırken geçtiği yerleri yaktı. Daha atamadan çılgılığını kesen bir el ağzımı kapattı. Karnım korkuyla kasıldı ve kendi kusmuğumla boğulmamak için mide bulantıyla başa çıkmaya çalıştım. Yarım yamalak ona döndüm ve onun Marc'ın yüzüne benzeyen İspanyol hatlarına baktım, ama o farklıydı, bu yabancının gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. Sonra beni geriye doğru çekti, belime kollarını dolayıp sırtımı göğsüne dayadı. Tek görebildiğim Sean'ın artık yaslanmadığı Jace'e ait Pathfinder'in önüydü.

Paniğe kapılıp, ağzımın üzerindeki ele pençe attım ama tırnaklarım etine saplanmayınca şaşırdım. Bir sonraki nefesimde burnuma lastik kokusu geldi ve anladım; uzun, kalın eldivenler giymişti. Hazırlıklıydı. Ve o anda durumumun ne kadar kötüye gittiğini fark ettim; kendimi en büyük korkumun merhametine bırakmıştım. Kötü kararlarımın zirvesinde olduğumu düşünürken, kendimi bir kez daha şaşırtmıştım.

Dehşetten kocaman açılmış gözlerimle sol tarafımda bir hareketlenme gördüm; bir araba kapısı sonuna kadar açılmıştı. Beni ele geçiren kişi beni havaya kaldırdı, ben onunla mücadele ederken beni taşıdı. Eldivenlerini pençelerken bacaklarına tekme attım. Ama daha arabaya varmadan uyuşturucu etkisini göstermişti. Kollarım ağırlaştı ve iki yarama düştü. Bacaklarım uyuştı. Beni Jace'in arabasına sokarken ona karşı koymak için hiçbir şey yapamadım.

Ağzımı bırakıp emniyet kemerini kullanarak, uyuşuk vücudum dik duracak şekilde beni Pathfinder'in koltuğuna oturttu. Sean viteste olan arabanın direksiyonuna geçti. *Hangi akla hizmet anahtarı kontakta bırakmıştım ki?*

Adrenalin bütün bedenimi sararak bacaklarımı hareket et-

tirmeye çalıştırdı. Ama hiçbir işe yaramadı. Acizliğimden dehşete Kapılmışım, kendi vücuduma komut veremiyordum. Başımı yana çevirip yaşlı gözlerle etrafı izledim, beni ele geçiren adamın

karaltısı yanımdaki koltuğa süzüldü. "Sen o serserisin," diye fısıldadım, ağlamaklı ama sakın ses tonuma şaşırmışım. "Orman kedisi." O başını sallarken, gözlerimi kapattım ve açmak istemedim, yüzümü okşayan elden ve kulağıma fısıldayan sestten ürkmüştüm.

"*Buenas noches, mi amor,*" diye fısıldadı, sıcak nefesi yanağıma vuruyordu. Bilinçli kalma mücadelemi kaybederken duyduğum son şey buydu.

Bir süre sonra -tabii ne kadar süre olduğunu söyleyemesem de- otoban yolculuğumuzun sarsıntı ve gürültüsünü ayırt edebilecek kadar ayıldım ve güneşin doğduğunu fark ettim. Penceresiz ticari bir karavanın zemininde, sağ yammın üzerinde yatıyordum. Ellerim arkamdan bağlanmıştı ama iplerin dayanıklılığını test edecek kadar gücüm yoktu. Sağ kolum hareket edemeyecek kadar uyuşmuştu, bunun uzun süreden beri üzerine yattığım için oluşan geçici bir uyuşukluk olmasını diledim. Ama bu teori mi sınamadan tekrar kendimden geçtim.

Tekrar ayıldığımda ön camdan yayılan güneş ışığı daha parlaktı ve ben hâlâ yan tarafımın üzerinde yatıyordum. Ama araç hareket etmiyordu. İki adam aracın önünde İspanyolca birbirleriyle tartışıyordu. Sean ve serseri.

Sağ elimin parmaklarım kıvrırmayı denedim, endişelenmiştim, çünkü hâlâ uyuşuktu. Parmaklarım kımıldadı ama bu hareketim bütün kolumda dayanılmaz bir karıncalanmaya neden oldu ve görünüşe bakılırsa bu kıpırdayışım birinin dikkatini çekmişti.

"*Ella esta despierta*," dedi serseri. Başımın altındaki sentetik kumaş gıcırdadı ve araç sarsıldı. Yanıma diz çöküp çenemi elini aldı ve başımı yukarı kaldırdı, ya ona bakacaktım ya da gözlerimi kapatacaktım. Gözlerimi kapattım.

"Eninde sonunda bana bakacaksın." Aksam çekiciydi, ateşli bir salsamın duyuusal dengi. Başka şartlar altında bunu hoş bulabilirdim, ama şu anki durumumda zevk yabancı bir kavramdı.

Kalbim küt küt atarken, pasif direncin kurtuluşum için etkili olabileceği kanısıyla gözlerimi iyice yumdum. Tek elini şortumun içine sokup kalçama değdirdi.

Çenemi elinden kurtardım, kolumu haliya sürterek geriye çekildim. El vazgeçmeyerek beni takip etti, bu, saatler önce aynı yerde olan Marc'ın elini hatırlattı bana. Marc'ın dokunuşu beni çıldırtmıştı, kalçamı ona doğru istekle kaldırıp arzuyla kıvranmıştım.

Orman kedisinin eli, öfke ve tiksintiyle karışık bir mide bular ısına neden olmuştu. Pasif direnç teorim temmuzda yağank gibi eriyip gitmişti. Ona bakmak için gözlerimi açtım. Kızgınlığım beni cesaretlendirdi. "Siktir," diye küfür ettim ama bu iyi bir kelime seçimi olmamıştı.

"Çok yakında, *mi gatita*," derken, sıcak ve ıslak nefesi yanıma değdi.

Bu kadarım çevirebilecek kadar İspanyolca biliyordum. Beni kendisinin küçük kediciği olarak çağırıyordu.

Yüzümdeki saçları kenara savurup, sesim kadar tehditkâr bakışlar atmaya denedim. "Seni ısırmadan çek o pis elini üzerimden." Başımı yukarıda tutmaktan boynum ağrıyordu ama gözlerimi serseriden ayırmaya hiç niyetim yoktu. Hem de hiç.

Gülümseyerek kalçamı gözlerimi yaşartacak kadar sertçe

sıktı ama ağlamayacaktım. Kulağımda kahkahalar yankılandı.
Bana gülünmesinden *nefret ederim*.

Gözlerimi hafifçe kapatıp hız ve güç toplamak için sessizce
dua ettim. Sonra derin bir nefes alıp sol ayağımla tekme attım,
Suratını hedefleyerek bacağımı iyice kaldırmıştım.

Serseri, ayak bileğimi havada yakaladı. Bütün gücünü kulla-
nıp bacağımı çevirdi ve yerde yüzüstü yatmamı sağladı. Tekeliy-
le ayak bileklerimi bir araya getirip havada birbirine bağladı.

Ayaklarımı kurtarmak için çabaladım, ama işe yaramadı.

Arkama geçip bacaklarıma yaslanarak dizimden belime ka-
dar yere bastırdı. Omzumun üzerinden bakmaya çalışırken ce-
binden naylon bir ip çıkardığını gördüm.

"Bana meydan okunmasını severim, *gatita*." Etimi sıkıştır-
cak kadar sıkıca ayak bileklerime bağlarken ip derimi çizdi. Hâlâ
bacaklarımı kurtarmaya çalışıyordum ama vücudunun ağırlı-
ğıyla beni yere çivilemişti. "Ve duyduğuma göre sen şu ana ka-
darkilerin en iyisiymişsin. *Maravilloso*."

Bunun da ne demek olduğunu anlamıştım. Memnun olmuş-
tu. *Harika*.

Sean başımın arkasında bir yerden, "Dozajı az verdin,
Miguel/'dedi. Senseri ayağa kalkarken karavan yine sallandı.
"Daha yolun yarısındayız."

Miguel ona baktı, ipe düğüm atarken konuştu. "Bir şırınga
daha doldur."

Şırınga poşetinin yırtıldığı ve iki camın birbirine çarptığı-
nı duydum. Parmaklarım buz kesti, soğukluk bütün bedenime
yayıldı.

"İşte," dedi Sean, ve Miguel şırıngayı alıp yarama diz çöktü.
"Ya çok fazla gelirse?" Sean'm endişesi gerçek gibiydi.

Göz teması kurabilirim ümidiyle başımı, sesinin geldiği yöne çevirdim ama bulunduğum yerden görebildiğim tek şey kırmızı spor ayakkabılarıydı.

"O zaman işin en iyi kısmında uyur." Miguel dozajı ayarlamak için şırıngadan biraz sıvı püskürttü.

Boğazımdaki düğüm neredeyse bir şeftali çekirdeği kadar büyüktü ama buna rağmen iğneye bakarak konuştum. "Eğer beni tekrar uyutursan, sana yemin ediyorum ki uyandığımda ilk yapacağım şey, kışına tekme basarak seni Rio Grande'ye yollamak olur." Eğer tek yanağım kiralık karavanın kirli zeminindeki halıya dayalı bir şekilde konuşmak zorunda olmasaydım, tehdidim daha etkileyici olabilirdi.

Miguel kıkırdadı. "Öncelikle, *mi amor*, benim kışım senin söylediğinin aksine Meksikalı değil, Brezilyalı. Ama, buradaki, *mi amigo*, Portekizce anlamadığından konuşmalarımız İspanyolca ve İngilizceyle sınırlı." Gülümsedi, bütün bunlardan müthiş zevk alıyordu ve bu görüntü öğürme refleksimi tetikledi. Kusmamak için ağızımdakileri geri yuttum ama daha da kötüsü geliyordu. "Ve ikincisi, bu küçük batma..." iğneyi gözümün önünde salladı, "bir dahaki ayılanda karşılaşacağın acıların en hafifi." Kahkahası ima ettiği şeylerin üzerindeki belirsizliği kaldırdı.

Korku midemi sıkıştırdı. Bağları çözmeye çabalarken bütün vücuduma bir acı dalgası yayıldı. Naylon ipi koparınca kadar canımı çok acıtacağımı bildiğimden durmak istedim ama yapamadım. Çabalamak istemsiz bir tepki haline gelmişti.

Miguel iğneyi tekrar yüzümün önünde salladı, anlaşılan benim kıvrınmamı istiyordu. Dizimi sert bir şeye çarptım. Bacağıma bir ağrı saplandı, diz kapağımın arkasına kadar yayıldı. Acıdan öfkelenmiş halde birkaç ağır küfür ettim, öyle ki bunların bir tanesi bile annemi çileden çıkarmaya yeterdi.

Miguel sadece gülümsedi.

"Lütfen beni böyle güzel bir ağzı kapatmaya zorlama." Parmacağının birini alt dudağımda gezindirdi. Isırmak için ağzımı öne uzattım ama dişlerim sadece havayı yakalayabildi. Parmığını çekmiş, geride dokunuşunun kokusuyla öfkem ve kızgınlığımı bırakmıştı.

Gözümün önünden çekmeden önce şırıngaya son bir kez daha vurdu. Soğuk ve keskin bir şey bacağımanın üst kısmına sürünürken çığlık atmak istedim.

Sabit tutmak için elini bacağımanın etrafına doladı, parmakları tehlikeli bir biçimde kasıklarına yakın yerleri sıvazlıyordu.

Tamam, cesaret gösterisi işe yaramamıştı ama yalvaramayacak kadar da kibirli değildim. "Lütfen, Miguel." Sesime bir parça da korku ekledim, eğer şartlar gerektiriyorsa bunu yapmak çok zor değildi. "Lütfen yapma. Sessiz duracağım. Yemin ederim."

Gülümsedi, ilgiye ihtiyacı olan bir ev kedisiymişim gibi saçlarımı okşadı.

Küfür etmemek için dişlerimi sıktım çünkü bunun bir faydası olmuyordu.

"Sınıra kadar kışıma tekme basacağına da yemin ettin, *mi amor*. Korkarım sözlerine pek güvenemem."

"Hayır, güvenebilirsin." Bayginken olabilecekleri düşününce dehşetle gözlerimi kırıştırdım. "Tek bir kasımı bile kımıldatmayacağım. Yemin ederim."

"Ama o zaman zevki nasıl çıkar ki?" İğneyi baldırıma sapladı. Tekrar. Görebildiğim son şey yine onun yüzüydü.

On Dokuz

Yarı karanlıkta hareketsiz yatıyordum, gözlerim alışana kadar hareket etmek istemiyordum. Kedyken görme sorunun olmazdı ama insan gözlerim mevcut ışığı daha az etkili kullanabiliyordu.

Bir dakika...

Gözlerimi dönuştürmeyi dileyerek kapattım, tıpkı bir gün önce odamda yaptığım gibi. Bir dakikadan daha uzun bir süre bekledim, karnımın üzerine yatıp yüzümdeki değişimi hızlandırmak istedim. Hiçbir şey olmadı. Gözlerimi açtığımda sadece kirli gri bir zemin üzerine vuran belli belirsiz gölgeleri gördüm.

Şu kahrolası uyuşturucu yüzündendi. Mutlaka o yüzdendi. Gittikçe uzayan bir daha neden uyuşturulmamam gerektiği listesine, dönüşemiyor oluşumu da ekledim.

Ellerimle ayaklarım çözölmüştü ve saatim kolumda değildi. Gözlerim loşluğa alışınca ayağa kalktım. Parmaklarım sızlıyor, el ve ayak bileklerim ovdukça nemli geliyordu, derimde hâlâ naylon ipin izi vardı. Serbest bırakılalı uzun zaman geçmiş olamazdı.

Birden Miguel'in şehvetli gülüşünü hatırlayıp paniğe kapıl-

dım, ellerimi Marc'ın tişörtü ve kort şortum üzerinde gezdirip yırtık bir yer olup olmadığına baktım. Yoktu. Kesik ya da morluk var mı diye baktığımda sadece bacağımda yeni oluşmuş bir çürük ve bacaklarıma yapıldığını hatırladığım iki iğnenin izini gördüm. Sıcak, nemli havayı içime çektim, ne olduğunu bilmediğim izler bulmadığım ve ağır hissetmediğim için rahatladım.

Her şeye rağmen fiziksel durumumdan memnun, dikkatimi altımdaki döşeye verdim. İnce ve ucuzdu ama yeni ve temiz kokuyordu. *Ne kadar düşünceli bir davranış. Benim için yeni bir döşek.*

"Faythe?"

Kuzenimin sesinin geldiği yöne doğru döndüm ama uyuşturucu beni sersemletmişti, bu yüzden neredeyse döşegin üzerine düşecektim. "Abby?" dedim, karanlıkta kısık gözlerle etrafıma bakındım. "Neredesin?"

"Biraz ileride. Karşındaki kafesteyim."

Kafes mi? Kafesin içinde miydi?

Gözlerim odaklanmaya çalıştı ve sonunda demir parmaklıkları fark edebildim. Eğer yanılmıyorsam bir bodrumdaydık ve ben de kafesteydim. Yer altında ya da dışarıdan gelen sesleri sızdırmayacak, özel olarak izole edilmiş bir odadaydık sanırım. Kendi kalbimle Abby'nin kalp atışları dışında hiçbir şey duymıyordum. Ürkütücü bir sessizlikti bu. Tıpkı evimdeki bodrum gibi.

Harika. Hapishanenin birinden diğerine aktarılmışım.

Daha iyi görmek için ayağa kalkarken baş dönmesinden tekrar yığılmamak için parmaklıklara tutundum. Evet, burası sadece alçak tavanın yanındaki kirli iki yatay pencereden sızan loş ışıkla aydınlanan bir bodrumdu. Yerler içerideki sıcak ve nemli havanın aksine soğuktu ve çıplak ayaklarımda altında sert beton vardı.

"İyi misin?" diye sordum, vücudundaki olası yaraları görmek için gözlerimi kısıp ona baktım. Kıyafetleri sağlam görünüyordu, üzerinde gittiği lisenin maskotu basılı olan bir tişört ile dar yürüyüş şortu vardı. Yüzünün bir tarafını koyu bir çürük kaplıyordu, gözünün altından çenesine kadar uzanan mor bir çizgi, iri kahverengi gözlerinin altında halkalar oluşmuştu ve onu bir ruh gibi gösteriyordu. Bunların dışında zarar görmemiş gibi görünüyordu.

Abby'nin saçları onu son gördüğümünden beri uzamıştı, sırtının yarısına kadar inen kızıl, muhteşem bukleleri vardı. Bunun dışında hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ küçücük -sadece bir buçuk metre uzunluğundaydı- ve zayıftı, gözle görülür hiçbir çinkıntısı yoktu. On yedi yaşında olmasına rağmen on iki yaşında gösteriyordu.

Beynim onun neredeyse bir yetişkin olduğunu kabul etse de gözlerim karanlık bir bodrumda parmaklıklar ardına kilitlenmiş, dövülmüş ve ürkmüş bir çocuk görüyordu. Ama artık yalnız değildi.

Yaklaşık beş metre uzaktaki kafesinden, "Daha iyiyim, peki ya sen?" diye sordu Abby.

"Ne kadar iyi olabilirsem o kadar. Ne kadar zamandır buradayım?" Yavaşça etrafımda dönüp ortalığa bir göz attım. Bakılacak pek bir şey yoktu.

"Bilmiyorum. Aşağı yukarı bir saat önce getirdiler seni. Belki de daha az olmuştur. Yüzünü görene kadar seni gerçekten yakaladıklarına inanmamıştım. Yalan söylediklerinden emindim."

Böyle düşündüğü için bunu bir iltifat olarak mı algılamalıyım, yoksa doğrudan ağlarına atladığım için kendimi aptal mı hissetmeliyim, bilemedim. Bu yüzden konuyu değiştirdim. "Ne istiyorlar?" Yere oturup bağdaş kurdum.

Omuzlarım silktili. "Ben de cevabı senin bana söyleyebileceğini umuyordum. Bir fidiye notu ya da bir istek listesi ya da herhangi bir şey istemediler mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hiç irtibata geçmediler. Kendilerini belli edecek bir telefon bile etmediler."

Yaşadığı hayal kırıklığı içimi acıttı ama bu durumu düzeltecek hiçbir şey yapamıyordum. Bu yüzden, konuyu tekrar değiştirdim. "Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?"

Abby, hayır anlamında başım salladı. "Hiçbir şey bilmiyorum. Ne kadar süredir burada olduğumdan bile emin değilim. Bugün günlerden ne?"

"Çarşamba."

Gözleri kocaman açıldı. "Daha çarşamba mı? Gerçekten mi?"

Başımı salladım, zamanın ilerlemediğini bazen ben de düşünürdüm. "Tabii eğer bir günden daha fazla bir süredir baygın değilsem," dedim.

"Değilsindir." Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Beni buraya pazartesi gecesini getirdiler, ama ayıldığımda sabahı ve seni almak için..." gözleri şüpheyle baktı. "Bugün çarşamba mı?"

"Evet."

"Dün akşam hava karardıktan sonra çıktılar."

Kafamda kaba bir hesap oluşmaya başlamıştı. Abby'yi buraya yaklaşık otuz altı saat önce getirmişlerdi. "Dur bir dakika." Küçük bir gülümsemeyle ona baktım. "Bir buçuk gündür buradasın."

"Eee, ne olmuş?"

"Yani, beni sabah beş civarında buraya getirdiler ve bir gün

önce akşama kadar burada seninle birliktelerse çiftliğe altı ya da sekiz saatlik bir mesafeden daha uzakta olamayız."

Nancy Drew tarzı kurgumdan etkilenmemiş gibi gözlerini devirdi. "Evet, ama herhangi bir yerdeyiz."

"Hiç de değil." Hücremin içinde yürüyerek sesli düşünmeye başladım. "Bizi Gurur bölgelerinden birinde tutmak için aptal olmaları gerekir. Demek ki serbest bölgelerden birindeyiz. Öyle olmalı." Hızımı yarıya indirdim, gözlerimi kapatıp lisedeyken ezberlediğim Amerika haritasını gözlerimin önüne getirerek bölge sınırlarımızı hayal etmeye çalıştım.

Kendimden etkilenip gözlerimi açtım ve Abby'ye gülümse dim. "Sekiz saat içinde gidebilecekleri tek yer Mississippi."

Hah. Öğretmenim haklıydı, coğrafya gerçek hayatta işe yarayıyordu.

"Mississippi, Lazy S Ranch'e ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Abby. Gözleri benim hareketlerimi takip ediyordu.

"Jackson'a arabayla altı saatte gidilebilir. Seni buraya getirmeleri ne kadar sürdü?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bilincim sık sık gidip geldi. Ama sanki uzun sürdü."

Önemli bir şey söylemiş gibi kaşlarımı çattım. Aslında pek önemli değildi, bu yüzden kendi tezimi çürütmek için hiçbir neden yoktu. "Bahse girerim Mississippi'deyiz."

Abby bu yeni bilgiyi düşünüp bir süre sessiz kaldı. "Tamam, peki bu ne işimize yarar?"

Güzel soru. Uygun bir cevap bulmak neredeyse bir dakikamı aldı. "Mississippi'de olduğumuzu bilmek şu anlama gelir, bizimkilerin burayı bulması uzun sürmez. Konsey çiftlikte toplantı yapıyor şu anda." Mükemmel bir cevap değildi belki ama

bulabildiğim en iyi cevaptı. Küçük de olsa bir ipucu yakalamak kendimi iyi hissettirmişti.

"Tüm konsey mi?" diye sordu Abby heyecanlanmıştı. "Peki babam?"

"Evet, annen de var." Yüzümdeki teri silmek için Marc'ın tişörtünü kullandım. Kokusu bir gece önce yaşadıklarımızı hatırlatınca kalbime bir acı saplandı.

"Faythe?" Abby bana bakıyordu, ağzının kenarları endişeliydi. "Konsey hakkında konuşuyordun..." diye hızla devam etti.

Hem zihnimi hem de görüşümü netleştirmek için gözlerimi yumdum. "Evet, babam dün herkesi topladı."

Ben kendi kafesimin ön tarafına doğru ilerlerken o da beni kendi kafesinden takip etti. "Bir planları var mı?"

"Bilmiyorum. Ben toplantıda yoktum." Liderler onu geri getirmek için ne yapacaklarını bulmaya çalışırken sarhoş olup yattığımı ona söyleyemedim.

Sessizce yürürken kafesimin boyutunu ölçmek için adımlarımı kullandım. Ön tarafa kadar on dört ayak. Tahminime göre kafes üç metre uzunluğundaydı.

Benimkinin karşısında bulunan kafesinde Abby beni iri, üzgün gözleriyle izleyerek yere yoga stilinde oturdu.

"Abby?"

"Evet?"

Ona Sara'yı sormak istiyordum ama konuyu açmak için uygun bir yol bulamamıştım. Konuyu onun açması için beklemiştim ve şimdiye değin açmamasının iki sebebi olabileceğini düşünüyordum: Birincisi ve en muhtemeli hiçbir şey bilmiyor olmasıydı. Sara, onlar Abby'yi kaçırmadan önce ölmüş olabilir-

eli. Aslında, Sara'nın ölmesi Abby'yi kaçırmalarımı! *sebebi* olabildi. Kırılan oyuncağın yerine yenisini almak.

İkinci ihtimal daha huzursuzluk vericiydi. Ya Abby, Sara'ya olanları biliyor ve bundan bahsetmek için kendini hazır hissetmiyorsa? Ya ona yapılanları gördüyse?

"Faythe?" dedi Abby, alnından küçük terli bir bukleyi çekti.

"Özür dilerim. Yine dikkatim dağılıverdi." Sara hakkında hiçbir şey sormamaya karar verdim. Doğru zaman geldiğinde bana bildiklerini anlattırdı. Kendisi için, benim için değil.

Abby göğsüne çektiği kollarını dizlerine sardı. "Evet, dikkatinin dağılması daha sonra işe yarayabilir." Gözleri kafeslerimizin arasındaki bir noktaya daldı, yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamadım.

Hayır, olamaz, diye düşündüm. Karşımda bana bakmamaya çalışarak burnunu çekti. Hayatta olduğu ve zarar görmediği için ona dokunmadıklarını düşünmüştüm. En azından şu ana kadar. Ama yanılmıştım.

Ona ne olduğunu soracak cesareti toplamadan önce üzerimizdeki tahtalar gıcırdadı ve dikkati tavana kaydı. Ben de gayriihtiyari aynı şeyi yaptım. Bilincime kavuştuktan sonra bodrumun dışından geldiğini duyduğum ilk sestir bu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve Abby de düşüncemi doğruladı.

"Biri geliyor," diye fısıldadı, bilinçsizce yaptığını düşündüğüm bir jest yaptı. Yan yan benden uzaklaşıp kendisiyle kapı arasında mümkün olduğunca çok yer bıraktı. "Hâlâ baygınmışsın gibi davran, bu sayede seni şimdilik rahat bırakacaktır," dedi, gözleri kocaman açılmış ve yaşlarla dolmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" Kalkıp parmaklıklara tütündüm, mideme dalga dalga dehşet yayılıyordu.

"Şşşş," diye fısıldadı. "Yere yat ve ne olursa olsun kımılma. Ben iyiyim, merak etme."

Başımızın üstünde bir şey gıcırdadı, eski kapı koldu döndü. On yedi yaşındaki birinden komut almanın mantığını düşünmeye yetecek zaman yoktu. Söylediklerine uymaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Korkudan terlemiş ellerim parmaklıklardan kaydı. Tahta merdivenlerin tepesindeki açık kapıdan içeriye ışık süzülürken kendimi döşeğe bıraktım.

Bir süreliğine de olsa bütün oda aydınlanmıştı ama durduğum yerden sadece tuğla duvarlarla boş olan üçüncü bir hücreyi görebiliyordum. Bir gözüm yarı açık izlerken merdivenlerin başında bir çift bot belirdi. Ona eşlik eden ses gibi, bu botlar da tanıdık değildi.

"İyi akşamlar, Abby kedi." Kapıyı kapattı ve gözlerim ışığa yeniden alışana kadar kör gibi oldum.

Abby cevap vermedi. Hareket etmeden onu göremeyecektim ama ayakkabılarının betonda çıkardığı sesi duyabiliyordum, ayakları üzerinde kafesin gerisine doğru gidiyordu.

Botlar, solmuş kot pantolon ve sararmış beyaz bir tişörtün altında tok sesler çıkarıyordu. Bu giysileri giyen adamın dalgalı sarı saçları vardı ve üzerindeki tişörtü gelecek kadar iri yarı bir vücuda sahipti. Bir erkek kediymi ve kokusundan anlaşıldığına göre bir serseri değildi. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım doğduğu Gurur bölgesini ayırt edemedim.

Ağzını ürkütücü biçimde büküp betona ayak basarken alayla gülümsedi. "Merhaba demeyecek misin, Abby kedi?"

"Siktir git, Eric."

Neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktım. Küçük kuzeni-

min küfür ettiğini daha önce hiç duymamıştım ama gerçekten iyi küfür ediyordu. Bundan gurur duydum.

"Pekâlâ, bu hiç nazıkçe değildi." Eric tişörtünü çıkarıp kafesin dışına fırlattı, olanları izlerken içim acıyordu. "O halde seni terbiye etmek zorunda kalacağız."

Ön cebini karıştırıp Abby'nin kafesini kapalı tutan kilidin anahtarını buldu. Artık onu göremiyordum ama kilidi açarken metalin metal üzerinde çıkardığı ses kulaklarımda çınladı.

Abby'nin kalp atışı hızlandı ve biliyordum ki o anda kedi şeklinde olsaydım paniğinin yaydığı kokuyu alabilirdim.

Eric'in kalbi de hızlandı, ama onunki korkudan değil, heyecandan atıyordu. "Terbiyeli olacak mısınız?" diye sordu.

Abby ona bağırdı. "Sen olacak mısınız?"

Eric kahkaha attı ve sırtımda bir soğukluk hissettim. "Asla, Abby kedi."

"Bana böyle seslenmeyi kes."

Kafesin kapısını kapatınca metal kilit sallandı ama kilitlediğini duymadım. "Neyi tercih edersin?"

"Suyun altında birkaç derin nefes almanı tercih ederim." Abby'nin sesi beklediğim gibi korkmuş çıkıyordu ve böyle konuşarak ne kadar yorgun ve umutsuz olduğunu örtbas etmek istiyor gibiydi. Orada öylece yattığım yerde onu dinlerken aslında isyanının kelimelerden öteye geçmeyeceğini biliyordum. Başta belki mücadele etmişti ama şu anda o kadar yıpranmıştı ki.

Eric'in botları iki kere yere çarptı. Lastik yere vururken, Abby kafesin kapısına doğru kaçtı. Daha üç adım atmıştı ki çığlık attığını duydum, bunu bir tokat ve Abby'nin acıyla inlemesi izledi. Sonra ikisinin de hızla atan kalpleri ve Eric'in derin nefesi duyuldu.

Daha iyi görmek için başımı çevirdim ama Eric benim hareketimi fark edemeyecek kadar meşguldü. Abby'nin yüzünü parmaklıklara bastırmak için bir avuç kırmızı bukle yakalamıştı.

Bu yüzden yüzü morarmış, diye düşündüm. Öfke bedenimi tepeden tırnağa kavuruyordu.

Eric'in boшта olan eli Abby'nin tişörtünün altına kaydı. Abby inledi, ardından dişlerini sıkınca çenesi gerildi. "Bu daha iyi," dedi Eric sakinleşmiş bir sesle. "Görüyorsun ya, o kadar da kötü değil." Elini Abby'nin karnına, oradan da yürüyüş şortunun lastikli beline indirdi. Abby kaskatı kesildi ve gözlerini kapadı. Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Aşağılık herif! Abby ne söylemiş olursa olsun sadece orada öylece yatıp izleyemezdim. Ayağa kalkıp ellerimi yumruk yaptım. "Çek ellerini onun üzerinden," diye fısıldadım, öyle hissetmesem de sakin ve kontrollü olmaya çalışarak.

Eric'in başı bana doğru döndü ama şaşkınlığını çabucak attı. "Merhaba, kedicik," dedi, öyle görölüyordu ki kuzenimin saçını tutan elleri biraz olsun gevşemişti.

"Hayır, Faythe," diye inledi Abby. Ama onu umursamadım. Kalbim attığı müddetçe, burada oturup yardım etmeye bile çalışmadan birinin incinmesini izleyemezdim.

Parmaklıklara tutunup kendimi yukarı doğru çekerek Eric'e yapabildiğim en iyi kendi-çapmda-biriyle-uğraş bakışımı fırlattım. "Onu serbest bırak, şimdi."

"Peki ya bırakmazsam?" Abby'nin başını geriye doğru çekerek sırttı.

Abby hıçkırdı ve çürümüş yanağından bir damla gözyaşı daha düştü.

Eric'e insan dişlerimi gösterip hırladım. "Kafam koparacağım."

"Aramızdaki mesafeyle pek mümkün görünmüyor."

"O zaman yanıma gel ve adilce dövüş."

Kişisel bir meydan okumayla yüz yüze gelen Eric bana bir korkak gibi bakmaktan kendini alıkoyamadı. Zaten görünüşünden, egosunun sağduyusunun önüne geçebileceğini anlamıştım.

Haklıydım. Evet, onu bir kitap gibi kapağına bakarak yargılıyordum, ama Eric içinde büyük cümleler olmayan kapağı süslü bir kitap gibiydi. Böyle tipler gerçekten vardı ve şu anda o aptallardan birine baktığıma emindim.

Elini Abby'nin şortundan çekerken lastik Abby'nin beline çarptı. Hâlâ bana doğru sırtırken Abby'yi saçlarından tutup kafesin öbür ucuna fırlattı. Abby demir parmaklıklara çarptı ama korunmak için kaldırdığı kolları bu sefer darbenin etkisini azaltmıştı. Kendini döşeğe atıp yeni morluklarını ovarken Eric kafesini çoktan kapatmıştı. Abby kocaman açılmış gözleriyle bir Eric'e, bir de bana baktı. Beni sessizce uyarmaya çalışarak başını salladı. İkimiz de Abby'yi umursamadık.

Eric kilidi döndürdü ve bana iğrenç ve şehvetli bir gülüşle baktı. Anahtarı cebine koyarken, "Ben de senin bir an evvel uyanmanı bekliyordum," dedi.

"Şanslısın." Duyabileceğini düşünerek ya da en azından dinlemeye çalışırsa diye, hızla atan nabzımı kontrol etmeye çalıştım. "Gerçek bir kadına ne kadar yaklaşabileceğini anlamak için neden yarama gelmiyorsun? Yoksa gözünü sadece küçük kızlara mı dikersin?" Cesaret gösterime rağmen Eric'in gözleri üzerimde gezinirken göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Çok mu isteklisin?" dedi. Kafesimden üç adım ötede duruyordu. "Merak etme, senin de sıran geliyor. Ama benimle değil. Miguel seni kendine saklıyor."

Kendimi parmaklıklara dayayıp onu biraz daha kışkırtmaya çalıştım. Sadece bir hamleye daha ihtiyacım vardı. "Korktun mu?"

"Senden korkmam, kedicik." Söylediklerinden memnun bir halde dudaklarını yaladı. Öğürmemek için kendimi zor tuttum. "Ama Miguel'e sonsuz saygım var. Orman kedileri kendi kumlarında başkasının pisliğini görmek istemezler."

Kedi kumu mu? diye düşündüm. Dikkat çekmek için zorla kaçırıp elde etme oyunu oynamasına şaşmamak gerek.

Başkasının kedi kumu olarak bahsedilmekten hoşlanmamış olmakla beraber, ona cevap vermeyi başardım. "Bana korkmuş bir kedi gibi görünüyorsun."

Eric bir adım daha yaklaşırken bakışları sertleşti. "Seninle yarın görüşelim, o zaman kimin korktuğunu görürüz." Boyu ve cüssesiyle tehdit etmek ister gibi bana yukarıdan baktı. Görünüşe bakılırsa bu taktik geçmişte işe yaramıştı, çünkü şu an benim üzerimde neden işe yaramadığım anlamamış görünüyordu.

Ne kadar korkusuz olduğumu anlasın diye gözlerimi kırpmadan ona baktım. Çocuklara bulaşan bir adamdan korkmanın hiçbir gereği olmadığını düşünüyordum. Eric gibi adamlar kendilerine karşı koyamayacak kurbanlar seçerlerdi. Aramızda parmaklıklar olmasa bile bana hiçbir şey yapamazdı. Bu yüzden ne yazık ki anahtarlarım kaparım diye yanıma bile yaklaşmadı.

"Kuzenimden uzak dur," diye emrettim. Gurur üyelerine emirler yağdıran bir lider gibi onu gözümün önünden defetmek istiyordum. Uzanamayacağım bir mesafeden bana iğrenç bir şekilde sırtıttı. Bu bana hayvanat bahçesine gidip kafesin içindeki aslanı dürtükleyerek rahatsız eden insanları hatırlattı. "Üzgünüm, ama bu küçük dişi kedi benim," dedi Eric. "Satın aldım ve parasını ödedim."

Satın alıp parasını mı ödedin? Söylediği şey tüylerimi diken diken etti. Açıklığa kavuşturmak için Abby'ye baktım. "Bu neden bahsediyor?" diye sordum, ama Abby başım salladı, ne demek istediğini o da bilmiyordu. "Bunu kendin bulabilirsin," dedi Eric. "Senin akıllı olduğunu duydum. Üniversiteliymişsin, öyle değil mi? Ama şimdi kampüsten de evinden de çok uzaktasın." Arkasına döndü ve kaçma umudumun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini gördüm.

Ümitsizce, alaycı bir ifadeyle başımı salladım. "Sende lider nitelikleri yok, değil mi, Eric?"

Yavaşça arkasına dönüp beni görecektir şekilde iki eliyle kafesin parmaklıklarım tuttu. Bana yukarıdan bakıp boğazından derin bir hırıltı sesi çıkardı. Bundan hiç etkilenmemiştim. Gözlerimde memnuniyet parıltısı vardı. Daha iyisini de yapabiliyordum. "Hadi içeri gir ve bana gerçek bir adam olduğunu kanıtla. Yoksa bir yetişkinle baş edemez misin?"

Eric burnundan soludu. Yüzü öfkeden alev alevdi. Daha tepki veremeden tek elini kafesin içine sokup beni başımın arkasından yakaladı, yüzümün sol tarafım parmaklıklara çarptı. Acı, elmacık kemiğimden yüzümün her yanına yayıldı. Artık benim de Abby gibi bir çürüğüm olacaktı. Yüzümü buruşturarak iki elimle parmaklıkları tuttum. Yüzümü soğuk demirlerden uzaklaştırmaya çalıştım. İşe yaramadı; Eric gerçekten de görüldüğü kadar güçlüydü.

Aferin sana Faythe, diye düşündüm. *İşte şimdi onu tam istediğin yere getirdin.*

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Kelimeler parmaklıklara dayalı çenemden boğuk bir şekilde dökülüyordu. "Sinirlerini mi bozdum?"

Yumruğunu sıkıp birkaç saç telimi kökünden kopardı. "Mi-

guel yere çivilemeden önce seni kimin kıvama getirdiğini iyi hatırlayacaksın."

"Sen de bunu." Sağ elimi uzatıp Abby'nin yüzünde yaptığı çürükle aynı bölgeye tırnaklarımı geçirip boydan boya çizdim. Kısa olsalar da tırnaklarım keskin ve sertti. İnsan biçiminde olsam bile yanağında dört tane uzun iz bıraktım. Acıyla inledi ve başımı bıraktı. Memnun bir şekilde ulaşamayacağı kadar geriye gittim. Elini yaralı yüzüne değdirdi. Eli kana bulandı.

"Geri zekâlı kaltak!" diye bağırarak yerden tişörtünü aldı. Kanı emmesi için yüzüne bastırdı. Bu kadar yüzeysel bir yaraya göre çok fazla kan akıyordu.

Belki iz kalır, diye düşündüm. Neredeyse mutluluktan ellerimi havaya kaldırıp zıplayacaktım. Ama bunun yerine yavaşça parmak uçlarımda kalan kam yaladım. "Hımm, benden korkuyormuşsun gibi bir tadı var." Gözlerini kocaman açıp arkasına dördü ve basamaklara doğru koştu. Tepeye kadar hızla çıktı. *Kapıyı* açınca bodruma ses ve ışık doldu. Ama eşiği aşar aşmaz hepsi kayboldu. Bir an sonra sessizliğin yerini alaycı bir azarla ma aldı. Sinsice sevinmekten kendimi alıkoyamadım.

"Ufaklık seni hırpaladı mı?" diye sordu Miguel. Bir yandan da kahkahalar atıyordu.

"Bunu senin kaltak kedin yaptı," dedi Eric. Sesindeki öfke, ateşten çıkan duman gibiydi.

Başka bir ses, "Faythe ayıldı mı?" diye sordu ve yüzümdeki gülümseme kayboldu. Kafesimin en uç köşesine gidip umutsuzca, hâlâ acıyan suratımı parmaklıklara dayadım ama ne kadar denersem deneyeyim merdivenlerin başındaki odanın içini göremedim.

"Sana ona dokunmamamı söylemiştim," dedi Miguel. Sesi

öfkeden kalınlaşmıştı. "Sen hak ettiğini aldın. Kapat kapıyı." Birisi bodrum kapışım sıkıca kapattı. İçeri giren ışığı ve sesleri kesti. Ama ben yeterince duymuştum.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Şaşkınlık ve ihanetten tüm bedenim uyuştı. Diğer sesin kime ait olduğunu anlamıştım. Bu sesi on yıldır duymuyordum. Ama erkek kardeşimin sesini nerede olsam tanırdım. Bu, Ryan'dı.

Yirmi

“Bunu yapmamalıydın,” dedi Abby, sesi son kelimeye titremişti. Ona bakmak istedim ama merdivenlerin başına takılı kalan gözlerimi bir türlü oradan ayıramıyordum. Tutarlı konuşacağımdan emin olana kadar derin derin nefes aldım. “Bunu yapmamalı mıydım?” Hâlâ çıplak betonun üzerinde otuyordum. Ona bakmak için döndüğümde korkmuş gözlerle kafesinin kapısına kadar gelmiş, dikiliyordu.

“Onu tırmaladın, bunu yapmamalıydın.”

“Neden yapmamalıydım?” desem de o anda cevabın ne olduğu umurumda değildi. Umurumda olan tek şey bu lanet olası kafesten çıkmaktı, böylece Ryan’ın kafasını koparabilirdim. Ya da belki de dilini. Böylece babam ve konseyin geri kalamıyla yüzleşmek zorunda kalana kadar hayatta kalabilirdi.

“Ona hakaret ettin, onu aşağıladın.”

Ayağa kalkmak için parmaklıkları kullandım. Onun kafesine en yakın olan duvara yaklaştım. “Aslında bu bir numaraydı çünkü asıl amacım onu yere düşürüp anahtarı almaktı.” Başarısızlığımdan tamamen çıkmemiş gibi yaparak ona gülümseyip omuzlarımı silktilim. “Hem zaten görünüşe bakılırsa Miguel onun bana dokunmasına izin vermez.”

Konuşurken bile yanağım sızlıyordu. Ve bu da bana Eric'in gerçekten de bana dokunduğunu hatırlatıyordu. Ama ben de ona dokunmuştum.

Abby dizlerini parmaklıklara dayayıp yüzü bana dönük olarak yere oturdu. "Miguel çok daha kötüdür," dedi. "Hem zaten Eric bir dahaki sefere bunun acısını benden çıkarır."

Bir dahaki sefere. Harika. Bir dahaki sefer diye bir şey olmasına izin vermememiz gerekiyordu. Ben de onun gibi oturdum. Bizi birbirimizden ayıran tek şey demir parmaklıklar ve aramızda uzanan beton zemindi.

"İyi misin?" diye sordum, yanağını işaret ederek. Eskisinin yanında sanki ilk çürüğün gölgesi gibi, yeni bir çizgi daha oluşuyordu. Yavaşça kendi yanağıma dokundum. Aynı acıya ben de dayanabilirdim ama en azından hiçbir yerim kırılmamıştı. Eğer Eric'in bir kere daha üzerine gidersem bende de aynı izden iki tane olabilirdi.

"Hayır." Yüzümdeki acıyı anlıyormuş gibi kaşlarını çatdı. "Peki ya sen?"

"Şimdilik oldukça iyiyim." Sırıttım. "Bayağı eğlendik."

Abby bana belli belirsiz gülümsedi. Dudaklarının kenarları çilli yanaklarına kadar kıvrıldı. "Aslına bakarsan, eğlenceliydi."

"Kanında gerçekten korku tadı vardı. Enfes!" Dudaklarımı yaladım. Kahkaha attı. Ama sonra yüzü birden hüzünlendi. "Seni yakaladıkları için üzgünüm ama burada olduğun için de mutluyum." Isıtmaya çalışıyormuş gibi kollarını ovdu ama bodrum soğuk olamayacak kadar sıcaktı. Havalandırma yoktu ve terden yapış yapış olmuştum. Daha iyi bir cevap bulamayınca, "Teşekkür ederim," dedim.

"Bir planın olduğunu sanmıyorum. Var mı?"

"Var, bana dokunmalarına izin vermemek."

Abby homurdandı. "Harika, bunu ben niye düşünemedim ki?"

"Ah, bilgelik yaşla birlikte gelir, küçüğüm." Başımı hafifçe öne eğip ellerimi çenemin altına koydum. Ama Sara'yı düşününce laubaliliğim kayboldu. Ve gerçek olgunluğa erişecek kadar yaşayıp yaşamayacağımızı merak ettim. "Kaç kişiler?" diye sordum. Yüzümdeki ifadeyi okuyamasın diye başka bir tarafa baktım.

"Bildiğim kadarıyla dört."

"Dört." İçimden saydım. *Miguel, Sean, Eric ve...* "Diğeri Ryan mıydı?" Üzgün bir ifadeyle başını salladı.

"Sana bir şey?.." soruyu tamamlayamadım. Gözlerimi betona dikip kafesimin kapısına kadar uzanan bir çift yarığa baktım. Ona erkek kardeşimin kendi kuzenine tecavüz edip etmediğini sormadım.

"Hayır," dedi. Derin bir nefes alıp rahatladım. Abby ayakka-bısına baktı. Tırnağıyla topuğundaki çamurları temizledi. "Sadece Miguel ve Eric; Ryan sadece yemek getiriyor."

Tanrı'ya şükür. Bu tabii ki iyi bir haber değildi ama düşündüğüm şey olmadığı için bir nebze daha iyiydi. Ryan'ın Sara'ya da dokunmadığından emindim çünkü onunla fiziksel temasa geçseydi Vic, Sara'nın üzerinden Ryan'ın kokusunu alırdı. Ya da belki Vic kokusunu almıştı da Michael bana yalan söylemişti. *Hayır,* diye düşündüm. *Michael bana yalan söylemez.* Ve Ryan da tecavüz etmezdi. İyi de o zaman burada ne haltlar karıştırıyordu?

Ryan'la ilgili hiçbir tahminim yoktu. Her zaman diğer erkek kedilerden farklı olmuştu. Bir kedinin sahip olması gereken hıza ve güce sahipti, ama bunları yerinde kullanacak içgüdüyü

geliştirememişti. Ve on sekizinci yaş gününe kadar bu tuhaflığının farkına varmamıştı. Ryan on sekiz yaşına girdikten birkaç ay sonra Michael tam zamanlı olarak hukuk fakültesine devam edebilmek için emir uygulayıcılığından istifa etti. Ryan onun yerine geçmek istedi ama babam ne yazık ki Gurur sürüsünün iyiliğini düşündüğü için ona bu işi veremedi; Ryan sahip olunması gereken özellikleri taşımıyordu. Babam onun yerine, daha on sekiz yaşma basmasına bir ay olan Marc'ı seçti. Ryan, annemin bütün bağışmalarına ve ağlamalarına karşın o gece Gurur sürüsünü terk etti.

Anılarımı da aynı anda geriye itmeye çalışarak yüzüme düşen nemli saç tellerimi ittim. Ailemi düşünmek bana evi özletmişti. Ne garipti ki saatler önce şimdi özlediğim o evden kaçmak istiyordum.

"Peki ya diğer orman kedisi? Diğer serseri?" Kuzenimin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Sadece bir serseri gördüm. Miguel."

Hımm. İki cinayetin de birbiriyle bağlantısı olmayan yabancı serseriler tarafından işlenme ihtimali var mıydı? Bence kesinlikle yoktu.

"Seni nasıl yakaladılar?" diye sordu Abby. Kir topraklarını parmağıyla ezerek toz haline getiriyordu.

"Aptallığım yüzünden," diye itiraf ettim. Yüzüm utançla kızardı.

Cevap bekler gibi bana baktı, ama başımızın üzerinden gelen küçük bir gıcırta beni detaya inmekten kurtardı. Kapı açılırken ikimiz de sesin geldiği tarafa döndük. Bu sefer ışıkla beraber biftek ve soğan kokusu da aldım. Basamaklarda Miguel'in siyah iş botlarını göreceğimi düşünüp gerildim. Ama bunun yerine bir

çift yıpranmış tenis ayakkabısı gördüm. Yiyecek kokusuyla birleşen bu görüntü, bana kimin geldiğini söylüyordu.

Küçük aile toplantısının zamanı gelmişti. Ryan merdivenlerden inerken kalp atışlarım hızlandı. Kafamda binlerce soru oluştu. Hepsini bir anda sormamak için dudağımı ısırđım. Cevap bekliyordum ve bana istediğim cevabı verecekti. Öyle ya da böyle. Önce ona ne olduğundan başlayacaktı.

Erkek kardeşimin bir zamanlar parlak kahverengi olan gözleri matlaşmış, kumral saçları cansızlaşmıştı. Hatırladığımdan daha uzun görünüyordu ama bu göz yanılmasını fark etmem uzun sürmedi. Daha uzun değildi; yeterince yemek yemiyormuş gibi daha zayıftı. Ama bir kedi için açlık hiçbir zaman sorun olmazdı. Yiyecek alamayacak kadar parasız kalsa bile her zaman için avlanabilirdi. O zaman neden böylesine sefil görünüyordu?

Ryan bir elinde iki *fast food* poşeti, diğlerindeyse iki tane su şişesi taşıyordu. Kamım guruldadı. Kahvaltı etmediğimi fark edince önceliğı öfkeme mi, yoksa açlığıma mı vermem gerektiğini bilemedim. Cevap bekliyordum ama yemek yemeye de ihtiyacım vardı.

Tek kelime etmeden paket ve şişelerden birini kafesimin önüne bırakıp önümden geçti. Onu yakından izledim. Yürüyüşü pek de rahat değildi. Eninde sonunda benimle yüzleşmek zorunda kalacağım biliyordu. Abby'nin kafesine gelince paketi iki parmaklığın arasından ona doğru uzattı. Ama Abby geri geri kafesin köşesine gitti. Ryan'm dar omuzları düştü. "Hadi ama, Abby, biraz mantıklı ol." Yorgun görünüyordu. "Hamburgerini al."

Hamburgerler. *Ne kadar özgün.*

Abby başım salladı. Bukleleri yüzünün çevresinde sallandı. "Sana açlık grevinde olduğumu söylemiştim." Ryan derin bir ne-

fes alıp kolunu indirdi. "Hareket edemeyecek kadar zayıflarsan kendini sadece daha kötü hissedersin."

"Neden, bir önemi mi var?"

"Ryan haklı, Abby," dedim. "Yiyeceği al. Savaşmak için güce ihtiyacın olacak."

"Bunu demek istemedim." Ryan bana döndü. Alnında çizgiler oluşmuştu. "Eğer onlara karşı savaşırsa daha kötü olur." Bakışları benimkinin yanındaki boş kafese kaydıda sonra da hızlıca bana.

"Daha ne kadar kötü olabilir ki?" Kafesimin barlarını kavradım. Parmaklarımın boğumları sinirden bembeyaz olmuştu. "Zaten yakalanmış, kafese atılmış ve tecavüze uğramış." Ryan son kelimeme şaşıp gözlerini yere indirdi. Amerikalı dişi kedi-ler korunurlar ve hayatlarındaki erkekler tarafından şımartılırlardı. Bir dişiye vurmak, Gurur sürülerinden atılmak demekti. Dişi bunu hak etse bile. İlk yumruğu o atsa bile. Bunun için yalvarsa bile. Daha önce bir dişiye tecavüz edildiğini duymamama rağmen böyle bir suça ölüm cezası verileceğinden emindim.

Ryan da bunun farkında olmalıydı. Öyle görünüyordu ki Abby'ye yapılan şeyden rahatsızlık duyuyordu ama bunu engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. "Abby hayatta, öyle değil mi?" dedi.

"Bunun için sana minnettarım." Yüzüne tükürdüm. Şaşırdığım görmekten memnundum. Suçluluk duyuyordu. *Güzel*. Suçluluğun üzerine gidebilirdim.

"Ben ona dokunmadım."

"Ama gitmesine de izin vermedin." Annemin milyonlarca kez yaptığı gibi bana doğru parmağını salladı ve bu tamdık hareket eve duyduğum özlemi bir kat daha artırdı. Eve gitmeyi en

son ne zaman istemiştim hatırlamıyordum ama şu anda evde ol-
saydım kendimi babamın kafesine kilitlemeye gönüllü olurdum
ya da annemin başımın etini yemesine izin verirdim. Ya da bana
süveter örmesine.

"Seninle birazdan ilgileneceğim" dedi Ryan. "Onu yemek
yemeye ikna ettikten sonra."

Oflayarak derin bir nefes aldım. "Abby şu paketi al da Ryan
benimle ilgilensin." Abby sert tonuma şaşıırıp birden bana baktı.
Ama sonra ileriye doğru birkaç adım atıp paket ve su şişesini
ondan aldı. Küçük adımlarla onları kendi köşesine götürdü. Dö-
şegin üzerine açmadan bıraktı. Bu da bir şey sayılırdı ve doğ-
rusunu söylemek gerekirse birinin sorgulamadan söylediklerimi
yapması hoşuma gitmişti

"Teşekkürler, Abby," dedi Ryan. Sesi gerçekten rahatlamış
gibiydi. Abby, Ryan'a hareket çekti ve bu sefer kendimi tutama-
yıp kahkaha attım.

Ryan anlaşılmayan bir şeyler homurdanıp benim yiyecek-
lerimi gözlerime bakmadan ayağıyla parmaklıkların arasından
itti. Şişeyi belki istersem diye ulaşabileceğim bir yere bıraktı.
"Benimle konuşman için açlık grevi mi yapmam gerekiyor?"
diye sordum. "Yoksa açlıktan ölsem bile umurunda olmaz mı?"

"Umurunda olur," dedi Abby, kollarım neredeyse dümdüz
olan göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Eğer ikimizden birine
bir şey olursa Miguel onu öldürür." Bu ufacık bilgiyle dehşete
kapılıp kaşlarımı kaldırdım. "Yani sen bizim bakıcımız mısın?
İnsan böyle bir işi nasıl bulur ki? Gazetelerin sarı sayfalarında mı
buldun? 'Aranıyor; küçük bir beyri hatta beyninden daha küçük
bir kalbi olan yabancı bir kedi.' Bir kazancın var mı bari? Belki de
diş sigortan vardır, ha? Çünkü ağızdaki bütün dişleri döktü-
ğümde buna ihtiyacın olacak." Ryan kaşlarını çatı. Kızmdan

çok, utanmış görünüyordu. "Yanlış zamanda yanlış yerdeydim, hepsi bu."

"Şartların kurbanı oldun, öyle mi? Ve sefalet yalnız gitmediği için de kız kardeşin ile kuzenine el atıp bir grup seri katil kedi tarafından öldürölmelerine mi karar verdin?"

"O seni öldürmeyecek, Faythe," dedi Ryan. Gözlerini devirip ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Sen çok değerlisin."

Sara'ya da aynı sözü verip vermediğini sormamak için dilimi ısırımdım. Ryan tekrar etrafa bakındı, konuşmaya devam ederken gözlerime bakmaya korkuyordu. "Eğer ağzım kapatıp iş birliği yaparsan seni incitmeyecekler." Ellerim sızlayana kadar sinirden parmaklıkları siktim. Dişlerimin arasından, "*İş birliği mi?*" diye tısladım. "Benimle dalga geçiyor olmalısın, Ryan, onun ne istediğini biliyorsun, değil mi?"

"Senden daha iyi biliyorum." Ayaklarına baktı. Ayakkabısının ucunu yerdeki yarığa dokundurdu.

Kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi atıyordu. "Bu ne anlama geliyor?" Kardeşime yaklaşmaya çalışarak ellerimi bir parmaklıktan diğerine geçirerek yürüdüm.

"Hiçbir şey." Zihnindekileri silmek istiyormuşçasına başım salladı. Sonunda göz göze gelince gözlerinin gerçekten de bomboş baktığını fark ettim. "Bak, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Bazı şeyleri olması gerekenden daha zor hale getirme, tamam mı? Şimdi sorun çıkarma zamanı değil." Komik, sorun çıkarmak için bundan daha uygun bir zaman bulamazdım. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordum. Parmaklıkları sarsmaya çalıştım. Hiç kıınıldamadılar ve bu beni daha da kızdırdı. "Beni nasıl satabildin?" Kendimi nasıl da ihanete uğramış gibi hissediyordum. Ama eğer bana bir ya da iki adım daha yaklaşırsa ona bunun ne demek olduğunu gösterecektim.

"Benim bununla alakam yok." İlk kez bana cesaretle baktı. "Senden hiç bahsetmedim. Ama Miguel babamın kim olduğunu öğrenince parçaları birleştirdi."

"Ona babamdan kim bahsetti?" Öfkeli den çok meraklı görünebilmek için elimden geleni yaptım. Ayakta olduğum için tehlikeli görünmemek için yere çömeldim. Ryan omuz silkti. Gömleği zayıflıktan dışarı fırlamış köprücük kemiklerini gösterecek kadar açıldı. "Eric olduğunu tahmin ediyorum," dedi. Tam karşıma, yere oturdu. "Ama başka biri de olabilir. Serseri, yabancı ya da Gurur üyesi. Her ne olursa olsun, ülkede Greg Sanders'ın bölgesel konseyin başkanı olduğunu bilmeyen hiçbir kedi yok."

"En azından onları durdurmayı denemedin mi?"

"Miguel'i durduramazsın," dedi. Daha iyi anlamamı ister gibi kaşlarını çatı.

"Lanet olsun, Ryan, bir kere bile denemedin mi?" Yere yumruk attım ama sonra pişman oldum. Beton zemin elimin kenarını çizdi. Taze kan yavaşça akmaya başladı. Harika.

"Ne yapabilirdim ki? Bir alternatif önerebiliyor musun? Seni başka biriyle değiş tokuş etmemi ister miydin? Mesela Abby'den daha küçük biriyle?"

Tabii ki hayır. Sessizliğin benim yerime cevap vermesini istedim, ona olan öfkem geçmemiştir. Peçete bulmak için fastfood paketini kurcaladım ve bulduklarımı yaraya bastırdım. "Hem sen eve gidince bir daha sana bulaşmazlar diye düşünmüştüm." Birden elimi unuttum. "Bir daha bulaşmazlar mı? Kampüsteki serseriye biliyor muydu?"

"Evet, Miguel seni izlemesi için okula birini gönderdi. Asla eline geçmeyen o fırsatı bekledi."

Asla eline geçmeyen fırsat mı? Bana saldırıldığını bilmiyor

muydu? Görünüşe bakılırsa iyi organize edilmiş bir suç çetesi değillerdi. Ya da belki de Miguel ortaklarıyla bilgi paylaşımı yapmıyordu. Ryan bunların bir önemi yokmuş gibi omuz silk-ti. "Ama eğer sen olman gerektiği gibi uslu olsaydın ikinci bir fırsatı yakalayamazlardı." Sırıttı, ağzının kenarındaki kıvrımdan beni suçladığı belli oluyordu. "Ama sen duramadın, değil mi? Babam seni ev hapsine ve gözetim altına aldı ama sen hâlâ meydan okuyabileceğini kanıtlamak için dışarı çıktın."

Öfkelenip ayağa kalktım. Parmaklıkların diğer tarafında, savunma tepkisi olarak o da benim yaptığımın aynısını yaptı. "Mississippi'deki kirli bir bodrum katında bulunmam benim suçum mu yani?" Kanlı peçeteyi ona atıp hırladım. Etrafta ona atabileceğim başka bir şey yoktu. Hırıltı boğazımda kaybolurken ona bakarak olduğum yerde donakaldım. *Bir dakika, Ryan ne söylemişti?*

Ryan peçeteyi avucuyla yakalayıp buruşturdu. Yumruğu havada sözsüz bir tehdit gibi savruldu. Bir adım yaklaşıp gözlerinde şüpheyi, "Mississippi'de olduğumuzu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Peki sen ev hapsiyle gözetimi nereden biliyorsun?" diye karşılık verdim. Ryan peçeteyi fırlattı ve peçete parmaklıklara kadar yuvarlandı. "Önce sen," dedi.

"Tümevarım. Bu, evrimin bize sağladı avantajlardan biri." *Ve sen de bunu kanıtladın,* diye sessizce ekledim. Ryan boğazını temizleyip etrafına bakındı. "Ben de tümevarım yöntemini kullandım."

Gözlerimi devirdim. "Yapma, Ryan. Eğer üzerine adını yazmadıysan iç çamaşırlarını bile ayırt edemezdin sen." Ona doğru uzanıp göğsümü parmaklıklara dayadım. Parmaklarımı tişörtü-

ne değdirdim. Hemen geri kaçtı. "Kiminle konuşuyordun?" diye sordum. Ona bakmak için parmaklıklardan uzaklaştım.

"Hiç kimseyle," dedi. Ama aşağı yukarı tahmin edebiliyordum. Babamın adamlarından biri olmalıydı. Konseyin planlarıyla ilgili gizli bilgilere ulaşma ayrıcalığı sadece Marc'a aitti. İyi de Marc, Ryan'la hiç konuşmazdı ki! Ama babamın konseyle ilgili bilgileri paylaşabileceğı ve güvenebileceğı başkası yoktu, sadece biri dışında...

"Ne zamandır annemle görüşüyorsun?" Ryan kızardı. Önce reddedeceğini düşündüm. Ama sonra, çocukluğundan kalma bir alışkanlıkla başını öne eğdi. "Yaklaşık sekiz yıldır."

"Yani hâlâ annenin kuzususun." Tatmin olmuş bir gülümsemeden kendimi alamadım. Yıllardır sadece Ryan gibi olabilmeyi hayal etmişim. Kendi başına buyruk ve bağımsız. Oysa bunca zamandır hepimizi aldatıyor, annem de ona gizlice yardım ediyordu, ondan hiç bahsetmemesine şaşmamak gerekirdi, kendini ele vermekten korkuyordu.

Bunun yanı sıra erkek kardeşimin itirafı kafamda yeni bir huzursuz soru oluşturmuştu. Annem, Ryan'ın neler yaptığını biliyor muydu? Tek muhtemel cevap vardı; hiçbir fikri yoktu. Annem hiç şüphesiz ailesi için en iyisini yaptığı düşünüyor, ikinci oğlunu eve dönmeye ikna etmeye çalışıyordu. Ne yazık ki bu, hepimiz için kötü olmuştu. Ryan bana ters ters baktı. "Annem bana para yolluyor ve benimle konuşuyor, genellikle de seninle ve şu altın çocukla ilgili." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, bunca yıl sonra bile kızgınlığı ve dargınlığı devam ediyordu. "Bunu Marc yüzünden mi yapıyorsun?"

"Marc." Acı bir kahkaha attı; bir an bana bağıracağım düşündüm. "Bunun Marc'la bir ilgisi yok, hatta benimle bile ilgisi yok. Size bunu ben yapmadım." Öne doğru uzanıp anladığımı-

dan emin olmak için her bir kelimenin üzerinde durdu. "Bunun sorumlusu ben değilim." Söylediklerinin gerçek olduğuna inanarak ona baktım. Ryan güçsüz müydü? Buna inanmak o kadar da zor değildi.

"O zaman bize yardım et," dedim. Bir kere de olsa cesurca davranmasını bekledim. "Kapıları aç ve gitmemize izin ver." Geri çekildi. İfadesi acı doluydu. "Anahtarım yok. Miguel bana anahtarı vermez."

Kahretsin. "Peki, o zaman anneme nerede olduğumuzu söyle, lütfen Ryan." Arkasındaki parmaklıklarda Abby küçük, beyaz parmaklarıyla tutunmuş, gelecek cevabı benim kadar çaresizce bekliyordu.

Ryan başını salladı. "Babam başıma ödül koyar. Biliyorsun, bunu yapabilir ve o zaman onu annem bile durduramaz."

"Annenle konuştuğunu Miguel'e söylersem ne olur sence?" Ryan bana şöyle bir baktı. Ağzının kenarında belli belirsiz bir ifadebelirdi...

"Miguel biliyor, değil mi?" diye sordum. Her şeyi kavramaya başlıyordum. "Seni aşağılık herif, konsey hakkında bilgi almak için annemi kullanıyordun ve o sadece sana yardım etmek istiyordu, seni eve geri döndürmek istiyordu." Parmaklıklardan tekrar sarkarken, omzum incindi; Ryan ona ulaşamayayım diye bir adım daha geri gitti.

"Annem hayatta olmamın tek sebebi," dedi. Sesi sakindi. Gözleri benimkilerle buluşunca omuzları düştü. "Bir iki hafta önce New Mexico'nun dışında bir barda Miguel'le karşılaştık. Neredeyse beni öldürecekti ki, ona Orta Güney bölgesi ve konseyle bağlantım olduğumu söyledim. Eğer beni bırakmazsa onu yakalayacaklarım söyledim. Bunu umursamadı. Yakalanmaktan korkmuyordu. Benden bilgi istedi. Konseyin ne yaptığını, hangi

serserileri izlediğini ve her bölgede kimleri gözetlediğini öğrenmek istedi." Ryan ellerini cebinin içinde sıkı ve özür dileyerek omuzlarını kaldırdı. "Başka seçeneğim yoktu, Faythe. Ve seni ona ben vermedim. Bunu sen yaptın."

Bize yardım etmesi için onu ikna edecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum ki yavaşça merdivenlere doğru yürüdü, aklıma hiçbir şey gelmedi. Haklıydı. Şimdi ne yaparsa yapsın o zaten bir ölüydü. "Şimdi eğer beni mazur görürsen annemi aramalıyım. Eminim zor bir sabah geçirmiştir. Ve birisiyle konuşmaya ihtiyacı vardır."

"Bunu yapma, Ryan," dedim. Sesimdeki ümitsizlikten dehşete kapıldım. "Onlara casusluk yapma." Bunun faydasız olduğunu biliyordum. O çoktan iş birliğini kurmuştu. Babamdan, Miguel'den korktuğundan daha fazla korkuyordu. Ve bu yüzden, yardım etmediği için onu suçlayamazdım.

"Elimden gelen tek şey bu, Faythe," dedi. Başka bir şey söylemeden hızla merdivenleri çıkıp mutfak olduğunu düşündüğüm yere girdi. Kapıyı kapatıp Abby ile beni karanlıkta bıraktı.

Yirmi Bir

Abby'yle tekrar yalnız kalınca döşegimin üzerine oturup hamburgeri paketinden çıkardım. Ryan'ın ihanetini düşünmemeye karar verdim. Eninde sonunda layığını bulacağına hiç şüphem yoktu. Ya babamdan, ya Miguel'den ya da benden. Kızartılmış soğanların aromasına rağmen hamburgerim tatsızdı ama yine de yedim. Isırırken Abby'ye, "Onu yemelisin," dedim.

"Aç değilim." Karnının üzerine yatmış, çenesini tek koluna dayamıştı. Diğer eli döşegin ucundan yere sarkıyor, ayakkabılarından kazıdığı tozların üzerine daire çiziyordu. Onu izleyerek şişeden su içtim. "Evet açsın, ye. Yemezsen onlarla baş edemezsin."

"Sen de onlarla baş edemezsin." Nasıl baş edemezmişim! Sanki Miguel'in boğazını koparıyormuşum gibi hamburgerden bir ısırık daha aldım. Umarsız gözlerle bana bakarak, "Anlamıyorsun," dedi. "Eğer sana iş birliği yaptırtamazlarsa, kendi oyunlarını sana oynatamazlarsa, onlara hiçbir faydan olmaz ve seni öldürürler."

Tıpkı Sara gibi, diye düşündüm. Onun düşüncesini zihnimde ben tamamladım. Neler olduğunu öğrenmeyi ne kadar istesem de konuyu kendisinin açmasını bekleyecektim. Bu yüzden onu

rahatlatmak için aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Ryan bizim çok değerli olduğumuzu söyledi."

"Onun ne söylediği umurumda değil. Eğer çok zorlarsan Miguel seni öldürür." Karton kutudan bir tane patates kızartması alıp sanki kılıçmış gibi hayali bir düşmana salladım. "İsterse denesin," dedim. Görünmeyen rakibimin boynunu keser gibi yaptım. Abby biraz olsun gülümsemedi.

"Eğer ölürsen onlarla yine yalnız kalacağım." Son sözcükte sesi titredi ve gözleri yaşlarla doğdu.

Lanet olsun. Patates kızartmasını ağzıma sokup korkusu öfkeye dönüşürken onu izledim. "Beni öldüremeyecek," dedim. "Ona bu fırsatı vermeyeceğim ve bana dokunamayacak bile." Abby ayağa kalktı, tozlu avuç içleriyle yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Faythe, onunla savaşılamazsın. Onun Sara'ya ne yaptığım bilmiyorsun."

Kalbim hızla atmaya başladı, devam etmesini beklerken âdeta dondum. Ama devam etmedi. Henüz bana anlatmaya hazır değildi. Boğazımdaki düğümü ısırdığım son hamburger parçasıyla beraber gidermek için bir yudum daha su aldım. "Evet, biliyorum," dedim. Abby'nin gözleri irileşti. Sessizce, "Nereden biliyorsun?" dedi.

Tereddüt ettim. Ama bir şeyler öğrenmek için umutsuzca bana bakıyordu ve bu duyguyu biliyordum. "Onu eve götürüp arka bahçelerindeki bir ağaca yaslamışlar. Cesedini Vic bulmuş." Yüzü kıpkırmızı oldu, loş ışıktaki alt dudagının titrediğini görebiliyordum. "Onu öldürmek yeterli olmamış mı? Neden ona bunu yapmışlar, zavallı ailesi... Biri böyle bir şeyi neden yapar ki?"

"Sadist olduğu için." Patates kızartmalarımı kutuya koydum, iştahım yok olmuştu. "Böyle bir çıkışın konseyi onu bul-

mak için daha kararlı bir hale getireceğini bilmesi gerekiyordu. Ve onu cezalandıracaklarını da. Ama o umursamadı. Kendisinin yenilmez olduğunu düşünüyor..." Yaralı elime dikkat ederek *fast food* paketinin ağzım büktüm. Ve kafesimin köşesine fırlattım. "Peki sen onların gerçekten ne istediğini biliyor musun?" diye sordum, tek parmağımla yavaşça yarama dokundum. Kanama durmuştu ama avucumun kenarı hâlâ kırmızıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"İstedikleri bu olamaz." Elimle bodrumu gösterdim. "Eğer büyük planları bu olsaydı, Ryan'a ihtiyaçları olmazdı. Çünkü o zaman konseyin ne yaptığını önemsemezlerdi. Bizimle keyiflerine bakar sonra da bizi öldürürlerdi. Tıpkı, Miguel'in insan kızlara yapduğu gibi. Abby'nin elleri yemek paketine gitti. "Hangi insan kızlar?" diye sordu. Ona ne kadarım söylemem gerektiğine karar vermek için yavaşça derin bir nefes aldım. "Doktor Carber'ın ofisine bir kedi tarafından tecavüz edilmiş ve parçalanmış bir kız cesedi getirilmiş. Bir orman kedisi. Owen olayı araştırmaya gitti ve aynı şekilde işlenmiş başka bir cinayet daha ortaya çıktı. Bu olay New Mexico'da, buradakinden üç gün önce olmuş." *Ryan, Miguel'le nerede karşılaşmıştı?*

"Biliyordum," diye mırıldandı. Hamburgeri içindeki köftenin suyu akana kadar sıkı. "Bizi öldürecekler."

"Hayır, yapamayacaklar. En azından kasıtlı olarak yapmayacaklar." Sara'yı düşündüm. "Eğer Miguel atabileceği oyuncaklar arasaydı insan kızları seçerdi ama öyle yapmadı. Bizi yakalamak için bir sürü sorunu göze aldı. Ryan bizim öldürülemeyecek kadar değerli olduğumuzu söyledi. Ama ne için değerliyiz? Ya da kimin için?" Abby kaşlarım çattı, kafası karışmıştı. "Ama Miguel, Sara'yı öldürdü?"

"Biliyorum." Tam açılmaya başlamışken sabırsız davranma-

mak için derin bir nefes aldım. "Belki kendine hâkim olamamıştır," dedim. Deli gibi başını salladı. "İşte bu yüzden sana onunla savaşıma dedim."

"Eğer savaşmazsak buradan çıkamayız."

"Ve eğer savaşırsak canlı da çıkamayız."

Kaş çatma sırası bendeydi. "Abby, senin mantığının doğru çalışmıyor."

"Seninki de." Güldüm, bu iyi gelmişti, sonra tekrar güldüm. Bir dakikalık bir tereddütten sonra Abby de bana katıldı. Gülüşü o kadar neşeli ve parlaktı ki neredeyse küçük, kirli pencereleri bile unutturdu. Yemekten çok, bu kahkahanın etkisiyle kendimi biraz daha iyi hissederek ellerim kalçalarımın hücremin ortasına kadar yürüdüm. Hapishanemizi dikkatlice inceledim. Tuğlalar hapishanemizin duvarlarını oluşturuyor, geri kalan yerlerse bir dizi alüminyum parmaklık ile aynı maddeden yapılmış bir çerçeveye birleşiyordu. Çerçeveler bir kenarlarından büyük, metal bir vidayla zemine tutturulmuştu. Metaller köşelerinden birbirine birleştirilmiş ve doğrudan arkadaki duvara monte edilmişti. Üzerimizdeki çerçeve de aynı mantıkla yapılmıştı.

Abby bir ağız dolusu hamburgerle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Zayıf noktaları arıyorum." Bütün parmaklıkları tek tek çekerek denedim. Zor bir iş olacaktı ama bunu denemek zorundaydım. Hiçbiri bükülmedi. Bu da şaşırtıcı değildi. Ardından ulaşabildiğim her bir vidayı denedim. Hiçbirini yerinden oynatamadım. Kollarımla kafesin önündeki kilide asıldım. Ayaklarımı da destek almak için çerçeveye dayadım. Aslında güçlü sayılırdım ama lanet olası şey yerinden bile oynamadı, o da alüminyumdan yapılmıştı. *Harika.*

Son çare olarak yukarıdaki çelik hasır tavana baktım, bodrumun alçak bir duvarı vardı -yerden sadece iki metre yükseklikteydi- ve kafesimin tepesiyle arasında belki on ya da on beş santim bulunuyordu. Oraya kolaylıkla ulaşabilirdim ama hasırlara tutunmak bana yarardan çok zarar verebilirdi. Yekpare çelikti ve pırlantaya benzer bir şekille her yerinde delikler açılmıştı. Deliklerin kenarları keskindi. Görebildiğim kadarıyla çok keskindi. Bu çelik hasıra tutunmak için yapacağım herhangi bir hareket ellerimi kesebilir ve kaçma girişimimi boşa çıkarabilirdi.

Bütün bu değerlendirmelerden sonra yorulup döşeğimin üzerine oturdum, şişeden bir yudum daha aldım. "Eee, çişim gelirse ne olacak?"

Abby hamburgerinin kâğıdım buruşturup poşetin içine attı. "Çişin mi geldi?"

"Evet. Çok sıkışmadım, ama yine de yapabilirim."

"Şurada, duvarın kenarında bir kahve bardağı var. Gördün mü?"

İşaret ettiği parmağını takip edince hücremin gerisindeki parmaklıkların dışında duran boş plastik bardağı gördüm. "İşte bundan korkuyordum," dedim. Yüzümdeki teri kolumla silip kafesin en arkadaki köşesine doğru yürüdüm ve boş bardağı aldım. Bardağı dibinden tutmak zorunda kalacaktım çünkü üstten tuttuğumda parmaklarım çok fazla yer kaplıyordu.

Abby içtenlikle gülümsedi. "Alışmak biraz zaman alıyor ama sık sık gelip boşaltıyorlar. Burada oldukları zaman kokuyu almak hoşlarına gitmiyor."

"Onları suçlayamam." Bardağa tiksinierek baktım. "Sanırım tutacağım."

"Neden? Tuvalete gitmene asla izin vermezler. Ayrıca, Ryan

bir keresinde senin iki hafta boyunca kafeste kaldığını söyledi. O zaman ne yaptın?"

"Aslına bakarsan, buna benzer bir şeye yaptım." Bardağı burnuma doğru uzatıp kokladım. Temizdi ve hâlâ kahve kokuyordu. *Keşke şimdi kahve olsaydı da içebilseydim*, diye düşündüm. Tuvalet olarak kullanacağım bardağın kokusu ağzımı sulandırmıştı. *Iyy*.

"Bizi burada sonsuza kadar tutamazlar," dedim, bardağı yemek çöplerimin yanına fırlattım. "Eninde sonunda kaçacağımızı biliyor olmalılar."

"Neden kaçalım ki?" dedi Abby. Kâğıt tuz paketinin ağzını yırtıp patates kızartmalarının üzerine döktü. "Çiftlikteki kafesten kaçmamışsın."

Kederle gülümsedim, su şişemle döşeğe uzandım. "Sadece bana kaçma fırsatı bırakmadıkları için. Ama eğer yanılmıyorsam, Miguel bana katılmak için buraya gelecek."

"Buna güveniyorsun yani."

"Ve içeri ya anahtarla birlikte girecek ya da kapıyı kilitlemeyecek." Durup yüzünün kanlara bulanmış halini hayal ettim. "Bu kapıyı her açtığında, bana kaçma fırsatı veriyor olacak. Kaçmamın an meselesi olduğunu anlamak zorunda kalacak."

Abby kutudan bir patates kızartması aldı. "Muhtemelen anahtarı almaman için seni oyalayacak."

"O zaman ona beni oyalayamayacağını gösteririm."

"Peki, yine uyuşturucu verirse?"

Onun patates kızartmasını yiyişini izlerken sesli düşündüm. "Beni uyuşturmak isteyeceğini sanmıyorum. Ben baygınken bana istediğini yapmak için pek çok fırsatı vardı ama yapmadı.

Sararım beni uyarak tutmak ve korkutmak istiyor." İçimden, *geri zekâlı pislik* diye ekledim.

"Peki ya yaralıyorsan?"

"Geçen sefer sürpriz kozunu kullandı ama artık beni şaşırtamaz. İğne getirip getirmediğine dikkat edeceğim için ona uyuşturucu kullanma fırsatı vermeyeceğim."

"Oldu. O zaman sana iyi şanslar." dedi, parçalanmış bir patatesi ağzına atarken yüzündeki şüphe belli oluyordu.

"Teşekkürler."

Gevşek tavan üzerimizde yine gıcırdadı ve farkında olmadan başımı merdivenlerin olduğu tarafa çevirdim. *Vay canına*, diye düşündüm. *Sadece birkaç saattir buradayım ve şimdiden Pavlov'un köpeklerinden biri gibi davranmaya başladım*¹⁷.

"Bu Miguel," diye fısıldadı Abby, sesinde hafif bir titreme vardı.

"Nereden biliyorsun?"

Patates kızartmalarını poşetin içine sokuştururken nabzının yumuşak sesi hızlanmaya başladı. "Bana güven. Bu o."

Harika.

"Carpe diem¹⁸," diye mırıldandım, ayaklanma doğru uzanırken bu Latince sözü kendime uydurdum, "Kediyi taşaklarından yakala." Bunu bana yıllar önce Marc öğretmişti. Çok, çok uzun yıllar önce. "Başka bir önerin var mı?"

Abby oturur durumdayken geri geri gitti. "Bence başka bir şey düşün."

17 İvan Petroviç Pavlov: Rus fizyolog, psikolog ve hekim. Pavlov köpekler üzerinde klasik koşullanma deneyleri yapmıştır. Klasik (edimsel) koşullanma, başlangıçta nötr olan uyarının geçirilen yaşantılar sonucu şartlı uyarı haline gelmesidir, (yay. n.)

18 Latin edebiyatı temsilcilerinden Horatius'un bir eserinde geçen ve "günü yakala", "anı yaşa" gibi anlamlara gelen özdeyiş, (yay. n.)

"Boğazını koparmak gibi mi mesela?"

Şaşkınlıkla bana baktı, sonra yüzüne zalimce bir gülümseme yayıldı. "Bu olabilir."

Şüphelerim vardı ama Miguel'in boynundan akan kan görüntüsü oldukça kışkırtıcıydı.

Açılan kapının gıcirtısı hayalimi böldü. Merdivenlere vuran ani ışık beni harekete geçirdi. Tuvalet ihtiyacımı unutmuştum. Ellerim plastik şişeyi sıkıca kavradı. Parmaklarımın arasından dizlerime ve döşeğe su döküldü. Alnım ve dizlerimin arkasından ter boşandı. Kaslarım gerildi, göğsüm sıkıştı.

İçimdeki kadın basamakları dehşetle izledi, ama kafeslenen kedi hırslıydı çünkü bodruma giren herkes özgürlüğüme kavuşma umuduydu. Bunun için dövüşmek zorunda kalmam gerekirse de buna hazırdım.

Şişemin kapağını kapayıp yatağın üzerine bıraktım, kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışarak beton zemine bastım.

En üst basamakta siyah botlar belirdi. Abby yukarı baktı.

"*Buenos dias, chicas,*" dedi Miguel. Kelimeleri, niyetinin aksine, kulağa güzel ve egzotik geliyordu.

Ama neye niyetlendiği hiç umurumda değildi, çünkü benim de kendi planlarım vardı.

Yirmi İki

Miguel merdivenlerden inmeye başladı, adımları ağır ve gürültülüydü. Tökezleyip düşüp ölmesini dileyerek nefesimi tuttum. Ne yazık ki böyle şeyler sadece filmlerde olurdu. Basamakları yavaşça indi, eminim korkumu artırmak için böyle yapıyordu. Eğer öyleyse bu kendi aleyhine olacaktı, çünkü bunu daha önce pek çok kez yaşamıştım. Ürkütücü bir izlenim yaratmakta babamın üstüne yoktur. Babam, insanı bir an evvel korkudan kurtulmak için kendi kendisini cezalandırmaya razı edecek kadar bekletmekte uzmandı.

Ye Miguel'i beklemek bana onun tahmin etmediği bir fayda sağlamışta. Son basamağa adım attığımda gözlerim loşluğa iyice alışmıştı ve onu oldukça net görebiliyordum.

Abby'ye bakarak merdivenlerin sonunda durdu. "Bu akşam nasılsınız, Bayan Wade?" Her bir kelime iğneli ve dikkatlice söylenmişti, telaffuzunda ana dili olan Portekizcenin etkisi vardı.

Abby bana büyük, korkmuş gözlerle baktı ve tuğla duvara sırtım çarpana kadar geri geri gitti, içinden geçecekmiş gibi ellerini duvara bastırdı.

"Korkma, *nina*," dedi Miguel. "Bu gece yeni misafirimizi zi-

yaret ediyorum." Ona sırtını döndü, Abby yere çöküp kollarım dizlerine sardı. Miguel yavaşça bana doğru yaklaşıp kafesimin kapısının iki adım ilerisinde durduğunda ona kısık gözlerle baktı. "Konaklama yerinizi beğendiniz mi, Bayan Sanders?"

"Konaklama yerimi mi?" Bulanan midemi önemsemeyerek sorusunu düşünüyormuşum gibi bodruma baktım. "Öyle zannediyorum ki beton ve metal karışımı bir dekorun sadeliğini yakalamaya çalışmışsın ama bu beni pek açmadı. Benim zevkime göre 'üçüncü dünya ülkelerine ait bir gözaltı merkezi' gibi burası. Tıpkı tuvalet hizmetleri gibi. Oda servisi çuvallıyor. Sabahları bir fincan kahvesiz yapamam ve henüz tek bir fincan bile içemedim. Ama en kötüsü yiyecekler. Ryan'a kışını kaldırıp bana uygun bir şeyler getirmesini söyle. Belki biraz baharatlı tavuk olabilir. Ne demek istediğimi o anlar."

Miguel eğlenmiş gibi gülümsedi. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Sol kulağımın tam arkasından başımı kaşıdım. "Hımm, biraz düşüneyim. Evet, bir şey daha var. Defol."

Gülümseyerek cebinden bir anahtar çıkardı. "Bu kulağa hoş gelse de ben daha ortaklaşa bir şey düşünmüştüm."

Ortaklaşa? Sanki benimle bir komiteyi yürütecekmiş gibi ne kadar da uygarca konuşuyordu.

"Kartları açık oynamadığın izlenimine kapılıyorum ama eğer Eric'in yara izlerinden sen de istersen içeri gelebilirsin." Hücremin ortasına geri geri gidip ayaklarımı dengelerken onu konaklama yerimde bekleyerek kollarımı açtım.

Miguel bu savunma tepkimi anlamak için durdu, tek eli kilitte oynuyordu. Rahat ve kendinden emin görünüyor, gözleri korkuyla değil cesaretle parlıyordu. Belki niyetini yanlış anlamı-

şımdır diye düşünsem bile pantolonundaki çıkıntı her şeyi açıkça belli ediyordu.

Korku ve şüpheyi bir kenara ittim, sesimi ve duruşumu kararlı göstermek için gözlerine baktım. "Babam silah seçimi ne olursa olsun karşımdakini etkisiz bırakmayı öğretilmiştir bana," dedim, kasıklarını işaret ederek.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Kesinlikle evet. Eğer bana dokunursan, bir daha asla çişini yapamazsın."

Bakışları sertleşti ve zoraki bir kahkaha attı. "Çok komiksin, *gatita*."

"Böyle düşünmene sevindim. Her zaman espri anlayışımın hafife alındığım düşünmüşümdür, bu yüzden bir hayran bulmak gerçekten çok hoş."

Miguel tekrar kahkaha attı, bu seferki daha gerçekçiydi ve kilidi gereksiz bir sertlikle döndürdü. Kilit sert bir sesle açılıp avucunun içine düştü.

Tamam, artık ciddi olma zamanı geldi. Gülüşüm yavaşça kayboldu ve hiçbir insan kadının yapamayacağı şekilde sesimin tonunu düşürdüm. "Bu sefer şaka yapmıyorum. Eğer onu görürsem, benim olacak ve sana geri vermeyeceğim," diye hırladım, soğuk ve uzunca. Boğazımdaki titreşimleri hissettim, sanki sesim beni kurtarabilecekmiş gibi. Bir kedinin hırıltısı gibi değildi ama benziyordu ve bu son uyarımdı.

Miguel alaycı bir gülümsemeyle tehdidimi umursamadı ve midem kasıldı. *Evet, Faythe, tam anlamıyla çizmeli kedi gibisin.*

Gözlerimi elindeki anahtarı kotunun cebine iyice sokana kadar ondan ayırmadım. Anahtar benim hedefimdi ve onu alır almaz her şey güzel olacaktı. En azından teoride.

Miguel kapıyı açtı, içeri girip kilidi parmaklıklara yerleştirdi. Arkasından Abby'nin favori köşesine oturduğunu ve başım kollarının arasına soktuğunu görüyordum. Olanları duymaması imkânsızdı ama en azından izlememeye çalışıyordu. Onu böyle görünce bana henüz dokunmamış olsa da Miguel'i öldürmek istedim.

"Esto no teine que ser difcil, mi amor." Kapıya yaslandı, ben söylediklerini tercüme etmeye çalışırken sabırla beni bekliyordu. Ne büyük kibarlık.

Liseden hafızamdan kalan İspanyolcamın kırıntılarını bulmaya çalışırken yüzümü kısmi olarak dönüştürmek için kendimi zorlayacak zaman yaratmıştım. Yüzümü buruşturdum. Zorladım. Ağzımı garip bir şekilde büzüştürdüm. Hiçbir şey olmadı.

Miguel sorununun dille ilgili olduğunu zannedip kıkırdadı. Ama sorun bu değildi. Yüzümün zorlamayla dönüşmeyeceğini anlayınca tercüme yapmaya karar verdim. 'Bunu zor kullanarak yapmamız gerekmiyor' gibi bir şey söylemişti. Ama alaycı gülümsemesi onun yalan söylediğini gösteriyordu; karşı çıkmamı istiyordu.

İsteğine kavuşmak üzereydi.

Yan gözle onu izlerken bir yandan da kafesin etrafında silah olarak kullanabileceğim bir şeyler görmeye çalışıyordum. Döşek ve plastik kahve bardağından başka bir şey yoktu. *Lanet olsun.*

Miguel'in kalp atışı hızlandı, gözleri hırsla parladı. İçgüdülerim ondan kaçmam gerektiğini söylüyordu ama bunu yapmaya çalıştım çünkü eğer duvara doğru kaçarsam bir daha başka bir yere kımıldayamazdım. Seçeneklerimi daha geniş tutmak en iyisiydi.

"Esto va ser diversion."

Söylediği şeyi tercüme etmeye çalışıyordum ki birden sıçrayıp beni omuzlarımdan yakaladı. Direnmememe rağmen beni kolayca kafesin tuğlalı duvarına dayadı.

Hırlayıp kasıklarım hedef alarak dizimi yukarı kaldırdım. Miguel geri çekilip ustaca kendini korudu. Sol kolumu yakalayıp beni öne doğru çekti. Ürkütücü derecede hızlı bir hareketle beni kendi etrafımda döndürüp arkadan kolumu bükte.

Kısa bir nefes aldım, Miguel bileğime bastırdı. Omzuma bir acı yayıldı. Yüzümü duvara doğru itti. Başımı tam zamanında çevirmeseydim burnum kırılacaktı. Bunun yerine yanağım yaralandı.

Rastgele geriye doğru tekme attım ve topuğum bacağına geldi. Miguel Portekizce lanet okudu ve sol koluma bastırdı. Aynı acı eklem noktamı uyuşturup yine omzuma kadar yayıldı. Çığlık attım. Miguel arkamda kıvrandı, acımdan etkilendiği belliydi.

Bir daha asla, diye düşündüm. Bir daha asla çığlık attığımı duyamayacak.

"Bundan hoşlandın mı, *gatital*" diye fısıldadı, yaptığı hareketle ihtirashlı aksanı birbiriyle uyuşmuyordu.

Karşılık olarak sağ dirseğimle kürek kemiklerinin üzerine olabildiğince sertçe vurdum.

Miguel şaşkınlık ve acıyla kükredi. Öyle görünüyordu ki öfkelenmişti, sağ kolumu yukarı kaldırıp bileğimi duvara dayadı, vücudumu kendi bedeniyle tuğla duvar arasında sıkıştırdı.

"Gitmeme izin ver, berabereyiz," dedim, yanağım hâlâ duvara dayalıydı. Bunun iyi bir teklif olduğunu düşünmüştüm, ama Miguel sadece güldü.

Boynumu ve kulağımın arkasını kokladı. Gözlerimi kapadım, tenim tiksintiyle karıncalanıyordu.

"Üzerine bir erkek kokusu sinmiş, *mi amor*," dedi, terli saç tellerime burnunu dokunduruyordu. "Tabii ya! Belki de Meksikalı sevgilinin kokusudur bu, değil mi?"

Gözlerim açıldı, güçlkle nefes aldım.

Kahkaha attı. "Evet, erkek arkadaşın hakkında her şeyi biliyorum. Ryan ona altın çocuk diyor. Kedi tırmığı hastalığı geçir-miş bir erkek kediye bacaklarını açmaya istekli safkan bir prenses bulduğuma memnunum."

Marc'ın benim erkek arkadaşım olmadığım ve üzerimdeki kokusunun sadece bir sarhoşluk hatası olduğunu söylemek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu. Ama Miguel tam tersini düşündüğü için bunu ona söylememeye karar verdim.

"Bu yaptıkların yüzünden seni öldürecek," dedim, bacakla-rımı diziyle aralamaya çalışırken paniklemiş halde kesik kesik nefes alıyordum. "Tabii önce ben öldürmezsem."

Tehditler savurmama rağmen korkmuştum. Miguel'in güçlü olduğunu tahmin ediyordum ama tahmin ettiğimden daha hızlı çıkmıştı. Hem de çok daha hızlı. Beni öldüreceğini sanmıyordum -yani en azından kasıtlı olarak- ama ölmekten daha çok korktuğum şeyler vardı.

"Hadi ama, daha iyisini yapabilirsin, değil mi?" diye sordu, elleri kasıklarına doğru kaydı.

Ona beni kıvrandırma zevkini yaşatmamaya kararlıyım, derin bir nefes aldım. "Hiç şansın yok. Seni öldürmek pahasına da olsa pantolonunu indirmene izin vermeyeceğim. Benimkini de. Neden şimdi pes edip ikimizi de böyle bir beladan kurtarmı-yorsun?"

Nefesi çıplak boynuma vurdu, soluğunun sıcaklığı ve nemi-ni hissetmek korkudan kıvranmama neden oldu. "Başım belada değil, *bella*. Bu sadece oynama."

İnlememek için dudaklarımı sıkıca kapadım. *Harika. Bir sapık.* Artık anlamıştım. Tebrikler, Faythe. Acı vermekten zevk alan bir piç kurusuyla karşı karşıyaydım.

Birden Miguel'in elleri ve dizleri ortadan kayboldu. Bunun bir hile olduğunu düşünüp hareket etmedim. İki adım attı, acıyan kolumu sakınarak ona döndüm.

Gözleri parladı. "Hadi, *bella*. Gel de benimle savaş. Eğer kazanırsan anahtar senin. Eğer ben kazanırsam, sen benimsin. Ne istersem yaparım."

Neden söyledikleri bu kadar tanıdık geliyordu?

Neredeyse beni buraya getiren bahsin aynısıydı. Ama bu sefer baştan çıkmamıştım. "Önce beni öldürmen gerekecek," dedim, gözlerine odaklanıp gözlerimdeki öfkeyi görmesini istedim.

"Sen de bana ne istersen yaparsın. *Te atrevo dar-me.*"

Harika, parmaklıklar ardındaki ilk günümde ölümüne bir dövüş. Bazı kızlar gerçekten çok şanslı oluyor.

Başımı omzumun üzerinde döndürüp vücudumda oluşan yaraların ve ağrıların hesabım yaptım. Sağ yanağım ezilmişti ve karavanla buraya getirilirken bacağımda oluşturduğu iz de hâlâ mordu. Ve sol kolumu da muhtemelen uzunca bir süre kullanamayacaktım.

Neyse ki, sağ kolum hâlâ çalışıyordu ve ayaklarımın üzerine basabildiğime göre ayak parmaklarım da sağlamdı. Ve son çare olarak onu tırmalayıp ısırabilirdim.

Kısmi dönüşüm geçirememem kötü olmuştu. Bir iki santim daha uzun dişler gerçekten işime yarayabilirdi.

Tedbirli davrandım ve Miguel'i izlerken babamın öğrettiği gibi yumruklarımı kaldırdım, dizlerimi büktüm, bacaklarımı ayırdım. Ya da en azından babamın öğrettiğine benzer bir şey

yaptım. Bu defa sol yumruğum aşağıdaydı ve dengemi bozuyordu.

Miguel, ağzının kenarındaki iğrenç sırtışıyla, beni alay ederek süzdü. Onu eğlendirip güldürüyordum ve bu beni sinirlendiriyordu.

Yaralı kolumu karnıma çekip öne doğru uzandım. Sağ kolumu havaya kaldırıp bu iğrenç sırtışın üzerine yumruğumu indirdim. Hareket ettiğimi bile gördüğünü sanmıyorum.

Miguel arkasındaki parmaklıklara doğru sendeledi, patlayan dudağını kapamak için elini ağzına götürdü, iki dişi kırılmıştı. Parmaklarının arasından sızan kan damlaları yere düştü. Gözleri öfke ve şaşkınlıktan irileşmiş halde bana baktı. Görünüşe bakılırsa, benim gerçekten yumruk atacağımı tahmin etmemişti. Pek çok dişi kedinin dövüşmeyi öğrenmesine gerek yoktur; babaları, erkek arkadaşları ve liderin onları korumakla görevli adamları vardır. Ama babam bana kendimi savunmayı öğretmişti ve bunu yapmakla ne kadar iyi ettiğini hayatım boyunca hiç bu kadar takdir etmemiştim.

Ne kadar acıdığına şaşırarak elimi salladım. Ethan'ı defalarca yumruklamıştım ama hiç kendi canımı acıtmamıştım. Tabii ki asla Ethan'ın canım acıtmak istememişim ama Miguel'i incitmeyi istemişim. Elimdeki hasarı incelerken iki parmağımın arasından ona baktım. Üç eklemim kesilmiş ve kana bulanmıştı. Dilimi değdirip tadına baktım. Kanın birazı bana aitti ama çoğu onunundu. İlk kanı ben dökmüştüm. *Evet ben.*

Ne yazık ki şaşkınlık evresi ikimiz için de çabuk bitti. "Manyak kaltak!" Miguel tükürdü, yere kırmızı salyalar saçıldı.

Kaşlarımı çattım. *Neden kan dökünce kaltak oluyormuşum?*

Kanlı elini kotuna sildi. İleriye uzanırken ellerini yumruk

yaptı. Dengesi bozulmuş bir boksör gibi görünüyordu ve öfkesi odaklanmasını zorlaştırıyordu. Bir şeyler yapmanın tam zamanıydı.

Döşeğe atlayıp onu kandırdım. "Sorun ne?" diye sordum, sol tarafa kayıp başka bir yumruktan daha kurtuldum. "Oynaşmanın senin fikrin olduğunu sanıyordum."

"Kızlara vurmaktan hoşlandığını kastetmişti," dedi Abby. Gözümün kenarından onun kafesinde iri ve hırslı gözlerle ayağa kalkmış olduğunu gördüm.

Miguel ona dönüp yumruğunu havaya kaldırdı. "Sen kapa çeneni, *nina!*" diye bağırdı, yumruğunu Abby'ye doğru salladı. Gözlerini rakibinden ayırdığına pişman olmuş olmalıydı. Ya da belki de beni gerçek bir tehlike olarak görmemişti. *Ne kadar da aşığılayıcı.* "Seninle buradaki işim bitince ilgileneceğim... Ahhh!" Tehdidini kasığına attığım bir tekmeyle yarıda kesmiştim.

Muhteşem bir tekme değildi. Muhteşem bir tekme olması için sert topuklu bir çift ayakkabıya ihtiyacım vardı. Ama hayatımdaki birkaç erkekle olan deneyimlerimden çıkardığım kadarıyla kasığa atılan herhangi bir tekme gerçekten etkili oluyordu.

Miguel olduğu yerde kıvrandı. Kalçamın üzerinde dönüp bu sefer sağ bacağımla suratının ortasına bir tekme daha attım. Parmaklarımı korumak için ayağımın iç tarafım kullanmaya dikkat ediyordum. Geriye doğru düştü. Burnunun kırıldığını tahmin ettim. Ama elleriyle yüzünü kapadığı için tam olarak göremiyordum. Ayağım bayağı ağrıyordu ve dengemi bozacak kadar kana bulanarak ıslanmıştı.

Topuğumu döşeğin kenarına sildim. Miguel homurdamınca anahtar aklıma geldi. Sağ bacağımn üzerine oturup dizimi ağrıyan kasığına bastırdım. Parmaklarımı cebine sokmaya çalıştım. Cebi çok dardı, bu yüzden bir türlü anahtarlara ulaşamadım.

Kararlı bir şekilde elimi daha da içeri soktum. Orta parmağımın ucu sert ve düz bir şeye değdi. Anahtar. Parmaklarımı kımıldattım ama anahtarı daha da ileriye itmiştim. Daha iyi bir açı için duruşumu değiştirdim. Ama aptalca bir hata yapmış, gözlerimi Miguel'den ayırmıştım. Miguel şişen burnunu bıraktı, sol eliyle başıma vurdu. Bir tutam saçımı yakalayıp avucunun içinde döndürdü. Yaralı omzum yere çarptı ve çığlık attım. Döşegin üzerinde yuvarlandık, ben altta kaldım.

Miguel alaycı bir ifadeyle güldü. Saçımı daha sertçe çekip sonra bıraktı. Kanlı eline birkaç saç teli takılmıştı. Gülümseyip yüzüme ve tişörtüme daha fazla kan damlatarak elimi cebinden çıkartıp kollarımı kafamın üzerinde birleştirdi. Gözlerim yaşlarla doldu. Ben bağırarak için dudağımı ısırırken, o da yaralı kolumun üzerine bastırıyordu. Bileklerimi tek eliyle döşeğe dayadı. "Eğer kusura bakmazsan, *gatita*, ben birinci sıraya yerleşiyorum." Omzumdaki acı ve göğsümdeki panikle dişlerimin arasından konuşurken yutkundum. "Tabii ki bakarım. Kalk üzerimden, kahrolası." Ayağa kalkıp bacaklarımı ayırdı ve ellerimi öne doğru çekti. Parmaklarım karnımın üzerinde havada sallanıyor, bileklerimi sol elinin arasından kurtarmak için kıvranıyordum. Sağ kolunu geriye doğru çekip yumruğunu yanağıma geçirdi.

Acı yüzümü yaktı. Gözlerimin önünden ışıklar geçti. Kırılıp kırılmadığından emin olmak için çenemi açıp kapadım, yüzüm hâlâ yerindeydi ama hiç de öyle hissetmiyordum.

Miguel bileklerimi döşegin üzerinde arkaya doğru itti ve artık daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı; en azından fiziksel olarak. Sözel olarak bütün gece ona meydan okuyabilirdim ama artık zekâmı takdir ediyor gibi görünmüyordu. "Çeneni yeterince dinledim," dedi. Çeneme damlayan bir damla kan tişörtüme doğru süzülürken tekrar üzerime çıktı.

"Gerçekten mi?" Yüzümdeki acıyı önemsememeye çalıştım. "Yumruklarımdan daha çok etkilendiğini düşünmüştüm."

"Kendini çok fazla önemseme, kedicik." Tişörtümü karnımın üzerine doğru sıyırıp üzerime kan değdirdi. "*Mi padre* ile kıyasladığımda yalmzca bir çocuk gibi vurdun."

"Bir kız için pek de fena sayılmaz ama, değil mi?" dedim, omzumdaki acıya rağmen hâlâ ellerimi kurtarmaya çalışıyordum. Yukarıdan bana baktı, burun delikleri öfkeden büyümüştü. "Oynamaktan sıkıldım. Ağzını açtığın her dakika hayatını tehlikeye atıyorsun."

Zeki bir kadın çenesini kapalı tutardı. Peki, ben ağzımı kapatır mıyım? Tabii ki hayır. Zekâm bana fazla geliyordu. "Hadi ama. Yukarıya çıkıp yaralarım yalamak istemez misin? Belki de kasığına bir buz torbası koymak istersin, ha?" Tekrar dengesini kaybetmesi için onu çıldırtmaya çalışıyordum. Ama aynı tuzağa ikinci kere düşmüyordu.

"Burnuma yaptığını sana ödetmeyi tercih ederim." Tek eliyle şortumun düğmelerini açtı. Bu kesinlikle korkunç bir durumdu. Kalbim kulaklarımda atarken yutkunup bir kere olsun ağzımı kapatıp sakın olmayı denedim. Ama bu kolay olmayacaktı. Ya tecavüze uğrayacak ya da öldürülecektim. Ve eğer tecavüz edilirsem yaşayamazdım. Fermuarımı indirirken, "Dişlerini de unutma," dedim. Miguel'in gözleri kısıldı. Doğrulup dilini kırılan dişlerinin üzerinde gezdirdi. Yüzü öfkeyle kızardı. Dişlerini daha fark etmemişti bile. Belki de beni yalnız bıraksa kendi yararına olurdu. Yüzümün aynı yerine tekrar yumruk attı ve bu sefer yumruğun geldiğini görememiştim. "Bu dişlerim içindi."

Başım yana savruldu. Gözlerimi kapatmca yanaklarımdan aşağı yaşlar boşaldı. Gözlerim karardı ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey hissetmedim. Bilinç savaşı kazanınca görüntü ve acı

tekrar geri döndü. Yüzüm acıyı hissediyordu ve bedenim rahatlamak istiyordu. Ama ona yalvaramazdım. Ayık kalmak için acının bütün bedenimi kaplamasına ve hatta korkumla karışmasına izin verdim.

"Tamam, artık bu kadarı da fazla," diye homurdandım. Bir yumruk daha atar diye kolumu moraran yanağımın üzerine tuttum. Yüzümün sol tarafı sıcaktı ve şişmişti. Omzumla uyum içerisinde sol tarafıma acı yayıyordu.

"Bakalım bunu komik bulacak mısın?" Şortumun paçasını çekiştirdi. Şortum külotumun lastiğiyle beraber kalçamdan sıyrıldı.

Hayır, aslında bunu komik bulmamıştım. Ve diğer paçayı da çekince artık komiklikten eser kalmamıştı.

Panikledim, onu bacaklarımın üzerinden atmak için tekmedim. Beni sımsıkı tutuyordu. Hatta hoşuna gidiyordu, ki bu durum benim midemi kaldırıyordu. Neyse ki, şortumu baldırlarıma kadar indirdiğinde bir çıkmaza girdi. Bacaklarımın üzerinde otururken şortumu daha fazla indiremezdi ama ellerimi bırakmadan da ayağa kalkamazdı ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Öne doğru uzandı, ağırlığı neredeyse bileklerimi kıracaktı. Ve önce tek bacağını sonra diğerini indirdi. Şortuma uzanırken iki dizimle kasığına vurdum. Kendimi kaldırmak için çok fazla gücüm kalmamıştı ama bu son tekmeden soma buna çok fazla ihtiyacım da kalmamıştı. Kasıklarını tutmak için bileklerimi bıraktı. Ve bunu fırsat bilerek iki ayağımla göğsüne vurarak onu ittim. Sırtüstü yere düştü. Başı gürültüyle beton zemine çarptı. Ayağa kalkarken bilincini kaybetmiş olmasını diledim.

Böyle bir şansım yoktu. Miguel gerçekten de dayanıklı bir pislikti. Ama cam acımişti, ağzından ve burnundan kan akıyordu ve kasığına iki darbe yemişti. Bu kadarı ona yeterdi. Ayağa

kalkıp şortumu yukarı çektim. Düğmelerimi iliklerken tek gözle Miguel'e baktım. Eğer tekrar üzerime çökerse aynı şeyi ikinci kez yapmaktan çekinmeyecektim.

Miguel yerde hareketsizce yatıyordu ama hâlâ nefes alıyordu. Son bir kez kasığına vurmak için tek ayağımı havaya kaldırmıştım ki diğer ayağımı yakalayıp beni kendine doğru çekti.

Kıçımın üzerine döneceği, oradan da sırtüstü yere düştüm. Dişlerim beynimi sarsacak bir şiddetle birbirine çarptı. Olup biteni fark edemedim sol kolum yere çarpmıştı ve her yana yayılan o acı tekrar geri dönmüştü. Nefes almaya çalışırken Miguel'in ağırlığım tekrar üzerime vereceğini düşündüm. Ama öyle olmadı, şimdilik yeterince canı acımıştı.

İki metal birbirine sürttü, kapının sesini duydum. Miguel gidiyordu. Bu da kapıyı kilitlenmediği anlamına geliyordu. Yorulmuştum ama umutsuzca sağlam kolumdan destek alarak doğrulup ayağa kalktım. Miguel kapıyı açık bırakmıştı. Sol kolumu yanıma yaslayarak ona doğru koştum. Elimden geldiği kadar hızlıca ona yaklaştım ama beni yumrukla karşıladı. Ani hareketimi anlamış, mideme yumruğu indirmişti. Ciğerlerimdeki hava boşaldı, sendeledim ve sırtüstü yere düşüp karnımdaki acıyla kıvrandım. Ben yerde hareketsiz ve nefes almakta zorluk çeker hâldeyken, bodrumun kapısı kilitlendi ve şansımı kaybettiğimi anladım.

Ağlamaya başladım, kendime hâkim olamıyordum. Öfke ve sinirle çılgık attım. Öyle güçlü bir şekilde hıçkırıklara boğulmuştum ki başımı yere çarpıyordum. Gidişini izlemedim. Abby'ye bakamadım. Gözlerimi bile açamadım. Kolumdaki acıyla döneceği doğru emekledim. Ve uyku imdadına yetişene kadar ağladım.

Yirmi Üç

Parmaklıklar ardında geçirdiğim ilk gün güneş batarken döşelim üzerine oturup hızla solan gün ışığım izledim. Dikkatimi dağıtmak için vücudumun çeşitli bölgelerindeki yaralara baktım. Hareket ettikçe sol kolum protesto eder gibi acıyordu ve yüzüm, tarım bakanlığının inceleyebileceği olgunlaşmış bir meyve gibi şişmişti. Midem şimdiden renk değiştirmeye başlamıştı ve tıpkı sağ ayağım gibi, o da dokunamayacağım kadar sızlıyordu. Saçlarımı geriye doğru taramak istedim ama parmaklarım kafatasımın hemen üzerindeki Miguel'in kurumuş kânlarına değdi.

Ne kadar hoş ve şampuanım yanımda değil.

Vücudumun geri kalanım dikkatle inceledikten sonra kendime hiçbir yerim kırık olmadığı için ne kadar şanslı olduğumu söyledim. Ama eminim Miguel bu kadar şanslı değildi.

Öğle yemeğimi kalıntıları karıştırınca kullanılmamış bir kâğıt peçete buldum ve kalan son suyumla onu ıslattım. Sıcak bir duş olmadan saçlarıma hiçbir şey yapamazdım ama en azından pisliğin çoğunu sıyrabilirdim.

Sağ elimin arkası şişmişti ve üzerinde kurumuş kanlar vardı. Omzumu gereksiz hareket ettirmemeye çalışarak elimi küçük

hareketlerle silmeye başladım. Birkaç dakikalık bir çalışmadan sonra küçük kan kaybımın kaynağını bulmuştum. Miguel'in dişleri yumruğumun üç yerine batmıştı ama kesikler küçüktü ve çoktan kabuk bağlamıştı.

Elimi temizledikten sonra sol yanağıma hiç dokunmadan yüzüm ve boynumla devam ettim. Ayna olmadığı için tenimi parmaklarımla kontrol edip Miguel'in üzerime damlattığı kan damlalarını aradım. Peçete elimde parçalanana kadar temizliğe devam ettim sonra da geri kalanları tırnaklarımla kazıdım. Duş almadan yapabileceğim kadar temizlenip döşeğinin üzerinde uyuyan Abby'ye baktım. Onu izlerken haklı olduğunu fark ettim; eğer Miguel'e yararım olmazsa beni canlı tutması için hiçbir nedeni yoktu. İyileşir iyileşmez beni öldürecekti bundan hiç şüphem yoktu. Savaşmadan ölmezdim ama bir seferde iki adama karşı yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bir dahaki sefere beni tutmak ya da uyuşturmak için Eric'le geleceğinden emindim. Miguel aptal değildi, sadece sapıktı. Zihnimin derinliklerinde oluşan bu büyük tehlike düşüncelerimi daha acil bir soruna yöneltti: Tuvalet ihtiyacı, hem de hemen. Tiksinssem de umutsuzca boş kahve bardağını aldım ve içine baktım. *Sen daha kötülerine dayandın*, dedim kendime. Ama işe yaramadı. Bir bardağın içine işemek; hırpalanmak, uyuşturulmak, bağlanmak, taciz edilmek, etrafta sürüklenmek gibi küçük düşürücü bir durumdu.

Yaşadığım en kötü gündü. Aslında ev hapsi o kadar da kötü görünmüyordu. Eyalette tutulmak gözüme güzel görünmeye başlamıştı. Kahve bardağım kullanmak için kendimi neredeyse ikna etmişim ki bodrumun kapısı açıldı. Bu sefer hiçbir uyarı gelmemişti. Başım merdivenlere doğru dönerken vücudumun geri kalanı dondu. Plastik bardak elimde titredi. Onurumu korumak için yeni bir dövüşe hazır değildim. Henüz değil.

Neyse ki kızarmış tavuk kokusu Ryan'ı ele verdi. Ve karnım guruldadı. Baharatlı değildi ama KFC bile bir hamburgerden daha iyiydi.

"Eğer kibarca rica edersem ışığı açabilir misin?" diye sordum. Kahve bardağını yere bırakırken olabildiğince kibar davranmaya çalışmışım. Ryan üçüncü basamakta durdu. "Bana sihirli kelimeleri söyle."

"Lütfen, ne olur." Abby de beni onaylamıştı. Döşəğinin üzerinde bağdaş kurmuştu, ona bakıp gülümsedim. Ama o bana gülümsemek yerine korkuyla yüzüme baktı. Bir an için aklım karıştı ama sonra yüzümü duvara çarptığımı ve Miguel'in yumruğunu hatırladım. İki kere. Ryan düğmeyi çevirdi, Abby yüzüme bakarak derin bir nefes aldı. Işık gözlerimizi âdeta kör ediyordu. Aynamız olmamasına rağmen onun ne demek istediğini anlamıştım. Gözümün ucuyla yanağımın şiştiğini görebiliyordum, tıpkı ufuk çizgisindeki mor bir ay gibi. "Hissettiğimden daha kötü görünüyor," dedim.

"Güzel, çünkü bok gibi görünüyorsun." Ryan yine elinde iki *fastfood* paketiyle bana baktı.

"Sen asıl ötekini görmelisin."

"Gördüm. Miguel çok öfkeli. İki saatir Portekizce lanetler okuyarak etrafta dolaşıyor ve herkesin canına okuyor." Miguel'in değişmiş suratım düşününce gülümsedim.

"Beni dinlemeliydin, Faythe," dedi Ryan. Kafesimin önüne gelip durdu. Yiyeceği yere koyup parmaklıkların arasından yüzüme uzandı ışığa doğru çevirip yaralarımına baktı. "Seni değiştirmekten bahsediyor."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bu, eve gideceğim anlamına mı geliyor?" *Lütfen, lütfen, lütfen, bunun eve döneceğim anlamına geldiği»*

ni söyle bana. "Tam olarak değil." Yüzümü sağa doğru çevirdi. "O ve Sean sabah ilk iş olarak başka bir kızı almaya gidecekler. Eğer döndüklerinde hâlâ uysal davranmazsan... İşte o zaman gerçekten sana ihtiyaçları kalmayacak."

Çenemi elinden kurtarıp geri adım attım. Eğer gerçekten benim için endişeleniyorsa o zaman bana teslim olmamı öğütleyeceğine, yardım etmek için bir şeyler yapmalıydı. "Bana doğruyu söyle, Ryan," dedim. Ne demek istediğini söyleyememesine sinirlenmişim. "Beni öldüreceğini söyle."

Paketleri almak için yere eğildi, benimle göz göze gelemeyecek kadar korkaktı. "Evet, belki yapar. Ama bunu kasıtlı olarak yapacağını sanmıyorum ama sen kendi kendine..." Ryan omuz silkti, cümlelerin geri kalanını benim yaratıcılığım bıraktı. Ölmek acı ve aşağılanmamı bitirirdi ama esaret her şeyin başlangıcıydı. Ryan paketlerden birini parmaklıklardan uzattı ama ben ellerimi göğsümde kavuşturup almamak için direndim. "Yemeği al, Fayette." Akşam yemeğimi önümde salladı ama ona bakmadım. "Güzel." Yumruğunu açıp paketi yere bıraktı. Yemek yerine Ryan'a bakmayı tercih ettim. Ryan gözlerini devirip Abby'nin hücreesine doğru yürüdü, paketini hücreesine doğru uzattı. Abby direnmeyince önce şaşırdı sonra memnun oldu. "Gördün mü, Abby iş birliği yapıyor, sen neden yapamayasın ki?"

"Banyoya gitmem lazım."

"Git o zaman." Eliyle boş kahve bardağını gösterdi.

"Beni dinlemiyorsun." Sesimdeki öfkeyi vermekten kaçınmadım.

"Banyoya gitmek istiyorum."

Omuz silkti. "İstesem de bunu yapamam. Anahtarım yok."

Lanet olsun, bunu unutmuştum. "Doğru, Miguel sana güvenmiyor."

"Bak, eğer istiyorsan çişini yap ve ben de bardağı senin için boşaltayım. Tek yapabileceğim şey bu ve bana sinirlenmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Tabii bardağı burada bırakıp da gidebilirim." Tamam, ne demek istediğini anlamıştım, durum değişmeyecekti. Bu yüzden boyun eğmekten başka çare yoktu. Bardağı yerden almak için eğildim. "Arkanı dön."

"Memnuniyetle." Sırtını parmaklıklara döndü ve Abby'ye baktım. Sırtı kafesinin duvarına dayalı ağzında bir şey çiğniyordu. Ryan sabırsızlıkla ofladı. "Bunu daha önce yapmalıydın. Bu yüzden çabuk ol."

"Evet, bir bardağa işemenin bu kadar onur verici olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim," dedim. "Hadi çabuk ol," diye cevap verdi.

Çişimi yaptım ve keşke kulaklarım tıkamak için kulaklık olsaydı, diye düşündüm. Ama bu beni daha da utandırdı. Hamburger paketinin içinden temizlenmek için bir peçete daha aldım sonra onu da bardağın içine koydum. Bir kız parmaklıklar ardında da olsa standartları olmalıydı. Bardağı Ryan'a uzatmak aşağılatıcı bir durumdu. "Bunu idareciye bildireceğim," dedim. Aşağılanmamı iğneleyici sözlerle örtbas etmeye çalışıyordum. "Bu hapishanenin kalitesi çok düşük." Kahve bardağım parmaklıkların arasından Ryan'a doğru ittim. Bardağı iki eliyle aldı.

"İdareci. İyi fikir. Bunu söylerken maaşımın asgari ücretin altında olduğunu da söyle ve saatlerimin iğrenç geçtiğini de." Bardağı merdivenlerin altındaki bir kapıya doğru götürdü, burada muhtemelen küçük, gizli bir banyo vardı. Sifonun sesi duydum ve Ryan ellerini yıkarken vanilya aromalı sabunun kokusu aldım. Geri dönünce Abby'yle beni görecektir şekilde boş kafesin önüne oturdu.

"Hiç ıslak mendilin var mı?" dedim. Görmesi için avuç içlerimi gösterdim.

"Hayır. Üzgünüm," diye omuz silkti.

"Paketin içinde bir tane var," dedi Abby, elinde yarısı yenmiş tavuk göğsüyle bana bakıyordu.

"Teşekkürler." Yemeğe dokunmamaya çalışarak elimi paketin içine daldırdım. Küçük paketin ağzım yırtıp ellerimi temizleyebildiğim kadar temizledim, hatta Miguel'den kalan son kan damlalarını bile sildim. Sonra yemeğime döndüm. İki tane kızartılmış tavuk göğsü, patates, sos, yarım paket patlamış mısır ve bisküvi. Yağ ya da tuzdan eser yoktu. "Anneminki kadar iyi olmasa da şikâyet etmeyeceğim," dedim, bir ağız dolusu tavuğu yutmaya çalışırken. Çatal bıçak bile koymuşlardı. Tabii plastik olanlardan.

"Memnun olmana sevindim." Ryan, bol pantolonun yanlarındaki derin ceplerden iki şişe su çıkarttı. Birini bana uzattı, diğerini de Abby'nin kafesindeki döşneğin üzerine fırlattı.

Şişeyi açtım ve yarısım bir dikişte içtim. Sağ tarafımda, başımın üzerinde kapı kolunun gıcırdadığını duydum. Şişenin kapağını kapatıp gözlerimi merdivenlere diktim. Bu sefer kiminle karşı karşıya kalacağımı düşünürken kalp atışlarım hızlandı. Ne olacağı hakkında bir ipucu vermesi umuduyla Ryan'a baktım ama o sadece omzunu silkip ellerini ceplerine soktu.

En üst basamakta kırmızı spor ayakkabılar belirdi. Gelen Sean'dı. Çiftlikteki sesinin gerçekten pişmanlık dolu olduğunun düşüncesi ve Abby'ye dokunmamış olmasını hatırlayarak rahatladım. Ama sonra kokusunun Sara'nın cesedinin her yerine bulaşmış olduğunu hatırlayınca yine gerildim, ellerim iki yanımda yumruklara dönüştü.

"Hey, Sean," dedi Ryan ve yüzündeki gerginliğin kaybolduğunu gördüm. Sean'dan korkmuyordu; bu benim de korkmama gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Sean beşinci basamakta durup bodrumu daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. "Ryan." Derin bir nefes aldı. "Ödümü patlattın. Bir an senin Eric olduğunu sandım."

"Yoo, sadece benim. Bir şey mi lazım?"

"Yok bir şey. Sadece Faythe'e merhaba demeye geldim." Basamakların geri kalanını koşar adımlarla indi ve gözlerini bana çevirdi. "Selam, Faythe."

"Selam." Ayağımı kenara indirip ayağa kalktım, şaşkınlıkla bir Ryan'a bir de ona baktım. Bu kadar rahat davranabilmeleri beni ürkütüyordu.

"Yanımıza gelsene/'dedi Ryan.

Sean olur anlamında başım sallayıp, yanından geçerken sağ tarafımdaki kafese gözlerini dikti. Çenesi kasıldı ve gözleri yaşardı.

Lanet olsun, diye düşündüm. Bu Sara'nın kafesiydi. Bunu nasıl olmuştu da anlayamamıştım?"

"Nasılsın, Faythe?" diye sordu, gözlerini boş kafesten bana doğru çevirdi.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Nasıl görünüyorum?"

"Berbat."

"Aynen öyle," diye başımı salladım. "*Berbat*, tam anlamıyla nasıl olduğumu özetliyor."

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm," dedi, Ryan gibi o da ellerini ceplerine soktu. "Bunların hiçbirisi olsun istemezdim."

İkinci bir itirafçı daha. "Olanlar derken neyi kastediyorsun?"

diye sordum merakla. Olanlardan kastının Sara'yı yakalamak olduğunu düşündüm. Ama peki ya onu öldürmek?..

"Hiçbir şey. Sara'yla sadece konuşmak istemiştım. Böyle bir planları olduğunu bilmiyordum." Sesi garip çıkmıştı. Derinden.

"Ne biliyordun?" diye sorarken, Ryan, Sean'ın arkasından deli gibi başını sallıyordu. Onu umursamadım. "Onların Sara'yı kaçırmısına neden izin verdin?"

"Ben..." Başını öne eğmeden önce gözlerime bakıp duraksadı, sonra yine bakışlarını kaçırdı. "Kahretsin, bu kulağa kötü gelecek belki ama ben onu satın aldım, Faythe."

Ne söylediğini algılayamayıp gözlerimi kırıştırdım. Onu satın almış. Eric de Abby'yi satın aldığı söylemişti ama bu ne anlama geliyordu? Bir insan bir insanı nasıl satın alırdı ki?

"Sara'yı *satın mı aldın?*" diye sordum, hâlâ ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. "Onu kimden satın aldın? Ne kadar ödedin?"

Hiçbir şey." İfadesi gayet normal görünse de alınmış gibiydi, sanki ona böyle bir soru sorduğum için kendimden utanmam gerekiyordu. Bu işte bir gariplik vardı. "Para ödemedim. Hiç param yok ki. Eric'in Abby için yaptığı gibi ben de ona kendisi için çalışma sözü verdim." Omzunun üzerinden Abby'ye baktı. "Onun için iki yıl çalışmak zorundayım ya da o borcumu ödediğime karar verinceye kadar, hangisi önce olursa artık."

Abby ve ben söylediklerini anlamaya çalışırken, bir süre hiç kimse konuşmadı. Abby'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve bağırdı. "Sara'nın bedelini bizi kaçıarak mı ödedin?"

Sean sonunda utandığım göstererek gözlerini yere çevirdi ama samimi davranmaya çalışmak için artık çok geçti. "Size bunun kulağa hoş gelmeyeceğini söylemişim."

Abby başını deli gibi sallarken bukleleri savruluyordu. "Kulağa iğrenç geliyor."

"O haklı, Ryan." Sesimin sakın ve rahat çıkmasına çabalıyordum. Sean'ın arkasından Ryan alnını ovarak bana bir çeşit uyarıda bulunmaya çalışıyordu.

"Biliyorum." Sean tek eliyle cansız saçlarım düzeltti. Bardak yerine kutudan süt içtiği için azarlanan bir çocuk gibi bakıyordu. "Kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum ama bunların hiçbirinin olmasını gerçekten istemedim. Sadece onunla yalnız konuşabilmeyi istedim, böylece anne ve babası ona müdahale etmeden beni dinleyecekti. Sadece..." tekrar yere baktı, "sadece işler benim planladığım gibi gitmedi."

Ne demeye çalıştığını anlayınca ürperdim. "Onu kaçırdın çünkü bu sayede ona *evlenme teklif edebilecektin*?" Sesimdeki şaşkınlığa engel olamamıştım.

Ryan bana bakarak ellerini deli gibi havada sallıyordu.

Sean resmen kıvranıyordu. "Bu da kulağa kötü geliyor, öyle değil mi?"

"Evet." Başımı salladım, o kadar afallamıştım ki derim gerilmişti.

"Gerçekten çok kötü."

Sean benim kafesime doğru yaklaştı, gözleri irileşmiş ve yaşlarla dolmuştu, onu anlamam için bana yalvarır gibi bakıyordu. "Kyle'ı sadece ailesi onu benden daha çok sevdiği için seçti ama Sara beni seviyordu. Biliyorum, seviyordu ve Miguel bir bedel karşılığında beni onunla yalnız görüştürebileceğini söyledi."

"Evet." Sonunda onu anladığıma sevinmiş gibi başını salladı.

"Ona her şey için söz verebilirdim. Ama onun kim olduğu-

nu ya da bedeli bana nasıl ödeteceğim bilmiyordum ve Sara'yı kilitleyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu."

Sanki onun kafasını kopartmak istemiyormuşum gibi sakın görünmeye çalışarak ellerimi parmaklıklardan çektim. "Onu bulduğunda neden gitmesine izin vermedin?"

Omuzlarını silkti, gözleri bu kadar acıyı taşıyamıyormuş gibi bakıyordu. "İstedim ama Miguel, Sara'nın yaşadığı Gurur bölgesinin çoktan onu aramaya başladığını ve eğer gitmesine izin verirse başımızın belaya gireceğini söyledi. Babası beni öldürtebilirdi. Biliyorsun, beni öldürtebilir." Onu onaylamam için bana baktı ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Haklıydı.

"Bu yüzden de onların Sara'yı öldürmesine izin verdin," dedi Abby. Bu bir soru değildi.

"Ben..." Sean önce bana baktı, sonra da Abby'ye. "Üzgünüm, buraya gelmemeliydim. Sizden beni anlamanızı bekleyemem."

"Sean, bekle," dedim, parmaklıklara tutunup onu görebileceğim kadar yukarı uzandım. Ama o durmadı. Arkasına dönüp merdivenleri çıktı sonra da kapıyı ardından çarptı.

"Seni uyarmaya çalışmıştım," dedi Ryan. Sanki ben suçluymuşum gibi başını iki yana salladı.

"Beni uyarmaya mı çalışıyordun?" *Fast food* paketini dizlime doğru çekerken parmaklıkların dibine oturdum. "Ben de senin uçmaya çalıştığımı sanmıştım."

"Çok komik." Merdiven korkuluğuna dayanıp sıksa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sean bugün pek iyi değil."

"Fark ettim. Ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Bilmem. Belki senin peşinden gittiği içindir ya da belki de onlar..." tam zamanında isim vermeyerek, "başka bir dişi kediye kaçıracağı içindir. Her şey bir kar topu gibi bü-

yüyor ve bunu durdurmanın imkânı olmadığını biliyor. Her an aklım kaybedecekmiş gibi davranıyor," dedi.

"Bunu hak etti," dedi Abby. İkimiz de bakmak için ona döndük. Elinde bir bisküvi vardı, küçük parmaklarıyla onu ufalıyordu.

"Evet, o da senin gibi düşünüyor," dedi Ryan.

"Eğer kendini bu kadar suçlu hissediyorsa, neden onların Sara'yı öldürmesine izin verdi?" diye sordum.

"Sean onlara *izin vermedi*. Sadece onlara engel olmak için burada değildi. Burada olsaydı bile engel olabilir miydi, bunu bilmiyorum."

"Michael, Sara'nın her yerine Sean'ın kokusunun sindiğini söyledi," dedim, yemeğe dokunmadan dizlerimin üzerine bıraktım.

Ryan derin bir nefes alıp yere oturdu, görünüşe bakılırsa kendini uzun bir açıklamaya hazırlıyordu. "Bu, öldürülmesinden önceydi. Eric ve Miguel Abby'yi bulmaya gidince..." Abby'ye baktı, ama Abby onunla göz göze gelmedi. "Sean ile beni Sara'mn yanında bıraktılar. Sean bütün zamanı burada onunla geçirip Don Juan çekiciliğini kullanmaya çalıştı. Kapıyı açık bırakmıştı ve seslerini kısmen duydum."

"Sara'ya onu ne kadar sevdiğini söyledi ve Kyle yerine kendisiyle evlenmesi için ona yalvardı. Sara da onun bütün sorularına cevap verip kendisinin de onu sevdiğini söyledi. Sean'a kalırsa sevişmişler, ama ben bu konuda şüpheliyim. Bir süre sonra Sara'nın ağladığını duydum, Sean'a eve dönmesine izin vermesi için yalvarıyordu. Sean, Sara'mn kendisine yalan söylediğini düşünerek çılgına dönmüştü. Ağlayarak üst kata çıktı, Miguel'in haklı olduğunu, onun gitmesine izin veremeyeceklerini söyledi.

Ön kapıyı çarpıp çıktı, gidiş o gidiş, beş kişiden üçe düşmüştük."

Kafam karışmıştı. "Beş mi? Beşinci kişi kim?" Ama kim olduğundan neredeyse emindim. Burnunu kırdığım kedi olmalıydı.

"Luiz. Miguel'in senin peşinden yolladığı kedi. Ben buraya gelmeden önce ayrılmış, bu yüzden onunla hiç karşılaşmadık, ama Eric onun da başka bir orman kedisi olduğunu söyledi." Ryan gözleri bana dikti. "Miguel'in onunla telefonda konuştuğunu duydum ama biliyorsun, Portekizce bilmiyorum..." Çelimsiz omuzlarım silkti.

Başka bir katilden nasıl rahatça bahsettiğine şaşırmıştım, sanki bu tür şeyler her gün oluyormuş gibi. Belki de oluyordu.

Ryan söylediklerini açığa kavuşturmak için başım salladı. "İşte sonra Abby'yle geri döndüklerinde Miguel çıldırdı. Eğer güneş doğana kadar Sean'ı bulamazsam, ona ders vermek için Hailey'yi kaçıracağlarım söyledi."

Korkudan nefesim kesildi. Sean'ın küçük kız kardeşi fiziksel olarak Abby kadardı ama daha on üç yaşındaydı.

"Civardaki bütün barlara baktım, ama onu bulup geri getirene kadar Sara çoktan ölmüştü."

Sessizlik üzerimize ağır bir battaniye gibi çöktü, ama bu, sıcaklık vermek yerine bütün bedenimi dondurdu.

"Benim baygın olduğumu sandılar," diye fısıldadı Abby. Sesi, sessizliğin örtüsünün arasından soğuk esinti gibi sızdı.

Yanlış anladığımı umarak yavaşça Abby'ye doğru döndüm. Yemeğini döşeğin üzerine bırakmıştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Bacaklarına sarılıp öne arkaya sallanarak konuşmaya başladı. "Ona ne yaptıklarını gördüm." Kelimeler boğazından sanki tutmaya çalışıyormuş gibi boğuk boğuk çıkıyordu.

Nefesim kesildi, rahatlamak için öksürdüm. Sara'mn ölümüne şahit olmuş olabileceğini düşünmüştüm ama bunu kendi ağzından duymak farklıydı.

"Çok üzgünüm, Ab," dedi Ryan ve bu defa ona inandım.

Gözyaşları Abby'nin yüzünden yavaşça indi, sırtını bize dönüp döşeğin üzerinde kıvrıldı. İnsan şeklindeyken bile bir kedi esnekliğiyle hareket ediyordu; duruşu insanların gözleri kadar etkileyiciydi. Kollarındaki gerginlik ve omurgasındaki kıvrılmadan Sara'nın son anlarını anlatacağından emindim.

"Aşağıya ilk Miguel geldi," dedi Abby, itirafıyla hıçkırıklara boğuldu. "Sara bağırıp ağladı. Onu üzerinden atmak istedi ama o çok güçlüydü. Giysilerini paramparça etti. Sara bağırmaya devam edince, onu bayıltana kadar boğazını sıktı. Eric kendi sırasını almak için geldiğinde hâlâ baygındı ama sonra çığlıklar atarak ayıldı. Sonra da bir köşeye kıvrılıp yırtık giysileriyle vücudunu örtmeye çalıştı.

"Onunla konuşmaya çalıştım ama annesini sayıklayarak ağlamaya devam etti. Sonra Miguel tekrar aşağı indi. Onu görmek görmez Sara yine çığlık atmaya başladı, ta ki sesi kısılana kadar. Miguel onu kıvrıldığı köşeden zorla çekerken yerleri tırmaladı. O..." Abby tekrar hıçkırıklara boğuldu, daha fazla anlatmak zorunda olmadığım söyleyip onu durdurmak istedim ama içindekileri dökmeye ihtiyacı var gibi görünüyordu. "Sara kendini öldürmek istiyormuş gibi başım yere vurmaya başladı ama Miguel hiç umursamadı. Bunu yapmasına engel olmadı. İşini bitirince, onu ayağa kaldırıp bir manken gibi ayaklarının üzerine dikti. Sara artık konuşamıyordu. Hatta artık hiç hareket edemeyecek gibi görünüyordu. Miguel tek parmağını onun yanağında gezdirdi ve Sara ona doğru atılıp parmağını ısırды. Miguel homurdandı. Elini Sara'dan kurtardı, Sara ona bakıyor, bir yandan da yanağından aşağı kanlar damlıyordu."

"Sonra Miguel kendini kaybetti. İspanyolca bağırmaya başladı. Elinin tersiyle Sara'ya vurdu -sertçe- ve Sara kafesin diğer köşesine uçtu- Başı döşeğin üzerindeki parmaklıklara çarptı ve o berbat ezilme sesi duyuldu. Bir iki saniye elleri parmaklıklara öylece asılı kaldı, ama sonra yere doğru kayd. O kadar çok kan vardı ki..."

Ryan kusacakmış gibi görünüyordu, nasıl hissettiğini biliyordum. "Abby..." Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Daha fazlasını duymak istemiyordum ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Onun için ağlayamadım," dedi Abby, sesi hıçkırıklarının arasında kayboldu, öyle ki ne söylediğini güçlkle anlayabildim. "Kendimde olduğumu anlarsa bu sefer aynı şeyi bana da yapar diye korktum."

Birkaç dakika boyunca hareketsizce, sadece Abby'nin hıçkırıklarını dinleyerek oturduk. Onu sakinleştirmek istiyordum ama yapamadım. Ona yaşadıklarım unutturacak hiçbir şey söyleyemedim.

Tek yapabildiğim, konuyu değiştirmek oldu. Bu işte iyiydim.

Abby'nin hıçkırıkları yavaşlayınca, yere bakan Ryan'a döndüm. "Annemi aradın mı?" dedim. Soruyu sorarken cevabın ne olduğunu zaten biliyordum ama bu, Sara'yı düşünmekten daha iyiydi.

Ryan boğazını temizleyip güçlkle yüzüne sakın bir ifade verdi. "Evet, birkaç saat önce. Çok üzgün."

"Eminim öyledir." Patates püresinin kutusunu paketin içinden çıkarıp çatalla karıştırmaya başladım. Abby'nin itirafım dinledikten sonra iştahım kaçmıştı ama ellerimi meşgul etmek için bir şeyler yapmalıyım.

"Onunla uğraşmaktan vazgeçmelisin," diye azarladı beni. Yirmi dakika boyunca, ikimizin yaptığı son konuşmadan dolayı kendini suçlu hissettiğini söyleyerek ağladı."

"Ağlamalı da zaten." Şişeden bir yudum su aldım. "Benim kişisel hayatım onu ilgilendirmez." Ama annemin benim için ağlaması beni şaşırtmıştı. Herkes gibi onun da üzüleceğini biliyordum çünkü Orta Güney Gurur bölgesinin soyu ben olmadan devam edemezdi. Ama eğer Andrew'yla ilgili olarak başımın etini yediği için kendini suçlu hissediyorsa o zaman beni gerçekten özlemiş olmalıydı. Gelecekteki Bayan Lider'i değil, beni; tüm hatalarımla.

Aslında son konuşmamızı düşünen tek kişi o değildi. Ben de onun konseyde görev yaptığı ve babamın onu hiçbir şey için zorlamadığı meselesini defalarca düşünmüştüm. Tüm hayatım boyunca annemin yaşadığı bu hayata mahkûm edildiğini ve bir kadının başka hangi pozisyonlarda bulanabileceğini bilmediği için bu tutsaklığı fark etmediğini düşünmüştüm. Ama teorimi kendisi çürütmüştü. Aslında güç sahibiydi, ama bunu reddedip perde arkasında rol almayı tercih etmişti. Her zaman annemin zayıf olduğunu düşünmüştüm ama anlaşılan öyle değildi. Ne kadar da aptal ve adaletsizmişim.

Harika, şimdi de onu 1950 model bir külüstür olarak düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyordum. Suçluluk duygusu bir kısır döngüydü, duygusal bir çöküş. Bu yüzden hiç tavsiye etmem.

"Sana şunu söyleyeyim, Ryan," dedim, sesim alışılmadık şekilde pişman çıkıyordu. "Eğer onu bir daha görürsem, ondan özür dileyeceğim."

Kafası karışmıştı, kaşlarım çattı. Miguel'in beni öldürebileceği konusunda beni uyarmış olduğundan, bir daha annemi gö-

rebileceğimi düşünmemiş gibi bakıyordu. Bazen Ryan'ın hayal âleminde yaşadığım ve gerçek dünyayı nadiren ziyaret ettiğini düşünürdüm.

Akıl karışıklığını nasıl giderebilirim diye düşünürken, konuyu tamamen değiştirdi. "Bana Marc'ı sormayacak mısınız?"

İstemsizce gerildim ve lokmam boğazımda kaldı. *Sakin ol, Faythe.* İşe yaramayan plastik çatalı paketin içine bıraktım. "Neden sorayım ki?"

Ryan sırtıttı, görünüşe bakılırsa benim huzursuzluğum onun hoşuna gitmişti. "Annem sen kaçmadan önceki gece ikinizin tekrar bir araya geldiğini söyledi de."

Patates kutusunu da kenara bıraktım, böylece bütün enerjiyi bakışlarımla Ryan'ın alnında bir delik oluşturmak için kullanabilecektim. "Her şeyden önce, ben kaçmadım. Kafamı toplayıp yeni bir bakış açısı oluşturabilmek için samanlığa indim." Aptalca bir hatayı akıllıca örtbas ettiğime memnun, gülümsedim. *Kahretsin, başbakanın demeçlerini ben yazmalıyım.*

Ryan dudak büktü. "Beş yıl boyunca onu görmezden geldikten sonra, yattığınız gece mi yeni bir bakış açısı geliştirmeye çalıştın?"

"Hayır, çok bilmiş." Patatesleri tekrar elime aldım, konuşurken amaçsızca karıştırdım. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Ve Marc'la yaşadıklarım bir hataydı. Çok sarhoştum. Hepsi bu." Püreden bir kaşık aldım, kendimi anlatabildiğim ve doğruyu söylediğim için memnundum. Ya da en azından bir kısmını.

"Evet, Jace de böyle söylemiş."

Neredeyse kendimi kutlamak için ağızıma attığım lokmayla boğulacaktım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarparken

bir yudum su içtim. "Jace çok sarhoş olduğumu mu söylemiş?" dedim.

"Marc'la yatmanın hata olduğunu söylemiş." Ryan bana şeytani bir gülüşle baktı. "Bilirsin, her zaman bu çocuğu sevmişimdir ne yazık ki başına gelenler gerçekten çok kötüydü."

Ellerim buz kesti, patatesleri kenara koyup terleyen ellerimi şortuma sildim. "Lütfen, Bana Marc'ın onu öldürmediğini söyle." Sesim korkuyla kısıp çıkmıştı.

"Hayır," dedi Ryan, hâlâ sırtıyordu. "Ama neredeyse öldürüyormuş. Annem sevgilini Jace'in üzerinden almak için üç kişinin onu sürüklemek zorunda kaldığım söyledi. Sonunda babamın emri asayişi sağlamış."

Lanet olsun, Marc!

Hepsi benim suçumdu. Marc'la yatmak değil, Jace'in anahtarlarını almak. Marc, iddiamızı ve Jace'in anahtarları üzerinde hak sahibi olduğumu biliyordu. Ama benim kaçmadığımı bilmiyordu. Muhtemelen benim kendi isteğimle kaçarak kendimi o aşâğılık heriflerin kucağına attığımı ve Jace'in de buna yardım ettiğini düşünmüştü.

"Durumu ne kadar kötüymüş?" diye sordum, cevabı duymaktan korkuyordum.

Ryan gördüğü hasarı parmaklarıyla saymaya başladı, her parmakta suçluluğum artarak vicdan azabına dönüştü. "Kırık bir burun, iki mor göz, çatlak bir çene, üç kırık kaburgayla hepsi aynı ayakta olan dört kırık parmak. Beyin sarsıntısı ve muhtemel mide kanaması. Yani insan olsaydı, hastanede yatmasını gerektirecek kadar kötü."

Jace'in konuk odasında alçılar içinde ve solunum cihazına bağlı yattığım hayal edince inledim. Sara'nın ölümünün polise

bildirilmemesiyle aynı sebep yüzünden hastaneye gidememiştir; tıbbi kamt.

Dr. Carver bir keresinde, bana bizim kanımızın insanlarınkinden farklı olduğunu söylemişti. Öyle ki, fark uzman bir laboratuvar teknisyeni tarafından anlaşılacak kadar barizmiş. Bu da hiçbir koşulda bir insan doktor tarafından muayene edilemememiz anlamına geliyor. Okullar ve yerel hükümetler sorgulamasını diye Gurur üyelerinin pek çoğu dinî inançlarının tıbbi tedaviyi yasakladığı bahanesini kullanırdı. Neyse ki, Dr. Carver Orta Güney Gurur bölgesindeki kediler için acil durumlarda hemen müdahalede bulunurdu.

İnsan olmadığı anlaşılmasın diye Jace'in tedavisi etrafında her ihtiyacını karşılayacak tıbbi bir ekip olmadan ilerleyecektir. Ama Dr. Carver sayesinde kemikleri çabuk kaynayacak ve ona ağrıları için gereken tedaviyi uygulayacaklardır. Tabii, tıpkı alkolde olduğu gibi, sakinleştiriciler, hatta yiyecekler ve ağrı kesiciler de metabolizmamızdaki farklılık yüzünden uzun süre onu rahatlatmayacaktır.

Ama yine de, daha kötüsü olabilirdi. Marc onu öldürmüş olabilirdi.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım, kabul etmemeye çalışarak başımı salladım.

"Gerçekten mi?" Ryan kaşlarını kaldırdı. "Ben o kadar şaşırmadım. Marc her zaman vahşiydi. Bir serseriden başka ne bekleyebilirsin ki?"

Kan beynime sıçradı, kendimi tutmaya çalıştım ama yapamadım. "Sen serseri misin, Ryan?" diye sordum, ayağa fırlamak için kendimi zorladım. "Marc senin son zamanlarda gösterdiğinden daha fazla cesarete sahip. Ve kahretsin ki, senden daha onurlu. Bu parmaklıkları dişleriyle kırması bile gerekse bile bizi

buradan ne pahasına olursa olsun çıkarırdı. Bu yüzden bana bir daha serserilerden ne bekleyip ne beklemediğinden bahsetme!" Deli gibi bağıyor, kendime engel olamıyordum. Bu saçma sapan kıskançlığından ve korkaklığından bıkmıştım.

Ryan cevap vermedi, sadece yüzüme baktı.

Bir lokma daha tavuk ısırıp çiğnemeye başladım, erkek kardeşimin bodrumdan çıkıp gitmesini bekliyordum ama anlayamadığım bir sebepten dolayı gitmedi. Onu resmen kovmuştum ama görünüşe bakılırsa yukarıdaki aşâğılık katiller daha kötü işler çeviriyorlardı.

Dirseklerini dizlerine dayamış halde yere bakıyordu Ryan. Abby önce ona, sonra da bana baktı, gözleri ağlamaktan şişmiş, vücudu kaskatı kesilmişti.

Ryan sakinleşmiş görününce bilgi sızdırmak için yeni bir yöntem denemeye karar verdim: Doğrudan sorgulama.

"Eee, Eric ve Miguel kimi yakalamaya gittiler?" diye sordum, olabildiğince sıradan davranmaya çalıştım. Mississippi'ye yakın, kaçırılma ihtimali olan sadece iki dişi vardı; biri Missouri'de, diğeri Kentucky'deydi. En ufak bir ipucu bile kim olduğunu anlamama yardımcı olabilirdi.

Ryan kaşlarını çatı. "Yine başlama. Sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun." Yerdeki küçük bir çatlağa dokundu. Bir an çatlağın büyüüp onu yuttuğunu hayal ettim.

"Neden söyleyemezsin?" Paketi elime alıp kalan tavuk göğsünü almak için kurcaladım. "Kimseye söyleyemeyeceğime göre, söyleyebilirsin," dedim ama o başım sallamakla yetindi. "Tamam, kim olduğunu söyleme. Sadece kimin için kaçırıldığını söyle. Senin için mi?" Cevabı önemsemiyor gibi görünmeye çalışarak özenle tavuğun derisini soydum. Ama aslında merak ediyordum.

"Hayır, tabii ki, benim için değil!" diye bağırdı Ryan.

"Kimin için o zaman? Luiz için mi?" diye sordum alaycı bir şekilde. Ama ses tonumdaki bu gevşeklik, Marc'ın üzerimdeki tişörtü gibi eğreti durmuştu. Yağlı deriyi paketin içine atarken göz ucuyla Ryan'ı seyrettim. Evet, kedyken çiğ et ve organ yiyebiliyordum ama insanken ne kadar aç olursam olayım, iyice kızartılmış, yağ kaplı bir deriyi ağzımda dolandırmak gibi iğrenç bir şeye katlanamıyordum. Her kızın sınırları vardır.

"Anlamadıysan, o Miguel için," diye karşılık verdi Ryan, konuşurken ayaklarına bakıyordu. *Sanki bu söylediği beni rahatlatmış gibi!* "Bundan daha fazlasını bilmiyorum."

Göz temasından kaçınması, bana söylemediği bir şeyler olduğu konusundaki şüphelerimi arttırdı. Üstelik bu kesinlikle bilmem gereken bir şeydi.

Tavuk göğsünü tekrar paketin içine attım, neredeyse dokunmamıştım. "Hadi ama, Ryan. Eğer söylemek istemiyorsan hayır demen yeterli. Yalan söyleme."

Öfkelendi. "Yalan söylemiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Miguel bana söylemez."

"Neden söylemesin?" Mideme bir ağrı saplandı, yemeği yiyiş şeklimden değil, sırtımdaki tüylerin diken diken olmasından. Kesin kötü bir haber alacaktım. Ryan'ı beden dilini anlayabilecek kadar iyi tanıyordum. Kötü bir şeyler biliyordu ve söylemek üzereydi.

"Bana söylemez çünkü beni öldürmeyi planlıyor."

Yaralı kolumu kullanmamaya dikkat ederek ayağa kalktım ve parmaklıklara doğru yürüdüm. "Senin işlerine yaradığını düşünüyordum," dedim Abby'ye bakarak. Abby erkek kardeşimi ağlamaktan kızarmış gözlerle, sanki hayatı vereceği cevaba bağ-

ljymış gibi izliyordu. Belki gerçekten öyleydi. Belki benimki de öyleydi.

Ryan karşıma geçti, kolları umutsuz bir tavırla yana düşmüştü. "Konseyin ulaşamayacağı kadar uzakta olunca bana ihtiyacı kalmayacak ve eminim ki o noktadan sonra da beni bir saatten fazla yaşatmayacak." Ellerini cansız saçlarının arasından geçirip gözlerime baktı. "Görüyorsun ya, sorunları olan tek kişi sen değilsin."

Dudağımı ısırırken, her zaman kaçma ihtimalinin olduğunu söylemeyi düşündüm. Miguel dışarıdayken kaçabilirdi ve onun yokluğunu fark etmeden önce ülke dışına çıkabilirdi.

Bunu söylemedim çünkü eminim ki mümkün olsaydı bunu zaten yapardı. Bizi bırakmasından korkuyordum, ona ne kadar kızgın olsam da Miguel'den daha iyiydi. Ve Eric'ten. Ve hatta doğrusunu söylemek gerekirse Sean'dan da. Sean her an çıldıracakmış gibi görünüyordu ve kızgın bir kediden daha tehlikeli olan tek şey, çıldırmış bir kediye.

"Neden konseyin ulaşamayacağı kadar uzaklaşsın ki, Ryan?" Sesim alçak ve tehlikeli çıkmıştı. Kendime engel olamıyordum.

Yüzü aşağılayıcı bir ifadeye büründü. Bu yeni bir tepkiydi. "Ah, hadi ama Faythe. Sizi burada sonsuza kadar tutacağını mı düşündün? Sen zeki birisin. Bunun geçici bir durum olduğunu biliyor olmalısın." Aslında biliyordum ama dilimi ısırıp daha (azla bilgi edinirim diye onu izledim. "Bir alıcısı var, Faythe. Dışı arayan bir Amazon lideri ve yüksek bir bedel ödemeye hazır."

Beynime keskin bir ağrı girerken buza dönüşmüş ellerim kucağıma düştü. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.* Bu en kötü kâbusumdu. O an önemli bir şeyi daha fark ettim: Miguel'in planlarını Ryan'dan daha iyi biliyordum.

Kardeşim bir konuda haklıydı; Miguel için çalışmaya zorlanmıştı, en azından kendi açısından bakıldığında öyle görünüyordu. Ryan'da bir suçlunun zekâsı yoktu. Tembel, saf ve korkaktı, evet, ama asla bir suçlu olamazdı. Bu özellikleri onun Miguel'in gerçek yüzünü görmesini engellemişti.

Miguel'in sadece Güney Amerika'da bekleyen bir alıcısı yoktu. Bu kadar küçük çaplı bir şey için bizi kaçırmayı, çok daha büyük bir sorun olduğunu gösteriyordu. En az iki ya da üç, belki de dört alıcısı vardı. Sean'ı Sara'yı kaçırmayı göndermişti, Sara'yı özellikle kendisine istediği için değil, Sean istediği için yardım etmişti. Ama Miguel, Sean'ın Sara'ya sahip olmasına izin vermedi. Sara zaten satılmıştı ve Miguel ücreti daha Birleşik Devletler sınırını geçmeden almıştı. Abby, diğer kız ve benim için de durum aynıydı.

Eğer yanılmıyorsam, Miguel, Ryan, Eric ve Sean'ı bizi Brezilya'ya götürmek için kullanacaktı. Sonra da onları, muhtemelen alıcılar ve eğer varsa, onların sadık emir adamlarının yardımıyla öldürecekti. Gerçi alıcıların emir adamları olduğuna şimdiden ikna olmuşum, çünkü eğer Miguel'i Amerikalı dışileri kaçırmaya ikna ettilerse o zaman bunlar gerçekten de güçlü kişiler olmalıydılar. Durum ya böyleydi ya da Miguel aptalın tekiydi. Ama onun aptal olmadığım biliyordum.

Peki, Miguel'in kafasının ne şekilde çalıştığını nasıl anlamıştım? Gözle görünür bir şey yoktu ama onun gibi düşünmekten kendimi alamıyordum. Büyük olasılıkla onunla aynı bilgi işlem sürecini paylaşıyordum. Ama daha da ürkütücü olan, Marc ve babamın haklı olmasıydı; fark etmeden Gurur sürüsünü yönetmek için eğitilmiştim. Bir şekilde düşman gibi düşünme yetisi geliştirmiştim ki bu liderin sahip olabileceği en önemli avantajdır, Tek sorun? Ben lider olmak istemiyordum. Sadece hayatta kalan olmak istiyordum.

Eğer bu lanet olası kafesten çıkamazsam, bu iki rol de olasılık dışıydı.

Bodrumun bir köşesinde, çatlak bir borudan sular damlayarak yerde küçük bir birikinti oluşturuyordu. Zaman geçtikçe sanki su damlaları bu gergin sessizliği bozacak bir şeyler söylemem için saniyeleri sayıyor, beni zorluyordu. Geride kalan ve bilmem gereken şeyleri anlamam için.

"Miguel ne zaman çıkacak, Ryan?" diye sordum, sesimin yoğunluğu ve bakışlarımın gücüyle korkutmamaya çalışıyordum. Parmaklıkları o kadar sıkıca tutmuştum ki neredeyse inlediklerini duyabiliyordum, sanki biraz daha sıksam demirlerle beraber parmaklarımı da bükecektim. Nabzımı yavaşlatmaya ve gözlerimden paniği uzak tutmaya çalışarak Ryan'a baktım. Nedense dilini tutmak için bu anı seçmişti ama onu kim suçlayabilirdi ki?

"Ne zaman?" diye bağırdım, gözleri kocaman açıldı ve olduğu yerde sıçradı. Aslında ona bağırarak istememiştim ama kendimi tutamadım. Eğer o anda ona uzanabilseydim, bu kadar aptal olduğu için gözlerini kafatasından fırlatana kadar boğazım sıkabilirdim.

Ryan ayak seslerini dinleyerek basamaklara baktı. "Sabah çıkacaklar, hava karardıktan sonra yakalamayı düşünüyorlar. Ertesi sabah geri dönecekler ve hep birlikte buradan ayrılacağız."

Kafamda bir hesap yaptım. İki gün. Bizi buradan çıkarmak için ya da konseyle irtibata geçebilmek için aşağı yukarı kırk sekiz saatim vardı. Ama nasıl? Miguel'in bana bir hamle daha yapmasına ihtiyacım vardı. Onun kafesimi açmasına ihtiyacım vardı ya da en azından anahtarla bana yaklaşmasına. Ama Ryan'a göre, yeni kızı alana kadar tekrar buraya inmezdi. Bu kadar beklemeyi göze alamazdım.

"Onu durdurabilirsin, Ryan," dedim, bakışlarım yakalamak için yüzümü ona doğru çevirdim. Sesime umutsuzluktan çok güven vermeye çalıştım. "Annemi ara. Onu durdurabilir ve kendi hayatım kurtarabilirsin." Benim hayatıma en ufak bir değer vermediğini biliyordum.

"Hayır." Ortılığı dağıttığını inkâr eden bir çocuk gibi başım salladı. "Beni öldürecek."

Miguel'den mi, yoksa babamdan mı bahsettiğini anlayamadım çünkü ikisi de olabilirdi, bu yüzden daha güven veren bir yanıt verdim. "Hayır, öldürmeyecek. Ona izin vermeyeceğim. Annemi ara ve ona bir şey gördüğünü ya da kokladığını söyle. Ona burada olduğumuzu düşündüğünü ve kontrol etmeleri için birilerini göndermelerini söyle. Hepsi bu işte, bir kahraman olacaksın." Başka bir pozitif vurgu daha. İyi gidiyordum!

Ryan içindeki sesleri susturmak istermiş gibi başım salladı yine. Ya da vicdanının sesini susturmak istermiş gibi. Merdivenlere doğru gitmeye başladı. "Üzgünüm, Faythe, yapamam. Miguel eğer sana yardım edersem annemin peşinden gideceklerini söyledi."

Annem mi? Ryan'dan intikam almak için annemi mi kaçıracaktı? Erkekler, birbirlerini nasıl mahvedeceklerini biliyorlardı. Ama bu kesinlikle boş bir tehdit olurdu. Sean'ın kız kardeşini kaçırmak korkunç olsa da mantıklı olabilirdi ama annemi kaçırmak aynı şey değildi. Çocuk doğurma yaşıma geçmiş bir dişiye yakalamak ne işlerine yarardı ki?

"Ryan, annemi kaçırmazlar. Bu kadar enerji ve zamanı sırf intikam almak için harcamazlar. Ayrıca onun yakınına asla yaklaşamazlar."

Ryan arkasındaki merdiven korkuluğuna çarpınca merdivenleri gördüğüne şaşırmış gibi etrafına bakındı. "Seni kaçırdı-

lar," dedi, ilk basamağa bastı. "Aynısının anneme de olmasına izin vermemi mi istiyorsun?"

Buna nasıl cevap verebilirdim ki? Yakalamak için ona asla yaklaşamayacaklarından emindim ama Ryan benim için de aynı şeyi düşünmüştü ve bu teorisinin nasıl çürütüldüğünü hepimiz biliyorduk.

Cevabımı yüzümden okudu, Abby'yle bana arkasını dönüp basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Artık çılgına dönmüştüm, kendini koruma içgüdüsünü kullanmasını istedim. "Yani, Miguel'in seni öldürmesine ve cesedini orman kedilerine yem etmesine izin vereceksin, öyle mi?"

Kaskatı kesildi ve elleri kapı kolunda tereddüt etti. Ardına bakmadan omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı açtı. Bizi yine yalnız bırakarak mutfığa girdi.

Fikrini değiştirecek, diye düşündüm. Değiştirmek zorunda.

Kapı gürültüyle kapandı, yemeğimden arta kalanlara kayıtsızca bakıp döşeğime oturdum. Abby'ye baktım, yüzündeki öfkeyi görebiliyordum.

Onu çok net görebildiğimi fark ettim. Dışarıdaki karanlığa rağmen, bodrum duvarlarımızı iç sıkıcı bir ışıkla aydınlatan bamızın üzerindeki yetmiş beş vatlık ampule baktım.

En azından bu sefer ışığı açık bıraktı, diye düşündüm. Bazen sahip olduklarınız sadece böyle küçük şeyler olsa bile Tanrı'ya şükredebiliyordunuz.

Yirmi Dört

Ryan gittikten sonra dōşeęe sırtüstü yattım, çünkü bu rahat edebildiğim tek pozisyondur. Midem çoğunu yiyemediğim yemeğimi sindirmekte zorluk çekiyordu. Terden yapış yapış olmuştum ve her yerim ağrıyordu.

İki gün. Miguel beni seks oyuncağı ve bebek fabrikası olarak Brezilyalı bir orman kedisine satmadan önce bu alüminyum örgülü kafesten kaçmak için tam iki günüm vardı. Ve bunu bilen tek yakınım da benim yerime beni kaçırarlara yardım ediyordu. Bu kadarı bile önceki yaşamımda ne tür bir canavar olduğumu merak etmeme yetiyordu. Bu gerçekten karma olmalıydı, aksi takdirde bu kötü şansımın mantıklı bir açıklaması yoktu.

Ama benim sadece cesaretim kırılmıştı, Abby'ninse bütün umutları kaybolmuştu. Boş gözlerle dōşeęinin kenarına yatmış etrafa bakıyordu, terli bukleleri arkasına yayılmıştı. Ryan gittiğinden beri böyleydi, sanki kurtulma umutlarının hepsi onunla birlikte gitmişti.

Onu rahatlatmam gerektiğini düşündüm ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kardeşimin fikrini değiştireceğine inanmak istiyordum. Ümitsizce buna inanmak istiyordum. O

bile savaşımadan kendi hayatını Miguel'in ellerine teslim edecek kadar aptal olamazdı. Belki de olabilirdi, çünkü hiçbir zaman bir savaşçı olamamıştı.

Yaklaşık bir saat boyunca kendime acıma duygusuyla üzüm kokulu duş jeli ve klima hayallerine daldıktan sonra, Abby'nin hafif horultusu beni kendime getirdi. Uykusunu kıskandım çünkü ben bir türlü uyumayı başaramıyordum. Düşünmekle o kadar meşguldüm ki. Her şeyi. Marc'ı düşündüm, Jace'i. Babamın ne kadar endişeli ve öfkeli olabileceğini düşündüm. Annemi düşündüm; madem konseyin kararları bir kez daha kendi hayatını ve Gurur sürüsünün geleceğini etkileyecekti, acaba yeniden konsey görevine dönmek isteyecek miydi? Ve Eric ile Miguel'i düşündüm, acaba hangi arkadaşımın hayatını mahvediyorlardı?

En sonunda Miguel'in yaralı suratının başımın etrafında dans eder gibi döndüğünü hayal ederken uyuyakaldım. Bir sürü güzel rüyadan sonra yirmi dört saat önce getirildiğim korkunç bodrumda gözlerimi açtım. Dışarıda, günün ilk ışıkları kirli pencerelerden içeriye sızmaya çalışıyordu ama çabaları benim anahar arayışım gibi boşaydı. Eğer yukarıdaki ampul olmasaydı karanlıkta nesnelerin belli belirsiz şekillerini ayırt etmekten başka bir şey yapamayacağım kasvetli bir güne uyanabilirdim.

Ampul için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündüm. Güne biraz iyimserlikle başlamaya kararlıyım. O da olmasaydı, etrafta görebilmek için dönüşmem gerekebilirdi.

Bir dakika, belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildi. Uyuşturucunun etkisi vücudumdan tamamen gitmiş olmalıydı.

Heyecanlanıp, henüz yeni uyanmakta olan Abby'ye doğru döndüm. "Hey, Ab. Yeni harika fikrimi duymak ister misin?" Belki bu bizi kafesten kurtarmaya yetmeyebilirdi ama en azından Miguel'in planlarım biraz da olsa aksatabilirdi. Eğer bize ye-

terince yaklaşamazsa, bizi uyuşturamazdı. Ve iki ayık dişi kediye bir karavanın arkasına atmak için gerçekten akıllarım yitirmiş olmaları gerekirdi.

Abby ayılmak için gözlerini ovdu ve kendini oturur pozisyona getirdi. "Tahmin edeyim."

"Dönüşüm."

"Dönüşüm mü?" Alnı şaşkınlıkla buruştu.

"Evet." Gülümsedim. "Dönüşüm."

"Bu kadar mı?"

"Hı hı. Bu kadar. Basit ve harika. Bunu daha önce düşünemediğim için kendime inanamıyorum." Onun kahkaha atacağını ya da en azından bir parça gülümseyeceğini düşünmüştüm. Ama aksine, gözyaşlarına boğuldu.

Kafesimin el verdiği ölçüde ona yaklaştım, o anda ona sarılabilmeyi her şey daha fazla istiyordum. "Eğer pençelerimiz ve köpek dişlerimiz olursa, bize bir şey yapabileceklerini sanmıyorum. Miguel insan şeklindeyken benim kedi halimle baş edemez. Eğer insan kılığında gelip sonra dönüşmeye çalışacak kadar aptalsa, dönüşümünü tamamlamadan önce onu alt etmek için yeteri kadar zamanım olabilir."

Abby daha da fazla ağlamaya başladı, yüzünü döşeğe gömdü.

Kaşlarımı çattım. "Tamam, belki çok harika bir plan olmayabilir ama ağlamana gerek yok."

Ayağa kalktı, nemli bukleleri ıslak yüzüne yapışmıştı. "Bunu yapamam."

"Elbette, yaparsın."

"Hayır, yapamam. Gece yarısı uyandım ve bir daha uyu-

yamadım. Sonra da dönüşmeye karar verdim, sadece bir şeyler yapmış olmak için. Ama yapamadım. Çok üzgünüm, yorgunum ya da başka bir sorun var." Utanç içinde başka tarafa baktı. "Daha önce pek çok kez oldu. Gergin ya da üzgün olduğumda dönüşemiyorum."

Peki, çok güzel. O dönüşememiş, ben de anahtarı alamamıştım. İkimiz de kaçma planlarımızı yerle bir etmiştik. Gözlerimi kapattım, umutsuzca üçüncü bir harika plan bulmaya çalıştım. Hiçbir şey bulamadım. Üçüncü kez düşünemiyordum. Bu yüzden... ikinci plana geri döndüm. Bu sorunun üzerinde çalışması gerekiyordu.

"Endişelenme, Abby. Tek yapman gereken, sakinleşip yoğunlaşmak. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başım salladı ama yüz ifadesi pek de umut verici değildi. Alnı korkudan çizgi çizgi olmuştu, ifadesi umutsuzdu. Sara'mın cinayetini anlattığından beri hiç gülümsememişti ve ağlamaktan yorulmuş gözlerinden kendisinin de aynı şekilde öleceğini düşündüğünü anlayabiliyordum.

Eğer ben yaparsam o da yapabilir umuduyla derin bir nefes aldım. "Zihnini tamamen boşalt ve dönüşüm sürecinden başka bir şey düşünmemeye çalış."

"Tamam." Bir anlık bir tereddüitten ve merdivenlere attığı gergin bir bakıştan sonra kıyafetlerini çıkararak dikkatlice katlayıp döşeğin kenarına koydu. Ellерinin ve dizlerinin üzerine eğilip bana baktı, gerginlikten yüzü korku ve dehşetle kaplanmıştı.

Derin bir nefes aldım. Gevşemezse bu işe yaramayabilirdi. "Birlikte yapmaya ne dersin?"

"Teşekkürler." Minnettar bir ifadeyle başını salladı ve rahatlamaya çalıştı.

"Önemli değil." Soyunup giysilerimi bir kenara fırlattım, ifademini güçlü olmasını deniyordum. Şu anda ihtiyacı olan son şey utanmaktı, çünkü zaten yorgun, aç ve korkmuştu. Ve muhtemelen susuzluk da çekiyordu. Biliyordum, çünkü benim de ağzım kurumuştı. "Hazır mısın?" diye sordum. Dikkatli bir şekilde dört ayağımın üzerine geldim. Sol omzum protesto eder gibi ağrıyor, ağırlığımı taşımayı reddediyordu. Öfkelendim, gücümü sağ omzuma verdim.

Abby başını salladı ama ikna olmamıştı. Hâlâ oldukça gergin görünüyordu.

"Tamam, şimdi ayak parmaklarından yukarıya doğru gitmeni istiyorum. Sırasıyla vücudunun her bir parçasını gevşeteceksin, anlaştık mı?"

Tekrar başım salladı.

"Ayak parmaklarını, sonra da bileklerini gevşet ve devam et. Ayaklarını rahat hissediyor musun şimdi?"

"Galiba. "

Kahretsin, emin değilse gevşememiş demekti.

Onu cesaretlendirmeye çalışarak gülümsedim. "Şimdi bacaklarınla devam et. Kaval kemiklerini ve baldırlarını rahatlat." Sesimi sabit tutuyor yavaşça konuşuyordum. "Kaslarının rahatladığını hissedebiliyor musun?"

"Evet," dedi. Ama duruşu yalanım ortaya çıkarıyordu. Durmayı düşündüm çünkü bu egzersiz belli ki ona yardımcı olmuyordu, ama başarısızlığı kabul etmenin onu daha fazla üzeceğinden korkuyordum.

"Bütün vücudun rahatlayınca dönüşümünü gözlerinin önüne getirmeye çalış. Acıya direnmek yerine onu kucakla, çünkü..." Daha fazla konuşamadım, benim dönüşümüm başlamıştı. Yön-

temim benim için o kadar kolay, o kadar otomatikti ki beynim reddetse de vücudum söyleneni yapıyordu. Durdurabilirdim ama bu, canımı devam etmekten daha çok yakardı. Bu yüzden bir süreliğine vücudumu kendisiyle baş başa bıraktım.

Ne yazık ki söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Ciddi bir yaram varken hiç dönüşmemiştim. Ve ne kadar canım acıyacağına dair hiçbir fikrim yoktu. İlk aşamalar daha önce hiç yaşamadığım kadar acılı oldu. Vücudum sanki kendi kendini paramparça ediyor, lime lime ayırıyordu. Sağlam eklem ve kaslarımla dönüşmek başka, yaralı bir omuzla dönüşmek bambaşka bir şeydi. Oluşan fiziksel değişimlerden dolayı yaram iltihaplandı.

Dönüşümümün son aşamalarına geldiğimde ağrı hafifleyip, vücut parçalarım yerli yerine oturdu. Dönüşümüm tamamlandığında omzumda sadece eski bir yaradan kalma hafif bir iz vardı. Kaslarımla ve kemiklerimin yeni halini test etmek için gerindim. Omzumun daha iyi olduğunu görünce şaşırdım. Tam iyileşmemiştir ama vücut ağırlığımı taşıyabiliyordu. Marc bir keresinde kendisine de buna benzer bir şeyin olduğundan bahsetmişti. Ama bunun hakkında pek de düşünmemiştim. Teorisine göre kaslar ve kemikler dönüşüm boyunca değiştiği için yeni pozisyonlarına geçerken otomatik olarak iyileşmeye başlıyordu.

Muhteşem, diye düşündüm. Bu keşfimden memnundum. Keşke daha önce dönüşseydim.

Abby kıyafetlerini giymiş beni izliyordu, yüzündeki ifade de imrenme ve korku vardı. "O kadar kolaylıkla yaptın ki sanki hiçbir yerin acımadı." Ne demek istediğimi anlayacağını bilerek hızla burnumdan nefes verdim. Nasıl görünürse görünsün, çok acımişti. Burnumu oynatıp bıyıklarımı önce ileri uzattım sonra da geriye doğru çektim. Sonra da ön patilerimi uzatabildiğim kadar gerindim. Gerildikten sonra dört ayağım üzerinde ilk defa etrafa bakındım.

Kedi biçimimde geçirdiğim ilk birkaç dakikayı hep severdim. Çünkü insanken ezbere bildiğin manzara ve kokular kedi duyularına çok yeni, bir o kadar da farklı gelirdi, ama bu sefer kedi vücudum hiçbir şeyin kımıldamadığı ve hiçbir şeyin büyümediği bu bodrumda kendini çok garip hissediyordu. Etrafta görebileceği kemirgen hayvanlar yoktu. Hiçbir ağaç dalı ya da kayalık patilerime batmıyordu. Sırtımdaki yumuşak tüyleri hiçbir rüzgâr savurmuyordu. Hatta klimanın yapay serinliği bile yoktu. Ve yukarıdan gelen sesleri duymama rağmen yerin altındaki hapishanem babamın korusuna kıyasla son derece sessiz ve sadece bir insanın oluşturabileceği bir yaşam alanının olabileceği kadar yanlıştı.

Bodrumun beton zemini kedi duyularıma âdeta betonarme bir hendekmiş gibi geliyordu. Bu, duyularıma saldırı gibi bir şeydi. Zemin, patilerimin altında zımpara kâğıdı varmış da üzerinde yürüyormuşum gibi sertti. Tepemden kahkaha sesleri geliyordu. Biri yukarıda uyanıktı ve televizyon izliyordu. Etrafımı saran parmaklıklar metaldi ve yakın zamanda onlara dokunanların kokusuyla kaplıydı. Ama baskın koku kandı.

Bu, Sara'nın kanydı, sağ tarafımdaki boş hücreden geliyordu. Ne kadar temizlerseniz temizleyin kan kokusunu bir kedi den gizleyemezsiniz. Ve beni en çok korkutan şey de dökülen kanın çoğunun döşekle birlikte atıldığım bilmektir. Kokusunu aldığım şey, Sara'nın hayatıyla beraber kaybettiklerinin sadece küçük bir parçasıydı.

Tabii başka kokular da vardı. Tıpkı Marc'la Miguel'inki gibi. Nereye dönersem döneyim o ikisinin kokusunu alıyordum. Çünkü ikisinin kokusu da üzerime sinmişti ve duş almadığım sürece geçmeyecekti.

Abby tıpkı bebek pudralı deodorant gibi kokuyordu. Birkaç

gün öncesinden üzerinde kalmıştı ve her yeri gençlik ve dişilik kokuyordu. Ama etrafa yayılan kokusunda başka bir şey daha vardı. Korku. Miguel bana korku kokusunu sevdiğini söylemişti ve bu da bana onun hakkında bilmem gerekenden daha fazlasını vermişti.

Kediler birkaç sebepten dolayı etrafta gizlice dolaşıp avlanırlardı. Pratik yapmak, vakit geçirmek ve sosyalleşmek bu sebeplerin içindeydi. Ama sadece yiyecek ya da kendimizi savunmak için öldürürdük. Korku kokusu iştahımızı artırmazdı ya da bir afrodisyak değildi.

Miguel'in korku arzusu insan parçasına aitti. Kedi olanına değil. Bu, dünyanın her yerindeki sayısız hapishane suçlusunun paylaştığı ortak bir şeydi. Bir kedi asla bu hisse sahip olamazdı. O sadece beceriksiz bir salağın ölümcül dişler ve pençelerle silahlандırdığı bir insan canavardı.

Miguel'in ilk dönüşümünden sorumlu olan kediyi kendi ellerimle öldürmek isterdim, diye düşündüm. Gerçi Miguel'i tanıdığım kadarıyla onu bu hale getiren kedi de muhtemelen ormanın bir yerinde huzur içinde -ya da parçalara ayrılmış halde- yatıyor-
dur zaten.

Kan ve korku kokusunun yanı sıra kahve bardağının içindeki kendi idrarımın kokusunu da aldım. Kedyken bu koku beni o kadar da rahatsız etmiyordu. Ne de olsa parmaklıkların ve kı-zartma yağının aksine, bu benim biyolojimin bir parçasıydı. O anda ilgimi çeken tek koku köşedeki beyaz paketin içinden gelen, bir gün önceki yemek artıklarıminkiydi. Bu, yeterli olmaya-caktı ama hiç yoktan iyiydi. Paketin dibini dişlerimle parçalayıp salladım. Ve tavukgöğsünün artıklarıyla diğer çöpleri etrafa saç-tım. Kedyken deriden rahatsızlık duymuyordum. Dönüşmem-den daha kısa bir sürede göğsü, deriyi ve kalan her şeyi yedim.

Birkaç küçük kemik parçasıru da çiğnemiş olabilirim. Yemekten sonra arkaüstü oturup yüzümü ve patilerimi sildim. Doyamadım ama idare etmek zorundaydım.

"Biraz daha ister misin?" diye sordu Abby. Parmaklarının arasında kendisinin yemediği ikinci göğüs etini sallıyordu. Aslında hayır anlamında başımı sallamalıydım. Dönüşemediği için onun yemeğini yemek hiç de adil değildi. Ama dönüştüğüm için yiyeceğe ihtiyacım vardı ve Abby tavukgöğsünü istemiyor gibi görünüyordu. Ona göz kırpıp başımı yana eğdim. *Emin misin?*

"Evet, al hadi." Tavuğu parmaklıkların arasından bana doğru fırlattı. Kafesimin bir buçuk metre kadar ilerisine düştü. Hücremin ön duvarına doğru süründüm. Karınüstü yere oturdum. Sağ patimi iki barın arasından uzattım. *Az kaldı.* Pençelerimi geri çekmeden göğse doğru uzandım. Başımı yana doğru çevirip kulağımı parmaklıklara yapıştırdım ve pençelerimi ete geçirdim. Canım acıdı, ama işe yaramıştı. Yemeğimi yerde sürükleyerek kafesime çektim ve sonra da parçaladım. Bunu yemek de diğerinden uzun sürmemişti.

Abby'ye bakarak mırladım. "Afiyet olsun," dedi. Tepemizdeki çelik hasırlar inledi, tahta gıcırdadı. Birisi yataktan henüz kalkıyordu. Ryan'ın soluk teninden ve gözlerinin altındaki halkalardan birkaç gündür uyumadığını söyleyebilirdim. Ve eğer doğruyu söylüyorsa Miguel ile Sean çoktan yola çıkmış olmalılardı. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu. Eric.

Kendi hücresinde, Abby tavana bakıyordu. Ve yukarıdaki hareketliliği sadece zemin seviyesinde hissedebiliyordu. Daha önce Miguel'i ayak seslerinden tanımişti ama bu sefer hiçbir şey duymamıştı. İki ayağımızın üzerindeyken bile işitme duyumuz insanlarınkinden daha iyiydi. Ama bir kedininkiyle asla kıyaslanamazdı. Kediye bir insanın ve hatta bir köpeğin bile duya-

mayacağı kadar yüksek frekanstaki sesleri duyabilirdim. Yavaşça hırladım ve Abby yukarıya baktı. "Sorun ne?"

Burnumla tavanı işaret ettim.

"Bir şey mi duydun?" diye sordu ve başımı salladım. "Birisi mi geliyor? "

Kulaklarımı çevirerek sesin geldiği yönü buldum ve dikkatlice dinledim. Ayak sesleri ile akan bir su sesi duydum. Eric duş alıyordu.

Ona daha ayrıntılı bir şey söyleyemeyeceğim için başımı sallayıp yere oturdum.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diyerek derin bir nefes alıp gözücuyla tavana baktı. Ama ben onunla aynı fikirde değildim. Anahtar olmadan dışarı çıkamazdık ve birinin gelmesini dileyerek saatler geçirmenin hiçbir faydası yoktu. Eric'in gelip kafeslerden birini açmasına ihtiyacımız vardı; tercihen benimkini. Suyun birkaç dakika boyunca aktığı duydum. Sık sık kulaklarımı, döndürüp Ryan'ın hâlâ televizyon izlediğinden emin olmak istiyordum. Ya da en azından televizyonun açık olduğundan. Ryan'ın oturma odasına girip çıktığını duymamıştım ama evdeki konumunu düşününce orada olacağım düşünüyordum.

Su sesi kesildi ve Eric duştan çıktı. Eğer kurulanmak için zaman harcadıysa da bunu anlayamamıştım çünkü saniyeler sonra başka bir odaya geçti. Çekmeceleri açıp kaparken çıkan sestense anlaşıldığına göre temiz kıyafet arıyordu.

Tamam, harekete geçme zamanı. Ayağa kalktım ve kulaklarım kafamın üzerinde dikildi. Kendimi iyi bir kükremeye hazırladım. Onu aşağıya indirmek için yapabileceğim tek şey buydu ve hâlâ kafesimi nasıl açtıracağımı bilmesem de bir an önce işe koyulmaya karar verdim. Öncelikle kükremeliydim. Eric'in duyabileceği

kadar yüksek sesli olmalıydı ama komşuları da alarma geçirmeliydim. Ses yüksekliği her zaman iyi düşünülmesi gereken bir konuydu çünkü insanlar tarafından duyulma ihtimali vardı.

Ama kükrememe gerek kalmadı. Ayak sesleri mutfak olduğunu düşündüğüm yere yöneldi. Ağzımı kapayıp dinlemeye başladım. Eric durdu, muhtemelen buzdolabımın önündeydi, sonra da bodrum kapısına doğru hareket etti. Öyle görünüyordu ki sabahları ilk iş olarak biraz eğlenmeyi seviyordu. Ne kadar da şanslıydık.

Basamaklara bakarak Abby'yi uyarmak için hırladım. Bana baktı. Ardından bakışlarımı takip etti. Gözleri kısıldı ve vücudu gerildi. Kapı açıldı ve Abby ayaklarının üzerine sıçradı. Hızla. Akşam yemeğinin yarısını yediğim ve Eric'i bu defa ondan uzak tutabileceğimden emin olmadığım için hâlâ enerjisinin olduğunu görünce sevindim.

"Günaydın kızlar" diye seslendi Eric basamakların en üstünden. "Sabah olduğunu anlamışsınızdır, değil mi?" İkimiz de cevap vermedik, ardından ışığı kapatmak için durdu ve merdivenlerden aşağı koşar adımlarla indi. Önemsemedim. Karanlıkta ondan daha iyi görebiliyordum. Ama Abby güçlkle nefes alıyordu ve bayılacak diye endişeleniyordum. Eric basamakların sonunda durdu, bana bakarken hâlâ ıslak olan saçlarından bir damla su gömleğine damladı. Bir saniyeden daha kısa bir sürede ifadesi korku ve şaşkınlıkla değişti. Ama sonra eğleniyormuş gibi sıırttı. İlk iki ifadesi gerçekte nasıl hissettiğini ifade ediyordu. Ve mükemmel beyaz dişlerini göstermesi bana aksini düşündüremezdi. Köpek dişleri benimkilerden daha uzun olsa bile umurumda olmazdı. Ki değildi.

Taze ve temiz kokuyordu, tıpkı sabun, ucuz şampuan ve naneli diş macunu gibi. Bu beni öfkeliendirdi. Kafamdaki ter ve

kanla birbirine yapışmış tüyler havaya kalktı. Yaklaşık otuz altı saattir dişlerimi fırçalamamıştım ve hayatımda hiç bu kadar duş alma ihtiyacı hissetmemiştim. Tek kelimeyle kendimi çirkin hissediyordum. İyi tarafından bakacak olursak bu çirkinliğim tecavüz engelleyici olabilirdi. Öyle olmasa bile pençelerimle her şeyi halledecektim.

Kafesimin ön tarafına doğru koştum, ona hırlayarak kafamı sağa sola salladım. Eric'in gözleri beni takip etti. Görünüşe bakılırsa zekice bir şey söylemek istiyordu ama bulamıyordu. Büyük sürpriz.

"Kürk sana yakışıyor, Faythe," dedi sonunda.

Pençelerim daha çok yakışıyor, diye düşündüm. Gözünden çenesine kadar uzanan derin dört tırnak izine baktım. Yaptığım işten memnun olmuş bir şekilde burnumu yaladım.

Eric içinde saklanmış bir parça cesaret bulmuş ve boşa gitmeden önce bunu bir an evvel kullanmak istiyormuş gibi öne doğru uzandı. Ama parmaklıklarımın oldukça uzağında duruyordu. Sağ cebini kurcalayıp küçük gümüş bir anahtar çıkardı. "Peçete ve tavuk kemikleriyle kirlenmiş hücren ne kadar çekici görünürse görünsün sanırım bu sabah senin küçük kuzenini ziyaret edeceğim. O tam benim tipim."

Korkaklar her zaman genç, küçük ve savunmasız olanlardan hoşlanır, diye düşündüm. Keşke bu hakareti sözlü olarak yapabilseydim ama tek yapabildiğim onu izlemektir.

Eric'in kendisine attığı her bir adıma karşılık Abby sırtını duvara dayayana kadar bana baktı. Yavaşça başım salladı. Küçük yumrukları iki yanında sallanıyordu. Gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Bana baktı ve hırladım, ona değil, Eric'e. Kafesimin iki metre ilerisinde durduktan sonra Eric bana döndü. "Sorun ne, kedici? Kışkandın mı? Bu çok kötü. Çünkü en son

geldiğimde beni hiç de sıcak karşılamamıştım." Yanağındaki çiziklere dokundu. Onun bu hareketine güldüğümü anladığına yemin edebilirdim.

Önümdeki parmaklıkların birkaç santimetre gerisinden ona doğru burnumdan soludum.

"Evet, Miguel'e ne yaptığını gördüm," dedi. "Kendinle gurur duyuyor olmalısın, değil mi? Sanırım senden vazgeçtiğini anlamışsındır. Seni daha yeni bir modelle değiştirecek."

Kaçırmaya gittikleri kızın ismini ağzından kaçıracağım ya da en azından bir ipucu verebileceğini umdum ama ikisini de yapmadı. Benden genç olduğunu duymak hiç de iyi olmamıştı. Ben ülkedeki evlenmemiş en büyük dişi kedydim. Sabaha kadar geri döneceklerini bilmek, Eric'in söylediklerinden daha fazla şey ifade ediyordu.

"Hâlâ seni alt edebileceğim söyledi ama kalbi biraz tembel. Ona çok fazla iş çıkarmayacağını bildiği bir kızı tercih ediyor. Öte yandan ben, eğer bilmek istersen, birazcık hareketi severim."

Ne demek istediğini biliyordum ve bunun bir yalan olduğunu da biliyordum. Eğer gerçekten mücadeleden hoşlansaydı, Abby'ninkini yerine benim kafesime yönelirdi. Ama daha önce de söylediğim gibi, o ve Miguel lider özelliklerine sahip değildilerdi.

Eric elindeki anahtarı Abby'nin kafesinin kilidine soktu. Üst üste hırladım ve bana baktı. "Tabii ki izleyebilirsin."

Seni ödlekle orospu çocuğu! Kedi olduğum için kuvvetlice kükredim ve başarılı oldum.

"Ne?" diye sordu Eric. Ses tonunda bir ima vardı. Bir şeyler söyleyecekti. "İstemiyorsan izleme. Patilerini kulaklarına ört ve olduğun yere yat. Ama şunu da bil ki pençelerin ve kuyruğun olduğu müddetçe beni asla durduramayacaksın."

Ne. Kulaklarım havaya dikildi. Eğer insana dönüşürsem onu durdurabileceğimi mi söylüyordu? Başımı yana eğdim. Ne demek istiyorsun?

"Benim kalpsiz olduğumu mu düşündün?" diye sordu. Görünüşe bakılırsa dürüstçe bir cevap umurumda değildi. "Senin iyi bir kuzen olduğunu ve Abby'nin acısını azaltmak isteyebileceğini biliyorum ve üzerime düşeni yapmaya hazırım. Ama dönüşüm geçirmezsen olmaz."

Başımı diğer yana yatırdım. *Devam et.*

"Basit bir anlaşma. Onun yerine sen. Ama çok açık sebeplerden dolayı şu anda buna yanaşamam. Pençelerin oldukça keskin görünüyor."

Esneyip ona dişlerimin de keskin olduğunu gösterdim.

"Evet, bu köpek dişleri de ciddi hasara sebep olabilir, eğer benimle anlaşmak istiyorsan onlardan da kurtulman gerekiyor."

kelimeler olmadan da anlaşmanın bir yolu olmalı, diye düşündün Bariz olanın dışında kafasında tam olarak ne olduğunu anı nadan dönüşüm geçirmeyi istemiyordum. Dönüşümden sonra, Gurur sürüsüne ait kişilerle beraberken önemli olmasa da, onun karşısında çıplak ve savunmasız kalmak hiç de iyi olmazdı. Bu, bile bile intihara gitmek gibi bir şeydi.

"Sana söyleyebileceklerim, bu kadar," dedi. Parmağıyla saatinin camını gösterdi. "Karar vermen için sana bir dakika veriyorum. İnsana dönüşürsün, ben de uslu olmaya söz veririm ve Abby'yi yalnız bırakırım. Şimdilik. Ya da kuyruğunu kıcına kıstırıp otursun ve kuzeninin bundan ne kadar hoşlandığını dinlersin. Kendisi çok iyi çığlık atar." Abby bana bakmıyordu. Görünüşe bakılırsa çok korkmuştu, en sevdiği köşede dizlerini göğsüne çekmiş, öylece oturuyordu. Ama eminim ki benden

bunu istemeyecekti. Kaderinin başka birinin ellerinde olmasını istemezdi. Daha bir çocuk olmasına rağmen çok güçlüydü ama böyle olması gerekmezdi.

"Son otuz saniye," dedi Eric. Avucunda anahtarı zıpladırken yüzündeki gülümsemeyi zorlukla gizleyebiliyordu.

Bu lanet olası neyin peşinde? Miguel Eric'in bana dokunamayacağını söylemişti. Bu kural değişmiş miydi? Yoksa Eric patronunun yokluğundan mı faydalıyordu? Belki de Miguel ben-den tamamen kurtulmadan önce Eric'e bana tecavüz etme fırsatını vermişti. Bu, Miguel'in yapabileceği bir şeydi. Ve eğer bu gerçekleşirse durumumuz berabere olacaktı. Eric'i benimle uğraşması için göndermiş olabilirdi. Bu sayede, o geri döndüğünde karşı koyamayacak kadar yorgun olabilirdim. Eric'i öldürsem bile onunla dövüşmekten yorgun düşebilirdim, ayrıca eğer Eric yaralanırsa onun yaralarını kendisinininkilerle kıyaslayarak kendini daha az aşağılanmış hissedebilirdi.

Ama sonra olasılıkların en kötüsü kafama dank etti. Ya bu benim hatamsa ve Miguel'le hiçbir alakası yoksa? Eric'in erkekliğiyle oynamam ve onu diğerlerinin önünde utandırmam onu kendisini kanıtlamaya ittiyse?

Kahretsin. Benimki gibi bir çeneye sahip olan birinin ölümcül bir düşmana ihtiyacı olabilir miydi?

"Yedi, altı, beş..." diye sayıyordu Eric saatine bakarak.

Son bir kez daha hırladım. *Eğer fırsatım olursa seni öldürecek-im.* Anladıysa bile buna dair hiçbir işaret yapmadı. Kazandığına emin olarak umursamazlıkla gülümsedi. Bir kereliğine de olsa o haklıydı. Burada oturup kuzenime tecavüz ederken onları dinleyemezdim.

"Anlaştık mı?"

Bir anlığına tereddüt ettim. Kalbim deli gibi atarken Abby'ye baktım. Hâlâ gözlerime bakmıyordu, bu yüzden başımı salladım. Bu benim için onun yaşadığı kadar zor olmayacaktı. En azından öyle umuyordum.

Eric gülümsedi. Midem yandı. "Güzel. Sen harika bir kuzen-sin. Hadi, şimdi dönüşüme başla." Omzunun üzerinden Abby'ye baktı. "Umarım kuzeninin senin için yaptığı fedakârlığı takdir ediyorsundur," dedi.

Abby daha fazla dayanamadı. "Bunu yapma, Faythe," diye fısıldadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Ama yapmak zorundaydım. Bir söz vermiştim. Nasıl olsa içeri girmek için kapıyı açmak zorunda kalacaktı ki bu benim istediğim şeydi. Ve fırsatı gelince...

Eric kafesime yaklaştı. Hâlâ ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. "Fikrimi değiştirmeden başlarsan iyi edersin." Dönüşümüm için mahremiyet istiyordum ama bunu ona sorma imkânım olsa bile izin vermeyeceğini biliyorum. Bu yüzden sert beton zemin üzerinde dönüştüm. Her bir aşamada arzuyla beni izledi. İlk aşamanın sonunda, Eric ellerini parmaklıklara saracak kadar yakma geldi. Güvende olduğunu biliyordu. Eğer uzanabilseydim ona uzamrdım ama benim için dönüşürken kolumu kaldırabilmek bile, bir kelebek gibi kanatlarımı açıp uzaklara uçmakla aym zorluktaydı.

İş işten geçmeden ve Eric ne olduğunu anlamadan süreci tersine çevirmeyi düşündüm. Ama sonunda bunu yapmadım çünkü işe yaramayacağını biliyordum. Ve eğer onu öldürmeyi deneyip başarısız olursam sadece beni cezalandırmak için bile Abby'ye saldırabilirdi. En iyi hamlemi ancak o kendisini benim yanıma kilitlediğinde yapacaktım.

Dönüşümüm yüzünden hâlâ hızlı hızlı nefes alarak yere diz

çöktüm, çıplaktım ve titriyordum. Yazın ortasında kendi vücut sıcaklığımı koruyamayacak kadar yorulmuştum. Su olmadan ve çok az yiyeceklerle iki kez dönüşüm geçirmiştım. Ve günlerdir doğru düzgün uyumamıştım.

Eric kendime gelmem için bana zaman vermedi. Ona saldırmam için başka bir fırsat daha vermek istemezdi. En azından bile bile.

Kilidi çözdü ve ben daha ayaklarımın üzerine kalkmadan kapıyı açtı. Miguel kadar hızlı değildi ama yorgundum ve zayıf düşmüştüm. Vücudum ciddi sonuçlar doğurmadan daha fazla stresi ve güçsüzlüğü kaldıramazdı, örneğin bayılabilirdim. Eric kafesimdeyken bayılmak istemiyordum. Miguel'in aksine, onunla dövüşmemi istemiyordu. Ayılmamı bekleyeceğinden bile emin değildim.

Eric kapıyı kapattı. Kilidi takar takmaz yerimden sıçradım.

Çıkışa doğru atlayıp onu devirme hayali buraya kadarmış. Bunun yerine ayakta kalmaya çabaladım. Gözlerim karardı ve başım döndü. Dengemi korumaya çalışarak kollarımı iki yanıma sarkıttım.

"İyi misin?" diye sordu. Ne kadar zayıf düştüğüme endişelenmekten çok, bu durumdan zevk alıyordu.

"Ben iyiyim." Yüzümdeki soğuk teri elimle sildim. Ve sonra terimi silebileceğim hiçbir şeyim olmadığım fark ettim. "Hadi bir an evvel şunu halledelim," dedim.

Gözleri vücudumda geziniyordu, kollarımla göğüslerimi kapatarak kıvrandım. Evet, gözlerinin beni en az endişelendirmesi gereken şey olduğunu biliyordum ama yine de bakışları beni öfkelenlendirmişti. Ve bu öfke bana iyi geldi. Zihnimi temizlememe ve odaklanmama yardım etti. O kadar zayıf düşmüştüm ki orsa

sadece bir kez vurabilirdim ve eğer iskalarsam karşılığında atacağı ilk yumrukla beni devirebilirdi, bu yüzden zamanlamamı çok iyi ayarlamam gerekiyordu.

"Tamam, kuralları söyleyeyim..." diye başladı.

"Kurallar mı var?" diye kahkaha attım. Kendime engel olamamıştım. Düşünsenize, kuralları olan bir tecavüzcüyle karşılaştığım için ne kadar da şanslıydım. Ama bütün kurallar benim aleyhimeydi.

"Eğer vurursan ya da tırmalarsan ya da Miguel'e yaptığın gibi yaparsan dışarı çıkarım. Seni burada tek başına parmaklıkların ardında bırakıp Abby'yle devam ederim. Devam ederiz, değil mi, Abby kedi?" Abby'ye baktım ama ikimize de arkasını dönmüştü ve yanılmıyorsa parmaklarıyla kulaklarını tıkamıştı. Abby cevap vermeyince Eric bana döndü.

"Anladın mı?" diye sordu. Başımı salladım, çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Beklediğim an henüz gelmemişti. "Yani anlaştık mı?"

Tekrar başımı salladım. Ama sonra ikimiz de hareket etmedik. Onunla anlaşmaya varmam kafasını karıştırmış gibi, bir sonraki adım olarak ne yapacağını bilemedi. Ve ben de anlaştığımız konusunda onu teşvik etmeye istekli değildim. Böylece tuhaf bir iki saniye geçti, hâlâ bir hamle yapmamıştı. Durum onun için garip olabilirdi, bense sadece yorgun ve öfkeliydim. Sonunda kararlı bir yüz ifadesi takınıp sol kolumdan tutup beni kendine çekti.

İçgüdüsel olarak kolumu ondan kurtardım. Omzumdaki ağrımın o kadar da kötü olmadığını fark edince sevindim. Dönüşüm geçirmek yaramı biraz daha iyileştirmişti.

Eric bana uyarı dolu bir bakış fırlatıp hırladı. Abby'nin buk-

lelerine odaklandım, kolumu bir daha tutunca ona izin verdim. Beni öptü ve öylece dikildim. Diş macununun ve şampuanının kokusunu alabiliyordum. Damarlarım vücuduma kan yerine öfke pompalıyordu ama ne yapacağımı bilmiyordum. Onu canım acıtacak kadar sert itebilecek gücüm yoktu. Ve eğer deneyip de başarısız olursam o zaman Abby'ye yapacakları benim hatam olacaktı. Onu tek bir vuruşla alt etmeliydim. Ölümcül bir vuruştan başka hiçbir şey yeterli olmazdı.

Keşke dişlerimi nasıl dönüştürebileceğimi bilebilseydim...

Gözlerimi konsantrasyon içinde yumdum. Yüzümü dönüştürmeye çalışırken Eric'in kalçamın üzerinde gezinen ellerini umursamamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. *Hadi, kah-retsin, değiş.* Hiçbir şey olmadı.

Eric çabalarımın ve artan öfkemin farkında değildi. Dilini ağzımdan içeri beni öğürtecek kadar soktu. Bu girişim konsantrasyonumu tıpkı ince bir buz parçasına saplanan bir balta gibi dağıttı. Dilini ısırmamak için kendimi zor tutuyordum, insan dişlerimle bile bunu yapabilirdim. Ama yapmadım çünkü bu onu öldürmezdi. En azından yeterince hızlı öldürmezdi. Eğer böyle bir şey yaparsam bu sadece öfkesini artırırdı.

Dudaklarımı emerken beni geriye doğru itti, vücudumu kendi vücuduyla parmaklıkların arasına sıkıştırdı. Elleri vücudumda gezdirerek her yerimi sıkıştırıp okşadı. Dilini boynuma sürttü ve tekrar dönüşmeye zorladım kendimi. Kulak mememi ısırdı. Derimi çizecek kadar sert değildi, ama yine de diş izlerini bırakacak kadar acıttı. Beni işaretliyordu. İşaretlenmekten nefret ederdim.

Ama en kötüsü pantolonundaki çıkıntıydı. Daha kötü bir şeyin geldiğine dair beni uyarır gibi kotunun altından karnıma değiyordu. Eric pantolonunun fermuarım açtı ve boğazımdan jet

motoru kadar ince bir ses çıktı. Gözlerim kocaman açıldı. Ağzını boğazımdan çekmeden pantolonunu indirdi. Çok fazla ileri gidiyordu. Eğer bir an önce fırsatım bulamazsam çok geç olacaktı. Öfkeliydim ve Abby'nin başının arkasına bakıp neden savaşmadan boyun eğdiğimi düşünmeye çalışıyordum. Bu işe yaramadı. Acıya dayanabilirdim. Acıyı ve onunla nasıl baş edilmesi gerektiğinin biliyordum ama şu anda yaşadığımı anlayamıyordum. Bu kesinlikle aşağılayıcı bir durumdu. Hiçbir amacı olmayan, ama beni aşağılayan ve inancımı kıran bir şey. Ve bu gerçekten sabrımı taşıyordu. Ellerim iki yanımda yumruğa dönüştü, tırnaklarım avuçlarıma battı. Abby'nin güvenliğini sağlamanın bedeli ne olursa olsun katlanmaya söz vermeme rağmen kontrolümü kaybediyordum. Konsantre olmaya ihtiyacım vardı yoksa ikimiz için de her şey daha kötü olacaktı.

Tanıdık bir acı dalgası çenemi sızlattı, kalbim hızla atmaya başladı ve kaskatı kesildim. Acıya karşı dişlerimi birbirine kenetledim ama dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı, işte oluyordu; kısmi dönüşüm. Ben dönüşümü tamamlayana kadar fark etmediği sürece istediğim anı yakalayabilecektim.

"Rahatla," diye fısıldadı Eric boğazıma. "Geriliyorsun."

Hiçbir fikrin yok. Kısmi dönüşümün yolunu sonunda bulabildiğim için gizliden gizliye içimden gülüyordum. Yakıcı öfke ve derin konsantrasyon. Bunu unutmamam lazımdı. Eric tek eliyle işine devam etti. Parmakları çıplak baldırıma kaydı. Ellerimi tekrar yumruk yaptım, bu sefer avuçlarımdan daha fazla kan aktı. Onu itmemek ve ondan kurtulmak için yapacağım hamleyi bozmamak için kendimi tuttum.

Yaşadığım acı ilkinden daha kötüydü. Geçen seferkinden daha ileri bir dönüşümdü çünkü. Yüzümdeki sızlama beni bağırtacak kadar şiddetli bir acıya dönüşmüştü. Çenemi aralayıp

ağzımı açmak zorunda kaldım, ama çektiğim acıdan memnundum. Dikkatimi toplamamı sağlıyordu. Eric'in ellerini ve ağzını zihnimden atıyordu.

Yüzümün kemikleri dönüşürken suratımda küçük çatırtılar hissettim. Bana göre ateşli bir silah bile bu kadar ses çıkartamazdı. Çenemden bir çatırtı sesi daha çıkınca Abby olduğu yerde kaskatı kesildi. Bize doğru dönmeye başladı. Ama sonra sanırım dönmemenin daha iyi olacağını düşünerek yüzünü kollarının arasına gömdü.

Lanet olsun. Ya Eric bunu duy duysa? Sesin kaynağına Abby'den daha yakındı.

Duymuş olmalıydı çünkü yukarıya bakmaya başladı. Onun dikkatini dağıtabilmek için yapabileceğim tek şeyi yaptım: Göğüslerimi öne doğru çıkardım. Mırladı ve ağzını göğüs ucuma doğru uzattı. İrkildim ama o bu tepkimi zevk olarak algıladı.

Hayal görüyorsun... Yüzümdeki acı zirveye ulaşırken kısa ve kesik nefesler alıyordum. Neden erkekler bütün veriler aksini gösterse de cinsel arzunun kendilerinin gücü olduğuna inanırlardı? Bana kalırsa, bazı erkekler diğer eksikliklerini gidermek için büyük bir egoyla doğuyorlardı. Örneğin beyin gibi. Ağrı dindi ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Uzun köpek dişlerim ile çenemi dolduran bir ağız dolusu sivri dişi hissedince derin bir nefes aldım. Eric bu nefes alışın yine zevkten olduğunu düşünüp göğüs ucumun üzerinde inledi. Onu itme arzusuna direndim. Artık ona vurmaya ihtiyacım yoktu. Ne yapacağımı tam olarak biliyordum. Eric tek elini sol dizimin altına uzattı, dizimi kaldırıp beni kendisine çekerken bacağımı beline doladı.

Şimdi, diye düşündüm. Beklediğim an sonunda gelmişti.

Uyarmak için hırladım. Göğüs ucum hâlâ ağzındayken Eric donakaldı, bacağımı yere indirdim, yavaşça ayağa kalktı, gözle-

rimiz buluştu. Benimkilerin nasıl göründüğüne dair hiçbir fikrim yoktu, ama onun gözleri birkaç küçük yeşil adamın rahatça oturabileceği kadar irileşmişti.

Yaşadığı şok ve korkunun tadım çıkarması için bir saniye bekledim, ardından boğazına saldırdım.

Yirmi Beş

Kan, Eric'in beyninden gelip boğazından ağzıma akarken daha önce hiç bu kadar tatlı gelmemiştii. Belki de bu cinsel adaletin tadıydı. Ama her neyse, muhteşem bir şeydi. Eric bağırmaaya çalıştı ama yapabildiği tek şey gırtlğından baloncuklar çıkararak hırıldamak oldu. Bir iki saniye çırpındı, kolları deli gibi sallanıyor, etkisizce yanlarıma ve kalçama çarpıyordu. Derisini yırtıp şah damarını kesmeme rağmen boğazını tamamen koparmamıştım. Bu daha ani bir ölüm olurdu ve o benim merhametimi hak etmiyordu. Bunun yerine çenemle soluk borusunu parçalayıp onu yavaşça boğdum.

İki gün önceki ilk kısmi dönüşümümde ağzımı bu kadar geniş açamamıştım. Neyse ki bu seferki daha keskin bir dönüşümdü. Kendimi göremiyordum ama tahminimce insan suratından çıkmış bir kedi burnuna sahiptim. Yaralı suratımla birleşince hoş bir görüntü oluşmadığına emindim, neyse ki güzel görünmek artık eskisi kadar umurumda değildi. Etkili olmakla daha çok ilgileniyordum ve yüzümün bu yeni canavarası görünüşü çok etkileyiciydi. Eric son bir kez kasıldı. O ana kadar vücudunun ağırlığım göğüs kafesine dayadığım kollarımla destekliyordum. Öldüğünden emin olunca ağzımı açtım. Kafası arkaya doğru

düşüp sallandı. Hareketsiz bedeni gülünç, biraz da mide bulandırıcıydı. Onu ayaklarımın altından kaldırıp döşeğin üzerine fırlattım. Kendi nefesimin sesini dinleyerek ona baktım. Henüz şok olmamıştım ama her an şoka girebileceğimi biliyordum. Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim. Geyikleri, evet. Tavşanları, evet. Ve bir keresinde de babamın arazisine girip ağaçların arasında gezen bir ineği öldürmüştüm. Ama daha önce düşünme gücüne sahip bir canlıyı asla öldürmemiştim. Üstelik bu canlı düşünme yeteneğini ne kadar kötüye kullanırsa kullansın, yaptığığın sonuçlarıyla yüzleşmeyeceğimi düşünecek kadar saf değildim.

Kısa ve sık alınan nefes sesi dikkatimi çekti. Eric'in göğsünün yükselmesini bekleyerek ona baktım. Hareket etmedi. Sesin geldiği yöne doğru yavaş yavaş baktım. Abby bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda korku dolu bir çığlık attı. Parmaklıklardan geriye doğru kaçıp başım yavaşça bir taraftan öbür tarafa çevirerek gördüğü şeye inanmadı. "Abby," dedim, ama kedi çenemle harfleri tam olarak telaffuz edemedim. Söylediğim kelimenin ismiyle alakası yok gibiydi. Evet, şimdi de bu durumun bir dezavantajım hatırladım. Kedi çenem beni dünyanın sözel olarak yetenekli olan sakinlerinden ayırıyordu.

Ellerimi tereddütle yüzümde dolaştırınca korkusunu anladım. Yeni yeteneğimden memnundum. Çünkü beni hayatımın en aşağılayıcı ve en kötü deneyimini yaşamaktan kurtarmıştı. Böyle bile olsa yarı insan yarı kedi suratımı görmek istemiyordum. Abby'ye arkamı dönüp konsantre olarak yüzümü normale dönmeye zorladım. Acı, tüm vücudumu dönüştürdüğüm zamankinden daha kötüydü ama çabuk geçiyordu. Dönüşüm bitince, sonucu ellerim ve dilimle kontrol ettim. Her şey yerli yerindeydi. Kandan yapış yapıştı ama normaldi.

Ardından ağızımdaki kam koluma sildim ki bu pek de başanlı olmamıştı. "Abby, benim."

Karanlıkta bana baktı. Az önce gölgelerin gözlerine oyun oynadığını düşünüyormuş gibi rahatladı. "İyi misin?" diye sordu.

Ellerini parmaklıklara doladı. Bunun nasıl hızla alışkanlık haline geldiğini görmek şaşırtıcıydı.

"Evet. Pis ama iyiyim." Giysi yığınımına baktım, sonra da göğsümden süzülen kanlara. Giyinmeden önce temizlenmem gerekiyordu. "Eric?" diye sordu Abby.

"Öldü."

Bir saat içinde ikinci kez gözyaşlarına boğuldu ama bunlar rahatlama yaşlarıydı. Bunu gördüğüme sevinmiştim. "Bana bir dakika ver de seni buradan çıkarayım," dedim. Başını salladı ve kapının önüne gidip bekledi. Döşeğin üzerinde duran Eric'in cesedinin yanına gidip gömleği ve çıplak tenimdeki kanları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Elimi sağ cebine soktum ve bir anahtar buldum, ama sadece bir tane. Sadece benimki. Anahtarımı sıkıca elimde tutarak elimi diğer cebine sokup deli gibi ikinci anahtarı aradım. Cebinin içini dışına çıkardım ama boştu. Ne bir bozuk para, ne bir iplik ne de bir anahtar. "Sadece bir tane var," diye fısıldadım.

"Belki iki kilidi de açıyordur," dedi Abby. Sesi umutsuzlukla titriyordu. Tekrar düşündüm ama anlayamadım. İlk seferinde Eric onun kafesini açmış, benimkini açmamıştı. Miguel benimkini açmış, onunkini açmamıştı. Sean ve Ryan anahtarları olmadığım iddia ediyorlardı ve Eric bu sefer benim kafesimi açmıştı. Yani Abby haklı olabilirdi.

Anahtar elimde, kollarımı parmaklıklardan uzatıp kilidi açtım. Ardından anahtarı çekip avucuma aldım. Nefesimi tutup kapıyı ittim ve eşikten geçtim. Bir şey olması gerekiyormuş gibi

hissettim, bir alarmin harekete geçmesi ya da yapışık saçlarımı suratıma uçuracak temiz havanın esmesi gibi. Gözlerimdeki ışık ölmüş, yerini kafa karışıklığına bırakmıştı. "Anlamıyorum," dedi Abby. "Öbür anahtar nerede? Eğer buraya benim için gel-diye anahtarın onda olması gerekiyordu."

Birden her şeyi anladım. "Buraya senin için gelmedi. Bu se-fer senin için değildi." Eric bana oyun oynamıştı ve ben de ta-mamen yutmuştum. *Faythe, sen tam bir geri zekâsın!* Kendi alnı-ma yumruk atmak istedim ama bunun yerine çıplak ayaklarıma baktım. Gövdemden inen kan dikkatimi çekene kadar. Ardından gözlerimi kapattım.

"Ne? " diye sordu. "Ne oldu?"

"Seni bana yaklaşmak için kullandı. Senin anahtarını ge-tirmedi, çünkü bu sefer senin peşinde değildi. Sadece öyleymiş gibi davrandı çünkü ben seni korumaya çalışacaktım ve küçük anlaşmasını önüme sürebilecekti." Eric tam bir morundu. Tama-men standartların altında bir zekâya sahipti. Peki, onun bu per-formansına inanan bana ne demeliydi? Onu ellerimle öldürmek bu sorunun cevabını vermiyordu.

Kafese geri dönüp cesedine baktım. Eğer bir cesede do-kunmaktan iğrenmeseydim kafasına bir tekme atardım. Etra-fında dolanıp giysilerime bakındım. Kanın çoğunu vücuduma bulaştırmıştım bu yüzden tişörtüm ve şortum oldukça temizdi. Miguel'in küçük kan izi hariç. Bunca şeyin arasındaki en iyi şey-se tişört hâlâ Marc gibi kokuyordu. Kirli tenimle ona dokunma-maya çalışarak tişörtü burnuma kaldırıp kokusunu içime çek-tim. Marc'ın kokusu kalp atışlarımı ve kan akışımı hızlandırdı. Bu, yaşadıklarım yüzünden değildi... Fark ettim ki, bir şans var-dı, küçük bir olasılık, gerçekten çok küçük de olsa bir ihtimal. Onunla yatmak aslında bir hata olmayabilirdi. Çünkü bir hata

eğlenceli, birkaç kere tekrar etmeye değse bile üzerinden otuz iki saat geçmesine rağmen insanın böyle bir psikolojik tepki vermesi mümkün değildi. Bu olmazdı. Değil mi? Kıyafetleri rulo yapıp merdivenlerin altındaki banyoya doğru gittim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Abby. Hâlâ parmaklıklara tutunuyordu.

"Temizlik. Ardından üzerimi giyip senin anahtarlarını bulacağım ya da bir çekiç. Eğer yukarıya kam temizlemeden gidersem Ryan kapıyı açar açmaz kokuyu alır."

"Ona ne diyeceksin?"

Sırıtarak omuz silktim. "Ona çocuk muamelesi yapabilirim. Çünkü artık ondan daha güçlüyüm." Tereddüt ederek gülümse-di. Gerçekten şüpheliydi. Ona bir hatırlatma yapmak için Eric'e doğru başımı sallayıp kendimi merdivenlerin altındaki banyoya kapadım. Banyoda bir klozet ve alçak bir lavabodan başka bir şey yoktu. İki insanın aynı anda içeriye girmesi zordu. Klozetin arkasında kâğıt el havlusu vardı ve temiz gözüküyordu. Tuvalet kapağım örtüp kıyafetlerimi üzerine koydum ve sonra da musluğa döndüm. Mümkün olduğunca az su açtım. Ryan'ın duyup bir şeylerin yanlış gittiğini düşünmesinden korkuyordum. Ama bu riske rağmen kanı tamamıyla yıkamaya kararlıyım. Ayna yoktu bu yüzden aynasız olarak yapabildiğimin en iyisini yaptım. Ellerimi vanilya kokulu sabunla yıkayıp defalarca yüzümü ovdum. Vücudumu temizlemek daha kolaydı çünkü nerede kan olduğunu görebiliyordum.

İşimi bitirip vanilya kokusunu içime çekerek el havlusuyla kendimi kuruladım ve giyindim. Kapıyı açtığımda Abby bana bakıyordu. Endişesinin kokusunu neredeyse alabiliyordum.

"Sorun ne?" diye sordum. Etrafına bakıp endişesini kaynağını bulmaya çalıştım. Eric hâlâ kapısı açık hücremde ölü olarak

yatıyordu; bu iyi bir şeydi çünkü yürüyen cesetlerden hoşlanmam. Bodrumda başka kimse de yoktu.

"Beni yalnız bırakma" diye yalvardı. "Lütfen." Ona sarılmak için parmaklıkların arasından uzandım. "Dünyadaki hiçbir şey için seni burada bırakmam, Abby. Gidip diğer anahtarı ve bir telefon bulacağım, böylece babamı arayabilirim. Sonra da hemen geri döneceğim." Bana sarılarak ellerini sırtımda kavuşturdu. "Söz mü?"

"Yemin ederim."

Beni bıraktı. Yüzündeki saçları geriye itip okşadım.

"Bana birkaç dakika ver seni buradan çıkaracağım."

Başını salladı. Merdivenlere yöneldim. Bir kedinin hız ve esnekliğiyle ikişer ikişer çıktım. Hâlâ yorgun ve açtım ama adrenalin beni ayakta tutuyordu. Bu, kafeinden daha iyiydi.

En üst basamakta durarak ışığı yakıp dışarı çıkmadan son bir defa daha Abby'ye baktım. Tereddütle gülümsedi ve başparmağım kaldırıp beni onayladı. Kapı kolunu çevirdim, kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki kapıyı açtığım sırada menteşelerin gıcırdamasını bile duymadım. Ryan'ın ayak seslerini duymak için durdum ama hiçbir ses gelmedi.

Elim kapı kolunda, soluk yer muşambasına basıp kapıyı arkamdan kapattım. Ayaklarımın altındaki çiçek desenli muşamba bütün odayı kaplayarak odanın bir köşesindeki mutfak dolaplarının altında bitiyordu. Musluğun üstünde, bodruma inen kapının tam karşısında bir pencere vardı; ince panjurları müthiş güzellikteki kaldırımların, bahçe süslerinin ve kuş biçimli posta kutularının kapladığı caddeyi gözler önüne seriyordu.

Yavaşça masanın etrafında dolanıp pencereden dışarı bakmak için bulaşık vıgınıyla dolu tezgâha yaslandım. Dışarıyı iz-

lerken sessizliğin dingin manzarasına kendimi kaptırdım, bir araba evin önünden geçmeden önce yavaşça sokaktaki sarı kasisin üzerinden geçti. Evin önündeki araba yolu *boştu*.

Nabzım hızlandı. Karavan gitmişti. Sean ve Miguel çoktan evden çıkmıştı.

Pencereden dışarıyı izlerken önümdeki özgürlüğe baktım ama gözlerim bodrum kapısına kaydı. Abby'ye onu asla yalnız bırakmayacağıma söz vermiştim ve sözümünden asla dönmezdim. Ona bir söz vermemiş olsaydım bile Eric'in onu incitmesine kesinlikle izin vermezdim.

Sol tarafımdaki kemerli koridor önceden muhtemelen yemek odası olarak kullanılan yere açılıyordu. Ama şimdi boştu ve odanın ilerisinde küçük bir antre ve ön kapı vardı. Sağ tarafımda aynı kemerden bir tane daha vardı ve bu da oturma odasına açılıyordu. Karşımdaki koltuk soluk renkliydi ve açık televizyonda bir sabah programı vardı.

Kirli tabakların ve yemek artıklarının arasında, masanın üzerinde bir anahtar bulabilmeyi umdum. Anahtar yoktu ama şarjı dolu ve sinyal alan bir cep telefonu buldum. *Artık benimsin*, diye düşünüp oturma odasına doğru yönelirken telefonu ön cebime attım.

Kapıya tam yaklaşmıştım ki telefon çaldı. *Bad Boys*¹⁹ adlı şarkının polifonik melodisi çalıyordu. Birinin gerçekten de çok ucuz bir mizah anlayışı vardı. Elimi cebimin üzerine kapatarak telefonu çıkarmak için çabaladım. İkinci çalışta telefona ulaştım ve aramayı bitir tuşuna bastım. *Lanet olsun, yanlış tele/onmuş*.

Oturma odasında, iki metreden daha az mesafede Ryan homurdandı, sırtı bana dönük olarak koltukta oturuyordu. Tek

19 (İng.) Kötü çocuklar, (yay. n.)

eliyle yüzünü sıvazlarken diğer eliyle de masanın ucunda çalan telefon bulmak için etrafı aradı. Arkasına döner diye kapı çerçevesinin arkasına saklandım ve kıpırdamadan onu dinledim.

Şarkı durdu. "Alo?" dedi Ryan yarı uykulu bir sesle. Sonra daha sert bir tonla, "En başında neden not almadın? Ya da en azından niye iyice yaklaşımadan aradın? Birkaç saat daha uyabilirdim."

Duraksadı, nefesimi tuttum. Arayan Sean olmalıydı, çünkü Miguel'le bu şekilde konuşamazdı. Ya da annem olabilirdi. Ryan'ı başka kimsenin aramayacağına neredeyse emindim.

"Tamam, tamam. Ama bu sefer bir kalem bul." Tekrar sustu. "Hazır mısın? Tamam, kasabanın adı Oak Hill. Saint Louis'in seksen beş mil güneyinde. 1-55 yolundan devam edeceksin ta ki..."

Dinlemeyi bıraktım; ihtiyacım olan her şeyi duymuştum. Carissa'yı kaçırmaya gidiyorlardı, buraya dönmeleri zaman alırdı yani hâlâ vaktim vardı.

Bir dakika sonra Ryan homurdanıp lanet okuyarak telefonu kapattı. *Ne kadar da kıbar.* Koltuğun koluna kafasını dayadı, çok geçmeden horlamaya başlamıştı.

Rahatlayıp iki dakikadır tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Her şey zamanlama meselesiydi.

Parmak uçlarıma basarak bodrum kapısına gittim, kapıyı aralayıp içeri süzöldüm ve ardımdan yavaşça kapattım.

"Faythe?" diye fısıldadı Abby.

"Evet, benim. Bir saniye." En üst basamakta durup telefonun sinyal gücünü kontrol ettim. İki kademe. Hâlâ ekrana bakarak basamakları ikiye ikiye indim. Dördüncü basamakta sinyalini tekini kaybettim, altıncı basamağa geldiğimdeyse hiç

çekmiyordu. Bodruma inen diğer basamakları hızla inip doğrucaya Abby'nin kafesine gittim.

"Anahtarı buldun mu?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"Henüz değil, ama bunu buldum." Telefonu yukarı kaldırdım. "Sanırım Eric'e ait."

Abby gülümsedi. "Harika. Konseyi ara hemen."

"Bunu yapamam. Burada hiç sinyal almıyor ve Ryan hâlâ yukarıda."

Abby suçlayan gözlerle bana baktı. "Eee, ne olacak şimdi?"

"Ryan şu ana kadar hiç yardımcı olmadı, değil mi? Belki artık dışarıdayım diye tavrım değiştirir ama ya değiştirmezse? Ya Miguel'i arar ve seni buradan çıkaramadan geri dönerlerse?"

Yüzüne panik yayıldı. "Bunu yapmasına izin veremeyiz."

"Kesinlikle, ama onu öldüremem de."

Ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı. "Çünkü o senin erkek kardeşin."

"Evet, öyle," dedim ama ona karşı ailesel bir bağ hissetmiyordum. "Hem iş birliği yapmak için ona ihtiyacımız olabilir."

Kaşlarını çatı. "Neden?"

"Eğer Sean ve Miguel aradığında telefona cevap verecek kimse olmazsa bir şeylerin ters gittiğini düşünebilirler. Ya ben anahtarını bulana kadar geri dönerler ya da kaçarlar. Eğer kaçarlarsa onları bir daha asla yakalayamayız. Sana yaptıklarının bedelini ödemelerini istemiyor musun? Ya da Sara'ya?"

Tereddüt etmeden, "Tabii ki istiyorum. Ona yaşattıkları acının aynısını yaşamalarım istiyorum. Ve benim acılarımın," dedi. Bir porselen bebek suratına benzeyen yüzündeki ifade o kadar sertti ki ben bile ürktüm. "Peki, planın ne?"

Onun cesaretini görünce sııttım. İına olması için çabalayacağımı sanmıştım. "Suçuna uygun bir ceza olmalı," dedim. Hâlâ kapısı açık olan kafesimi işaret ettim.

Abby'nin alnı nefretle çizgi çizgi oldu. "Onu Eric'in yanına mı kilitleyeceksin?"

Omuz silktim. "Onu boş kafese kilitlemeyi tercih ederim. Ve yemim kafesimde onu bekliyor, bu yüzden cesedi kaldırmayacağım." Parmaklarımı onun parmaklarının üzerine sarıp nazikçe sıktım. "Eğer Ryan'ı kilitlememi beklersen ikimizi de buradan çıkarabilirim. Ve..." Vurgu yapmak için durdum. "Miguel'in kimi kaçıracığım biliyorum."

"Kimi?"

"Carissa Taylor." Ürktü, ne düşündüğünü bildiğime emin dim. Carissa'nın hayatının mahvolacağını bilmeden, şu an belki arkadaşlarıyla alışveriş yaptığını ya da telefonda konuştuğunu düşünmek gerçekten ürkütücüydü. Birkaç saat içinde kafese kilitle eceğinin ve yeni hayatına evinden çok uzakta, yağmur ormanlarının ortasında yaşayan sadist bir liderin malı olarak geçireci ğinin farkında değildi.

Bunların olmasına izin veremezdim.

"Onu durdurabilir miyiz?" diye sordu Abby. Yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

"Konsey durdurabilir. Acele edersek, sanırım onu nasıl yakalayabileceklerini de biliyorum. Biraz daha bekleyebilir misin?"

Yüzünde bir çeşit onaylama ifadesiyle bana baktı. Ama ona vaat edebileceğim başka bir şey kalmamıştı. "Evet, ama acele et."

"Deneyeceğim." Yere eğilip kafesimin kilidini aldım ve cebime, anahtar ve telefonun yanına attım. "Hey, Abby. Senden bir

şey daha isteyeceğim," dedim. Merdivenlerin altındaki banyoya geri geri yürüdüm.

"Ne?"

"Çığlık at."

"Çığlık mı?" Hafif bir tereddütle gülümsedi.

"Evet. Atabildiğin kadar yüksek sesle çığlık at. Ryan içeri girip problemin ne olduğunu sorduğunda Eric'i göster. Gerisini ben hallederim. Tamam mı?"

Başını salladı. "Ne zaman çığlık atacağımı söyle."

Banyoya girdim. Tek gözümle görebileceğim hafif bir aralık bırakana kadar kapıyı üzerime örttüm. "Şimdi."

Abby çığlık attı. Güçlü bir çığlıktı, tıpkı kitaplarda bahsedilenler gibi kanı donduran, camlan kıran ve kulakları sağır eden bir çığlık. O kadar yüksek dalgalı bir sestir ki mesanem bile titrediydi. Muhtemelen civardaki köpekler bundan ürkmüştü. Korkusunu ve acısını dışa vurmanın en iyi yolunu bulmuştu.

Daha ağızım kapamasına fırsat kalmadan zeminden ayak sesleri yankılandı. Kapıyı hızla açıp ne olduğunu anlamak için paldır küldür merdivenlerden inmeye başlayan Ryan az kalsın kendi ayağına takılıyordu. Görüş alanımın hemen dışından, "Kahretsin, Abby, neler oluyor?" diye sordu.

Abby titreyen parmağıyla kafesimi gösterdi. Diğer elini de korku içinde ağzına kapadı. Ryan yavaşça kafesime girdi ve döşeginin üzerindeki cesedi gördü. "Lanet olsun." *Hadi, bak ona*, diye düşünerek zihnimle sanki onu cesede yönlendirmeye çalışıyordum.

"Kahretsin." Abby'ye doğru döndü. Yüzü korkmuş ve solgundu. "Faythe nerede?"

Hayır, diye düşündüm. *Eric'e bakmak için içeri gir. Gir. Ama girmedim.*

"Abby, Faythe hangi cehennemde?" diye sordu tekrar, Abby'nin kafesine doğru güçlü, gürültülü adımlarla tehdit eder gibi yaklaştı. Neredeyse ben bile korkacaktım.

Abby geriye doğru adım attı ve başını salladı, elleri iki yanında sallanıyordu. Bu rolden hiç hoşlanmamıştı çünkü gerçek hayatında yaşadığı şeyin taklidini yapıyordu. Başlangıçtaki cesareti erkek kardeşimin öfkelenmesiyle kaybolmuştu ki bu da onun için endişelenmeme neden oldu.

"Bana cevap ver!" diye bağırdı Ryan, yumruklarını parmaklıklara vurdu. "Annemi kaçıracaklar, şimdi bana onun hangi cehennemde olduğunu söyle!"

Ryan bağırınca Abby sıçradı. "Gitti," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Beni burada bırakıp gitti."

"Hayır," diye fısıldadı Ryan, umutsuzca bunu kabullenmeye çalışıyordu.

"Galiba hâlâ soluk alıyor." Abby döşegİN üzerindeki cesedi işaret etti.

Aferin sana, diye düşündüm, hâlâ Ryan'ın dikkatini oraya çekebilecek kadar mantıklı davranabilmesine sevinmiştim.

Ryan tekrar Eric'e baktı ve elim kilidin üzerinde gezindi. "Harika. Ne yapmam gerekiyor, doktor mu çağırmalıyım?" Kollarını havaya kaldırmıştı, sanki ölen arkadaşı yoğun televizyon izleme programını bozuyor gibiydi. Açık kafese doğru ilerledi, ayaklarını dehşet içinde sürüklüyordu. Eşiği geçtiği anda arkasından yaklaşımaya başladım.

Sırtı bana dönük vaziyette cesedin yanına diz çöktü. Parmakları Eric'in kesik boynunun üzerinde gezindi. En iyi nereden nabız alabileceğini bulmaya çalışıyordu. Çıplak ayaklarımla sessizce yürüdüm. Kapıyı kapatana kadar arkasında olduğumun farkına varmamıştı.

Aniden arkasına dönüp ayağa fırladı. Öfkeyle kapıya doğru koştu. Sürgüyü çektim. Omuzlarıyla parmaklıklara vurdu. Parmaklıkları iterken boynunun altındaki damarlar şişti. Kapı biraz açıldı, sonra biraz daha. Hem boy hem de güç bakımından avantajlıydı. Daha fazla tutamayacaktım.

Kilidi sağ elimde hazır tuttum. Ryan tekrar itti. Kapının birkaç santim daha açılmasına izin verdim. İnleyerek sağ bacağımı göğsüne dayayıp, vücudumdaki son enerji damlasına kadar onu ittim.

Ryan arkaya doğru sendeledi. Kirli döşekteki Eric'in üzerine düştü. Arkasını dönünce karşısındaki cesede dehşet içinde baktı. Kilidi kapımın üzerindeki halkadan geçirdim, yerine oturtmamla birlikte keskin bir ses çıktı.

Ryan, Eric'in etrafında dolandı sonra da parmaklıklardan öne doğru uzandı ama bana ulaşamadı. "Seni küçük kaltak," diye yere tükürdü. "Bunu kasıtlı olarak yaptın."

"Nasıl istersen öyle düşün."

"Çok zeki olduğunu düşünüyorsun..." Cebinden cep telefonunu çıkartıp görmem için bana doğru uzattı.

Eric'in Nokia telefonun aksine, Ryan'ın Sony Ericsson marka telefonunun bodrumda çektiğini görünce dehşete kapıldım. Üç kademe. Harika. Telefon etmesine engel olmalıydım.

"Blöf yapıyorsun," dedim. Küçük ekranı göremiyormuşum gibi gözlerimi kıstım. "Burada sinyal alman imkânsız."

Yüzündeki korku geçmişti, telefona baktı, "Üç kademe," dedi Ryan pis pis sırtarak.

"Gördüğüm tek şey demir parmaklıklar," dedim.

"Gözlerini kontrol ettir." Kolunu parmaklıklardan çekip

görmem için telefonu bana doğru tuttu. Tepki göstermesine fırsat vermeden uzanıp elinden telefonu kaptım.

Erkek kardeşim burnundan soluyarak küfür ediyordu, sırtıttım. *"İşte bu yüzden, sen tek başına hiçbir şey yapamazsın, Ryan. Ya içgüdülerini önemsemiyorsun ya da sende içgüdüden eser yok. İşte bu yüzden, babamın emir adamlarından biri olamadın ve bu yüzden seni kendi sefilliğinle baş başa bıraktı."* Kendi durumunu düşünmesi için ona bir dakika verip bekledim. "Ama eğer sihirli sözcükleri söylersen, o zaman ona senin lehine bir şeyler söyleyebilirim. Tabii bir bedel karşılığında."

Gözlerini kıstı. "Ne istiyorsun?"

"İş birliği. Yardım. Kendini affettirebilmek için bir şansın olacak, gerçi bunu çok daha önce yapman gerekiyordu ya."

Tereddüt etti, görünüşe bakılırsa seçeneklerini tartıyordu. Yüz ifadesinden istediğim sonuca kavuşabileceğimi anlamıştım. "Hayatımı garanti ediyor musun?"

"Denerim," dedim. Başını salladı ve zaferle gülümsedim. "Bana bir dakika izin ver, Ryan. Bir görüşme yapmam gerekiyor." Bir anlık bir kararsızlıktan sonra, Eric'in telefonunu cebimden çıkarıp Ryan'inkiyle değiştirdim. Ulaştığım tatmin duygusuyla Abby'ye bir kez daha sarıldım, sonra da merdivenleri çıktım.

Kardeşimin öfke ve mağlubiyet çıgılları mutfığa kadar bana eşlik etti.

Yirmi Altı

Merdivenlerden çıkarken babamın telefonunu tuşladım ve mutfakta ARA tuşuna bastım. Telefon çalarken buzdolabına yöneldim. Birilerinin artık yemekleriyle ağzımı doldurmuşum ki, Michael telefonu açtı.

"Alo?"

"Hey, Michael, benim," dedim ağzımdaki soğuk biftek ve bezelye parçalarının arasından. "Bana babamı ver." Bu arada, neden babamın telefonuna o cevap veriyordu ki? Bir ısırık daha alıp bir soda açtım. Ardından, biri bir an evvel gelip bizi buradan aldığı sürece kiminle konuştuğumun bir önemi olmadığına karar verdim.

"Faythe? Hangi cehennemdesin sen?" Sesi kısık geliyordu, başka biriyle daha konuşuyor olmalıydı. "Telefonu babama ver. Hemen." Bir kapının kapandığını duydum ve Michael telefona geri döndü. "İyi misin? Ne oldu? Seni serbest mi bıraktılar?"

"Bir seferde tek bir soru sor." Sodadan bir yudum daha aldım, bu, savaştan dönen bir askerin kendini evinde mutlu hissetmesi gibi bir şeydi. "Öncelikle, biz iyiyiz. Biraz yorgun ve açız, ama genel olarak iyiyiz. Bizi kaçıranlardan biri öldü ve ben de bundan faydalandım."

"Neredesin?" diye sordu Michael, sesinde bir rahatlama olduğu belliydi. Not almaya başlayınca bir kalemin kâğıt üzerinde ses çıkardığını duydum.

"Mississippi'de bir yerde. Bir dakika bekle, sana adresi vereyim." Son lokmayı da ağzıma atıp boş yemek odasından çığneyerek geçtim ve ön kapıya çıktım. Verandada durup bir tabela görebilmek için caddenin başına ve sonuna bakındım. Michael bir yandan kendi telefonunun diğer ucundaki başka birine bir şeyler aktarıyordu.

"Biz kim?" diye sordu bana.

"Ben ve Abby. Aşağı katta kilitli tutuluyor ama onu oradan çıkarmak üzereyim."

"O... iyi mi?"

"Öyle olacağını umuyorum. Onlara karşı koyamamış ama bu, hayatta kalmasını sağlamış. Dr. Carver muhtemelen onun terapiye ihtiyacı olduğunu söyleyecek, ama eğer bana sorarsan, bir kum torbası da işini görür."

Michael'm nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemediği birkaç saniye boyunca bir sessizlik oldu. Ama sonunda, "Peki ya sen? Sana..." Durdu ve tekrar denedi. "Sen?.."

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Michael rahat bir nefes aldı ve bir saniye sonra kâğıtları karıştırdığım duydum. "Güzel. Adresi buldun mu?"

"Bulmaya çalışıyorum." Ev, blokların ortasındaydı ve iki yanda da tabelalar görsem de ne yazdığım tam olarak okuyamıyordum. Bakmak için bile olsa Abby'yi aşağıda yalnız bırakmak ya da köşeye kadar giderek vakit harcamak istemiyordum.

Evin numarası parlak rakamlarla verandaya çakılmıştı, 104. Mississippi'nin herhangi bir yerinde herhangi bir caddenin 104

numarasındaydım. Neredeyse bir komşuya sormak için harekete geçecektim ki vücudumdaki yaraları, nasıl ve nerede olduğumu neden bilmediğimi nasıl açıklayacağımı düşünürken posta kutusunu fark ettim. Şu eski tarz demir kutulardandı ve evin sağ duvarına monte edilmişti. Ve içi doluydu. Miguel bir haftadır içine bakmamış olmalıydı.

İçinden çıkardığım ilk zarf, Douglas Kavşağı, Crystal Springs, Numara 104, Mississippi adresine gönderilmişti. Adresi Michael'a okudum, o da not alıp özellikle kasabanın adım doğru aldığından emin olmak için adresi bana tekrar okudu.

Zarfı tekrar posta kutusuna attım, içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Eğer biz ayrılmadan önce Miguel geri dönerse tek bir kilidin faydası olmazdı, ama en azından benim için bir uyarı işareti olabilirdi.

"Dinle, Michael, babamla konuşmam gerekiyor. Şimdi."

"Geliyor. Konseyle toplantı yapıyordu." Hattın diğer ucunda bir cızırtı oldu. Michael ağızlığı örtmüştü. "Bekle, Faythe. Babam geliyor. Baba, Faythe seninle konuşmak istiyor. Abby'yle berabermiş ve ikisi de iyiymiş."

Telefon el değiştirirken tekrar bir bekleme oldu. Ardından babamın sesini duydum. "Faythe? Bu gerçekten sen misin?"

"Evet, baba. Benim." Konuşurken göğüs kafesim gerildi, üzerimdeki heyecanı atar atmaz babamla sakın, normal bir konuşma yapmaya hazırdım.

Rahatlayıp derin bir nefes aldı, yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. Özlenmek güzeldi. "Gerçekten iyi misin?" diye sordu babam, sesindeki gerginliği duyabiliyordum. En kötüsünü beklemişti.

"İyiyim. Adres Michael'da var." Tekrar buzdolabının yanın-

da durdum ve açılmamış, dilimlenmiş soğuk et paketini aldım. Yırtarak ağzını açtım, dört dilimi bir seferde ağzıma attım ve neredeyse çiğnemenen yutup sodadan biraz daha içtim.

"Biliyorum. O da şu anda diğer hatta size en yakın bölgede bulunan arama ekibini oraya yolluyor. Louisiana'da beş adamımız var. Bir buçuk saatte yıldırım hızıyla orada olurlar." Babam derin nefes alırken duraksamaların en uzununu yaşadık, görünüşe bakılırsa kendini detayları duymaya hazırlıyordu. "Bana ne olduğunu söyle."

Nasıl başlayacağıma karar vermeye çalışarak alnımı ovdum. Destek almaya çalışarak mutfak tezgâhına dayandım, "Ben kaçmıyordum," dedim. "Bunu bilmeni istiyorum. Sadece biraz düşünmek için samanlığa gidiyordum."

"Bunu sonra konuşuruz. Şu anda bir önemi yok." Sandalye gıcirtısı duyuldu, masasının arkasındaki sandalyeye oturduğundan emindim. "Acil bir tehlike altında mısınız?"

"Sanmıyorum." Kararsızlıkla savaşıırken gözlerimi kapattım. Ona eninde sonunda her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım ama olanları telefonda anlatmak kötü olabilirdi. Derin bir nefes alıp gerekli bilgileri aktarmaya başladım. "Adamlardan birini boğazından ısırdım ve bir diğerini de bodruma kilitledim." Tepkisini bekleyerek duraksadım ama tepki vermedi. Nefesi uzun, pürüzsüz ve oldukça kontrollüydü. Söyleyeceği şeyler vardı ama daha uygun bir zamana saklıyordu. Bu yüzden devam ettim, "Kampüste dövuştüğüm serseriye görmedim, ben dışarı çıkduğumda diğer ikisi çoktan evden çıkmıştı ve yarın sabaha kadar da dönmeyecekler."

"Güzel," dedi, eminim ki duygularını bastırıyordu. Acil bir tehlike durumunun olmadığı öğrenince, dikkatini bir sonrakine harekete yöneltti. "Abby'yi alıp en yakın kamu binasına git.

İlir mağaza, bir benzin istasyonu, ne bulursan. Herhangi bir şey olursa diye etrafınızda pek çok insan olsun."

"Henüz buradan çıkamayız, baba," dedim konuşmasını bölererek. "Hâlâ Abby'nin kafesinin anahtarım ya da kilidi kırabilecek kadar güçlü bir şey arıyorum. Ve insanların arasına karışabilecek durumda değilim."

"Neden? Yaralı mısın?" Sesi öfkeden gerilmişti ve bir kereliğine de olsa bu öfke bana yönelik bir öfke değildi.

"Sadece morluklar var," dedim ve rahatladı. "Ama ayaklarım çıplak ve süratimin kâbus gibi görüldüğünden eminim."

"Çocuklar yanınıza gelene kadar güvende olacağından emin misin?"

İçimdeki huzursuz ses bana bir an önce, olabildiğince hızla oradan uzaklaşmamı söylese de, "Herhangi bir yerde olabileceğim kadar güvendedeyim," dedim. "Burada korkulacak hiç kimse kalmadı."

"Onlar kim?"

"Sean'ı biliyorsun ve Eric adında biri daha vardı, ama artık ölü. Luiz de kampüste dövuştüğüm kedi ama birkaç gündür kimse onu görmemiş. R..." Başka bir açıklamada bulunmak için hecenin tam ortasında durdum. "Miguel onu öldürmüş olabilir ama şimdilik bundan emin olabileceğimizi sanmıyorum. Miguel, Sara'nın üzerinde kokusunu aldıkları bir orman kedisi. Elebaşları o."

"Orman kedisi mi? Lanet olsun," dedi babam, soda neredeyse boğazımda kalıyordu. Babamın daha önce lanet okuduğunu hiç duymamıştım. "Peki ya beşincisi?"

Annemi düşünerek tereddüt ettim. Ryan hakkındaki gerçeği öğrenmek onu öldürebilirdi. "Yalnız mısın?" diye sordum.

"İstersen olabilirim. Neden?"

"Kimsenin seni duymadığından emin olmak için. Böylece sana geri kalanları anlatabilirim."

Ben öğle yemeğinin artıklarını ve sodayı bitirirken babam da odayı boşalttı. Alışkanlıktan çöpleri kutuya atıp lavaboda ellerimi yıkadım. Sonra da Abby'nin kafesinin anahtarım aramaya koyuldum.

Sehpaların üzerindeki meyve artıklarının arasını karıştırıp oturma odasına göz atarken, "Tamam, şimdi yalnızım," dedi babam. "Sorduğum kedinin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sanki tepkisinden beni koruyacakmış gibi elimi gözümün üzerine kapattım. "O, Ryan."

Babam söylediğim ismi anlamaya çalışırken sessizlik oldu. "Ryan." Babamı tanımayan biri onun sakın olduğunu düşünebilirdi çünkü sesi normaldi. Ama aslında öyle olmadığım biliyordum. Babamın öfkesi yavaşça ilerleyen, ama önündeki her şeyi yakıp yıkan lav akıntısı gibiydi.

"Evet... Ryan." İplikleri çıkmış koltuk yastıklarını yere fırlattım. "Ama ona ne yapacağına karar vermeden önce bazı şeyleri bilmen gerekiyor." Anahtarı bulabilmek için ellerimi koltuğun kenarlarına ve altına soktum.

"Bazı şeyleri mi?"

Anahtar oturma odasında yoktu ama sağ taraftaki koridor dört ayrı odaya gidiyordu.

"Aslında bu işe bulaşmayı kendi istememiş," dedim. "Sadece kendisinin ve annemin hayatım kurtarmak için Miguel'le işbirliği yapmış. Ona annemi kaçıracaklarını söylemişler, o da onlara inanmış." Soldaki ilk kapıyı açtım ve içeriyi kokladım. Sadece kokusundan bile Sean'ın odasını bulduğumu anlamıştım.

Bakmak için durmadım çünkü anahtarlar onda yoktu.

"Bu bir mazeret değil," dedi babam. Sesi cilalanmış bir taş kadar pürüzsüz ve sertti. "Annene asla yaklaşılamazlardı. Ryan bunu..."

"Biliyorum. Ben de ona aynısını söyledim." İkinci kapıyı açtım ve yine içeriyi kokladım. Bingo. Burası Miguel gibi kokuyordu ve içerişi tam anlamıyla leş gibiydi. Aramam sonsuza kadar sürebilirdi.

"Cezalandırılmasın demiyorum," dedim şifonyerin üzerindeki boş şeker paketlerini ve ıvır zıvırları aralarken. "Ben de dilini kopartmak istedim. Olanların onun fikri olmadığı ve gönüllü olarak bu işe bulaşmadığım anlatmaya çalışıyorum."

Şifonyerin yanındaki çöp kutusunu, belki anahtarlar içine düşmüştür diye kurcalarken telefonun diğer ucundan acayip bir sürtünme sesi geldi. Önce duyduğum şeyin ne olduğunu çıkaramadım ama sonra anladım: Babam dişlerini birbirine sürtüyordu. "Devam et," dedi, sesini zar zor alabilmiştim.

Sinirli bir şekilde boş içecek kutusunu kenara ittim. Aslında Ryan'ın suçunun az olması ya da onlara neden katıldığı o kadar da önemli değildi, bu işe karışması bile cezalandırılmasına yetecek kadar kötüydü. Babam Ryan'ın hayatım bağışlasa bile -ki bu o kadar kolay olmazdı- en az iki Gurur topluluğu kardeşimin kanını isteyebilirdi. Tabii ben onlara yeteri kadar geçerli bir sebep uyduramazsam...

"Ryan hâlâ Sean ve Miguel'le irtibat halinde," diye yanıt verdim, sonra da heyecanıma engel olamadım. "Baba, eğer konsey onun hayatta kalmasına izin verirse, Ryan'ı kullanabiliriz."

Hattın diğer ucundan babam bağırdı, "Onu ne için kullanacaksınız?"

Bir kürk palto için, diye düşündüm ama çenemi tuttum. Babamın suçlulara ne yapılması gerektiği konusunda kesinlikle önerilere ihtiyacı olmazdı. Benimkiyle kıyaslandığında hayal gücü çok daha güçlüydü. "Onları yakalamak için," dedim.

"Aklında ne var?"

Verdiği cevaba şaşırıp kirli halıya oturdum. Babamın ne düşündüğümü önemsemesini beklemiyordum ama o bana fikrimi soruyordu. Cesaretleterek derin bir nefes aldım ve önerimi ortaya koyarak babam karşımdaymış gibi anlatmaya başladım. "Sean ve Miguel onu telefonla kontrol ediyorlar. Eğer ararlarsa ve Ryan cevap vermezse, bir şeylerin ters gittiğini düşünebilir ve kaçabilirler. Ve onları bir daha asla yakalayamayabiliriz. Ama eğer ona hiçbir şey olmamış gibi cevap verdirirsek yollarına devam ederler ve biz de onları orada bekleriz."

Babam birden ayağa kalkınca sandalyesi gıcırdadı. "Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Evet. Bir kız daha istiyorlar." Bunu söyleyince bizi *ne için* istediklerini ona hâlâ söylemediğimi hatırladım. Bunu daha sonra anlatmak için vaktim olacaktı. Ya da belki de bu onuru Ryan'a bırakmalıydım...

Miguel'in çekmecelerini tek tek açıp giysilerini yere fırlatım. Neyse ki dört çekmecedен ikisi boştu, bu da burada geçici bir süre için kaldıklarının başka bir göstergesiydi.

"Kimin peşindeler?" diye sordu babam.

Boş şifonyere dayanıp bir anlığına tereddüt ettim.

"Faythe?" Sesi, sert ve kasvetliydi, tabii bir ses ne kadar kasvetli olabilirse. "Bana nereye gittiklerini söyle. Hemen." Bu onun iş sesiydi, şu ana kadar hiç kimsenin karşı çıkamadığı ses. Miguel'in kaçmasına izin veremezdim. Sara ve Abby'ye yaptık-

larından sonra olmazdı. Eğer yapmam gerekirse tek başıma bile onu yakalardım, ama babamın yardımıyla çok daha iyi bir fırsatımız vardı. Ve onu nasıl yakalayacağımızı biliyordum.

"Ryan'la ilgilenmeye razı mısın?" Cevabım beklerken kalp atışlarım hızlandı.

Bir duraksamadan sonra, "Benimle pazarlık etmeye mi çalışıyorsun?" dedi.

Babamla en son pazarlık edişimizi hatırlayıp devam ettim, "Evet."

"İyi de neden? Ben de onları yakalamak istiyorum."

"Bir planım var ve takibi ben yönetmek istiyorum." İsteğimin reddedileceğini düşünüp nefesimi tuttum. Yanılmamıştım.

"Hayır, Faythe." Sesi şimdi endişeli geliyordu. "Bu çok tehlikeli ve bu konuda hiç deneyimin yok."

Yaslandığım yerden kalkıp beni görmese de dimdik ayakta durdum. "Miguel'le mücadele edip canımı kurtarabilecek kadar deneyimim var. Eric'i öldürüp hücremden çıkabilecek kadar deneyimim var. Ryan'ı bodruma çekip onu kafese kapatmaya yetecek kadar deneyimim var." Babam sözümü kesmeye çalıştı ama devam etmek için umutsuzca onu durdurdum. "Miguel'e bir darbe indirmeye hakkım var, baba ve seni ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bir ortakla ve göndereceğin adamlarla çalışabilirim. Sadece bana bir şans ver."

Babam derin bir nefes aldı. "Eğer pazarlık ediyorsak, o zaman kartlarını açık oynaman gerekiyor. Bana onların kim olduğunu ve planının genel hatlarını söyle. Bir an önce."

Komodinin yanına diz çöküp porno dergilerle sakız kutularının arasını karıştırırken, "Söyleyeceklerimi duyana kadar hiçbir şeye karar vermeyeceğine söz ver."

"İyi."

"Carissa'nın peşindeler ve arabayla gidiyorlar, oraya ulaşmaları tüm günlerini alır." Komodinin içindekileri yatağın üzerine döktüm ve tek parmağımla karıştırdım. İvrir zıvırlar, şeker ve sakız kâğıtları, İspanyolca bir ses kaseti ve naylon bir ip. *Hımm, Bunu daha önce nerede görmüştüm acaba?*

"Ne zaman çıktılar?"

"Bu sabah. Eğer onun durumuyla ilgilenmeye razı olursan, Ryan sana tam olarak kaçta çıktıklarını söyleyebilir." Yataktaki yığının içinden bir Tylenol şişesini aldım ve kapağını açtım. Omzum ve yanağım hafifçe zonkluyordu ama bu, birkaç jel kapsülün halledemeyeceği bir şey değildi.

Bir duraksama, pat diye bir ses ve sayfaların karıştırılması. Babam güvenilir atlasım açmıştı. "Crystal Springs, Mississippi, Oak Hill, Missouri. Arabayla en az dokuz saat alır. Aklındaki şey ne?"

Telefonu omzuma sıkıştırıp avucuma iki kapsül attım ve göz erimi şaşkınlıkla kırptım. Bunlar ağrı kesici değildi. Anlaşılan o ki, Miguel hayatın stresinden kaçmak için alkolden daha güçlü bir şeyi keşfetmişti.

Derin bir nefes alarak ilaçları tekrar şişeye koyup kapağı kapattım ve şişeyi yatağın üzerine attım. "Ama eğer Carissa'yı daha güvenli bir yere götürürseniz Miguel'i göremezsiniz. Mutlaka bir planı vardır. Carissa'mn dışarıya yalnız çıkmasını bekleyecektir. Eğer dışarı çıkmazsa, Miguel uzaklaşacaktır ve işte o zaman onun oraya geldiğini bile anlayamayabilirsiniz. O çok zeki, baba."

"Uzatıyorsun, Faythe. Konuya gir artık."

Bir derin nefes daha. "Carissa hemen hemen benim boyum-

da, belki bir iki santim kısadır, ama Miguel bunu anlamaz. Ve saçları gece karanlığında siyah sanılabilecek kadar koyu renkli. Benim saçlarım ondan biraz daha uzun ama Miguel bunu da fark edemez."

"Hayır, kesinlikle olmaz." Sandalyesini gürültüyle itti, eminim ayağa kalkmıştı. "Onun sana bir kez daha dokunmasına izin vermem."

"Önce beni dinle." İtirazına karşılık verdim. "Çocuklar orada olacak. En iyi ve en hızlı olanlar. Marc, Parker, eğer isterse Ethan ve oraya tam zamanında gönderebileceğin başkaları da olabilir. Biliyorsun ki, Di Carlo kardeşler Sara'yı öldüren kişiyi parçalamak isteyeceklerdir. Rick amcam da Abby'ye yapılanları ona ödetmek isteyecektir."

Babam sabrını deniyormuşum gibi derin bir nefes aldı. "Senin ona tuzak kurduğunu anlaması için kokunu alması yeterli olur."

Tamam, şimdilik iyi gidiyorum. Sadece bir kez hayır demişti, ama bir hayırla başa çıkabilirdim. "Olabilir," diye kabul ettim. "Ama Carissa'nın kıyafetlerini giyer, parfümünü sürerim. Carissa'nın kokusunun altındaki kendi kokumu alabilecek kadar yaklaşıp kadar, çocuklar çoktan etrafını sararlar."

"Hayır. Bu çok riskli."

Kahretsin. İkinci hayır. Cesaretimi toplamak için dağınık yatağın üzerine oturdum. Son kozumu kullanmanın zamanı gelmişti. Bunu kullanmamayı gerçekten istememiştim ama Miguel'in yaptıklarını ve yapmak istediği şeyleri düşününce öfkem arttı. Onu durdurmak için her şeyi yapardım. Onu cezalandırmak için.

Ne yazık ki, babamla pazarlık etmenin püf noktası istediğim şeye duyduğum heyecanı ondan saklamaktı. Tabii bunu söylemek, yapmaktan daha kolaydı.

"Çocukluğumdan beri Gurur sürüsünde aktif bir role sahip olmam için uğraşıyorsun. Bunu hâlâ istiyor musun?" Babamın söylediğim şeyi sindirmesini beklerken gerginliğim ile öfkemi Miguel'in yastığından çıkarıyor, dikişlerini söküp yastığı yırtıyordum. Yırtılan yerden kuş tüyleri dökülüp çıplak ayaklarımı gıdıkladı.

"Hiçbir şeyi bundan daha çok istemiyorum," dedi, sesi belirgin bir şekilde iyimserdi.

"Güzel. Uzlaşmaya hazırım."

Babam kahkaha attı ve şu anda içinde bulunduğumuz şartlar için bu tuhaf kaçmıştı. Sandalyesini altına çekerken tekrar bir gürültü duyuldu, konuşmanın bu noktaya gelmesi onu fiziksel olarak da rahatlatmıştı. "O zaman doğrudan söyleyeyim. Eğer tuzağı kurmana izin verirsem, okulu bırakıp Gurur sürüsünün başına geçmek için eğitileceksin, tamam mı?"

"Pekâlâ, zaten uzlaşma konumuz burada başlıyor." Yüzümde bir gülümseme belirdi ve fark ettim ki tıpkı babam gibi ben de pazarlık yapmayı seviyordum. *Kahretsin. Ailelerin haklı çıkmasından nefret ediyorum.* "Eğer tuzağı hazırlamama izin verirsen -benim istediğim biçimde- gelecek yıl kaydımı dondurup senin için çalışırım."

Hiç tereddüt etmeden, "Yeterince iyi değil," dedi ve o an artık babamla konuşmadığımı anladım. Lider geri dönmüştü. "Beş yıl. Seni eğitmek en az bu kadar sürer ve ben sana okul için beş yıl verdim."

"Hayatta olmaz." O göremese de başımı salladım. "Bu çok uzun bir süre, özellikle de hoşlanmadığım bir şey için. En fazla iki yıl."

Telefonu hoparlöre geçirirken bir cızırtı duydum. Gözlerini kapayıp sırtım sandalyesine yaslarken ellerini karnının üzerin-

de birleştirdiğini gözlerimin önüne getirebiliyordum. "Üç yıl. Ve Marc'a bir şans daha vereceksin."

Burnumdan sinirli bir nefes verdim. "İyi deneme, ama özel hayatım anlaşmanın bir *parçası* değil. Sana iki buçuk yıl veriyorum ve Marc onu yakalamak için bana eşlik edebilir. İster kabul et, ister etme." Vücuduma bir tireme geldi. Babama hep bunu söylemek istemiştim.

"Her zaman gözümün önünde olacaksın."

"Elbette. Bu evet anlamına mı geliyor?" Cevabını beklerken nefesimi tuttum. <

"Bu son teklifin mi?"

"Evet, bunun için şanslısın."

Onu zorlamamdan keyiflenmiş gibi güldü. "Kabul." Durakladı, masasının üzerine bir kalemle vurduğunu duydum. "Umberto ve Rick'i buna ikna edeceğimi düşünüyorum çünkü bu onların Gurur bölgelerini de etkiliyor. Ve Taylor'ları. Onları da ikna ederim."

Evet! Babamla yaptığım bu başarılı pazarlık Miguel'in kıcına tekme atmak kadar iyiydi. İki bir arada. Aynamın karşısına geçip Ethan'ın mutlu olduğuunda işaret parmaklarım kaldırarak yaptığım zafer dansını yaptım.

"Faythe?"

Dans ederken Eric'in telefonunu yatağın üzerine düşürmüştüm. Utancımдан kızarıp telefonu elime aldım ve tekrar kulağıma dayadım. "Evet. Buradayım. Özür dilerim, telefonu düşürdüm de." Yere diz çöküp yatağın altına baktım ama ürkütücü şekilde topraklanmış dev toz yığınlarından başka bir şey göremedim.

"Michael'a ayarlamaları yapmasını söyleyeceğim" Yine

kâğıt karıştırma sesi. "Çocuklar bir saat içinde seni almak için orada olacaklar. Hepiniz en erken uçakla Jackson Eyalet Havaalanından uçacaksınız. Rezervasyonları yaptıracağım. Benden başka bir şey istiyor musun?"

Zihnimde planın üzerinden bir kez daha geçerken durdum. "Evet. Arkamda durup bana yardım etmesi için Carissa'nın erkek kardeşlerinden birine ihtiyacım var, böylece her şey normal görünecek. Ya da adamlarından biri de olabilir. Bunu ayarlayabilir misin?"

"Yapabileceğimden eminim."

"Harika. Sağ ol, baba." Miguel'in odasından ayrıldım ve bir sonraki odaya girdim. Burası banyoydu, geriye kalan son odaya bakmak için banyoyu es geçtim. Burası Eric'in odası olmalıydı ve burnum da beni onayladı.

"Peki ya Abby?" diye sordum, Şifonyerin üzerinden Eric'in giysilerini yere atarken. İstese dahi onu götüremezdik. Zaten çok fazla şey yaşamıştı ve Miguel'i bir kere daha görmesine gerek yoktu.

"Çocuklardan biri sizi havaalanına bıraktıktan sonra onu arabayla çiftliğe getirebilir. Ailesi onu görmek için sabırsızlıkla bekliyor."

Eric'in çalışma masasındaki çekmecenin içini kurcaladım. Kalemeleri, pulları, ataçları ve etiketsiz CD'leri bir kenara ittim. "Onlara Abby'nin de onları görmek için can attığım söyleyebilirsiniz. O çok güçlü bir kız."

"Böyle söylediğini onlara iletacağım." Bir kedi için fiziksel ya da zihinsel olarak ne kadar güçlü olduğunu duymaktan daha iyi bir iltifat yoktur. Hız ve güç bizim en fazla değer verdiğimiz özelliklerdi.

"Baba?" Komodinin yanında durup üzerini yalnızca gözle-
rimle taradım çünkü tüm yüzey yapışkan, şeker kokulu, kahve-
rengi bir tabakayla kaplanmıştı. Tahminimce Eric meyveli soda
dökmüş ve temizleme zahmetinde de bulunmamıştı. Anahtar bu
yapışkan pisliğin üzerinde değildi.

"Evet?"

Ne söylemek üzere olduğumu tekrar düşünmek için dur-
dum. Ama korkularımla yüzleşmek için yeterince zaman geçti-
ğini düşünüp, "Marc'la konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Şu an burada değil."

"Ah." Aynı anda hissettiğim rahatlama ve hayal kırıklığını
saklamaya çalışarak yutkundum. En son ihtiyacım olan şey ba-
bamın bu ricamdan bir anlam çıkarmasıydı. Ve bunun üzerine
neler duyabileceğimi biliyordum.

"Merak etme, bir saat içinde onu göreceksin." Babam ne de-
mek istediğini tıpkı benim gibi havada bırakmıştı. Öğreniyordu.

"Aaa, tamam." Marc, Mississippi'ye gelen yakalama eki-
binin içindeydi. Kalbim hızla çarpmaya başladı, babam hattın
diğer ucundan bunu duyamayacağı için memnundum ya da en
azından ben duyamayacağım düşünüyordum.

"Şimdi Ryan'la konuşmam gerek," dedi. Birden düşüncele-
rimi böldü.

"Tabii ki, bir saniye." Eric'in sandalyesinin üzerinde duran
kot pantolonunu aldım. Abby'nin anahtarı sağ ön cepteydi ve
tekrar kısa bir zafer dansı yaptım. Sonra koridoru, oturma oda-
sını ve mutfağı geçip bir elimde telefon, diğer elimde anahtarla
bodrum kapısını ittim.

"Abby, anahtarı buldum," diye bağırdım ayağımı ilk basa-
mağa basarken. Dördüncü basamakta durup babamla olan bağ-

lantıyı kaybetmemek için sinyal alıp almadığımı kontrol ettim. Şimdilik fena değildi. Eric'in telefonunu basamağa bırakmak için diz çökerken cebimden *Bad Boys*'un ilk notaları çalmaya başladı. Kahretsin. Eric'in telefonunu tekrar kulağıma koyup anahtarı cebime ittim. Ardından Ryan'ın telefonuna koştum. Alan kodu yabancıydı; bu annem olamazdı. Geriye tek bir olasılık kalıyordu.

Ryan beni doğruladı. "Bu, Miguel'e atadığım melodi."

Yirmi Yedi

“Baba, Miguel Ryan'ı arıyor,” diye konuştum telefona. Bir yandan da diğer elimde sanki patlayacakmış gibi uzakta tuttuğum telefona bakıyordum.

“Ona, eğer bizim tarafımızda olursa yaşamasına izin vereceğimi söyle,” dedi babam. Şu aşamada verebileceğim tek söz bu.

Kardeşıme baktım. “Babam...”

Ryan sabırsızlıkla elini sallayarak sözümü kesti. “Onu duydum, ama daha fazlasını istiyorum. Kafesten çıkmak istiyorum.”

“Hayır.” Babama sorma zahmetinde bile bulunmadım çünkü onun da benimle aynı fikirde olacağını biliyordum. “Babam teklifini yaptı. İş birliğine karşılık hayatın. Ama eğer onları yakalama şansımızı mahvedersen Miguel'den önce babam seni öldürür. Bu yüzden seni burada kilitli tutacağım. *Bad Boys* çalmaya devam ediyordu ve Miguel'in sesli mesaja aktarılması an meselesiydi.

“Beni burada ölüme mi terk edeceksin?” Buna inanmadığı yüzünden okunuyordu.

“Seni kendi ellerimle öldürmemek için.”

Gözlerini kıstı ve sinsice gülümsedi. "Beni öldüremezsın."

Gözlerimle Eric'in cesedini işaret ettim ve bakışımı takip etti. "Miguel'in beni en yüksek fiyatı verene satmasına izin veren sen değil miydin?"

Ryan düşünceli bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. Telefon çalmaya devam ediyordu. Kendisinin avantajlı olduğunu zannediyormuş gibi rahat davranıyordu. Ama bir yandan da alnından bir ter damlası süzülüyordu. Onu korkutmuştum. Pençeye bile gerek kalmadan, kardeşimi babamın yirmi sekiz yıldır korkutamadığı kadar korkutmuştum. Bu durum başka hangi yeteneklerimin olduğunu düşündürdü bana.

"İster kabul et, ister etme dedim. Hem de hemen."

"Tamam. Ama babama bu işe zorlandığımı söyle."

"Söyledim zaten."

Eric'in telefonunu bağlantının kopmaması için dördüncü basamakta bıraktım. Ardından diğer telefonu Ryan'a vermek için merdivenlerden uzandım.

"Benden ne istiyorsun?" Parmağı EVET tuşunun üzerinde dururken sesi titremişti.

"Telefonu aç ve normal davran. Eğer herhangi bir şeyden şüphelenirse anlaşma biter. Konuşma bittikten sonra telefonu vermemeye kalkarsan da anlaşma biter," dedim son anda.

Ryan alnını parmaklıklara dayayıp telefonu açtı. "Alo?" Ryan'ın sesinde benim yenilgi olarak duyduğum tonu Miguel'in bitkinlik olarak algılamasını diledim.

Telefonun diğer ucundan yanıt geldi. Konuşan Sean'dı. Miguel'in telefonunu kullanıyordu. Ne kadar şanslı olduğumu düşünüp olduğum yerde zıplamamak için kendimi tuttum ve

basamaklarda merdivenlere doğru parmakucumda geri gittim. Onları alt etmenin zamanı gelmişti

"Lavabodaydım." Sean ona bağırırken Ryan gözlerini devirdi. "Hayır, doğru yoldasın tabelayı görene kadar kuzeye doğru git..."

Bir sorun çıkmayacağını anlayınca ona arkamı dönüp babama, "Görüşürüz," diye fısıldadım ve herhangi bir şey olursa onu arayacağıma söz verdim. Abby'ye dönüp Ryan telefonun kapatır kapatmaz onu kafesten çıkaracağımı işaret ettim. Abby başım salladı ama sabırsızlandığını biliyordum ve bunun için onu suçlayamazdım. Ama Sean ve Miguel'in kilit açma sesini duymasını göze alamazdım.

"Yemin ederim, Sean geri zekâlının teki," dedi Ryan. Telefonu cebine sıkıştırdı. "Yön kavramı o kadar zayıf ki annesinin karmından nasıl çıktı bilmiyorum."

"Bu muhteşem bir tasvirdi, Ryan, teşekkürler." Merdivenlerden aşağı zıpladım ve Abby'yi kafesten çıkardım. Bana sevinçle öyle bir sarıldı ki neredeyse boğuluyordum.

Boş kafesine tiksinti ve korkuyla bakarak, "Hadi buradan gidelim," dedi.

"Tabii ki." Merdivenleri işaret edip, "Eğer mutfaktaki pisliğe dayanabilirsen buzdolabında yiyecek bir sürü şey var. Neden biraz kahvaltı etmiyorsun?" dedim. Sanki tekrar kafese girmesini teklif etmişim gibi bana tuhaf tuhaf baktı. "Faythe, burada kalamam. Madem dışarıdayız, hadi kaçalım."

"Marc ve çocuklar bir saatten kısa bir süre içinde burada olacaklar, onları beklemek zorundayız."

"Harika. Bir aile toplantısı," diye homurdandı Ryan. Başî hâlâ kafesin parmaklıklarını dayalıydı. "Daha iyisi olamazdı

herhâlde." Kilidi taktığımdan beri Ryan neredeyse hiç kımıldamamıştı ve bildiğim kadarıyla Eric'in cesedine de yalnızca bir defa bakmıştı.

"Haklısın." Telefonunu vermesi için elimi uzattım. "Yeterince sende kaldı. Burada kilitli ve savunmasızken kışına tekmeyi basmamı istemiyorsan hemen onu bana geri ver."

Telefonu cebinden çıkarırken Ryan bir kahkaha attı. Bu ondan beklediğim tepki değildi. "Eğer herhangi bir şekilde savunmasız olduğunu ima ediyorsan fena halde yanıyorsun demektir çünkü bence şurada öylece yatan Eric'in cesedi bunun aksini kanıtlıyor."

Ters bir cevap vermeyi düşünerek ona baktım. Ama sonra çenemi kapalı tuttum, çünkü haklıydı. Ben savunmasız değildim. Aslında sadece onun tarafından bile bu gerçeğin kabul görmesi hoşuma gitmişti. Sırtarak Abby'ye döndüm. Arkamda yoktu.

"Üzgünüm, Faythe," dedi merdivenlerin tam ortasında durup. "Burada kalamam, bu çok korkunç..."

Mutfağın tam ortasında kolundan tutup onu durdurdum. "Bir dakika otur, Abby." Sandalyelerden birini ona doğru ittim. Sanki sandalye onu yiyecekmiş gibi bana baktı.

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Tamam, anladım ama senin tek başına buradan gitmene izin veremem. Babamın adamları yolda ve çocuklardan biri seni çiftliğe götürecek. Annenle baban seni orada bekliyorlar, Abby. Kendi başına yola çıkarak onları daha da fazla endişelendirme."

Kaçmayı alışkanlık haline getirmiş biri olarak kuzenime nasıl böyle bir tavsiye verebildiğime şaşırdım. Duraksadı. İri kahverengi gözleriyle onu burada kalmaya zorlamamam için bana yalvarıyordu. Ona acıdım ama güçlü görünmeye çalıştım. Yanın-

da ona eşlik edecek biri olmadan gidemezdi. Babamla çalışmaya söz verdiğim için o benim korumam altındaydı ve ona bir şey olursa bunun cezasını herkes fazlasıyla öderdi. Özellikle de ben.

Tam onu tekrar kafese kilitlemekle tehdit edecektim ki, abartılı bir şekilde içini çekerek bana boyun eğdi "Tamam, kalacağım ama banyoyu kullansam iyi olur."

Tanrı'ya şükürler olsun. Yaşadığı onca şeyden sonra onu fiziksel olarak tehdit etmek istemiyordum. "Oturma odasını geçince koridorun sonunda. Sağ taraftaki ikinci kapı. Temiz olup olmadığım garanti edemem."

"Sabun ve sıcak su olduğu sürece önemli değil." Topuğunun üzerinde geriye döndü, görünüşe göre bana hâlâ kızgındı. Bir dakika sonra duştan ağılamayla karışık su sesleri gelmeye başladı. Sonra yavaşlayıp kesik hıçkırıklara dönüştü. Onu yalnız bırakıp gidebileceğim bir yer olmasını diledim. Masumiyetinin yok edilmesinin acısını tek başına yaşamaya hakkı vardı. Ama tekrar bodruma inmek de istemiyordum. On dakika sonra Abby mutfağa, yanıma geldi. Aynı giysileri giyyordu ama sabun gibi kokuyordu ve saçları bukleler halinde sırtına dökülüyordu.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum. Masanın karşısındaki sandalyeyi ona uzattım.

"Hayır." Kollarım sandalyenin sırtına sardı. "Sadece daha temiz ve aç."

"Kafana göre takıl." Başımınla buzdolabını işaret ettim.

Üç tane dondurulmuş et dilimi seçip hepsini birden mikrodalgaya koydu. Fırının zamanlayıcısı çalana kadar sessizce oturduk. Sonra da ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak eti yi-yişini izledim. Son birkaç gündür zaten çok fazla şey yaşamıştık ve aynı konu üzerinde konuşmak, onun için küçük bir çocuğun

kâbusunun gerçeğe dönüşmesi kadar korkunç olabilirdi. Gerçi, bizim kâbuslarımız sahiden de gerçeğe dönüşmüştü.

Abby yemeğini yerken pencereden dışarıya bakıyordu. Yüz ifadesinde bir özlem vardı. Kendini nasıl hissettiğini biliyordum, bu evde durduğumuz sürece hâlâ özgür sayılmıyormuşuz gibiydi. Sanki Miguel her an çıkıp gelecek ve bizi tekrar kilitleyecekti. Sanki kaçabilecekken burada beklememiz aptalcaydı. Hem kedi hem de insani içgüdülerim onun elinden tutup mümkün olduğunca uzağa kaçmamı söylüyordu. Ama yapmadım çünkü babamın adamları gelene kadar bekleyeceğime söz vermiştim. Bir lidere verilen sözden caymak hiçbir zaman iyi olmazdı. Bunu yaptığımı bildiğim tek adamsa şu anda topaldı ve takma diş kullanıyordu; kedi dişleri için de.

Dışarıdan, eve yaklaşan bir arabanın motor sesi duyuldu. Başımı kaldırıp pencereden dışarı baktım ama bir şey göremedim. Arabanın geçmesini beklerken nefesim boğazımda tıkanıp ama araba geçmedi. Araba yoluna park etmişti.

Evin duvarına iki tane ışıktan dikdörtgen yansdı. Güneş ışığı arabanın yüzeyindeki parlaklığı pencereden içeriye yansıttıyordu.

Abby donakaldı. Ağzına götürdüğü son lokması havada kaldı. Eli korkuyla titredi.

Pencereden dışarıya bakmak istedim ama kendimi belli etme riskine giremezdim. Saate baktım. Marc hızlıydı ama bu kadar hızlı olamazdı. Bu o olamazdı. Henüz değil.

Abby elindeki yiyeceği bıraktı. Yiyecek tabağı ıskalayıp yere düştüğünde bakmak için duraksamadı bile. Hızla ayağa kalktı. Sandalyesi yere düştü. Oturma odasına doğru geri geri yürümeye başladı. Gözlerini ön kapıdan ayırmıyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu. Vücudum kendini savaşıma hazırlarken damarlarımdan adrenalin salgılanılıyordu. Miguel'in bana tekrar dokunmasına izin veremezdim. Tekrar kafese giremezdim. Nefes aldığım sürece olmazdı. Zaten ondan sonrasının da bir önemi yoktu. Dışarıdan arabamın kapısının açıldığı duyuluyordu ardından bir kapı sesi daha duyuldu. Gürültülü ayak sesleri verandaya doğru yaklaşıyordu. Ön kapı hızla açılıp duvardaki dikkörtgen ışık hüzmelerini dağıtarak onları gölge parçalarına dönüştürdü.

Marc adımı seslendi.

Miguel için duyduğum öfkeyle ateş gibi olmuş bedenime sanki bir buz kütlesi değmişti. Kollarım iki yanımda duruyor, parmaklarım titriyordu. Şoktan olduğum yerde donakalmıştım.

"Faythe?" dedi Marc tekrar.

"Buradayız." Abby yanımdan geçerek yemek odasına gidip doğru kendini Marc'ın boynuna attı. Marc'ın boynunda bir maymun gibi sallanıyordu. Onu boynundan indirmeyi denedi ama Abby yeni bir gözyaşı rezervi bulmuş gibi ona yapıştı. Marc, Abby'nin başının üzerinden bana baktı. Yardım bekliyor gibiydi. Ama sadece izledim, şoka girmiş gibiydim.

Birisi Abby'nin kollarını Marc'ın boynundan sıyırdı, ama kim olduğunu göremedim. Çünkü gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyordum. Marc ondan kurtulunca -Abby şimdi başka birinin boynuna sarılıyordu- bana odanın diğer ucundan bakakaldı.

Ne? diye düşündüm. *Neyi bekliyordu?* Sonra anladım. Onu terk ettiğimi düşünüyordu. Beş yıl önce yaptığım gibi ona haber bile vermeden gittiğimi düşünüyordu. Gitmiştim de, ama bu sefer sadece açıklamak için bile olsa geri dönecektim.

Tereddüt ederek ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sonra kendimi kollarında buldum, omurgamı kırarak kadar sertçe bana sarılırken ayaklarım yerden birkaç santim yukarıda kaldı.

Beni yavaşça yere indirdi, vücudundan aşağı kaydığım sırada gözlerime bakıyor, bir karşı çıkış, hatta belki de bir şüphe arıyordu. Eğer yüzümde bunları görseydi benden vazgeçebilirdi. Sonunda artık onu sevmediğime inanabilirdi. Bu, uzun süredir beklediğim bir andı ama artık bunu gerçekten istediğimden emin değildim.

İstediğimden emin olduğum tek şey başımı göğsüne dayayıp kalbini sesini dinlemektir. Ve öyle de yaptım. Kollarım bana sardı ve ikimiz de bir süre hiç kılmıdık.

"Nasıl bu kadar hızlı gelebildiniz?" diye sordum. Hırpalanmış yanağımı gömleğine yaslamışım.

"Babamın kamyonetini neredeyse uçuracaktı," dedi Ethan. Onun her zamanki salakça sırtışım görmek için uzandım. Gözleri hatırladığımdan daha yeşil görünüyordu. Beni gördüğüne mutluydu. Ben de öyle. "Louisiana'dan buraya kadar neredeyse bütün yolu saatte yüz mil hızla geldi."

Kahkaha attım. Hiç şaşırmamışım.

Marc suratımı kendine doğru çevirip dikkatimi ona vermemi bekledi. Ona izin vermemi bekleyerek tereddüt etti. Ne istediğini biliyordum. Başımı salladım ve incinmemden korkuyormuş gibi beni nazıkçe öptü. Ama geri çekilirken onun yerine sanki ben onu incitmişim gibi yüzü acıyla kasılmıştı.

Marc bir tutam saçımı kaldırıp kokladı. Gözlerinin önünden fırtına bulutları geçti, tehlike sinyalleri veriyordu. Saç tutamımı

yumruğunun içinde sıkıldı. İçinde hızla kabaran öfkeyi gördüm. Saçımı yavaşça, parmaklarım tek tek aralayarak bıraktı. Her bir hareketinde kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle kulağıma, "Sana ne yaptılar?" diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki onu duydum mu, yoksa dudaklarım mı okudum anlayamamıştım.

"Hiçbir şey," dedim. Bir anda söylemeye çalıştığı şeyi açık ve net olarak anladım. Onlara teslim olduğumu, hayatım için bedenimi feda ettiğimi sanmıştı. Teslim olmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi anlamıyordu.

Bir anlığına, sadece acıyla dolu bir anlığına bedenimi panik kapladı. Beni acı denize çekecek bir dalga gibi her yerime dolandı. Beni artık istemeyeceği gibi mantıksız bir düşünce korku ve dehşetle uyuşmama neden oldu. Bunca yıllık kaçmanın ve kovalamanın ardından düşündüğü şeyin gerçek olmasına kazanamayacağı için sonunda benden vazgeçecekti.

Ve o anda beni bırakmasını istemediğimi fark ettim. Kendimi ona tamamen teslim etmeye hazır olmayabilirdim ama onu kaybetmeye de hazır değildim. "Dışarı," diye bağırdı Marc diğerlerine, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Ethan ağzında bir itiraz geveledi, iznim olmandan beni Marc'la yalnız bırakmaya razı değildi.

"Hemen dışarı," diye emretti Marc yeniden. Ethan'a başımı salladım. Parker herkesi güneşli verandaya yöneltti sonra da son kez tereddüt dolu gözlerle bize bakıp kapıyı kapattı. Kendimi en kötüsüne hazırlayarak Marc'a baktım. Daha fazla öfkelenmesini ve iğrenmesini bekliyordum ama yüzünde ikisini de göremedim. Öfkeli değildi, en azından bana karşı. İncinmişti ve bunu kendisinden bile gizliyordu.

"Üzerinde onun kokusunu alabiliyorum." Bana doğru uzandı ve yüzümle boynumu kokladı. Daha da ileri gidebilirdi ama yüzünü göz hizama getirip onu durdurdum. "Onların kokusunu alabiliyorum, iki kişiler. Onları öldüreceğim, Faythe. Bana sadece ne yaptıklarım söyle. Onları öldüreceğim."

Kaskatı kesildim ve geriye doğru adım attım. "Sıraya girmen gerekecek." Ben devam ederken gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu. "Onlara derslerini verdim, Marc. Kokusunu aldıklarından biri Eric. Şu anda Ryan'la birlikte aşağıda ve tahminimce yaklaşık bir saat önce nefes almayı kesti. Boğazını ısırdığım sıralarda."

"Ve bu..." Miguel'in değişik ormanı kokusunu bıraktığı boynumun sol tarafına dokundum. "Bu Miguel ve bu da onun." Tişörtümün önünü çekiştirip kurumuş kan lekesini gösterdim. Evet, aslında tişört Marc'ındı ama bu ayrıntıya takılmaya gerek yoktu. "Henüz onunla işimi bitiremedim. Ama bitirdiğimde aşağıdaki cesede çarpıcı biçimde benzeyecek. En azından boynundan yukarısı." Durdum. Yüzündeki şaşkın ifadede keyif aldım. "Başka sorun var mı?"

"Aslında pek çok," dedi. Kalktı ama o bana kaşlarını çatı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Tekrar ona doğru yürüdüm. "Sadece, burada olduğun için çok mutluyum." Yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Gerçekten iyi misin?"

"Hiç olmadığım kadar iyiyim. Dövüşmek inanılmaz bir terapi etkisi yaratıyormuş."

"Bunu yıllardır söylüyorum ama kimse bana inanmıyor."

"Dünyama hoş geldin," dedim. Kalktı. "Sanırım onları içeri alsak iyi olacak."

"Bir dakika sonra." Beni tekrar öptü. Ona izin verdim. Ve biraz önce Abby'nin yaptığı gibi onun boynuna atılmamak için kendimi zor tuttum. Ben ağlarken bana sarılıp saçlarımı okşaması kendimi iyi hissettirebilirdi ama bu ilk görevim için pek de iyi bir başlangıç olmazdı. Özellikle de bu işin sorumluluğu benim üzerimdeydi.

Bu yüzden, onu bir kere daha öptüm ve sonra da yavaşça ittim. "Hadi çocukları içeri al, lütfen," dedim. Marc arka kapıyı açtı ve Abby arkasındaki emir adamlarımdan oluşan ekibimle içeri girdi. Yanımdan geçerlerken emrimdeki kişileri haırlamak için zihnimde notlar aldım.

Marc'ı Abby'den kurtaran adam, Abby'nin büyük erkek kardeşi Lucas Vade'di. Öyle geniş omuzları vardı ki odaların çoğuna yan yan girmek zorunda kalıyordu. İnsanlar genellikle Lucas'a dönüp bir daha bakarlardı. Ve özellikle gece onlar rastlarsa kenara çekilirlerdi. Kedi biçimindeyken bugüne kadar gördüğüm en büyük erkek kediydi, üç yüz kilodan fazlaydı ve kuyruğu da dâhil yaklaşık üç buçuk metreydi. İnsan biçimindeyken daha kısa olmasma rağmen acaba Miguel Abby'yi kaçıırken erkek kardeşinin bu kadar güçlü olduğunu biliyor muydu diye düşünmeden edemedim. Eğer öyleyse, samırım Miguel'in zekâsını yeniden değerlendirmem gerekiyordu.

Kapının girişinden odanın içerisine bakıp adamlarıma göz gezdirdim. Babam Marc ve Lucas'la birlikte Ethan, Owen ve Parker'ı da yollamıştı. Jace'in dışında sevdiğim herkes buradaydı. Kısa bir sarılma ve selamlaşma merasiminden sonra bazıları bana bir şey soracaktı gibi baktıkları ama bundan emin olmadıklarını fark ettim. "Sorun ne çocuklar?" diye sordum. Dolaptan bir kutu kola çıkardım.

Ethan etrafa hızla göz gezdirip cevap verdi. "Senin yetenek-

lerinden ya da başka bir şeyden hiç şüphemiz yok, Fayette. Ama bilmemiz gereken bir şey var. Babam adamlardan birinin boynunu ısırdığım söyledi..." Onaylamam için durdu. Başımı salladım ve bunun karşısında yüzünde beliren hayranlık hoşuma gitti. "Peki nasıl oldu da kedi biçimindeyken onu kendine bu kadar yaklaştırdın?"

Sırıttıp bir yudum kola aldım. Hâlâ kısmi dönüşümüm hakkında bir şey bilmiyorlardı. "Bu uzun bir hikâye. Her şey bittiğinde bana hatırlatın, size ilginç bir şey göstereceğim." Parker kaşlarını çatı ama Ethan'ın gözlerindeki merak ışıltısı daha da büyümüştü. Kahkaha attım, Ethan başka birinin konuşmasını bekleyerek sırtını dolaplardan birine yasladı. Owen boğazını temizledi herkes bana bakıyordu. *Ah, evet*, diye düşündüm kızarak. *Konuşma yapmam gerekiyordu.*

İlk brifingimi yapmaya hazırlanırken altı çift gözün önünde bir adım öne çıktım. "Babamın size fikrimden bahsettiğini sanıyordunuz," dedim. Odanın geneline hitap ediyordum.

larc'm gözleri keyifle parlıyordu. "Evet, senin görev ve sorumluluklar hakkında halüsinasyonlar gördüğün gibi bir şeyden bahsetmişti. Teorisi, başına oldukça sert bir darbe aldığın yönünde."

Ona minnettarlıkla gülümseyip rahatladım. "Ha, ha. Sen sadece senin patronun olacağım fikrinden hoşlanmıyorsun."

"Ben ortak olacağımızı duymuştum." Kollarım her zamanki gibi kendini beğenmişlikle göğsünde kavuşturup mutfak tezgâhına yaslandı. Bana ilk kez çıkma teklif ettiği zaman da aynen böyle duruyordu.

"Pekâlâ, eğer resmî olmak istersen..."

"Buradan çıkmak istiyorum," diyerek sözümü kesti.

"Ben de." Yanma gidip elini tutmayı gerçekten çok istiyordum. "Saat kaçta havaalanında olmamız gerekiyor?"

"Uçağımız saat iki buçukta kalkıyor," dedi Parker. "Havaalanına gitmemiz yarım saatimizi alır ve güvenlikten geçmek için bir yarım saate daha ihtiyacımız olacak."

"Güvenlik. Kahretsin." İlk görevimin başarısızlığıyla sandalyeye gömüldüm.

"Sorun ne?" diye sordu Abby.

"Ben uçamam. Yanımda hiç kimlik belgesi yok. Kahretsin." Çıplak ayağımla boş bir sandalyeyi tekmeledim. Odanın bir kenarına uçup duvarda bir çocuk yumruğu büyüklüğünde bir göçük bıraktı. Eğer başparmağım acımasaydı yaptığım şeyden etkilenebilirdim. Marc önümde diz çöküp ellerini dizlerime koydu. "Bana beni sevdiğini söyle." Sırtışı sinir bozucu derecede kışkırtıcı ve gizemliydi. Kısık gözlerle ona baktım. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü bu doğru."

"Bundan daha iyisini yapmalısın."

Şov yapmaya başladı. "Seni kurtarmaya geldim. Bundan daha iyi ne olabilir ki?"

"Hatırladığım kadarıyla *ben* kendi kendimi kurtardım. Aşağıdaki adamın boynunda senin diş izlerin yok."

Ethan kıs kıs güldü ve Marc ters ters ona baktı. Marc'ı çenesinden tutup kendime çevirdim.

"Eğer varmak istediğin bir yer varsa şimdi söyle."

"Tamam. Bunu çok yakında bir gün söyleyeceksin ve daha sonra inkâr etmemen için de etrafında en az bir şahit olacak."

"Buna pek güvenme," dedim gülümseyerek ama Marc hâlâ

incinmiş görünüyordu. Sol arka cebine uzandı ve benim cüzdanımı çıkardı. İrileşmiş gözlerle cüzdanımı aldım. "Benim cüzdanımın sende ne işi var?" Gözleri bir an acıyla parladı ama sonra acı kayboldu ve biliyordum ki söyleyecekleri gerçeklerin sadece yarısıydı.

"Çünkü baban bana yıllar önce her karmaşık durum için hazırlıklı olmayı öğretti. Örneğin beklenmedik bir uçuş gibi."

Planlama, yeni işimde başarılı olmak istiyorsam uzmanlaşmam gereken bir konuydu. "Teşekkürler." Ne söylediğimi hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Parker beni tekrar konuya döndürdü, "Öğleden sonra bir gibi ayrılmamız gerekiyor," dedi.

"Saat bir gibi. Doğru." Lavabonun üzerindeki saate baktım. "Bu sayede oraya üç saat içinde ulaşmış oluruz. Hadi hazırlanalım." Ama zaten hepsi hazırды. Ve buna gerçekten de şaşırمام gerekiyordu. Görevden ben sorumlu olsam da hepsi yapılması gerekenleri benden daha iyi biliyordu.

Owen temizlik malzemelerini arayarak lavabonun önünde diz çöktü. Bir rulo siyah çöp poşetinden başka bir şey bulamadı. Birilerinin alışverişe gitmesi gerekiyordu.

"Peki." Üzerimdeki yırtık kıyafetlere baktım. "Parker sen git. Abby'yi de yanına al," diye ekledim. Alışveriş gibi normal bir aktivitenin kendisini biraz daha iyi hissettireceğini düşündüm. Yakınlarda muhtemelen bir eczane vardı ya da şanslıysak bir alışveriş merkezi. "Temizlik için ne gerekiyorsa al ve Abby ile benim için de giyecek bir şeyler. Ve diş fırçaları," dedim, Eric'in ağzıma soktuğu dilini düşünerek. Marc bir daha bundan bahsetmeyecekti ama bu durumun onu rahatsız ettiğini biliyordum, beni de rahatsız ediyordu. "Kıyafet almamı mı istiyorsun?" Parker şaşkınlıkla alnını buruşturdu.

"Havaalanındaki güvenlikten kanlı elbiselerle geçebileceğimi düşünüyorsan alma."

"Sanırım geçemezsin," diye homurdanıp üzerimdekilere baktı. "Ama, şey, ne tür kıyafetler ve kaç beden?"

"Hadi gidelim, Parker, ben ne alacağımızı biliyorum." Abby gözlerini devirerek onu kolundan tutup ön kapının basamaklarına doğru çekti.

Babamın arabası araç yolundan geriye doğru çıkarken Ethan birkaç çöp poşeti aldı ve geriye kalan çocukları bodruma indirdi. "Ailenin kara koyununu kırkma zamanı," diye mırıldandı. Yüzünde her zamanki tebessümü vardı. "Annesinin kuzusu bizi gördüğünde ne yapacak bakalım?"

"Üzerine çok gitme," dedim, "daha onunla işimiz bitmedi."

Ethan omuz silkti, tam onun peşinden gideceğim sırada Marc beni kenara çekti. "Faythe, neden temizliği bize bırakmıyorsun?" dedi.

"Sen? Temizlik?" Elimi kalbimin üzerine koyup şok geçiriyor numarası yaptım. "Sen kendi yaşadığın yeri görmedin galiba?"

Marc kahkaha attı. "Sürekli toz almamam, bir cesedi nasıl ortadan kaldırmam gerektiğini bilmediğim anlamına gelmez. Bu benim ilk ölü alacağım değil, biliyorsun."

Biliyordum, ama bir şeyi bilmek her zaman onu anladığın anlamına gelmiyordu. Bir emir adamı olmanın bazen ellerini kire bulaştırmak anlamına geldiğini biliyordum. Ama bunun Marc ve diğer çocuklar için ne ifade ettiğini bilmiyordum. İşte şimdi bir alçağın hakkından nasıl gelebileceğimi öğreniyordum.

Alçak; ister yabani bir kedi, ister serseri, ister bir Gurur kedisi olsun, Gurur yasalarım çiğnemekle suçlu bulunan herhangi

bir kedydi. Bu terimler sosyal statü belirtiyordu ama etiketlediği kediler hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Marc gibi onurlu serseriler vardı. Ve tıpkı Eric gibi, doğuştan kedi olan suçlular. Miguel, Luiz, Eric ve Sean alçaktı, çünkü birilerini kaçırmış, tecavüz etmiş ve öldürmüşlerdi. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Ryan da bir alçaktı çünkü onlara yardım etmişti.

Yasalarımıza göre, alçakların icabına derhâl bakılması gerekiyordu, hem de potansiyel taklitçilere gözdağı verecek kadar sertçe. Bizim bölgemizde ve bazı serbest bölgelerde alçaklarla ilgilenen kişi Marc'tı, gerçi bunu ender olarak yalnız yapıyordu.

İşlenen suç; cinayet ya da insanların önünde dönüşüm geçirmek gibi ciddi olmadığı sürece babam uyarıda bulunurdu: Kalıcı bir yara izi ya da sakatlık gibi. Ama hiç kimse bir uyarıyla kalmazdı. Eğer alçak aynı hatayı ikinci kez yapacak kadar aptalsa, Marc onu oyundan çıkarırdı. Eğer şanslıysa, bunu boyundan bir ısırıkla gerçekleştirildi. Ama eğer suç kanlıysa, o zaman Marc suçu işleyen kediye ibretlik bir ceza uygulardı. Bu biraz zaman alır ve gerçekten kanlı olurdu.

"Evet, herhâlde ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diye kabul lendim.

"Evet, biliyoruz." Gülümsemesi yerini ciddi bir ifadeye bırakmıştı ama pek umursamadım. "Ayrıca şu anda içinde olduğun işi mahvetmemen gerekiyor." Marc birden konuşmayı kesti, ama bitirmediğini biliyordum. Göğsümdeki kan lekelerine baktı. "Ve bir duş alsan iyi olur. Sanırım tişörtümü geri almayı unutmaluyım, öyle değil mi?"

"Üzgünüm."

Omuz silkti, masanın üzerindeki demetten bana bir çöp poşeti uzattı. "Zaten eskiydi. Giysilerini çıkarttıktan sonra bunun için at, her şeyle beraber bunu da yok edelim."

"Teşekkürler." Poşeti aldım ve oturma odasına doğru döndüm. Bir saniyelik bir düşünme süresinden sonra, tekrar yüzüne döndüm. "Hey, Marc?"

"Evet?"

"Babamın Ryan'la bir anlaşma yaptığını unutma." Başını salladı ama ikna olmamıştım. "Bu, ona dokunamayacağın anlamına geliyor. Bana söz ver."

"Dokuz canımın üzerine yemin ederim."

Kahkaha attım. Hayır, dokuz canımız yoktu. Ama olsaydı bu havalı olabilirdi. Özellikle de Miguel'in durumunda. Eğer dokuz canlı olsaydı, her birimiz sırayla onu öldürebilirdik. Ne yapalım, bunu bir seferde düzgünce yapmakla yetinmek zorundaydık.

Yirmi Sekiz

Duştan çıktığında Parker ve Abby henüz giysilerle dönmemişlerdi, bu yüzden kendimi büyük, beyaz bir banyo havlusuna sarıp banyoda bulduğum bir çengelli iğneyi kenarına tutturarak güvenceye aldım. Saçlarımı da başka bir havluya sarıp aynadaki yansıma baktım. O ana kadar kendime bakmaktan kaçınmıştım ama sonunda korkaklık ettiğimi kabul etmek zorunda kaldım. Sonuçta savaş yaraları almıştım ve bakmasam da nasıl göründüklerini tahmin edebiliyordum.

Hoş görünüyordum. Havlunun altında, karnımın sol tarafında bir karanfil açmış gibiydi, pembeyle karışık mor renginde ve parmak şeklinde taç yaprakları olan bir karanfil. Dokunamayacağım kadar hassastı ve hemen üzerindeki kaburgalarım da aynı şekilde sızlıyordu. Sol omzum nabzımla birlikte zonkluyordu ve bir dizi morluk bileğimi bir bilezik gibi süslüyordu; hırpalanmış bir kadın için kaliteli bir mücevher.

Ama en kötüsü yüzümdü. Aslına bakılırsa, eğer en son geçirdiğim dönüşüm omzumla beraber yanağımı da iyileştirdiyse bundan önceki hali daha da kötü olmalıydı. Yüzümün sol tarafı tamamen şişmiş ve morarmıştı, elmacık kemiğimin üzerinde çirkin, mavimsi bir morluk vardı. *Lanet olsun sana, Miguel.*

Gözlerim yaşırdı ve yaşların aktığım görmemek için onları sımsıkı kapattım, sanki gerçekte yoklarmış gibi, sanki akmalarını durdurabilecekmişim gibi. Miguel tarafından kaçırılmak beni ağlatmamıştı. Marc'ın Jace'i öldüresiye dövmesi de. Ya da Eric'i öldürmem. Ama aynada Şirine ile Rocky Balboa'nın gayrimeşru çocuğunun yüzünü görmek ağlamama yetmişti.

"Yirmi yıldır seni ağlatmak için ne yapmak gerektiğini düşünüyordum," dedi Ethan. Gözlerimi açınca aynada onun gözleriyle karşılaştım. Elinde yarısına kadar dolmuş çöp poşetiyle arkamda dikiliyordu.

"Tek yapman gereken yüzümü hedef almaktı."

"Mantıklı ama annem bunun için beni öldürebilirdi." Poşeti yere bıraktı ve beni omuzlarımdan tutup kendisine döndürdü. Başımı omzuna koydum ve ağlarken bana sarılmasına izin verdim. Birkaç morluk yüzünden ağladığım için kendimi bir geri zekâlı gibi hissediyor ama kendime engel olamıyordum.

"Beni mor bir göz ve kırık bir burunla kaç kere gördün?" diye sordu Ethan saçlarımı okşarken.

Birkaç defa ama bu, kadınların zayıf noktasıydı. Bozulmuş bir surat bir kadın için bir erkeğe göre daha zor bir durumdu, her ne kadar eşit ve özgür olduğunu iddia etse de. "Ayrıca," dedi, "Jace'le kıyaslandığında harika görünüyorsun."

Homurdandım. Nasıl olmuştu da Jace'in durumunu sormamıştım? "O nasıl?" Ethan'dan ayrılıp yüzümü neredeyse temiz sayılabilecek bir havluya sildim.

"İyi. Birkaç ay boyunca traksiyonda kalırsa geçmeyecek bir şeyi yok."

"Traksiyon mu? Kahretsin." Ona kaşlarımı çattım. "Kimse bana fraksiyonla ilgili bir şey söylememiştir."

Ethan pis pis sırtıp aynanın önünde duran bir jileti poşetin içine attı. "Sadece şakaydı, Faythe. Kolları ve bacakları iyi. Ve mucize eseri hiçbir dişi kırılmamış."

Bu duyduğum en iyi haberdirdi çünkü bir dişçi kırılmış ya da düşmüş bir insan dişini yenileyebilse de yapay kısımlar dönüşümden önce çıkarılmak durumundaydı. Bir kedinin kırılan dişi için yapılacak hiçbir şey yoktu. En azından yaşamaması gereken bir kedi için.

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Onun anahtarlarım almamalıydım."

Ethan omuz silkti. "Ona tekrar ayaklarının üzerine kalktığında seni tutacağımı, bu sayede sana bir iki yumruk sallayabileceğini söyledim."

"Yüzüme olmasın. Lütfen." Parmaklarımla nemli saçlarımı düzenleyerek görüşümü kapatmadan yüzümün sol tarafım örtecek bir şekilde ayarlamaya çalıştım. Hiç şansım yoktu. Ya gururumu tatmin edecek ya da algı gücümü koruyacaktım, ama ikisini birden yapmam imkânsızdı.

"Bu kadar gevezelik yeter. Hadi gidip başkalarım rahatsız et," dedi Ethan beni kapıdan dışarı iterek. "Banyoyu temizlemek zorundayım."

"Bu ilginç olmalı," diye kıkırdadım. "Belki de kalıp seni izlemeliyim."

"Belki de kalıp bana yardım etmelisin."

Tek elimi kulağıma koyup sırtarak bir şey duymuş gibi yaptım. "Sanırım Marc beni çağırıyor."

Ethan gülümsedi, çöp poşetini açtı ve onu işiyle baş başa bıraktım.

Marc'ın garanti vermesine rağmen erkeklerin temizlik ko-

nusundaki yeteneklerinden şüpheliydim ama hayatta hiçbir şey hakkında yanılmaktan bu kadar mutlu olmamıştım. Banyoda yarım saatten daha az zaman geçirmiştim ama çıktığımda görünürde tek bir soda şişesi ya da pizza kırıntısı yoktu. Yerler ve mobilyalar hâlâ tozlu, duvar dipleri hâlâ kirliydi ama yine de değişim inanılmazdı.

Yemek odasındaki duvarların birinin kenarına sekiz tane büyük çöp poşeti istiflenmişti. Hepsi eğri büğrüydü ve her birinin ağzı beyaz bir demir telle bağlanmıştı. Karşıdaki duvardaysa yarı yarıya dolu ve ağızlan açık üç poşet daha vardı.

"Bunlar yakılmak için," dedi Marc arkamdan, başıyla açık poşetleri işaret ediyordu. "Geri kalanları en yakın çöplüğe atacağız."

"Açık olanların içinde ne var?"

"Bizi belli edecek ve onun kimliğini açığa çıkaracak şeyler. Eric'in kimliği, kanlı giysi ve ayakkabıları, tüm kişisel eşyaları."

Bulantı, midemin içindekileri birbirine kattı. "Lütfen onu da bir poşete koymadığınızı söyle bana."

Marc gülümsedi. "Çok fazla film izlemişsin."

"Sen de çok fazla ceset gömmüşsün."

"Bu konuda tartışmayacağım." Tek kolunu omzuma attı ve sıkı. "Eric hâlâ bodrumda. O tür bir temizleme için yeterli zamanımız yok. Sadece Merry Maids²⁰ oynuyoruz." Duraksadı, göz ucuyla bana baktı. "*Pulp Fiction*'ı izlememiş miydin yoksa?"

Gülümsedim. Bu benim en sevdiğim filmlerden biriydi ve Marc da bunu biliyordu. "Dur tahmin edeyim, Kurt²¹ benim dağınıklığımı toplamaya geliyor?"

20 Amerika'da müşterilerine temizlik hizmeti sağlayan bir şirketin adı. Türkçede, "neşeli hizmetçiler" anlamına gelmektedir, (yay. n.)

21 *Pulp Fiction* filminde yer alan ve cesetleri ortadan kaldırmayı profesyonel bir iş olarak sürdüren Winston "The Wolf" Wolfe'a gönderme yapılıyor. Lakabı olan Wolf, İngilizcede kurt anlamına gelmektedir, (yay. n.)

"Daha çok Pembe Panter. Baban bu akşam Michael ve beraberindeki bir ekibi işin büyük kısmıyla uğraşmaya yolluyor. Ceset, döşekler, kafeslerin sökülüp dışarı atılması." Marc detayları parmaklarıyla saydı, sanki alışveriş listesi yapıyordu. Bir poşet şeker, bir ekmek, bir şişe süt, bodrumdaki ceset...

Sırıttı. "Olay mahallini terk etmenin ilk kuralı: Asla bir cesedi gün ışığında dışarı çıkarma."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım," dedim. "Peki ya mobilyalar?"

"Buradakiler de dâhil olmak üzere bütün döşekleri yakacaklar, geriye kalan mobilyalarıysa bırakacaklar. Ev sahibi ne isterse yapsın."

"Yani çocuklar neredeyse hazır, öyle mi?"

"Neredeyse. Ama hâlâ Parker ve Abby'yi bek..." Etrafı dinleyerek mutfak penceresine doğru döndü. Pencereyi karton bir kutuyla kaplamışlardı. "Geldiler."

"Güzel. Giysiye ihtiyacım var."

"Gerçekten mi? Bu yıl havlu kumaşlar modaymış diye duymuştum." Parmağını havlunun ucuna takarak sıırıttı. Sert görünmeye çalışarak elini ittim. İşe yaramadı. "Hadi ama, pamuklu kumaşın içinde harika görünüyorsun."

"O olmadan daha güzel görünüyorum," diyerek onu kışkırttım.

Ağzı açık kaldı ve inlemesi, ben yemek odasına girene kadar arkamdan devam etti, içeri girince ön kapının üzerindeki pencereden onlara baktım. Abby, Parker'ın söylediği bir şeye gülümseyerek ön merdivenleri çıkarken ayağı takıldı, kapıyı açıp ellerindeki şişkin alışveriş torbalarının üzerine düşmeden önce tam zamanında onu yakaladım.

"Teşekkürler." Yanımdan geçip içeri doğru girerken neredeyse... normal görünüyordu. Tek kaşımı kaldırıp Parker'a baktım.

Omuzlarım kaldırıp, "Sadece dışarı çıkması gerekiyormuş," dedi.

"Bence de." Ama kendine gelmesini temiz havadan çok, bir ev dolusu tanıdık kediyle birlikte olmasına yordum. Gülümseyerek Parker'ın uzattığı poşeti aldım. Giysiler. Sonunda.

Abby, banyoya kadar beni takip etti, Ethan hâlâ orada çalışıyordu. Abby bir poşet temizleme malzemesini tezgâha bıraktı ve Eric ya da Miguel'in kokusunu duymaktansa Sean'ın kokusunun onu daha az rahatsız edeceğini düşünerek üzerini değiştirmesi için onu Sean'ın odasına yönelttim.

Kuzenim gerçekten zevk sahibiydi. Beni tahmin ettiğimden daha iyi tamyordu. Benim için düşük bel kot pantolon ve omuzlarında kalın çizgiler olan koyu kırmızı bir bluz almıştı. Siyah saçlarım kırmızının üzerinde çok hoş durmuştu bu yüzden seçimini beğenmişim. Tabii aynaya bakmadan. Lanet olası aynada o kadar da hoş görünmeyeceğimi düşünüyordum.

Abby aynadan içtenlikle bana gülümsedi ve sonra durumumu düşünüp kendimi suçlu hissettim çünkü o benden daha kötü şeyler yaşamıştı. "Al," dedi bana bir ayakkabı kutusunu uzatarak. "Ayakkabı numaram hatırlamakta zorlandık ama bu tarzdan hoşlanabileceğini düşündüm."

Kutuyu açınca siyah-kırmızı çizgili bir çift Reebök spor ayakkabı gördüm. "İyi düşünmüşsün." Sadece biraz bol gelmişlerdi. "Teşekkürler. Tekrar ayakkabı giymek güzel olacak."

"Önemli değil."

Yeni ayakkabılarımızın bağcıklarını birlikte ayarladık. Onunkiler pembe-mor çizgiliydi.

Koridorda bir ıslık sesiyle beraber sert ayak sesleri duyduk. "Eğer giyindiyseniz, biraz işe yarayın," dedi Lucas, kapının çerçevesine dayanmıştı. "Yakalayın." Abby'ye bir toz spreyi atarken bana da bir şişe cilasız yüzey temizleyici fırlattı. *Fırlattı* dedim çünkü Abby dokuz yıllık voleybolcu deneyimiyle kendininkini kolaylıkla yakalamıştı ama benimki sakar parmaklarımdan kayıp yere düştü ve döküldü.

Lucas kahkaha attı. "Eh, bu da bir çeşit temizlik sayılır. Mutfağa buzdolabının yanında bir paspas var."

Abby ile birlikte işe koyulduk ve bir saat sonra Marc evin temiz olduğunu ilan etti. "Depozitlerini bile alacaklar, bir de Faythe'in duvarda açtığı göçük olmasaydı," dedi.

"Sürekli taş atıyorsun," diye tersledim.

Parker ve Owen çöp poşetlerini babamın on iki kişilik kamyonetine yüklerken Ethan da bütün temizlik malzemelerini topladı ve evi hiçbir şeye dokunmamış gibi bırakıp bırakmadığımızı son bir kez kontrol etti.

Herkes kamyonete doluşurken Marc'la ben bodruma inip Lucas'ın mahkûmu nakil için hazırlamasını izledik. Ryan'ın sürekli çatık olan kaşlarındaki çizgiler nakil şartlarını görünce iyice derinleşti; demir el ve ayak kelepçeleri, beline takılacak olan bir zincire tutturulacaktı. Bu aletler acil durumlar için kamyonetin arkasında saklanırdı. Daha önce hiç kullanıldıklarım görmemiştim; çok nadiren birilerini sağ olarak geri getirirdik. Ryan ilk olmaktan hoşlanmamış görünüyordu.

"iki elini de parmaklıklara koy, bileklerinden," diye emretti Lucas.

Ryan emre uymak için adım atarken ayakkabısının lastik taban zeminde gıcırdadı. Hem kızgın hem de korkmuş görünüşü-

yordu ama sessiz kalma hakkını kullanıyordu. En azından şimdilik. Kelepçeler kardeşimin bileklerinde metalik bir ses çıkartarak kilitlendi. Lucas kafesi açıp mahkûmunun ayak bileklerini de birbirine kelepçelerken yine aynı ses duyuldu.

"Bir kedinin vücudu ölmeden pek çok acıya dayanabilir" dedi Lucas. Sesi toprağın derinlerinden gelen uğultu kadar derindi. "İzinsiz en ufak bir harekette bulunmadan önce kendine ne kadar zarar verebileceğini bir düşün."

Ryan yutkundu ve başım salladı, hâlâ sessizdi.

Marc iki sebeple Lucas'ı nakil görevlisi olarak seçmişti, ikisi de oldukça açıktı. Karşılaştığımız en büyük kedi olan Lucas tek parmağını bile oynatmadan Ryan'a boyun eğdirebilirdi. Ve Ryan'a kalkacak herhangi bir parmak bile Miguel'i yakalama şansımızı yok edeceği için onun bilincine ve iş birliğine ihtiyacımız vardı.

Ama en önemlisi de, Marc, Lucas'ı Abby'nin ağabeyi olduğu için bu göreve seçmişti çünkü Ryan'ın öldürülmesini istemek için nerkesten daha fazla geçerli nedeni vardı. Ve Ryan bunu biliyordu. Bu Marc'ın Ryan'ı korkutma yöntemiydi. Bu aynı zamanda, Ryan kendi çaresizliğiyle mahvolana kadar ondan intikam almamızı sağlayacaktı.

Yirmi Dokuz

Owen bizi Jackson Uluslararası Havaalanı'na götürdü. Kalabalık yükleme alanındaki park yerinin dışına, neredeyse boş sayılabilecek ve saat karşılığı ücretle; çalışan bir otoparka arabayı park etti. Babama ait bir arabanın içinde elleri ve ayaklarından zincirlenmiş zayıf bir adamın yoldan geçenler tarafından görülmesi riskini alamazdık. Aksi takdirde bir memur gelip arabayı incelemek isteyebilir, bütün geceyi gözaltında, babamın gelip bizi kurtarması için bekleyerek geçirebilirdik.

Evet, insanlardan olabildiğince uzak olmak daha iyiydi.

Marc, Parker, Ethan ve ben park alanında ayakta dikiliyorduk, Lucas da Ryan'ı ikinci sırada, Abby'nin uzanabileceği bir yere oturtuyordu. Ryan'ın telefonu Abby'deydi ve Miguel ararsa konuşması için ağzına tutacaktı.

Lucas Ryan'a eğer çiftliğe gidene kadar Abby'nin üzerine hapsirecek bile olursa parçalanmış cesedinin bir çöp poşetinin içinde ne kadar az yer kaplayacağım söyleyerek son bir uyarıda daha bulundu. Ryan *şiddet yanlısı* olmadığını söylemeye çalışırken kapıyı suratına çarptı. O ana kadar bütün yol boyunca, Miguel tarafından bu işe nasıl zorlandığı zırvalarıyla kafamızı şişir-

mişti ve hiç kimse kapanan kapıyla onun bu sızlanmalarından kurtulduğu için benim kadar mutlu olamazdı herhalde.

Lucas, kız kardeşine güle güle deyip Owen'ı arabayı asla kenara çekmemesi için uyardı. Sonra da kapının koluna kamçılıyormuş gibi vurdu. Owen arabayı park alanının dışına çıkarıp far lambalarını üzerimize doğru yaktı, Abby ön pencereden el salladı. Lucas, Owen köşeyi dönüp kamyonet gözden kaybolana kadar ona el sallamaya devam etti.

Bilet kontrol sırasına geçip göremediğimiz bir klavyeye bir şeyler yazan ve aşırı dozda kafein almış bir memura kimliklerimizi gösterdik. Biletlerimiz çoktan ayrılmış ve ücretleri ödenmişti. Babam Abby ve Ryan'ı kimin getireceğinden emin olur olmaz hemen biletleri telefonla ayırtmıştı.

Ne yazık ki, Jackson, Mississippi'den Saint Louis'e doğrudan giden bir uçak yoktu. Cincinnati'deki aktarmada kırk dakikalık bir bekleme ve Delta Havayollarıyla yaptığımız seyahat bizi yaklaşık dört saat geciktirdi. Oradan Saint Louis'e yapacağımız doksan dakikalık araba yolculuğu Carissa'nın yaşadığı yere akşam sekizden önce varamayacağımız anlamına geliyordu.

Ama Ryan, çiftliğe doğru yaptığı rahatsız yolculukta Sean ve Miguel'i en az bir buçuk saat farkla geçeceğimize garanti vermişti. Belki de daha fazla, çünkü ikisi de nasıl haritaya bakılacağım bilmiyordu. Hazırlanmak için çok fazla zamanımız kalmıyordu ama elimizden geleni yapacaktık çünkü onları yakalamak için tek fırsatımız Oak Hill, Missouri'deydi.

Hiçbirimizin kontrol ettirilecek -ya da buna bağlı olarak taşıyacak- bagajı olmadığı için bilet kontrolden sonra doğrudan metal dedektöründen geçmeyi bekleyen sabırsız yolcuların olduğu terminale geçtik. Adım adım ilerlerken, güvenlik kontrol noktasının diğer tarafında duran görevlilerin şüpheli bakışları-

nın odak noktası oldum. Normalde bütün genç kadınlara aynı şekilde baktıklarım düşünüp önemsemezdim ama bu sefer durum farklıydı ve hepimiz de bunun farkındaydık. Yüzüme bakıyorlardı.

Bizim grubun en önündeydim ve metal detektöründen sorsuzca geçince, en yakınımdaki görevli kapıdan geçmemi bekleyerek beni izledi. Bunun yerine beklemek için yan tarafa geçtim. Daha yaşlı bir görevli acımı paylaşıyormuş gibi bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve başımı salladım. Yaşadığım acıyı yaşasaydı zavallı yaşlı adamın kalp krizi geçireceğinden emindim.

Yan tarafta beklerken Marc da bana katıldı, sonra Ethan ve Parker, görevli kaşlarını çattı ve bize yaklaştı. Sorun kokusu alıyordu ve aslında tam olarak da haksız sayılmazdı. Evet, sorunduk ama onun için değil. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Dayak yediği belli olan genç bir kadın neden yolculuğa birkaç iri yarı adam ve yanında hiç bagaj olmadan çıkardı ki? Hatta kol çantası bile olmadan.

Soru sormasın diye ümitsizce bekliyordum çünkü gerçeğin dışında hiçbir makul açıklama düşünemiyordum; çocukların söyleyeceklerinin tek kelimesine bile inanmayacağına da emindim. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım; Marc'ın elini tutup kendi isteğimle onunla berabermişim gibi görünmeye çalışarak iyice ona sokuldum.

Rahat beden dilime rağmen, Lucas metal dedektöre girer girmez, görevlinin eli hemen silahının kabzasına uzandı. Lucas her zaman dikkat çekerti, ama bunun olumlu anlamda oluşu enderdi.

Yanımdaki Marc görevlinin Lucas'a bakışım izlerken kaskatı kesildi. Mümkün olduğunca çaktırmadan Marc'a baktım. Rahat

görünüyordu, boшта kalan elini cebine sokmuştu, ayakları rahat bir pozda, aralık duruyordu ama aslında rahat olmadığını biliyordum. Kalp atışını duyabiliyordum ve eğer görevli sorun çıkarmaya çalışırsa diye bir eylem planı yaptığından emindim.

Hiçbirimiz metal dedektörüne takılmamıştık ama görevli elle aramak için Lucas'ı ayırdığında hiç kimse şaşırmadı. Fiziksel aramalar rastgele yapılıyordu ve onu seçtiği için görevliyi suçlayamazdım. Eğer kuzenim olmasaydı, Lucas benim için de gözümü üzerinden ayırmayacağım biri olurdu.

Şikâyet etmeden aramalarına izin verdi, onu tammayan birini şaşırtacak bir sabır örneği sergiledi. Bu hiçbirimizi şaşırtmadı. Evet, iri yarı ve ürkütücüydü, burnu son kez kırıldıktan sonra eğri kaynamıştı. Evet, görevlinin boynunu baş ve işaret parmakları arasına kıştırarak kadar güçlüydü. Ve evet, Miguel'i görür görmez parçalamaya hazırdı. Ama önüne gelen herhangi bir sorunla başa çıkabilmesine rağmen asla yeni bir soruna neden olmazdı. Bu onursuzca olurdu ve ona yakışmazdı.

Görevli, Lucas'ı gözaltına alacak hiçbir sebep bulamayınca, bizi serbest bıraktı. Marc'ın gerginliğinin rüzgârın önündeki sis gibi dağıldığım hissedebiliyordum. Gülümsedi ve peronumuzu bulmak için yürürken elimi sımsıkı tuttu. Onu iyi tanımasam şarkı mırılandığım söyleyebilirdim. Bu benim hayal gücüm olmalıydı çünkü Marc mırıldanmazdı. Homurdanıp söylenir ve gerçekten çok sinirli olduğunda İspanyolca lanetler okurdu ama asla şarkı mırıldanmazdı.

Yolculuğumuzun her bir ayağında bir gece önce yaşadığım kâbusu telafi etmeye çalışırcasına uyukladım. Ne yazık ki türbülans, korkutucu derecede neşeli hostesler ve mesanemdeki bas-kıdan dolayı doksan dakikalık aralardan fazla uyuyamamıştım. Tabii bu sonuncusu benim hatamdı çünkü Jackson'da bir buçuk

litrelik bir kola ve Cincinnati'de double kahve içmiştim. Ama aldığım tüm kafeine rağmen Missouri'de havaalanından kalktığı-mızda biçim değiştiren birinden çok, zombi gibiydim.

Saint Louis'e indiğimizde giriş hınca hınç doluydu. Bizi sıra sıra dizilmiş plastik sandalyelerle akşam yolcularının konuşmaları karşıladı. Cep telefonu ve dizüstü bilgisayarlarla silahlanmış, dünyayı her seferinde bir toplantıyla ele geçirmeye kararlı olan birleşik otomat ordusu.

Michael'ın bize verdiği ön bilgiye göre Di Carlo kardeşlerin Atlanta aktarmalı olarak bizden yirmi dakika önce uçaktan inmiş olmaları gerekiyordu. Bizi burada bekleyeceklerdi ama onlara dair hiçbir iz göremedim. Tam burnumu kızarmış yiyecek ve şekerleme kokularına doğru yöneltmeye hazırlanıyordum ki kalabalığın arasında tanıdık bir yüz gözüme çarptı.

Birden kendime gelip, "Vic!" diye bağırdım. Üzüntü ve yorgunluktan halsiz durumda başım çevirirken, göz göze geldiğimiz anda kanlanmış gözleri birden ışıldadı. Berbat görünüyor-du. Yaklaşık iki günlük bir kirli sakal yüzünü sarmıştı ve kahve-rengi saçları tarağı, yüzünün tıraş bıçağını en son gördüğü gün görmüş gibiydi. Yolculukta kırışan kıyafetleri yeterince açıklama yapıyordu; yakası açık, düğmeli beyaz bir gömlek, cilalı siyah ayakkabılarının topuklarına kadar uzanan siyah kumaş pantolon. Bunlar cenaze kıyafetleriydi ve Vic'in omzuna elini koyan adam da onun gibi giyinmişti.

Yaklaşık on yıldır Anthony Di Carlo'yu görmemiştim ama onu bir daha asla görmeseydim bile bu gözleri unutamazdım. Karaya çok yaklaştığınızda koyulaşan okyanus kadar mavi gözler, hem ürkütücü hem de çekiciydi. Sara'nın kiler de böyleydi.

Vic kollarım açıp bana doğru gelirken gözleri yaşlarla doldu. Boyumun iki katıydı ama ona sarıldığımda kendimi onu ayak-

ta tutan benmişim gibi hissettim ve bu, ayakta kalabilmek için yapabildiğim tek şeydi. Başım saçlarımın arasına gömdü, kesik kesik hıçkırırken vücudu kasılmalarla titriyordu. Bu dayanamayacağı kadar ağır gelmişti.

"O bunu hak etmiyordu, Faythe," diye yanağıma doğru fısıldarken heceleri kesik soluklarıyla bölünüyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Onları yakalayacağız." Dizi berelenmiş bir çocuğu rahatlatır gibi saçlarını okşadım. Ya da ürkmüş bir kediye yatıştırır gibi.

Diğer çocuklar da etrafımızı bir koza gibi sarıp omuzlarına hafifçe vurarak Vic ve Anthony'ye içtenliklerini gösterdiler. Vic'in omuzlarının üzerinden Parker'la göz göze geldik, sesimi çıkarmadan ondan umutsuzca yardım bekledim. Beni Vic'in kollarından çekip yerime kendisi geçti. Kendisine hâkim olmaya çalıştığı açıkça görülen adama rahatlatıcı sözler fısıldadı.

Garip görünüyor olmalıydık; altı iri yarı ürkütücü adam ve dayak yemiş yüzlü genç bir kadın. İnsanların bizi izlemesine şaşırmamak gerekiyordu.

Marc idareyi ele alıp hepimizi çıkış kapısına yöneltti. Ana lobiye gelince Hertz araba kiralama servisini ve şeker makinesinin yanında kuyruk oluşturmuş sohbet eden insanları işaret etti. Elimi tutup yürürken parmaklarımı sıkıca kavradı. Suratına baktım ama o kira sırasını izliyordu. Bizden başka hiç kimsenin duymayacağı kadar alçak sesle hırladı.

Hiç kimse bir şey söylememiş ya da garip bir hareket yapmamıştı ama artık her şey farklı görünüyordu. Çocukların ayakları zeminde ses çıkarmıyordu. Vücutları her bir adımda öne doğru kayıyor gibiydi. İnsandan çok kedi gibi hareket ediyorlardı. Alışkanlıkla ben de onları taklit ettim.

Farklılık bir insanın bilinçli olarak fark edebileceği bir şey değildi, ama bu kesinlikle onları ürpertmişti. İnsanlar kenara çekilip oldukça kalabalık lobide bize yer açıyordu. Kaçamak bakışlar fırlatıyor, benim yaralı yüzümü görünce derin bir nefes alıyorlardı ama henüz hiç kimse yardım teklif edecek kadar yanıma yaklaşmamıştı. Tanrı'ya şükürler olsun.

Marc ve Parker önde, kuyruğun sonunda durduk. Birkaç irileşmiş göz bize kısa bakışlar atıyordu, gergin bakışlar. Pek çoğu bize bir kere bakıp araba kiralamadan önce hediyeelik eşya alıp almayacaklarına ya da bir şeyler içip içmeyeceklerine karar veriyordu. Sıradan ayrılmaları için uydurdukları bahaneler korkularını örtbas etmek için kullandıkları savunma mekanizmasıydı. İnsanlar karşılaştıkları canavarlara karşı asla gerçek içgüdülerine inanmazlardı. Ve bu bizim için iyiydi.

Kuyrukta bekleyen siyah takım elbiseli bir adam sıradan çıkıp tuvalete koşturunca kendi kendime gülümsedim. İki dakika geçmemişti ki sıradaki tek müşteri, biz oraya geldiğimiz anda zaten kendisiyle ilgilenilen kişiydi. Veznenin arkasındaki görevli üzerinde, "Lütfen sabırlı olun. Ben staj yapıyorum," yazılı bir önlük giyiyordu.

Harika. Kana susamış adamların sabırlı olmasını beklemek imkânsız gibi bir şeydi. Meraklı ya da duyarsız olabilirlerdi. Ama sabırlı olmaları olasılık dışıydı.

Marc, Parker'ın omzunu dürtüp, "Klimalı bir şey iste," dedi.

"Ve uydu radyolu olsun." Bunu hayatın müzik olmadan yaşamaya değmeyeceğim düşünen Ethan söylemişti. MP3 çalarım yatağa bağlı ve cam sıkılan Jace'e bırakmışta.

Parker homurdandı. "Elimden geleni yaparım." Yüzünde-

ki ifadededen, uydu radyosunun ne olduğunu bile bilmediğinden şüphe ettim.

Stajyer memur ikinci denemesini de çöp kutusuna fırlatıp sigorta formunun üçüncü kopyasını hazırlarken dişlerimi gıcırattım, müdürüyle görüşmeyi rica etmemek için kendimi zor tutuyordum. Sorunun veznenin gerisindeki budala değil, kendi sinirlerim olduğunu biliyordum. Ama bunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Kahve. Kahveye ihtiyacım vardı. Vücuduma biraz kafein girmeden düşüncelerimi bir araya getiremiyordum. Neyse ki Seattle's Best'teki sıra Hertz'tekinden daha hızlı ilerliyordu ve Parker elinde araba anahtarlarıyla döndüğü sırada iki tepsi dolu dumanı tüten kahveyi çocuklara dağıtıyordum.

Yedi kişilik standart bir minibüs kiralamıştı, deri koltukları ve sürgülü kapıları vardı. Klima sistemi olmasına rağmen uydu radyosu yoktu. Marc, buna şükretmediği takdirde ona kulaklıklarım takacağı oldukça yaratıcı bir yer bulabileceğini söyleyerek tehdit edince, Ethan'ın hayal kırıklığı çabucak geçti.

Kamyonetin küçük geleceğinden endişeliydim ama Lucas, Sean ya da Miguel'i geri götürmeyi planlamadığımızı hatırlattı. En azından onların olmaması ekstra koltuk gereksinimini ortadan kaldırıyordu. Bu yüzden yedi kişilik bir kamyonet işimizi görebilirdi.

Arabayı Parker kullanıyordu çünkü en güvenilir şoför oydu. Marc içlerinde en hızlı olanıydı ama Mississippi yolunda şoförlük ayrıcalığım kaybetmişti. Bu benim için iyi bir durumdu. Onunla defalarca seyahat etmiştim ama Miguel'den alacağım bir saldırıdan kurtulma ihtimalim, Marc'la beraber yapacağım elli millik bir seyahatten kurtulma ihtimalimden daha yüksekti;

özellikle de şu anda etrafını bir koza gibi saran gergin enerjiyi düşünecek olursak,

Marc'ın sağ bacağı istemsizce seğirmeye başladığında yaklaşık on beş dakikadır yoldaydık. Ona baktım, bana gülümsedi ama bacağı hâlâ seğiriyordu. Elimi baldırının üzerine koydum ve gülümseyişi değişti. Şimdi gözleri gibi daha derin ve daha ateşliydi.

Marc dokunma niyetimi yanlış anlamıştı, ama hey, sonuçta işe yaramıştı. Bacağının seğirmesi durmuştu, enerjisini dışa vurmanın başka bir yolunu bulmuştu. Kokumu içine çekerken burun delikleri genişledi, gözlerindeki sarı noktalar ışıldıyordu. Bu, bir süredir görmediğim bir bakıştı ve öylesine derin bakıyordu ki neredeyse korktum.

Bana yaslandı, daha ne yapacağım anlamadan ağzı benimkiyle buluştu. İstesem de ona direnemezdim. Ama zaten direnmek istemiyordum. Daha önce ne yaşanmış olursa olsun ya da ona ne kadar kızgın olursam olayım, bir şeyler hep aynı kalmıştı. Gözlerine bir kez bu bakış geldiğinde, direnmek ihtimal dışı olurdu. İşte bu yüzden bunca zamandır ondan bu kadar uzakta kalmıştım. Öyle yapmadığım takdirde, ayrılığımızı sürdürmek benim için mümkün olamazdı. Bedenim, beynime danışmadan kendini ona bıraktı.

i

"Siz ikiniz, lütfen, şunu keser misiniz?" diye söylendi Ethan, kaburgalarımı dürterek. Sağ tarafımda, parmakları kulaklarında bir halde oturuyordu.

Marc, Ethan'a hırlamak için geri çekildi, tam gereksizce araya girecektim ki Marc'm dilini ağzımda buldum. Sonunda beni nasıl susturacağım öğrenmişti. Tekrar konuşma yeteneğimi kazamr kazanmaz onu kutlamayı gerekiyordu.i

"Gerçekten, çocuklar, kesin şunu," dedi Parker. Eğer bunu söyleyen başka biri olsa Marc tekrar hırlayabilirdi ama Parker'ı ciddiye alırdı. Marc beni bıraktı ve Parker'ın dikiz aynasından bana baktığım gördüm.

Yüzüm kızardı ve gülümsedim. Ama kulaklarıma Nokia telefon melodisi gelince gülümseyişim yüzümde dondu. Ses cebimden geliyordu. Eric'in telefonu çalışıyordu ve açıp açmamam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Telefonu çıkarıp sanki bana ne yapmam gerektiğini söyleyecekmiş gibi ekrana baktım. Ama hiçbir şey söylemedi. Telefonlar bu açıdan pek yardımcı olmuyorlar. Arayan numara tamdik değildi. "Aranızda Ryan'ın telefon numarasını bilen var mı?" diye sordum.

Ethan yüzüme başka bir dilde konuşmuşum gibi baktı. "Tamam," dedi, kamyonetin içine göz atıp. "Eğer Ryan'ın bir cep telefonu olduğunu bu sabaha kadar bilen varsa el kaldırsın." Hiçbir el kalkmadı.

"Tamam, anlaşılmıştır. Kimse bilmiyor. Sadece söyleyebilirsin," diye karşılık verdim. "Biri babamı arasın." Kimse kılım bile kıpırdatmadı. "Hemen."

Altı el telefonlarını bulmak için ceplerini kurcaladı. Marc kazanmıştı. Babamı telefonunda 'Patron' adıyla kaydetmişti. Tahmin etmeliydim. "Greg, benim Marc." Dinlerken duraksadı, Eric'in telefonu sustu. Kahretsin. "Ryan'ın telefon numarası sende var mı? Biri Eric'i aradı ve kim olduğunu bilmiyoruz." Bir duraksama daha. "Aa, şimdiden mi?"

Babamı otobandaki gürültüden dolayı duyamıyordum ve bu beni çıldırtıyordu. Görüyor musunuz? Hiç sabrım yok.

"Tamam, veriyorum." Marc elini telefonun ağız kısmına ka-

patıp cihazı bana uzattı. "Ryan'dı. Şu anda çiftlikte. Baban seninle konuşmak istiyor."

Telefonu aldım. "Merhaba, baba."

"Ryan biraz önce Miguel'den bir telefon aldı." Ses tonu iş üzerinde olduğunu gösterircesine ciddiydi.

"Ne söylemiş?"

"Sadece kontrol için aramış. Oak Hill'den iki saatlik uzaklıktalar ama karşı yönden geliyorlar bu yüzden otobanda onlarla karşılaşmamanız gerekiyor."

Babam sanki karşımdaymış gibi başımı salladım. "Güzel. Onları bir saat farkla geçeriz. Taylor'larla konuştun mu?"

"Evet, her şey hazır. Carissa ve annesi dört emir adamıyla beraber öğleden sonra evden ayrıldılar. Brian seni orada karşılayacak. Kalıp sana yardım etme fırsatı olduğu için çok mutlu." Brian, Carissa'nın erkek kardeşlerinden biriydi. Babası diğer li derlerle beraber çiftlikteydi.

"Tamam. Kulağa iyi geliyor."

"Faythe?"

"Efendim baba?"

"Dikkatli ol."

Kalbim sıkışır gibi oldu ve yutkundum. "Olacağım. Söz veriyorum."

"Güzel. Telefonu Marc'a ver de eğer sana bir şey olursa derisini yüzmekle tehdit edeyim."

Kahkaha attım. "Sorumluluk bende, baba, hatırlıyorsun, değil mi? Beni tehdit etmen gerekiyor."

"Bunu zaten bir ömür boyu yaptım. Sadece dikkatli ol."

"Bunu zaten söyledin."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldı, onu masasının arkasında oturmuş, kaşlarını çatmış ve alnındaki çizgiler derinleşmiş olarak hayal ettim. "İki kere söyleyerek garantiye alıyorum."

İçimin tuhaf biçimde ısındığım hissedip varacağım yeri düşünerek gülümsedim. "Endişelenme."

"Sen her zaman imkânsız isteyen oldun."

"Evet ve onu gerçekleştiren de oldum. Bu yüzden endişelenmeyi bırak."

"Elimden geleni yapacağım." Duraksadı. "Dinle, Ryan Miguel'in sana bir mesajı olduğunu söylüyor. Duymak istiyor musun?"

Havaalanında yediğim lazanya ağzıma geldi, neredeyse kusacaktım. "Bilmiyorum. Duymalı mıyım?"

"Ben mesajı duymadım ama Ryan iyi bir mesaj olmadığım söylüyor."

Harika. Ama bir önemi yoktu. Kelimeler canımı acıtamazdı ve söyledikleri beni öfkelenendirirse daha iyi savaşabilirdim. "Tamam, telefonu ona ver."

"Veriyorum."

Telefon el değiştirirken hışırtılar duydum, Ryan konuştu. "Hey, babama bunu duymak istemeyeceğini söyledim, bu yüzden elçiyi vurma, tamam mı?"

"Ne yapacağımı sanıyorsun, telefonda uzamp boynunu kapacağımı mı? Gayet güvendesin, yani ben eve dönene kadar."

"Teşekkürler," dedi Ryan. "Bu çok rahatlattı."

"Lafı dolandırma. Sana ne söyledi?"

"Yüzüne yaptığın şeyi ödeteceğim. Bundan sonrakileri direkt aktarıyorum. Ondan merhamet dileyene kadar seni döveceğini ve için dışına çıkana kadar seni becereceğini söyledim."

Ağzım kurudu. Korkudan ciğerlerim sıkıştı, nefes almakta zorlandım. Ardından kulağıma gelen uğultunun, içindekileri dışarı çıkarmak isteyen midemden geldiğini düşündüm. Sonra bunun Marc'ın hırlaması olduğunu fark ettim, ifadesi o kadar sertti ki suratına bakamadım.

Ama daha bir şey söyleyemeden, kulağıma şiddetli bir tokat sesi geldi. Ryan acı içinde inledi. Telefon babamın ofis zeminine düştü, ben de gürültüden sağır olmamak için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Hattan tekrar babamın sesi duyuldu. "Üzgünüm, Faythe. Böyle bir mesajı iletmemesi gerektiğini biliyordum."

Marc'ın elini sıkıca tutup sesimi sakinleştirmeye çalıştım. Hemen hemen işe yaradı. "Sadece beni uyarıyordu."

"Bütün sabrımı tüketmişti ve bunu hak etti," dedi babam. "Belki bir dahaki sefere ağzını açmadan önce bir kere daha düşünür."

Bu kelimelere benim de ne kadar maruz kaldığımı düşününce kalbim sızladı.

Babam derin bir nefes alıp telefona doğru verdi. "Tamam, artık kapatıp biraz işine odaklanabilirsin. Çocukların görüş alanının içinde kalmayı ve gözlerini dört açmayı unutma. Ne yaptığını biliyorsun, bu yüzden kendini riske atma. Güvende olacaksın."

"Teşekkürler, baba."

Telefonu kapattıktan sonra ona, onu ne kadar sevdiğimi söylemem gerektiğini fark ettim. İşte ben; her zaman yapması gereken önemli şeyleri saniyelerle kaçırarak Faythe. Bu alışkanlığımı değiştirme zamanı gelmişti, çünkü aynı şey Miguel'le de olursa bu ölümüm anlamına gelebilirdi. Ya da daha kötüsü.

Otuz

Oak Hill'e girdiğimizde saat neredeyse sekize geliyordu. Batan güneş, gökyüzünde kıvılgalar oluştururken hava karanyordu, bu da bize gecenin yakın olduğunu ve geceyle beraber Miguel'in de ortaya ıkacağını hatırlatıyordu. Ve öyle ya da böyle bu sıkıntı bitecekti.

Hiçbirimiz yıllardır buraya gelmemiş olmamıza rağmen, Carissa'nın evini bulmakta zorlanmadık. Son yerleşim birimi ni de yaklaşık iki mil kadar geçtikten sonra Parker hemen 19. Otoyol'a oradan da üzerinde sadece 12. Güzergah yazılı olan levhanın bulunduğu toprak yola girdi.

Oak Hill küçük bir kasabaydı ve Taylor'lar bu kasabanın kuzey kesiminde yaşıyorlardı. Burası, nesillerdir ailelerinin mülkiyetinde olan altı yüz hektarlık ormanlık bir araziydi. Yarımyüzyıl önce, bölgedeki herkes kâr etmek için geniş arazi parçalarını ellerinden çıkarırken Taylor'lar hızla arazilerini genişletmişlerdi. şimdi bölgedeki en geniş arazilerden birine sahiplerdi. Onlar da bizim gibi kendi alanlarına ve mahremiyetlerine özen gösteriyorlardı ve hem Missouri'deki ormanlarda hem de kendi arazilerinde rahatça yaşıyorlardı.

Yola girdikten birkaç dakika sonra Taylor'ların evi yolun sağ tarafında göründü, yolun bir mil ilerisindeki bir tepenin üzerindeydi. Arkasında, görebildiğim en uzak noktaya kadar uzanan bir orman vardı, genel olarak -siyah, beyaz, kıvıllı- meşe ağaçlarından oluşuyordu ve sakız ağacı, akçaağaç, dişbudak, karaağaç, ceviz ve sedir ağacı gibi başka büyük ağaçlar da vardı.

Bu gür bitki örtüsü üzerindeki bir tepede yükselen ev, bir yüzyıldan daha uzun süredir içinde barındırdığı aile gibi heybetli ve gururlu görünüyordu. Dar beyaz sütunları ve onlarla birleşen geniş katları olan kırmızı tuğlalı, Yunan tarzı bir evdi. Ev yoldan iki yüz metre ileride, çiçeklerle süslenmiş bir giriş yolu olan geniş bir çimenliğin ortasına inşa edilmişti. Gerek yapısı gerekse etrafındaki yeşilliklerle çok güzel görünüyordu.

Araba yoluna girerken garaj kapısı açıldı. Eski model bej renkli bir Sedan'ın yanında boş bir yer vardı. Ama arabanın rengi muhtemelen sonbahar haşatı ya da en az onun kadar gösterişli bir isme sahipti. Parker arabayı garaja soktu ve durdu. Kapı arkamızdan kapadı.

Dikiz aynasından bakan Ethan, "Bu biraz ürkütücü," dedi.

"O sadece Brian," diyerek onu rahatlattım. "Babam bizi karşılamak için onun burada olacağını söylemişti." Eve giden kapının açık olduğundan emindim, çünkü küçük bir kapıdan garajın içine ışık sızıyordu. Carissa'nın erkek kardeşlerinden biri yanımıza geldi. Yirmili yaşlarının başındaydı. Babasına çiftlikteki konsey görevinde yardım edemeyecek kadar genç, ama planımız yolunda gitmesi dahi Miguel'i yakalamamız için bize yardım edecek kadar büyük ve deneyimliydi.

"Hey, Brian." Parker dışarı çıktı ve biz tıka basa dolu kamyonetten inen ilk kişi olmak için birbirimizin üzerinden atlayarak dışarı çıkmaya çalışırken onun elini sıktı. Yere, kıcımın üzerine

oturduğum. Görevden sorumlu biri için pek de saygın bir görüntü değildi. Marc ellerimden tutup kaldırdı ve beni kamyonetin kenarına sıkıştırdı, ağzının kenarında davetkâr bir gülümseme vardı.

"Biraz ara verin." Lucas, Marc'ın yanından geçerken keme-rinden tutup peşinden vagonunu sürükleyen bir çocuk gibi onu geri geri çekti. Marc bana sırttı ve göz kırptı. Ama sonra yüzü ciddileşti. Brian'a doğru dönene kadar gülümsemesi yerini hem yetkinlik hem de tehlikeyi aynı anda gösteren ciddi bir ifadeye bırakmıştı. Bu iki ifadenin herhangi birini yüzünden silebilmeyi isterdim.

Birkaç erkeksi selamlaşmanın ardından bir adım öne çıktım ve Brian elini bana uzattı. Çok yakınmışız gibi bana adımla hitap ederek, "Nasılsın, Faythe?" diye sordu. Muhtemelen öyle olduğumuzu düşünüyordu çünkü dişilerin erkek kedilere oranı o kadar düşüktü ki, sadece bir ya da iki kere karşılaştığımız erkekler bile bizi çok iyi tanıdıklarını sanırlardı. Özellikle de beni.

Marc'la evlenmek yerine üniversiteye giderek kendime hatırı sayılır bir ün yapmıştım. Ve bu dişi kediyi evcilleştirmek isteyen pek çok erkek kediyiyle karşılaşmıştım. Marc beni 'evcilleştir-me' girişimlerine pek sıcak bakmazdı. Ben de öyle. Bir keresinde Kuzeydoğulu bir kedi tam olarak bunu yapmaya çalışmıştı. Durumu şimdi daha iyi. Doktor Carver parmaklarındaki komplikasyonları en aza indirerek onları düzeltebildi. Ayrıca, hasar sadece sol elindeydi. Anladığım kadarıyla zaten onu normalde pek fazla kullanmıyordu. Ama Brian Taylor buna cesaret edebilecek tipte birisi değildi. Kendini beğenmiş ya da küstah değildi. Aslında tam tersi, kibar biriydi ve görünüşe bakılırsa gerçekten benimle ilgileniyordu.

"İyiyim, teşekkürler." Elini sıkıp göz temasında bulundum. "Carissa nasıl?"

"İyi. Ama yine de tüm bu olanlardan biraz ürkütü," dedi, başımı salladım. Bu anlaşılır bir durumdu. "Uyarıda bulunduğun için sana teşekkür etmemi söyledi ve sana bol şans diledi."

"Teşekkürler, ama çok fazla sorun çıkacağını sanmıyorum." Elini bıraktım. "Bire karşı dört kişiyle onlardan sayıca üstünüz. Bu gerçekten avantajlı bir oran."

"Bence de. Hadi içeri gir de sana etrafı göstereyim." Brian bizi malzeme odasından geçirip her tarafı paslanmaz çelik eşyalarla kaplı ve beyaz fayansların üzerinde mutfak tezgâhının olduğu geniş ve temiz mutfığa götürdü. Mutfağın ilerisinde yemek odası vardı.

Evin dışı ne kadar gösterişli ve güzelse, içerisi de o kadar güzel ve rahattı. Zemin planı açık ve genişti. Bir parti için ideal bir yerdi; ya da bir katliam için. Bu pürüzsüz beyaz fayansların üzeride kan öbeklerinin ne kadar kötü görüneceğini düşünmeden îdemedim. Taylor'ları yüksek maliyetli bir temizlik faturasından ve yetkililere yapılacak uzun bir açıklamadan kurtarmak için Sean ve Miguel'i kesinlikle dışarıda öldürmeliydik. Neyse ki insanların bir şeylere şahit olmasından endişelenmeye gerek duymayacağımız kadar medeniyetten uzaktık. Ya da çıkacak yüksek sestten.

Brian elini yemek masasının üzerindeki düzgünce katlanmış bir yığın kıyafetin üzerine koyarak, "Bunlar senin için," dedi. "Babam, Carissa'nın kıyafetlerine ihtiyacın olduğunu söyledi. Dün gece bunlarla uyumuştun. Bu yüzden pijamaları hâlâ onun gibi kokuyor. Bu işini görür mü, yoksa başka bir şeyler arayayım mı?"

Geceliği yüzüme tuttum, Carissa gibi kokuyordu; genç ve

sağlıklı, çiçeksi parfüm ve nemlendirici yüz kremi. Pijamayı tekrar kıyafetlerin üzerine koyup, "Bu yeterli," dedim.

"Peki. Buzdolabında bir sürü yiyecek var. Keyfinize bakın." Bu nezaket Dönüşüm geçirmek istersek diye yapılmıştı. Buzdolabı ağzına kadar dolu olmayan tek bir kediyle bile karşılaşmamıştım. Ve Taylor'ların ekstra büyük, çift kapılı devasa buzdolabını görünce, içinde istediğimiz pek çok şeyi bulabileceğimizi anladım. "Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

"Hayır, bu kadarı yeterli," dedi Marc.

Brian başını salladı. Biraz gergin görünüyordu. Aslında ben de gerilmeye başlamıştım. "Siz bir şeyler yiyip Brian'a planı anlatırken ben de kendimi Carissa'ya dönüştüreyim."

"Sorun değil," dedi Lucas. Başım çoktan buzdolabının içine uzatmıştı.

Duş almak için ilk kattaki banyoyu kullandım. Üzerimden kendi kokumu atabilmek için iyice yıkandım. Yıkanırken Carissa'nın sabununu, yüz temizleme jelini ve şampuanını kullandım. Islak saçlarım hariç kuruydum, temiz ve genç kokuyordum. Carissa'nın pijamalarını giydim. Pijamanın üstü pembe, boyundan bağlamalı bir atletti. Spagettiye benzeyen şeritler omuzlarımdan üzerinden geçiyordu. Şort, üst kısma uygundu; pembeydi, üzerinde yüzlerce küçük puantiye vardı. Pijamanın üstü tam göbek deliğimin üzerinde bitiyordu ve şort ne kadar çekersem çekeyim kalçamın hemen üzerinde kalmıştı. Yani ikisinin arasında kalan göbeğimin büyük bir kısmı açıktaydı. Banyodan çıkar çıkmaz, Marc ılık çaldı. "Neden sen de geceleri bunun gibi şeyler içinde uyumuyorsun?" Ona gizemli bir şekilde gülümse dim. "Belki uyuyordumdur."

"Uyumuyorsun. Bu kadar değişmedin. Hatta pembe tek bir şeyin bile yok." Tamam, haklıydı. Pembe renge duyduğum nef-

ret annemin bu renge düşkünlüğünden kaynaklanıyordu. Ama bu yumuşak ve rahat şortu sevmiştim. Belki kırmızı olsaydı...

Ama bunu daha sonra düşünmeliydim.

Çocuklar büyük mutfak masasının etrafında toplanmışlardı. Hepsinin elinde peynirli ya da salamlı sandviçler vardı. Ethan bir ağız dolusu salamı yutup, içinde iki sandviç ve bir miktar hazır patates salatası olan tabağı bana uzattı. "Çabuk ye, çok fazla zamanımız kalmadı."

"Teşekkürler." Bir ısırık aldım. Sandviğin içinde küçük turşular, domates, salam dilimleri ve gerçek mayonez vardı. Her zamanki favorim. "Bunu hatırladığına inanamıyorum." Bir ısırık daha aldım.

"Ben hatırlamadım," dedi Ethan. "Marc hazırladı."

Marc. Tabii ki. Kulağa geldiği kadar güzel bir şey olmasa da Marc hiçbir şeyi unutmazdı. "Teşekkürler, Marc." Bir kaşık patates salatası aldım. Ev yapımı kadar iyi değildi ama fena sayılmazdı.

"Sonra teşekkür edersin, şimdilik sadece ye."

Ben ilk sandviçimi bitirene kadar çocuklar benim tabağım hariç her şeyi temizlemişlerdi. İkinci sandviçimi de alır almaz Ethan tabağımı alıp çalkaladı ve bulaşık makinesine koydu. Annem evde kıllarını bile kıpırdatmayan bu temizlik ordusunu görseydi öfkeden kudururdu.

Sekiz kırkta, günün son ışıkları da gökyüzünde kaybolurken planımızın üzerinden son bir kez daha geçtik. Miguel'i Carissa'nın üzerine atlaması için kışkırtmanın en iyi yolu, onu tek başına dışarıda bırakmaktı. Benimle beraber diğer üç dişi aynen böyle yakalamıştı. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, eğer babamın emirlerine uysaydım bana asla dokunamazlar-

dı. Ama şimdi, Ryan'ın sayesinde, Miguel bütün Gurur sürülerinin alarmda olduğunu biliyordu. Dişi kedilerin etrafının erkek kardeşleri ve liderin adamlarıyla sarılı olduğunu ve dışarıya tek başlarına çıkmamaları için emir aldıklarını biliyor olmalıydı. Diğer dişilerin hiçbirisi babalarının emirlerini göz ardı etmezlerdi ve Miguel bilmesee dahi, Sean bunu biliyordu.

"Carissa"yı tek başına yürüyüşe yollamak çok bariz olabildi; Sean ve Miguel tuzağa düşürüldüklerini anlayabilirlerdi. Kaçarlardı ve büyük ihtimalle onları bir daha asla yakalayamayabilirdik. Peki, ama onlar farkına varmadan onları nasıl tuzağa çekecektik? Onların şüphesini çekmeden, çok az, hatta sadece bir tane korumayla dışarıda nereye yollayabilirdik?

Taylor'ların arazi üzerindeki yerleşimleri bize çözümünü sunmuştu. Onu kulübeye gönderebilirdik. Bu akıllıca olurdu. Babamın adamlarının aksine, Orta Batı bölgesindeki adamlar liderlerinin arka bahçesinde yaşamıyorlardı. Ana binanın bir mil gerisinde kendilerine ait bir evleri vardı. Kulübe diye adlandırdıkları yer, üç yatak odasından oluşan bir bungalovdu. Yetmişli yıllarda elektrik bağlanarak kullanılır hale getirilmişti. Etrafı tamamen ağaçlarla kaplıydı.

İşin en iyi tarafıysa evlerin birinden bakıldığında diğerinin görülememesiydi. Sean ve Ryan'dan sızdırdığımız bilgiler şimdiye kadar işimize yaramıştı. Ama şimdi durum değişiyordu. Sean kulübeyi biliyordu ve Miguel'e Taylor'ların arazi planını açıklamasından korkuyordum.

Eğer Carissa'nın çocukluğu da benimki gibiyse zamanının çoğunu ev ve kulübe arasında gidip gelerek geçirmiş olmalıydı. Ve şimdi neredeyse yetişkin olduğuna göre burayı etrafında anne ve babası haricinde birileriyle sadece rahatlamak için kullanılıyor olabilirdi. Bu yüzden kendi m azisinde kısa bir gezintinin

zararı olmazdı. Günlerini etrafındaki herkesin yakın takibi altında geçirdiği için kendini hapisteymiş gibi hissetmesi anlaşılır bir durum olabilirdi. Yine de tek başına bir orman yürüyüşünün şüphe uyandırma ihtimaline karşılık Brian'ın burada olmasını istemiştik. Carissa'ya eşlik etmek için buradaydı ve bu da güçlü bir savunmanın varlığını göstermek demekti. Eğer diğer çocuklardan birini kullansaydık Sean hemen bir şeyler döndüğünü anlardı ama Brian Taylor bu malikâneye aitti. Ve kız kardeşine eşlik etmesi inanılabilir bir durumdu. Benim adamlarım için plan şuydu; patıkaya giden ağaçların arasında gizleneceklerdi. Bazıları insan, bazıları kedi biçiminde olacaktı. Böylece onlarla her iki şekilde de başa çıkabilecektik. Onları yüksek bölgelere saklamamızın iki sebebi vardı, ilki, yukarıda, yerde olduklarından daha iyi bir iyi görüş açısına sahip olacakları içindi. İkincisiyse Miguel ve Sean'ın onların kokularım almasının zorlaşmasını sağlamaktı.

Marc patikanın, otobana en uzak kalan yerinde, bir ağacın arkasına saklanacaktı. Çünkü onun kokusu Miguel'in tanıyabileceği tek kokuydu. Sean diğer herkesin kokusunu tanıyabilirdi ama muhtemelen bunu Taylor'ların kız kardeşlerini korumak için ekstra destek çağırması olabileceklerine yorabilirdi, ta ki Marc'ın kokusunu alana kadar. Ülkedeki her Gurur kedisi, Marc'ın beni bulmadan başka bir göreve katılmayacağını bilirdi, bu yüzden onun kokusunu mümkün olduğunca uzak tutmalıydık.

Birkaç dakikalık bir tartışmadan sonra Anthony, Ethan ve Marc'm kedi biçimine dönüşmelerine ve Parker, Vic ve Lucas'ın insan biçiminde kalmalarına karar verdik. Brian ve ben insan biçimindeki çocukların birinden Miguel ya da Sean'ın görüldüğü haberini alana kadar ana binada bekleyecektik.

Peki onları nasıl duyacaktık? Parker, Vic ve Lucas, Eric'in

telefonlarım kendilerinininkine yönlendirdi ve hepsi sessiz moda alındı. Alçaklardan birini görür görmez beni bir kez çaldıracaklar ve ben de onları meşgule alacaktım. Bu, bizim evden ayrılma sinyalizim olacaktı. Son zamanlarda insanların internet ve cep telefonu olmadan neden yaşayamadıklarını şimdi daha iyi anlıyordum.

Brian arka verandadaki ampulü çıkarmıştı, böylece Sean ve Miguel'in yakınımı gelmeden beni tammaları imkânsız olacaktı. İçlerinden biri dönüşüm geçirse bile karanlığın onlardan çok, bana faydası dokunacaktı. Kediler karanlıkta çok iyi görürler, evet, ama uzağı göremezler. En iyi görüşleri ortalama bir mesafeye denktir, ne çok uzak ne de çok yakın. Bu yüzden hangi biçimde olurlarsa olsunlar, çocuklardan birini harekete geçirmeden benim yanıma yaklaşmaları ya da beni tanımaları imkânsızdı.

Çağırıyor alırmaz Brian ve ben arka kapıyı kilitlerken biraz ses çıkaracaktık. Bu, adamlarıma bizim geldiğimizi gösterecekti ve bu sayede dikkatlerini kötü adamlara verebileceklerdi.

Sonra "büyük erkek kardeşim" ve ben arka avluyu geçip patikadan aşağı yürüyecek, kulübeye giderken kahkahalar atıp birbirimize şakalar yapacaktık. Bu en zor kısmı olacaktı; gerçekte olmayan bir şeyin rolünü yapmak ve Miguel'in üzerime atlamasını beklemek. Yeniden.

Eğer kulübeye giden yolun yarışma gelene kadar ikisinden biri karşımıza çıkmazsa Brian ve ben oyunu biraz daha ileriye götürecektik. Büyük erkek kardeşimi birkaç dakikalığına da olsa sahneden çıkaracaktık. Ya bir oyun oynayacak ya da bungalovun verandasına kadar birbirimizi kovalamaya karar verecektik. Burası biraz zor olacaktı çünkü Miguel sesimi tanıyordu -boşboğazlığım sayesinde- bu yüzden çok fazla konuşmamaya dikkat etmeliydim ya da yüksek sesle konuşmamaya. Her iki yöntemde

de Brian kulübenin uzağına gidecekti. Böylece kulübenin boş olduğunu sanacaklardı ve ben birkaç dakikalığına patikada yalnız kalacak, yine üzerime atlanmasını bekleyecektim.

Eğer hâlâ oltaya takılmamışlarsa kulübeye girip Brian'la televizyon izleyecek, Miguel ve Sean'ın bize saldırmasını bekleyecektik. Sadece iki kişiydiler ve eğer bana sadece tek bir kişinin eşlik ettiğini düşünürlerse, o zaman zaferin ellerinde olduğunu sanabilirlerdi.

Sean ve Miguel'in iki gün önce bana yaptıklarının aynısı yapacaklarım düşünüyorduk: Beni savunmasız yakalayıp uyuşturmaya çalışacaklardı, ama bu sefer neler olabileceğini biliyordum ve iğneden sakınmak için hazırlıklıydım.

İlk kötü adam kendini gösterir göstermez Lucas, Vic ve Parker ağaçlardan inceklerdi; hep birlikte onu etkisiz hale getireceklerdi. Hâlâ Luiz'e ne olduğunu ve Güney Amerikalı alıcıların kim olduğunu tam olarak bilmiyorduk. Ardından, istediğimiz cevapları alır almaz çocuklar onları benim iznimle istedikleri gibi öldürebileceklerdi.

Lucas ve Vic bir anlaşma yapmışlardı. Eğer Sean tek başına ortaya çıkarsa bu görevi Vic üstlenecekti. Çünkü Sara'nın hedef alınmasının tek sebebi Sean'dı. Ama eğer Miguel bana tek başına saldırırsa şans Lucas'a verilecekti. Bu orman kedisini tek başına alt edeceğinden emindim. Ama eğer vakti geldiğinde bu konuda şüphemiz olursa, diğer iki adamım ona yardım edecekti.

Marc, Ethan ve Anthony, adamlardan hangisi ortaya çıkmazsa kedi biçiminde onu arayacaklardı.

Eğer iki hain de aynı anda ortaya çıkacak kadar aptalsa herkes birlikte hareket edecekti. Ne kadar da mutlu bir gün. Marc plandaki kendi kısmım okurken yapacağımız işin önemi ağır sıklet bir boksörün sağ kroşesi gibi bana çarptı. Bu bizim fırsat-

tımızdı, tek fırsatımız. Her şey benim fikrimdi ama üzerimde anlaştığımız bu planı düşündüğüm için kendimle gurur duymıyordum. Korkmuştum.

Ya işe yaramazsa, ya da daha da kötüsü, ya biri zarar görürse? Bu benim hatam olacaktı, eğer bir şey yanlış giderse sorumluluk sahibi ben olduğum -en azından ismen- için kendimi suçlayacaktım. Zaten bu tarz sorumluluklar yüzünden okula gidip bunlardan kaçınmaya çalışmıştım. Ama işte buradaydım, boğazıma kadar sorumluluğa gömülmüştüm. Tabii sadece mecazi manada. Eğer geceyi gerçek manada gömülmeden atlatabilirimsem çok mutlu olacaktım.

Ethan dirseğiyle beni dürttü. Ona bakınca gitme zamanının geldiğini anladım. Kamyoneti, Miguel içeri girmediği sürece görmez diye garaja bırakmıştık. Saat sekiz kırk beşte Anthony, Ethan ve Marc kendi kıyafetleriyle birlikte benimkileri de alıp dönmek ve iyi bir saklanma yeri bulmak için ormanlık alana gittiler. Parker, Vic ve Lucas telefonlarını iki kez kontrol ettiler. Sonra da iki ayaklarının üzerindeyken tırmanabilecekleri ağaçlar bulmaya gittiler. Patikamn sonunda kaybolana kadar onları arka kapının penceresinden izledim. Evden saklandığı yer görülen tek kişi Parker'dı.

Çocuklar yerlerim alınca fayanslı mutfak zeminine oturdum. Sırtımı bulaşık makinesine dayadım. Eric'in telefonu kucağımdaydı. Brian yemek masasının önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Oturamayacak kadar gergindi. Sadece onu izlemek bile, beni germiştii. İlk on beş dakika gayet iyiydim. Heyecanlı sayılırdım. Vücudum her renk, boyut ve biçimdeki morluklarla dolu bir hazine gibiydi ve bu hazineyi Miguel'le paylaşmak için hevesliydim. Ama dakikalar uzayıp yarım saat geçince, avuç içlerim terlemeye ve Carissa'nın şortu bacaklarıma yapışmaya başladı.

Rahatlamaya çalıştım çünkü ödünç giysilerin içine işleyen her bir ter damlası benim Carissa gibi değil, kendim gibi kokmama neden olacaktı. Dakikada bir cep telefonunun ekranındaki dijital saate baktım. Her bakışta bir yarım saatin daha geçtiğini düşünüyordum ama geçmiyordu. Saat yanlıştı, öyle olmalıydı.

"Hey, Brian, saatin kaç?" diye fısıldadım. Sanki karanlıkta ses çıkarmanın yanlışı bir tarafı varmış gibi neden fısıldadığımı bilmiyordum. Bu kilisenin içinde çılgılık atmak gibi bir şeydi. Üst kattaki birkaç ışığı ve oturma odasının önündeki lambayı yak-tım, böylece Miguel evde birilerinin olduğunu düşünebilirdi. Ama tek bir ışıkla bile mutfağın içi, en derin korkularımı sakla-yan, belirsiz şekilli gölgelerle kaplanmıştı.

"Dokuz otuz beş," dedi Brian. O da fısıldamıştı. Tekrar tele-fona baktım, kahretsin ki doğrudu. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyordu. Hızlanan nabzımı yavaşlatmak için derin bir nefes aldım. *Neden bu kadar gerginim?* Babama bana Miguel'i yakalama fırsatını vermesi için ben yalvarmıştım. Önü-müzdeki iki buçuk senemi gözden çıkarmıştım. Ve şimdi, tam da zamam gelmişken dehşete kapılmıştım.

Bataryayı kontrol etmek için tekrar telefona baktım. Telefonu bulduğumda şarjı tamamen doluydu, o zamandan beri sadece yarısı bitmişti. Yani telefonda bir sorun yoktu. Ama ya diğer tele-fonlardan biri bozulduysa? Ya kontrol etmek için dışarı çıkarsam ve Miguel beni görürse? Bütün planı altüst edebilirdim. En iyisi sakinleşip beklemektir. Beklemekten nefret ederdim. Yerimde du-rabilmek konusunda da iyi değildim. En azından bilinçliyken.

Brian bana içtenlikle baktı. Kalp atışımı duyabildiğini ve hatta korkumun kokusunu alabildiğini biliyordum. Her şey yo-lundaymış gibi görünmeye çalışarak ben de ona gülümsedim.

Patikadan aşığı inip kendimi ölümün pençesine atmayı düşünmüyormuşum gibi göründüm.

Aşırı duygusal mı? Ben mi? Kesinlikle hayır.

Klima kapanıp bizi tamamen sessizliğin içinde bıraktı. Oysa durana kadar çalıştığım bile fark etmemiştim. Ve birden kendi nabzımın sesinden başka bir ses duyamaz hale geldim. Saate bakmak için telefonu tekrar kaldırırken acı dolu bir uluma sessizliği bozdu ama bir saniye sonra ses kesildi. Ses kuzeyden geliyordu.

Marc. Başım arka bahçeye doğru döndü. Boynumu yukarı doğru uzattım ama artık sesi zar zor duyuyordum. Birden ayağa kalktım ve arka kapıya doğru koşmaya başladım.

"Faythe, bekle!" diye bağırdı Brian. Onu umursamadım. Fayansın üzerinde arkamdan ayak sesleri geliyordu. Brian, Eric'in telefonunun üzerine basınca plastik bir kırılma sesi yükseldi. Kapının kolunu çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Öfkeyle uludum, panik olmuşum çünkü kilidi açamıyordum. Neden kapıları kilitli bırakmıştık ki?

Brian beni omzumdan yakaladı. Ona dönüp hırladım. Ellerini göğsünün üzerine kaldırıp gitmeme izin verdi. İki elimle onu ittim. Geriye doğru sendeledi. Ve halıya takılıp arkaüstü oturma odasına düştü. Kalkmak için hiçbir çaba göstermedi, ben de kapıya geri döndüm.

Terli ellerimle kapının kolunu tutarken kalbim deli gibi atıyordu. Sertçe saat yönüne doğru çevirdim. Bir şey kırıldı ve kapı bana doğru sallandı. Açılan kapıyı ittim. Kilidi üzerinde sallanıyordu. Ama bu nabzımın sesinin yanında sönük kalmıştı. Arka verandadan atlayıp bacaklarımın üzerine yere indim. Ayaklarım yer çekimine karşı savaşıyormuşçasma hızla ilerliyordu. Tek dü-

şünebildiğim şey patikanın kuzey tarafında birinin çok kötü yaralandığıydı ve Marc kuzey tarafındaydı.

Yoğun bulutlar ayı gizliyordu. Sadece üst kattan süzülen ışıkla önümü görebiliyordum. Ve bu ışık otuz metre ilerideki tel örgülü çitleri görmeme yetmişti. Oraya doğru âdeta uçarak koştum. Çite yaklaştıkça hızlandım. Metal çerçeveye tutunup kendimi çitin üzerinden atarken avuçlarımı kestim. İki dizim bükülmüş vaziyette yere indim. Yaşadığım şok bacaklarımda yırtılma etkisi yaratmıştı. Yavaşça bacaklarımı doğrulttum. Ağrım, Marc için duyduğum korku ve ne bulacağıma dair dehşetin gölgesinde kaldı. Ayak parmaklarımdaki karıncalanma geçmeden tekrar koşmaya başlamıştım. Patikaya doğru yöneldim. Çiti yaklaşık on beş metre geçmiştim ki, ayağıma büyük gelen ayakkabılara takılıp çamurun içine düştüm. Çabucak ayağa kalktım. Kollarıma yapışan ot parçaları kanlı ve çamurlu ellerimle silktim. Ama bir adım daha atamadan, sol tarafımdaki ağaçlıktan derin bir hırıltı geldi. Duyduğum ses âdeta derimin üzerine yayıldı ve kollarımdaki tüylerim diken diken oldu.

Patikadan on metre ileride, ormanlığın içinde duruyordu. Kulakları başının üzerine yatmış, uçları iki yanı gösteriyordu. Kuyruğu yavaşça yere değerek geçen yıldan kalma kuru yaprakları karıştırıyordu. Gözlerini kırptıkça göz bebeklerinde kendimi görüyordum.

Tekrar hırladı, derinden ve tehditkâr. *Bana* hırıliyordu.

Şaşkınlıkla ona kaşlarımı çattım; bu Marc'tı. Karanlıkta yarı kör olmama ve nispeten daha zayıf bir koku duyusuna sahip olmama rağmen onu tanımıştım. Onun sesini, mırılmasını, gürlemesini ve hatta hırlamasını biliyordum. Kesinlikle Marc'tı. Ve neyse ki yaralanmamıştı. O zaman neden bana hırıliyordu? Arkamdan bir çıtırtı sesi geldi. Arkama dönmeden sıcak ve nemli

bir el, bir demir misali boynuma dolandı. Şaşkınlıkla ciyakladım. Onu kendimden uzaklaştırmak için ellerim çırpınıyordu.

Miguel. Kim olduğunu bilmek ya da hatamı anlamak için onu görmeye ya da kokusunu duymaya ihtiyacım yoktu. Kendi ayaklarımla tuzağa düşmüş, yakalamak istediğim adamın kollarına kendimi atmıştım. *Dâhice, Faythe.*

"*Buenas noches, mi amor,*" dedi. Boşta kalan eliyle parmaklarımı kurtulmaya çalıştığım elinden çekmeye çalıştı. "Bu gece sahte kimlikle mi geziyorsun?" Cevabımla ilgilenmediği açıktı; uyarı verircesine yavaşça boynumu sıktı. Derin bir nefes aldım, panik duygusu kan dolaşıma yayıldı. Karnımda uçuşan keleklerin tıraş bıçaklı kanatları varmış gibi keskin bir acı mideme saplantı. Hâlâ nefes alabiliyordum. Bu, beni öldürmek istemediği anlamına geliyordu. En azından şimdilik.

Bir insan için elleri beni boğabilecek kadar güçlüydü. Boğulmakla başa çıkabilirdim, beni boğmaya çalışıyorsa midesine ya da kasığına bir yumruk indirir onu üzerimden atabilirdim ya da zıplaması için Marc'a bir fırsat verebilirdim. Ama Miguel bir kedi adamdı. Ve elleri tek bir harekette boynumu kırabilecek kadar güçlüydü. Ama kesik bir boğazı, kırık bir boyuna tercih edebilirdim. Böylece en azından ayak kabıların üzerine karamı akıtabilirdim. Ölmeden önce son bir darbe.

Otuz Bir

Marc'ın kuyruğu kıvrılırken gölgesi karanlıktaki diğer gölgelere karıştı ve hemen sağ tarafta önümüze, görüş alanının dışına ağır bir şey indi. Marc'ın gözleri ağaçlardan inenin kim olduğunu görmek için o yöne kaydı.

Miguel, boшта kalan eliyle sol kolumu tuttu, boynumdaki diğer elini sıktı. Kolumu arkaya doğru büküp beni patikanın ortasına kadar sürükledi. Sol gözümün ucuyla Marc'ı görebiliyordum, kuyruğu yavaşça, sinirli bir şekilde yerin üzerinde kıvrılarak hareket ediyordu. Parker şimdi patikada, tam karşımda dikiliyordu.

Miguel kulağımın dibinde, "Ortaya çıkın!" diye bağırdı ve bu kulakları sağır edici ani sesle irkildim. "Hepinizin burada olduğunu biliyorum. Eğer dışınızın yaşamasını istiyorsamz, hepiniz aşağı inin!"

Kulağım hâlâ çınlarken Vic, Marc'ın olduğu taraftan Parker'ın on beş metre gerisine indi.

"Daha fazlası var, *mi amor*," diye fısıldadı Miguel, dudakları saçlarıma değiyordu. "Kim bunlar?"

Cevap vermeyi reddettiğimi göstermek için elimdeki tek

yolu kullanarak eliyle sıkıca tuttuğu boğazımı olanca gücümle salladım.

Marc, Vic'in olduğu yöne doğru hırladı ve Vic öne çıktı. "Lucas," dedi. "Sadece Lucas var."

"Lucas, hadi bize katıl!" diye bağırdı Miguel, boynumu biraz gevşetmişti.

Bir dakikalık bir sessizlik oldu, ardından kulübenin olduğu yönden ayak sesleri duyuldu. Lucas, ani bir hareketi Miguel'in beni öldürmesine neden olacaktı gibi, yavaş yavaş ve dikkatle ortaya çıktı. Belki gerçekten de buna neden olabilirdi.

Onun yaklaştığını izlerken kalbim acıyla burkuldu. *Ethan neredeydi?* Peki ya Anthony? Ama daha soruyu sorarken cevabı biliyordum, Anthony ölmüştü. Beni dışarı çıkaran ses onun ölüm çığlığıydı. Di Carlo'lar şimdi kızlarının yanında, bir de en küçük oğullarını kaybetmişlerdi ve bu benim hatamdı çünkü buraya gelme fikri benimdi. Benim aptalca fikrim.

'Peki ya evdeki?" diye sordu Miguel, boştaki eliyle yanağıma ıksuyordu. "Arkandan sana bağıran kişi?"

Onun Brian olduğunu biliyordu ve bu yüzden yalan söylemenin hiçbir faydası olmayacaktı. "Brian," dedim ama sesim o kadar boğuk çıkmıştı ki boğazımı temizleyip tekrar denedim. "Brian, ortaya çık."

Yumuşak ve alçak perdeden bir hırıltı duyuldu ve Miguel'in bakmak için arkaya döndüğünü hissettim. Brian dönüşüm geçirmişti. Bu yüzden ortaya çıkması bu kadar uzun zaman almıştı.

"Şuraya, arkadaşlarının yanına geç," diye emretti Miguel ve Brian kısık bir hırıltıyla az önce Lucas'ın da katıldığı Marc ve Parker'ın bulunduğu yere geçerek emre uydu. "Bu oldukça geniş bir toplantı oldu ve ben hepimizin bir ortak noktası olduğum-

nu düşünüyorum," dedi Miguel. Serbest olan eli sol kolumdan aşağı, önce belime, sonra da kalçamın etrafına indi.

Marc hırlayarak öne çıktı. Boynumdaki el boğazımı iyice sıkı ve kesik kesik nefes almaya başladım. "Geri çekil," diye emretti Miguel ve sesi Eric ile Ryan'ın neden onun emirlerine uyduklarım açıkça belli etti. Umursanmayacak bir ses değildi.

Ama Marc olduğu yerde kaldı. Gözleri ışığı cam küreler misali yansıtıyordu. Bana ve hemen arkama odaklandı.

"Dişine bir şey olmasını istemezsin, öyle değil mi?" Miguel boynumdaki elini ayarlayıp çenemi yukarı itti.

Artık eli nefesimi kesmiyordu. Bunun yerine tırnakları soluk borumu sıkıştırıyordu. Artık boynumu kırmakla uğraşmazdı. Ya boğazımı sıkarak öldürürdü. Ya da kafamı tamamen koparırdı. Tabii eğer böyle bir şey yaparsa, çocuklar hemen onun defterini düürerdi. Ama bunun bana bir yararı olmazdı, öyle değil mi?

Marc'ın gözleri bana özür diler gibi baktı ve geriye çekildi. Ama hırlaması kesilmemişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Parker, sesindeki gerginlik açıkça hissediliyordu.

"Neden aptalca sorular soruyorsun?" Miguel'in aksanı kulağımda çınladı. "Bana ağaçlıktaki arkadaşınıza ne olduğunu sor. Sean'm nerede olduğunu sor. Luiz'in nerede olduğunu sor. Yakalanmadan bölgenize nasıl bu kadar yaklaştığımı sor, ama zaten cevabım bildiğin sorular sorarak kendi zekâna hakaret etme."

Parker tavrım değiştirmeden tekrar denedi. "Luiz nerede?"

"Bu daha iyi," dedi Miguel, sorunun istediği gibi olması hoşuna gitmişti. "Cevaplamak yerine sana bir soru sorayım." Hiç beklemeden devam etti. "İnsanlarla ilgili hiç sorun yaşadınız mı? Hiç kadın kayboldu mu? Ya da kısmen yenmiş cesetler? Çünkü

Luiz'in ee... nasıl söylesem?" Sesinden zevk aldığı belli oluyordu, göğsüm gerildi. Kelime seçiminden mutlu olmuştu. "Evet, insan kadınlara *düşkünlüğü* var. Genç ve güzel olanlara bayılıyor. Ve çiğ. Üç gün önce onu bir proje için sizin bölgenize yolladım."

Proje mi? Oklahoma'da öldürülen kızıdan mı bahsediyordu? Miguel bir insan kadına saldırı mı emretmişti? Ya da kadınlara? Neden?

Parker ve Vic birbirlerine baktılar. İnsan cinayetlerini biliyorlardı. Hepimiz biliyorduk. Sadece, Luiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

"O senin arkadaşın mı?" diye sordu Vic, yavaşça patikanın yan tarafına adım attı.

Konuşurken Miguel'in çenesi boynuma sürtüyordu. "Erkek kardeşim ve iş ortağım."

"Kimin için çalışıyorsunuz?" diye sordu Lucas.

"Hiç kimşe için çalışmıyoruz. Biz... serbest tüccarlarız."

Serbest tüccarlar. Tabii ya. Sanki yaptıkları şey, bu kadar zararsız bir kelimeyle tarif edilebilirmiş gibi.

Lucas kaşlarını çatı. "Sizi kim kiraladı?"

"Müşterilerimizin kimliği gizli tutulur."

Bu da ne? Miguel böyle süslü kelimelerle yaptığın şeyi meşru hâle mi getirmeye çalışıyordu? Ya da onurlu? Ya da değerli? Birleşik Devletler'deki Gurur sürülerinden ne kadar farklı olurlarsa olsun, Orta ve Güney Amerika'daki kedilerin de bazı ortak noktaları vardı. Tıpkı serseriler gibi. Miguel ne kadar önemli olduğunu düşünürse düşünsün, gerçek şuydu ki, o bir serseriydi, ikinci sınıf bir kedi. "Müşterileri" onun kirli işler yapmasına izin verebilirdi, ama kendi sofralarında yemek yemesine asla izin vermezlerdi. Asla.

"Luiz'i nerede bulabileceğimize dair bir fikrin var mı?" Soru Parker'dan gelmişti.

"Cesetlerin izini takip edin. Başarısız olduğu her seferde yeni bir ceset olacaktır."

Bu, Vic için yeterliydi. Miguel'in dolambaçlı cevaplarını umursamıyordu. Luiz'i ya da onun insan kadınları umurunda değildi. Sadece beni Miguel'in elinden kurtarmaya çalışıyordu, böylece erkek ve kız kardeşinin intikamını alabilirdi. "Senin Faythe'le buradan gitmene izin vermeyeceğimizi biliyorsun," dedi.

Miguel kulağıma doğru kahkaha attı ve tenim tiksintiyle titredi. "Onunla beraber buradan gitmeme izin vermeyecekseniz, bu kaltağın icabına bakayım o zaman." Dilini kulağıma değdirdi, başımı ondan uzaklaştırmak için kendimi zorladım ama boynumdaki eli beni durdurdu.

"Doğruyu bilmek ister misin?" diye sordu Vic. Sesi nefret dolu ve soğuktu. "Haklısın. Senin buradan gitmene izin vermeyeceğiz. Ama eğer onu bırakırsan, seni hemen ve hızlıca öldüreceğiz. Acısız. Bu sözümü unutma." Duraksadı ve yalan söylediğini gözlerinden anladım. Miguel'i kıvrandırmak istiyordu ve bu konuda yalnız değildi.

Vic konuşmaya devam ederken söylediklerini neredeyse zar zor duyuyordum. "Eğer ona bir kez daha dokunursan yemin ederim hepimiz seni aynı anda paramparça ederiz."

Miguel tekrar kahkaha attı, göğsü sırtıma çarpıyordu. "Ellerimi zaten onun her yerine sürdüm. Yüzünü görmediniz mi?" Sağ eliyle çenemi çevirerek Vic'e yüzümün çürümüş tarafım gösterirken, sol elini de Carissa'mn pijamasının altına, kaburgamdaki morluğa doğru soktu. Pijamanın omuzlarındaki spagettiye benzer bağlar yüzünden sutyen giymemiştım, bu yüzden göğsü-

me doğru uzanınca çıplak tenime dokundu. Eliyle göğsümü sıktı ve gözlerim yaşlarla doldu. Acıdan değil, yaşadığım bu aşağılanmadan ve içimde biriken öfkenin ilk kıvılcımlarından.

Bileğinden tutup elini pijamanın altından çıkardım. Kemiklerini sıkıştırmıştım ve Miguel nefesini tuttu. Sağ eli boynumu sıktı ve birden nefes alamaz hale geldim.

"Kendine dikkat et, *mi amor*." Ben nefes almaya çalışırken onun nefesi boynumu gıcıkliyordu. Yaşadığım panikle bileğini iyice sıktım ve küçük kemiklerden birinin çıkırdadığını duyunca dehşete kapıldım.

Miguel kıvrandı ama boğazımı bırakmadı. "Bileğimi bırakmazsan bir daha nefes alamazsın," diye fısıldadı, burnuyla kulak mememe dokundu. Tırnaklarını boğazıma öyle bastırıyordu ki neredeyse derimi kesecekti.

Marc tıslayıp bir adım öne çıktı ama Miguel boynumu bırakmadan yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden onun bileğini bıraktım.

Miguel'in sol kolu aşağı indi ve boğazımdaki diğer eli gevşedi. Alabildiğim kadar çok havayı içime çektim, artık nefes alabiliyordum.

Marc'ın kuyruğu uyarma amaçlı bir ileri bir geri kıvrılıyordu, ama Miguel bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. "Bu senin dişin mi?" diye sordu Miguel. "Onun üzerinde kokusunu aldığım serseri sen misin? *Her yerindeki* kokudan bahsediyorum."

Marc hırlayıp biraz daha yaklaştı ama Miguel güldü ve onu umursamayıp Vic'e döndü. "Eğer bu dişi onunsa, seninki hangisiydi?"

Vic'in dişleri birbirine sürtündü. Cevap vermedi ama zayıf ışıpta bile çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum.

"Peki, şu iri çocuk, Abby'nin güzel, kızıl buklelerine sahip olduğuna göre, sanırım Sara'nin senin için bir anlamı vardı. O küçük kedicik gerçekten çok özeldi." Kelimeler ağzından dökülürken aksanı ağırlaştı. "Onun yüzüme tükürdüğünü biliyor muydun? Ve beni ısırđığım?"

Vic hırladı. Ama bu, Marc'ın çıkardığı sese benzemiyordu çünkü hiçbir insan gırtlacağı o kadar düşük perdeli bir ses çıkaramazdı. Yine de iki ayağının üzerindeki biri için bu bile fena sayılmazdı.

"Tabii ki her kız özeldir," diye devam etti Miguel, boştaki kolunu göğüs kafesine doladı. Başparmağı pijamanın üzerinden göğsümün altına dokunuyordu ve ürpertimi bastıramadım.

Bu hoşuna gitmişti. Miguel beni tepki vermeye zorlamaktan hoşlanıyordu. Beni iyice kendisine doğru çekti, nefesi boynumu yalıyordu. "Evet, hepsinin kendine özgü bir tarzı var. Tıpkı sizin Sara'nız gibi ölene kadar bir şekilde mücadele ediyorlar. Ama sanırım artık o *bizim* Sara'mız, öyle değıl mi?

Vic'in gözleri öfkeyle doldu ve Parker onu sakın olması konusunda uyarmak için omzuna dokundu. Miguel'e saldırmak için fırsat kolluyorlardı ve görünüşe bakılırsa sabırları tükenmek üzereydi. Tabii benim de.

"Bazılarıysa direnemeyecek kadar korkuyorlar, ama bunlar genellikle Luiz'in hoşuna giden insan kızlar oluyor. Sonra Abby gibi olanlar var, başta çok fazla ses çıkarıyorlar, tıslıyorlar, ağlıyorlar. Ama sonra doğru hamleyi yaptığınızda..." Kasıklarının hızla kalçama dayadı, eğer beni tutmasaydı dengemi kaybedebilirdim. "Artık karşı koymamn bir anlamı yokmuş gibi bir şekilde teslim oluyorlar. Ve Abby *taptazeydi*. Dokunulmamış. *M mı dulce*." Çok tatlı.

Lucas'ın elleri yumruğa dönüşürken kollar kasıldı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Miguel, Lucas'a odaklanırken Marc yavaşça ilerlemeye başladı ama Miguel gözünün ucuyla bile hareketlenmeyi fark etti. "A-ha," dedi. "Çok fazla yaklaşma. Beni senin dışının boynunu kırmak zorunda bırakma. En azından onunla işimi bitirmeden." İncinen bileğine dikkat ederek diğer elini karnıma indirdi, oradan da şortun altına.

Ellerim Carissa'mın şortunu sıkıca kavradı, karnımdaki en ufak bir hareketin elini daha da ileriye sokmasına neden olabileceğinden korkup yavaşça nefes aldım. Belki nefesimi tutarak elinin daha derine inmesini önleyebilirdim.

"Onunla bitmemiş bir meselemiz var. Öyle değil mi, *mi amor?*"

Evet, diye düşündüm. *Senin ölümün.*

Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını kulağıma değdirdi. "Ama sana bir şey diyeceğim," dedi Marc'a. "Eğer bu numuneden memnun kalmazsam, onu sana geri veririm. Tabii kullanılmış olarak. Gerçi biz serseriler kullanılmış mallara alışkınız, öyle değil mi?"

Eğer Miguel, Marc'ı geçmişiyle tuzağa düşüreceğini sanıyorsa, aldanıyordu. Marc bu konuyla ilgili yapılan yorumları umursamazdı. Ama şortuma giren bir eli umursardı.

Marc kuyruğunu öfkeyle sallarken arka kısmını kaldırıp tısladı. Bize doğru birkaç adım attı, bulutların arasındaki bir boşluktan süzülen ay ışığının altında kürkü parlıyordu. Yana doğru sıçradı ve yavaşça dört patisinin üzerine, patikadakilerin birkaç adım yanına indi.

Miguel, Marc'a doğru döndü, şimdi beşini de aynı anda rahatlıkla görebiliyordu.

Aklım karışmıştı, Marc'a baktım çünkü hareketleri anlamsız ve panik olmuş gibiydi, tıpkı bir banka soygununda dans eden bir rehine gibi. Ama gözlerini benden ayırmıyordu. Bir şeyin peşindeydi. Bir çıkmaza girmiştik. Miguel beni bırakmıyor, bizimkiler de onun benimle beraber gitmesine izin vermiyordu. Bu yüzden bir an önce bir şey yapmak gerekiyordu.

Marc'ın kararsız kaldığını düşünüp, "Korktun mu, kedicik?" diye sordu Miguel. Kimse onun ne yapmaya çalıştığım anlamasa da Marc asla mantıksız bir şey yapmazdı. Ne yapmaya çalışıyordu bu böyle?

Marc köpek dişlerini göstererek tekrar tısladı. Bıyıkları öne doğru kalkarken kulakları dikildi. Pençelerinin altındaki yapraklar çıtırdadı. Dikkatimi kendisine vermem için elinden geleni yapıyordu.

Hayır, bir dakika. Benim dikkatimi değil, Miguel'inkini. Miguel'in dikkatini bir şeyden ayırmaya çalışıyordu, ama neyden?

"Bir kere daha hareket edersen onu öldürürüm," dedi Miguel. Marc'ın bir şey yapacağını anlamıştı. Elini şortumdan çıkardı ve kolunu tam omzumun hemen altına, kolumun üst tarafına doladı. Kendi canım da acıtacak olmasına rağmen omzumu morartacak kadar sertçe sıktı.

Marc olduğu yerde kaldı. Kımıldamıyor, yalnızca gözleri hareket ediyordu. Sadece izliyor, üzerine atlamak için uygun zamanı bekliyordu.

Marc'm kuyruğu kıvrıldı. Miguel'in sağ eli boğazıma dolandı. Tırnaklarım derime geçirdi ardından keskin bir acı hissettim ve gözlerim karardı.

Ama hemen soma elini gevşetti ve tekrar nefes aldım. Spazm

gibi bir şey geçirmiştim. Marc, Miguel'i kışkırtmış, o da anında boğazıma yapışmıştı. Miguel'in korkuya başışıklığı olmadığı görmek iyiydi ve henüz beni öldürmeye de hazır görünmüyordu. Ama Marc onu zorlarsa kazara da olsa beni öldürebilirdi.

Ve yanlışlıkla öldürülmekle kasıtlı olarak öldürülmek arasında o kadar da büyük bir fark yoktu. Sonuç yine aynı olacaktı.

Boğazımdan akan kan köprücük kemiğimin üzerindeki boşluğa doluyordu. Etrafa anında keskin bir koku yayıldı. Marc koklarken bıyıkları kıpırdadı. Kanımın kokusunu almıştı.

Marc ve Miguel birbirine bakarken etrafı bir anlık bir sessizlik kapladı, ikisi de ne hareket ediyor ne de bir ses çıkarıyordu.

Arkamdan yaprak çıtırtıları duydum. Önce, Miguel'in geri adım attığını düşündüm ama sonra başka birinin sesini duydum. Arkamızda biri vardı. Marc'ın dikkat dağıtması işe yaramıştı.

Miguel olduğu yerde kalakaldı. Başım çevirerek omzunun üzerinden arkaya bakmaya çalıştı. Herkese arkasını dönerek başka bir tarafa bakamazdı ama artık bunun bir önemi yoktu. Etrafı sarılmıştı.

Arkamdaki hırıltı derin ve yumuşaktı. Sonra yükselerek tanıdık ve ürkütücü bir kükremeye dönüştü. Tanıdıktı, çünkü o Ethan'dı; ürkütücüydü, çünkü çok öfkeliydi.

Miguel ikimizi de etrafında döndürdü. Sırtıma yapışmıştı, kalbinin deli gibi attığını duydum. Sonunda korkmuştu. Kendine olan güvenini kaybetmesi tıpkı bodrumda olduğu gibi kon-santrasyonunu da azaltıyordu.

Benim nabzım da hızlandı. Sonunda onu alt edebilecektim. Bunu hissedebiliyordum.

"Sevimli kedicik," diye fısıldadı Miguel. Ethan'dan yavaş yavaş geriye doğru uzaklaşmaya çalışıyordu. Başını önce sola,

sonra da sağı döndürdü. Dikkati Marc, Brian ve Ethan arasında dağılıyordu. Bana odaklanamıyordu. Harika.

Gözlerimle iletişim kurmaya çalışarak Marc'a baktım. Kulakları dikildi. Ona bir şey söylemeye çalıştığımı anlamıştı, ama bu biraz zor olacaktı. Marc'ı ne kadar uzun süredir tanıyor olsam da, Ethan'ı daha uzun süredir tanıyordum.

Dikkatimi kardeşime çevirirken ellerim iki yanımda gevşeyip tekrar yumruk oldu. Çocukken yaptığımız gibi ona iki kere göz kırptım. O da bana bir kere göz kırptı. Ne demek istediğimi anlamıştı. Garantiye almak için tekrar göz kırptım ve yine karşılık verdi. Benim hamlemi bekleyecekti. Hazırdı.

"Kapıyı aç," dedi Miguel.

Hangi kapıyı? diye düşündüm. Acaba Ethan'ın arkasında bir şeyi gözden mi kaçırdım diye etrafa bakındım.

"Hemen kapıyı aç yoksa onun kulağını kopartırım." Miguel'in dişleri kulaklarıma battı ve ısırırken irkildim.

Göz ucuyla Marc'ın başını salladığım gördüm; Vic patikadan ve görüş alanımdan koşar adımlarla çıktı. Arkamdan bir metal gıcırdaması duyuldu ve Miguel'in ne istediğini anladım. Çitin bir kapısı vardı. Madem burada bir kapı vardı ne diye çitin üzerinden atlamıştım ki?

Miguel kulağımı bıraktı. "Şimdi kedinin yanına git. Serseri olanın."

Marc başını salladı ve Vic'in ayak sesleri yaklaştı. Gözlerini Miguel'den ayırmadan Marc'ı yanına dikildi. Dişleri birbirine kenetlenmiş, elleri yumruk olmuş ve kolları gerilmişti.

"Yavaşça eve doğru geri geri gideceğiz, eğer biriniz kahramanlık yapmaya kalkarsa onun kafasını kopartırım," dedi Miguel. İnsan şeklindeyken böyle bir şey yapamazdı ama yine de

kolaylıkla işimi bitirebilecek güçteydi. Bu yüzden fikrimi kendime sakladım.

Miguel boğazımı sıktı. Kısa ve kesik nefesler aldım. Beni kendisiyle beraber sürükleyerek bir adım geri attı. Nefes almaya çalışırken tökezledim. Boğazımdan çekiştiriyordu ve dehşet dolu bir an boyunca soluk borumu tamamen kapamıştı.

Adrenalin damarlarıma pompalanıyor, beni bir şeyler yapmaya zorluyordu. Onun beni eve sokmasına izin veremezdim, o zaman olacakları biliyordum. Kapıyı kilitleyecek, beni bayıltacak, kamyonete sürükleyecek sonra da buradan ayrılacaktı.

Miguel'le buradan ayrılmayacaktım. Bir daha asla. Bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Çocuklar bizim ilerleyişimizi izliyor ve hiçbir şey yapamıyorlardı çünkü Miguel boğazımı tutuyordu. Ethan yana doğru yavaşça süzüldü. Acı içinde geçen birkaç dakikanın ardından Miguel ve ben evden sadece birkaç metre uzaktaydık. Bunu Vic'in suratından anlayabiliyordum. Dakikalar içinde ellerinden kaçacaktım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, hem de hemen.

Miguel'in başının eğiminden onun Ethan yerine Marc ve diğerlerini izlediğini anlayabiliyordum. Kardeşime hafifçe başımı salladım. O da bana salladı.

Günü yakala, diye düşündüm. Ama yakalayacağım şey Miguel için çok acılı olacaktı.

Sağ elimle boğazımdaki parmaklarını, sol elimle de kasığını tuttum. Sağ elimle parmaklarım öne doğru çekiştirirken sol elimle de kasıklarım sıktım. Miguel kulağıma uludu ve bir an sonra parmaklarından birinin kırıldığını hissettim.

Ethan hızla bize doğru koşup birkaç metre ileride durdu.

Miguel'in hâlâ işlev gören parmakları boğazımı sıktı. Boynumdaki yaraları tekrar açtı ve soluduğum azıcık havayı da kesti.

Nefes alamayınca iki parmağım daha kırdım. Miguel'in uluması arttı ve bir kedi gibi ciyakladı. Kasığını daha da sertçe sıktım ve bir şeyin koptuğunu hissettim. Çılgınlıkları insan kulağının dayanamayacağı bir yüksekliğe ulaştı. Ve sonunda beni bıraktı.

Kendimi yan taraftaki toprak yola atıp nefes almaya çalıştım. Ethan sıçradı, üzerime eğilirken kürkü gecenin karanlığında ayırt edilemiyordu. Ay ışığı gözlerine vuruyordu. Miguel'in inlemesi bir hırıltıyla son buldu. Ethan demir çitle birlikte onu ezip yere yapıştırdı.

Uzun bir süre karnımın üzerine yattım. Battaniyesinin içinde gaz çıkaran bir çocuğun çıkardığına benzer bir sesle havayı içime yavaş yavaş çektim. Her bir nefeste içimde ateş yamyormuş gibi ciğerlerim acıdı. Boynumda kalın ve kaygan bir şey hissediyorum, sorunun ne olduğunu anlamak için boğazıma dokundum. Kanla kaplanmıştı. Kendi kanımla. Bunun dışında, dışarıdan bakıldığında o kadar da kötü durumda değildi, ama içi ateş gibi yanıyordu.

Ama artık bitmişti. Sonunda tamamen bitmişti. Onu yakalamıştık ve istediğimiz cevaplara ulaşır ulaşmaz Miguel, Amerikalı Gurur kedilerinin düşmanlarına nasıl muamele ettiklerini anlayacaktı.

Yüzümün önünde bir el belirdi. Vic'in yüzünü ay ışığında net olarak görebiliyordum. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Kollarımı göğsüne sarıp ona yapıştım, acımı ve rahatlayışımı beni bu konuda gerçekten anlayan biriyle paylaşmaktan memnundum. Bana şefkatle sarıldı. Sara'yı düşündüğünden eminim.

Yavaşça saçımı okşayarak, "İzlemek ister misin?" dedi.

"Nevi?" sesim tuhaf çıkmıştı.

Beni nazikçe ve yavaşça döndürdü, kulağıma eğilip fısıldadı. "Hesabını şimdi görecekler. İzlemek ister misin?"

Miguel üç metre kadar ileride yatıyordu. Marc onun yanında dikiliyor, burnunu karnının üzerinde gezdiriyordu. Ethan, Miguel'in başımın yanındaydı ve ağzı, suçlunun boğazından sadece birkaç santim uzaktaydı. Miguel'in boğazındaki deliklerden kan akıyordu, âdemelmasımın iki yanında yer alan deliklerden.

Miguel'e dehşet içinde bakıp, Vic'e sarılarak, "Hayır!" diye haykırdım. Vücudu titriyor, bacakları kasılıyordu. "Henüz bunu yapamazlar." Bakışlarımı Marc'a çevirdim. "Bunu yapamazsınız. Onu sorguya çekmeliyiz. Luiz'in nerede olduğunu ve onları kimin kiraladığımı öğrenmeliyiz."

Marc başını kasıtlı olarak salladı.

"Ne? Sorun ne?" diye sorup Vic'e baktım.

"Boğazı ezildi." Yüz ifadesinde tatmin vardı. "Konuşamaz. Zaten kısa süre içinde ölecek, ama ölmenden önce biraz acı çekmeyi hak ediyor. Eğer yapacaklarsa hemen yapmalılar. Birkaç dakika içinde çok geç olabilir."

Ay ışığında boğazını inceleyerek Miguel'e tekrar baktım. Vic haklıydı. Boğazı delinmiş ve ezilmişti. Hâlâ nasıl nefes alabildiğini bile anlayamıyordum.

Miguel korkuyla gözlerini kırparak bana baktı ama bakışlarımı ondan kaçırdım. İşte oradaydı; beni evimden kaçıran ve beni döven adam. Sara'yı öldüren ve erkek kardeşlerinin bulması için onu bahçeye bırakan adam. Abby'nin masumiyetini alıp hayatım mahveden adam.

İşte şimdi karşımda çaresizce yatıyordu, gözleri ne olduğunun farkında olduğu için kocaman açılmıştı. Bunun böyle biteceğini tahmin etmiş olmalıydı. Başka bir seçeneği yoktu.

"İzlemek ister misin?" diye sordu Vic yeniden, Marc cevabımı bekleyerek bana baktı.

Sara'nın yüzü gözlerimin önüne geldi, parlak mavi gözleri. Abby'yi düşündüm; dövülmüş, işkence edilmiş ve psikolojik olarak çökmüş. Başımı salladım. İzlemek istiyordum. Bunu hak etmişti ve ben kazanmıştım.

Lucas ve Vic, Miguel'i öldüresiye dövmek istemişlerdi ama bu artık mümkün görünmüyordu. İkisi de insan biçiminde olduğu için bu onur Marc ve Ethan'ındı. Öldürme işini paylaşılar. Hepimiz izliyorduk.

Gurur'un içinde büyümüştüm. Doğum günü pastalarımдан çok daha fazla geyik yemiştım, ama hayatımda Miguel'inki gibi bir ölümü hiç görmemiştım. Planlandığı gibi uzun ve acılı bir ölümüne vakit yoktu, bu yüzden sadece acılı bir ölüm için işe koyuldular. Ve iğrenç bir ölüm için.

Marc, düşmanın cesedinin önünde durup bir zafer kükremesi çıkardı. Sesi muzaffer, saldırgan ve ilkeldi. Kalbimdeki içgüdüleri tetikledi, içimdeki kedi onunla beraber kükremek istedi.

Kükreyişinin son yankıları da ormanda kaybolurken Marc hırlayıp tek pençesiyle Miguel'in karnına vurdu. Acıyla kıvrılırken Miguel'in omurgası kırıldı. Lucas çatlamış sol bileğine, Parker da sağ bileğine basıp âdeta onu yere çivilediler. Miguel'in gömleğinde dört çizik oluştu. Kesiklerden sızan kan gömleğe yayıldı. Koyu kırmızı kan fışkırırken hayatı yavaş yavaş içinden çekiliyordu. Miguel tekrar kasılıp inledi, kendi kanıyla boğuluyordu.

Marc dişlerini Miguel'in karnına daldırdı, gömleğiyle beraber derisini de yırttı. Deri parçasını kurbanının yanına fırlattı. Bu bana tavuğun derisini soymamı hatırlatmıştı.

Ethan da başka bir parça koparıp Miguel'in diğer tarafına fırlattı. Isırdıkları parçaları asla yemezlerdi. Onlar adam yiyici, Miguel de bir yemek değildi. O farklı türden bir avdı. Ortadan kaldırılmış bir tehlikeydi.

Marc, Miguel'in parçalanan karnından bağırsaklarını dişleriyle sökene kadar her şey iyiydi. Ama bu kadarını kaldıramazdım; yeterince işkence ve intikam gösterisi seyretmiştim. Ben kusarken, Vic saçlarımı tuttu. Bir yandan da çocuklara dönüp bir şeyler söyledi. "Ortadan kaldırın artık bunu. Sanırım Faythe'in artık dinlenmeye ihtiyacı var."

Dinlenme. Evet, buna ihtiyacım vardı. Bir şok terapisi gibi. Şu son iki günü unutmaya ihtiyacım vardı. Her şeyi zihnimden atmak istiyordum. Beynimde Shakespeare'in tüm eserlerinin yanına Marc'ın favori beş işkence yöntemini koymak için yer yoktu. Erkek arkadaşımın birini parçalarkenki görüntüsünün hayallerimi süslemesini istemiyordum; bu kişi Miguel olsa bile.

"Beni buradan götür," diye fısıldadım.

"Ne?" Vic yüzüme doğru yaklaştı ama gözleri hâlâ arkamdaki manzaradaydı.

Tişörtünden tutup, "Beni duydun. Beni buradan götür. Hemen," dedim.

"Faythe..."

Ağzımdaki kusmukları Carissa'nın pijamasının önüne sildikten soma Vic'in suratına baktım. Gözleri burada kalmasına izin vermem için yalvarıyordu. Ağlıyordu ve Miguel son nefesini verene kadar onu burada tutmam için bana yalvarıyordu.

"Başım omzuma koy ve gözlerini kapat," dedi, beni kollarına almak istiyordu. Reddederek geriye çekildim. Arkamdan tarif etmek istemediğim gurultu sesleri duyuyordum.

"Neden bunu izlemek istiyorsun?" diye sordum Vic'e. Boğazımdan gelen safrayı bastırmaya çalıştım.

Sanki bu soruyu sormama gerek yokmuş gibi dayanılmaz bir acıyla yüzüme baktı. "Çünkü o da Sara'ya aynı şeyi yaptı. Yaşarken ona tecavüz etti, ölünce de parçaladı. İşte şimdi bunun bedelini ödüyor."

Tamam, bu konuda ona karşı çıkamazdım ama daha fazla da izleyemezdim.

Parker kolumu tuttu. "Hadi, Faythe. Seni içeri götüreyim."

Gözlerine baktım ve Marc'ın gözlerinde görmek istediğim şeyi onunkilerde gördüm. Parker da izlemek istemiyordu. Hem de hiçbir kısmım.

Beni büyülenmiş gibi bu martzarayı izleyen Brian'ın yanından, ardından da Miguel ve kedilerin etrafından geçirdi. Kibarca çitlerden geçmeme yardım etti. Ethan çitlerin büyük kısmım dümdüz etmişti, bu yüzden sadece eğrilmiş demir parçalarımın üzerinden geçtim. Parker sol tarafıma geçip hayatım boyunca ne kadar denersem deneyeyim unutamayacağım bu manzarayla aramda bir duvar oluşturdu.

İçeri girince alt kattaki banyoda duş aldım. Su soğuyana dek, vücudumdan Miguel'in kokusunu son molekülüne kadar üzerimden atabilmek için her yerimi iyice ovdum. Bu bitince, aralarımı da yıkayıp atmaya çalıştım. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım bu, üzerime yapışmış ve suyun temizleyemeyeceği duygusal bir koku gibiydi.

Sonunda banyodan çıktığımda Parker, elinde sabah Abby'yle beraber benim için aldıkları giysilerle beni bekliyordu. Hâlâ aynı gün içinde olduğumuza inanamıyordum, ama saate bakınca Miguel'le yaşadıklarım ne kadar uzun sürmüş görünse

de zamanın normal hızında geçtiğini gördüm. Zaman hayatımı dilimlere bölüyor ve onu iyi zamanlar ve kötü zamanlar olmak üzere ikiye ayırıyordu; ilki kısa, ikincisiye uzun sürüyordu.

Ve şimdi de bana Taylor'ların araba yoluna girdiğimizden beri sadece iki saat geçtiğini gösteriyordu. Saat on otuzdu. Yaklaşık yarım saattir duştaydım.

Parker'la birlikte mutfaktaki bara oturup Bayan Taylor'ın Fransa'dan getirttiği kremayla kahve içtik. Haziranın ortasındaydık, uzun kot pantolon giyiyor ama hâlâ titriyordum. Şişlik ve çürük hazineme mor bir boyun ve dört yeni delik kazandırmıştım. Frankenstein'in canavarı kadar çekici hissediyordum kendimi.

"Şimdiye kadar işlerini bitirmiş olmaları gerekmez miydi?" diye sordum.

"Bitirdiler," dedi Parker. "Temizlik yapıyorlar."

"Ah." Mantıklıydı. Parçalanmış bir cesetten nasıl kurtulduklarım merak ediyordum, ama sorarsam anlatır diye korkuyordum. Ama bilmem gereken *bir şey* vardı. "O, Anthony mıydı?" diye sordum ellerimi ısınmak için fincana sararken.

Parker'ın kaşları soru sorar gibi kalktı, ne kastettiğimi sormak için ağzım açtı. Ama sonra yüzüme bakınca bundan daha fazlasını bilmem gerektiğine karar verdi. Ne demek istediğimi biliyordu.

"Evet, oydu." Sanki fal bakacakmış gibi kahve fincanın içine göz gezdirdi. "Anthony öldü, Sean da. Sen duştayken Marc gelip söyledi." Parker bildiklerini anlattı. O gerçek bir centilmendi.

Bize kuzeyden saldırmışlar, Sean dört, Miguel ise iki ayağının üzerindeymiş. Sean yakındaki bir ağacın üzerinden Anthony'ye saldırıp onu yere düşürmüştü. Anthony ölmeden önce uyarı için

sadece tek bir ses çıkarabilecek fırsatı bulmuş ama o ses olmasa Marc tehlike altında olduğunu anlamayacakmış.

Marc yılların vermiş olduğu deneyimle Sean'ı sessizce onun üzerinden almış. Ama çabası boşunaymış çünkü Sean kendini savunmak için hiçbir şey yapmamış. Ölmeye hazır görünüyormuş ve Marc bu yüzden Sean'ın sadece kaderini geciktirmek için Anthony'ye saldırdığını düşünmüş. Onlarla karşılaştığımda Marc, Miguel'i kovalıyormuş, Marc'ın saldırısının önünü kesmişim ve az kalsın kendimi öldürtüyormuşum.

Ellerim hâlâ fincana sarılı hâlde dinlerken, Marc'ın benim yapmak istemediğim şeyi yapabildiği için etrafımda olduğuna şükrettim. Eğer aldığım eğitim Miguel'e yapılanları yapmamı gerektirseydi, bir şekilde sözümü bozmanın bir yolunu bulurdum. Bunu yapamazdım. Kesinlikle yapamazdım.

Bir saat sonra herkes duş alıp giyinmişti ama hiç kimse bana sıcak suyu bitirmemle ilgili tek kelime dahi söylemedi.

Miguel'in cesedinin tüm parçalarını garajdaki plastik siyah bir poşete doldurmuşlardı. Lucas poşetin ağzım sıkıca bağlamış ve Miguel'i Vic'in yolda bulduğu kendi kamyonetinin arkasına atmıştı. Sean'ın cesedi de aym muameleyi görmüştü.

Ama Anthony'yi sararken daha fazla özen göstermişler, bacaklarım âdeta rahat etmesi için uzatmışlardı. Ama o da beyaz kamyonetle gitmek zorundaydı. Olay mahallini temizlemede kural dört: Bütün cesetleri aynı arabayla götür, bu sayede herhangi bir yakalanma durumunda daha az kişi tutuklanır. Bu yüzden cesetlerin olduğu kamyoneti Lucas sürecekti. Vic de erkek kardeşiyle beraber olmak istedi, ama ne ben ne de Marc ona izin verdik. Şimdilik acısını kontrol altında tutuyordu ama bir noktada acısını yaşamaya başlayacaktı ve bunun direksiyon başında olması hiç de iyi olmazdı.

Olay mahalline tekrar göz attıktan soma Marc gitmeye hazır olduğumuzu söyledi. Birisi olayın olduğu ve benim kustuğum yerin üzerini yapraklarla kapatmıştı ve Marc ilk yağmurla birlikte bütün izlerin yok olacağından emindi. Ardından beni hiç bir şey kaybetmediklerine ikna etti.

Ne yazık ki çit tarihe karışmıştı. Babam parasını ödemek istedi ama Taylor'lar bunu kabul etmedi. Bir çitin kızlarının hayatım kurtarmak ve bu belaya neden olan adamlardan kurtulmak için küçük bir bedel olduğunu söylediler. *Bela* kelimesinin yaşadıklarımızın yanında hafif kaldığımı düşündüm, ama Taylor'lar işleri gerçeklerle zorlaştırmak için bir neden görmemişti.

Üstelik, ben kimdim ki onları yargılayacaktım?

Otuz iki

"Gerçekten kustun mu?" diye sordu Jace.
Gülümsedim. Bu konuya gülebilmek için üzerinden yeterince zaman geçmişti, o gecenin sonrasındaki birkaç hafta boyunca bir daha asla gülemeyeceğimi düşünmüştüm. "Evet, yere. Sanırım Vic'in ayakkabılarına da."

Jace kahkaha attı, sonra yüzünü buruşturup göğsünü tuttu. Artık oturabiliyordu ve satranç oynarken sohbet etmemiz konusunda ısrar etmişti ama bunun bir hile olduğunu biliyordum. Konuşmakla meşgulken oyuna konsantre olamayacağımı düşünüyordum. Ama unuttuğu bir şey vardı: Ben her zaman konuşmakla meşguldüm bu yüzden bu benim için sıradan bir durumdu.

"Şah," dedim fili oynadıktan sonra.

Filimin önünü kesmek için bir at koydu. "Orada olabilmeyi isterdim."

"Hayır, istemezdin." Tahtanın kenarına dizdiği kaybettiğim taşlarıma baktım. *Keşke diğer filimi geri alabilseydim...* "İnan bana, hiç hoş değildi."

"Peki, alternatifini düşününce..." Gözleriyle bütün vücudunu gösterdi.

"Bir kız daha kaç kere özür dileyebilir?" diye sorarken kalan

filimi desteklemek için veziri ilerlettim. "Senin arabanı almamalıydım. Ama bir de ne kazandığına bak. Altı haftalık bir tatili ben de isterdim."

"Ben istemiyorum." Kalan son filimi de tehdit etmek için piyonunu bir kare ilerletti. "Dört haftası gitti, iki hafta kaldı."

En çabuk burnu iyileşmişti, Dr. Carver'ın sayesinde eskisinden daha iyi görünüyordu. Jace'in yüzünü eğri bir burunla bozmak gerçekten çok kötü olurdu. Ama ayak parmakları o kadar şanslı değildi; küçük parmağı bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Ama Jace buna iyi yanından bakıyor, bu küçük kusurun kendisine ayrı bir hava kattığını söylüyordu.

Ama gerçekten kazandığı şeyse yeni bir kız tavlama cümlesi bulmasıydı. Gelecek sefer Ethan'la beraber alışverişe çıktığında ayağına bakan kadınlara bununla ilgili bir hikâyeye uyduracağını söylüyordu. Hikâyesinde kontrolden çıkmış bir tren, yardıma ihtiyacı olan bir kadın ve bir bebek arabası olacaktı. Hiç kimse ona bunun hiç de özgün olmadığını söylemiyordu. Neyse ki bakışları hâlâ aynıydı. Ve hikâyesi üzerine düşünmek için daha iki uzun haftası vardı.

Kaburgalarından ikisi fena şekilde kırılmıştı ve Dr. Carver tamamen iyileşene kadar ayağa kalkmasına izin vermeyecekti. O zamana kadar ona eşlik etmek ve istediği oyunu oynamak -tabii giysileri çıkarmadan- benim görevimdi. Bu, anahtarlarını aldığım için bana verilen cezaydı. Tabii Marc için de. Babam sonunda Marc'ın öfkelenildiği zaman kontrolden çıkabildiğini kabul etmişti.

Marc buna katlanabiliyordu çünkü artık yatağımın tek tarafı eskisinden daha çok o kokuyordu. Mutlu ve sinir bozacak kadar neşeliydi.

Kötü bir şeyin olmasını bekliyordum. Eğer çok yakında olmazsa o zaman ben kendi hamlemi yapacaktım.

"Şah mat," dedim, yorgun vezirimi Jace'in şahının çaprazına, son dinlenme yerine koydum.

"Kahretsin," diye bağırdı Jace. "Bana bir dakika ver başka bir hamle bulayım."

Hiç şansı yoktu. Onu kalan tek filim ve atımla sıkıştırmıştım. "Her zaman ihtiyacın olanı al." Ellerimi başımın arkasına koyup sandalyemin arkasına yaslandım. "Bir şey bulduğunda beni uyandır."

"Kim kazandı?"

Kapının girişine dönünce Marc'ı gördüm, kot pantolon ve siyah tişört giymişti. *İş kıyafetleri. Harika.*

"Ben." Ellerimi çözüp ileri uzandım. "Ne var ne yok?"

"Louisiana'nın güneyindeki serseri. Şimdi aradılar."

Dondum, kalbim kulaklarımda atıyordu. "Orman kedisi mi?" diye sordum, ama o ne demek istediğini anlamıştı. *Luiz mi?*

Dünyayı Miguel'den kurtardıktan sonra bölgelerdeki sıkı takibimize rağmen Luiz'i ne görmüş ne de hakkında bir şey duymuştuk. Oklahoma'daki kızdan sonra başka kurban haberi almamıştık, konsey biz Miguel'in işini halletmeden önce başka bir serserinin bizim yerimize Luiz'in icabına baktığına ikna olmuştu. Vahşi kediler arasında dolanıp duran bir rivayet daha vardı; Luiz, Miguel'e olanları duyduktan sonra ülkeden kaçmıştı. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum ve bir daha ortaya çıkmadığı sürece gerçekten umursamıyordum.

Marc başını salladı, beni rahatlatmak için gülümsedi. "Hayır, sadece sıradan bir Amerikalı serseri. Eğer istersek bizim olacak."

Jace'e baktım. Kaşları çatıktı ama benim baktığımı görünce gülümsedi. "Gidin."

"Emin misin?" diye sordum. "Eğer istersen kalıp seni birkaç kere daha yenebilirim."

"Hımm, bunu nasıl geri çevirebilirim ki?" Eliyle gitmemi işaret etti. "Gidebilirsin. Bana biraz tespih getir yeter."

Kahkaha attım. "Jace, temmuzdayız."

"Ne olmuş yani?"

"Yani, Mardi Gras²² ocak ayındaydı."

Tekrar kaşlarım çattı. "Ah. O zaman bana biraz jambalaya²³ getir."

Gülümseyip gözlerimi devirdim. "Elbette, Jace. Sana biraz *jambalaya* getiririm."

"Teşekkürler." Tekrar satranç tahtasına döndü ve taşları yerleştirmeye başladı. "Giderken Ethan'a uğrayıp ona canımın sıkıldığımı söyler misin?"

"Tabii ki."

Odama giderken Marc beni takip etti ve gardırobumdan bavulumu aldı.

"Geceyi orada mı geçireceğiz?"

"New Orleans'ta mı? Maalesef, evet." Sert kapaklı bavulumu yatağın üzerine koydu.

"Ya onu bugün öğleden sonra yakalarsak?"

Beni belimden yakaladı ve yatağın üzerine, bavulun yamna

22 Fransızlarca benimsenmiş bir katolik adeti. *Lent* adı verilen, Hristiyanların kırk gün süreli büyük perhizinden önce son bir defa perhiz ürünlerini tatmak için yapıp içtikleri bir bayram. Bu festivalin en büyük özelliği katılanların *beads* denilen, tespihe benzer dizili boncuklar takmalarıdır, (yay. n.)

23 Jambon, tavuk, sosis, isticrیده ya da karidesle pişirilen ve baharatlarla servis edilen Louisiana'ya özgü bir pirinç yemeği, (yay. n.)

fırlattı. Yerimden kalkamadan üzerime atladı. "Babanın bilmediği bir şey onu incitmez."

Yuvarlanarak beline oturup, yukarıdan ona gülümseyerek baktım. "Ama eğer seyahat ücretini ona ödetirsen, senin canın yanabilir."

"Evet, evet." Bana bakarak sıırttı.

"Ne?"

"Çok güzelsin."

Kızardım. Haftalar boyunca kendimi yüzüme dokunabileceğim kadar iyi hissetmeden aynaya bakmamıştım. Yanağım tamamen iyileşmişti ama boğazımda yara izleri kalmıştı. Aym hizada duran dört yarım ay şeklinde beyaz iz, yemek borumun sol tarafında. Görünüşümü bozduklarım düşüncek kadar sığ değildim, ama onlara her baktığımda o geceyi hatırlıyordum. Bu yüzden de aynaya giderek daha az bakmaya başlamıştım.

"Haklısın," dedim ellerimi göğsüne bastırarak. "Ve çok şanslısın."

"Bunu asla inkâr etmedim." Gerçekten de etmemişti. Beni kendine çekti ve öptü, ardından beni yatağa yuvarlayıp kalktı. "Hadi hazırlan." Bana son bir gülücük fırlatıp kendi bavulunu hazırlamak için konuk evine gitti.

Yatağımın kenarına oturup bavulu açtım ve kitaplarla dolu olduğunu görünce şaşırdım. *Bu da nesi?* Ardından gözlerim teknik yazıyla ilgili bir kitaba takıldı ve hatırladım.

Yüzüm iyileştikten sonra eşyalarımı toplamak, Sammi'ye veda etmek ve Andrew'ya kararımı açıklamak için okula gitmiştim. Ama Andrew okulda değildi. Ben hiçbir açıklama yapmadan ayrıldıktan soma o da çekip gitmişti. Yokluğuna şaşırp ne

alıp almadığıma pek dikkat etmeden eşyalarımı bavula ve kutulara koyup Sammi'yle vedalaşmıştım.

Şimdi bavula bakınca, boşaltma zahmetinde bile bulunmamış olduğumu fark ettim.

Derin bir nefes alıp kitapları çıkarmaya başladım, hepsini dörder dörder rafıma yerleştirdim. Bavulun dibindeki en son kitabı alırken tereddüt ettim. Thoreau'dan *Walden*. Kalın kapaklı bir basımdı ve benim değildi. Metafizikçilerden nefret ederdim. Doğayı kitaplarda okumak yerine patilerimin üzerinde keşfetmeyi tercih ederdim.

Muhtemelen yanlışlıkla Sammi'nin kitaplarından birini aldım, diye düşünüp ön kapağı açtım. Ama sayfanın en üstünde düzgün bir el yazısıyla Andrew Wallace yazıyordu.

Neden Andrew'nun *Walden'mu* saklayayım ki? Araştırma becerileri dersini verir vermez kendiminkini başka birine vermiştim. Onu ne yapacağımı düşünerek kitabı kurcalarken sayfaların arasındaki bir şey gözüme çarptı. Bu bir çiçektir. Kurumuş bir çiçek. Tahminime göre bir tür tropikal çiçektir, belki de orkide. Çok güzel soluk pembe taç yaprakları vardı.

Hımm. Andrew'nun tropikal çiçeklerden hoşlandığını bilmiyordum. Belki de onun hakkında pek çok şeyi bilmiyordum...

"Bu da ne?"

Kitabı hızla kapattım, kalbim kulaklarımda atıyordu. Marc, kapının çerçevesine yaslandı, elinde eşya çantası vardı.

"Hâlâ hazır değil misin?" Sahte bir hayal kırıklığıyla dilini şaklatırken başım salladı. "Kadınlar ve bavulları. Sahip olduğun her şeyi yanına alman gerekmiyor, birkaç parça giysiyi bavula atmak bu kadar uzun sürmese gerek. Aslına bakarsan, zaman kazanmak istersen iç çamaşırlarının hepsini burada bırak. Dur

da sana yardım edeyim." Çantasım halının üzerine bıraktı ve yere düşürdüğüm bir sutyeni almak için eğildi. "Şimdi ne demek istediğimi anladın mı? Bunun gibi şeyleri koymak için çok fazla zaman harcıyorsun." Sutyeni tek omzunun üzerinden fırlattı ve bir tişörtü bavula tıktı.

Kahkaha attım, Andrew'nun çiçeğini çoktan unutmuştum. "Teşekkürler."

"Önemli değil." Gülümsedi. "Ama bunu da alamazsın." Kalın kitabı alıp diğerlerinin yanına, rafa koydu. "Kitap okumak için zamanın olmayacak. Eğer benim isteğim olursa zaten uymaya bile vakit bulamayacaksın." Kapıya doğru yöneldi, aklına bir şey gelmiş gibi geri döndü. "Kimliğini almayı unutma."

Bu hatırlatma aklıma başka bir şeyi getirince kaşlarımı çatı-tım. "Hey, Marc?"

"Evet?"

"Bana o gün Mississippi'de cüzdanımın neden sende olduğunu söyle."

İlk sefer sorduğumdaki gibi kızardı ve bu da merakımı kamçıladı.

"Hadi," diye yalvardım, kollarımı beline dolayıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak. "Hadi söyle."

Derin bir nefes aldı, yüzü hâlâ kırmızıydı. "Cüzdanını aldım çünkü gömleğin cebime sığmadı."

"Ne?"

"Gülmeyeceğine söz veriyor musun?" diye sordu, başımı salladım. "Gittiğin ilk gün, doğru düzgün düşünemiyordum. Tek yapabildiğim bağırıp çağırmak ve bir şeylere vurmaktı."

Zavallı Jace'i düşünerek başımı salladım.

"Sonra holde senin gömleğini buldum. Bütün gün onu yanımda taşıdım çünkü sen kokuyordu. Ama baban beni arama ekibine dâhil edince daha küçük bir şeye ihtiyaç duydum. Bura-ya geldim, cüzdanın şifonyerin üzerinde duruyordu. Ben de onu aldım." Yüzümde kızgınlık ya da alaycı bir ifade arar gibi bana baktı ama ikisi de yoktu.

"Benim gibi koktuğu için mi?" diye sordum.

"Evet, bunun aptalca olduğunu biliyorum ama..."

"Evet, aptalca," dedim. Gözleri kocaman açıldı ve hayal kırıklığı yüzünü kaplarken çenesi gerildi. "Benim için aptal olma-na teşekkür ederim." Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm; geri çekilip tükürdüğümü yalamak için gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum, Marc, başımın belasısin ama seni seviyorum."

Gülümsedi. "Söyledin."

"Buna uygun cevabın 'ben de seni seviyorum' olduğunu sanıyordum."

Kahkaha attım ve beni yavaşça omuzlarımdan tuttu. "Evet, ama bunu zaten biliyorsun. Ve söyledin." Boş odanın içine baktı, ardından beni merak içinde bırakarak hole doğru koştu. "Herkes nerede?" diye bağırdı kapımın solunda bir yerden. Ayak sesleri yaklaştı, odamın önünden geçip evin diğer ucuna yürüdü, tanık arıyordu.

"Sonunda beni sevdiğini söylüyor ama etrafta bunu duyacak hiç kimse yok."

"Bpn duydum," dedi Jace, iyileşmek için yattığı Ethan'ın odasından.

"Aha!" Marc evin ön tarafmdan gürültüyle kapının önüne geldi ve kahkaha attım. "Bir tanık var. Artık bunu inkâr edemezsin. Yakalandın."

"Pekâlâ." Sırıtmama engel olamıyordum. "Beni elde ettin ve yakalandım." E *harfiyle başlayan kelimeyi söylemediğin sürece*, diye düşündüm. Ama onu uyarmaya gerek yoktu. Yalnız geçen beş yıl ona bir ders vermişti.

Bana doğru yürüdü ve beni tekrar öptü. Güzel bir öpücük-tü; tıpkı filmlerde kızların ayaklarını havaya kaldırdıkları türden bir öpücük. Tabii ben ayaklarımı kaldırmamıştım çünkü *aptal* bir âşık değildim. Yani henüz değildim. Ama kesinlikle çok güzel bir öpücüktü.

"Beni yakaladığına göre, benimle ne yapacaksın?" diye sordum, gözlerinin içine bakarak.

Sırıttı. "Çalıştıracağım."

Ağzım açık kaldı. "Bu mu yani?"

Başım salladı. "Hadi ama, kadını. Görev çağırıyor."

Evet, görev beni çağırıyordu ve görünüşe bakılırsa görev ev numaramı biliyordu. Hayatımda ilk kez kendimden başka birine cevap veriyordum. Çoğu zaman, sıradan dünya berbattı. Neyse ki bu yeni görevimin harika bir avantajı vardı: Hak edenlere dünyanın kaç bucak olduğunu gösterebilmek.

Kendine saygısı olan hangi kız buna hayır diyebilirdi ki?